PRIETENI NEDESPĂRȚIȚI de Lynda Trent

Prieteni şi îndrăgostiți

- Ți-ai dorit vreodată să ne întoarcem înapoi în timp? întrebă Ryan.

Chelsea se trezi dând din cap.

- Mi-aş dori atât de mult să fi procedat astfel.

- Şi eu. Glasul lui Ryan era răguşit, şi ochii întunecați de o inexprimabilă emoție. Atât de mult.

Chelsea se temu să-l roage să explice mai mult. Trebuie să plec.

- Nu. Nu încă.

Simțea cum pulsa viața în ea. A intenționat oare să-i fie atât de mângâietoare cuvintele?

Încet, Ryan ridică mâna şi o puse pe gâtul ei astfel încât degetul mare să-i mângâie obrazul şi celelalte degete să se ascundă în părul ei. Dacă el dorea aşa, Chelsea nu se putea mişca. Şi nici nu voia.

Se aplecă spre ea şi se întâlniră la jumătatea drumului. întâi îşi puse delicat buzele pe ale ei.uşor ca o amintire. Apoi, sărutul se transformă în ceva mai mult decât o pasiune...

Elogii la adresa Lyndei Trent şi a romanului Prieteni nedespărțiți.

"Cu Prieteni nedespărțiți, Lynda Trent ne prezintă o bună parte din viața contemporană - amintind de Danielle Steel." Joan Hohl, autoarea de succes a romanului Sărutul din umbră.

"Lynda Trent este o autoare talentată care-şi impresionează întotdeauna cititorii cu povestiri pline de încărcătură emoțională." - Romantic Times

PROLOG

Chelsea închise uşa şi se lipi de ea, cu ochii închişi. Tremura ca varga.

O lacrimă îi apăru în colțul ochilor înainte de a se rostogoli pe obraji. Şi-o şterse în grabă, aproape mânioasă. Nu-i plăcea să plângă. Mai ales când era singură.

Apartamentul ei, refugiul ei obişnuit, locul siguranței depline, nu mai era acum decât o cameră goală, pustie, un spațiu rece de deasupra unui garaj mecanic. Dacă Ryan nu mai era acolo, ceea ce fusese un sanctuar îşi pierduse vraja. Televizorul hârâia în gol. îl închise.

Se îndreptă spre celălalt capăt al camerei, care-i servea drept dormitor, cu picioarele grele ca de plumb. Numai cu o noapte mai înainte, Ryan mai dormise acolo. Făcuseră dragoste ore în şir în întunericul catifelat şi nici nu bănuise ce lovitură o aştepta. Ryan plecase, şi habar n-avea dacă se va mai întoarce vreodată.

Chelsea îşi azvârli lenjurile în coşul cu rufe murdare şi se înfăşură în halatul lui Ryan. Mirosul lui inconf undabil îi umplu nările, parfumul săpunului

pe care-l folosea, izul de mosc al after shave-ului lui, mireasma masculină pe care ea o asociase întotdeauna cu el în timpul pătimaşelor lor ceasuri de dragoste. Deşi lucrurile care-i aminteau de el o torturau, nici nu se gândea să le arunce din preajma ei pentru că ele erau tot ce-i mai rămăsese de la el. îşi strânse brațele pe lângă corp ca să împiedice frigul să-i pătrundă pe sub halat şi se apropie de focul al cărui jăratec împrăştia o lumină roşiatică.

Era periculos să lase focul arzând, dar nu avea timp să-l stingă. Mai puse un butuc pe foc, îngenunche şi scociorî cu vătraiul până ce flăcările izbucniră şi căldura începu să-i împrăştie frigul din oase. Uitându-se la flăcări îşi dădu seama că obrajii-i erau umezi şi înțelese că mai plângea încă. De data aceasta nu mai făcu nici o încercare de a-şi reprima lacrimile. îi trecuse mânia.

O cuprinse o toropeală care o proteja de durerea pe care ştia că o va resimți mai târziu. Ryan nu se va mai întoarce la ea, şi, chiar dacă ar face-o, ea va trebui să-l alunge. Chelsea se întreba dacă va fi atât de tare încât s-o poată face. îl iubise pe Ryan atâția ani.

încerca să se convingă că-i erau de ajuns ultimele luni de fericire, că fusese mai mult decât se aşteptase vreodată. Ar fi trebuit să ştie că nimic atât de minunat nu poate dăinui. Ar fi trebuit să ştie asta mai bine ca oricine. Dar în ultimele săptămâni sperase, şi chiar ajunsese să creadă, că vor rămâne împreună. Acum se terminase. Nu pentru că aşa ar fi dorit vreunul dintre ei, ci pentru că aşa trebuia să se întâmple.

Stând în fața flăcărilor care jucau şi pocneau, Chelsea îşi rememora cum începuse relația dintre ei. Se îndrăgostise atât de uşor de Ryan. Se îndrăgostise de cum îl văzuse prima dată şi, după aceea, sentimentul crescuse rapid în intensitate. Cea mai bună prietenă a ei, Karen, nu credea în dragostea la prima vedere şi era atât de încăpățânată încât Chelsea nici n-a încercat s-o convingă că aşa ceva există. Pe atunci erau toți tineri şi încrezători, şi fericiți şi toate împrejurările vieții se aflau în puterea lor.

Chelsea aproape că zâmbea. Fusese oare atât de naivă? Părea imposibil. Fericirea nu e cevacare-ți pică-n sân şi rămâne acolo pentru totdeauna. Nu există "fericirea veşnică".

Privind înapoi, îşi dădea seama câte hotărâri greşite luase, ca şi cum şi-ar fi fost propriul ei duşman. Privind în retrospectivă, era evident că judecata ei fusese defectuoasă în ceea ce priveşte bărbații.

Cu excepția lui Ryan.

Dragostea pentru el fusese singurul lucru pur,

nepătat şi perfect din viața ei. Iar el o iubise la fel. Viața însă nu-i atât de simplă. Gândurile Chelsei se întoarseră la ziua în care i se schimbase viața pentru totdeauna, o zi care începuse la fel ca oricare alta.

Capitolul unu

începutul primăverii, 1977 Southern Methodist University, Dallas, Texas

- Aş vrea să-ți schimbi părerea şi să vii cu noi, insistă Chelsea, oprindu-se din pieptănatul părului său castaniu şi întorcându-se către colega de cameră.

- Trebuie să învăț pentru testul de engleză. Ştii doar ce calificative am. Karen se uită cu jale la cartea deschisă din fața ei. Urăsc literatura!

- Şi ce-o să fie dacă o să iei un B în loc de A? Nu-i nici o scofală. Doar nu-i ultimul examen. Semestrul abia a început.

- E uşor de zis pentru tine, dar dacă mi-ar scădea calificativele aş supăra-o pe mama. Ea vrea să dorm acasă.

- Karen, asta-i o prostie. Suntem mari acum. Nu mai dormi acasă de aproape patru ani.

- Aşa-i, dar mamei nu-i place. Dacă n-ar fi intervenit tati, aş fi făcut naveta. Mama cică e o prostie să locuiesc în tabără când ei nu sunt decât la câteva mile distanță. Tati le-a spus tuturor din familie că şi el a urmat ia SMU şi a locuit în tabără şi că e mai bine pentru mine. Dacă rezultatele mele scad, n-o să mai pot continua cursurile.

- Bine. Rămâi aici şi învață. Dar ai să regreți că n-ai venit. O să mergem la lac. în săptămânile următoare nu o să mai fie o vreme atât de caldă şi-i păcat că nu profiți acum de ea.- Cine mai merge? şopti Karen pe gânduri. -Doar Ryan. Nu-i o petrecere sau ceva de genul ăsta. Karen clătină din cap:

- Nu pot. Ar trebui să fiu nebună să mă gândesc la aşa ceva.

Chelsea se uită la ceas.

- Fug!e-am spus că-l aştept în față. Eşti sigură că nu te răzgândeşti?

- Distracție plăcută. Şi să-ți fie ruşine că eu rămân aici cu literatura engleză în timp ce tu te distrezi.

Şi Karen zâmbi: Nu, îți doresc distracție plăcută cu adevărat. îmbrățişează-l pe Ryan din partea mea.

- Bine. în timp ce se îndreptă spre uşă, Chelsea înşfacă o eşarfă înflorată. Străbătu în grabă holul şi scările. Deşi-I vedea zilnic pe Ryan, era întotdeauna nerăbdătoare să ajungă alături de el.

Era cu Karen când îl întâlnise pe Ryan Morgan la o serată la colegiu, în anul doi de studenție. De atunci deveniseră nedespărțiți. Amândouă îl iubeau, iar el părea că ține la ele în mod egal. Chelsea îl tachina adesea că i-ar plăcea să se însoare cu amândouă şi el v era de acord.

Ryan aştepta la capătul scărilor. Se suiră în maşină şi se îndreptară spre lac.

- Karen învață prea mult, spuse el, o să vezi, ea o să reuşească, iar noi o să ne sfârşim bătrânețea trăind în umbra succeselor ei.

- Un trio până la sfârşit, îi zâmbi Chelsea. Rareori se întâmpla să rămână singură cu Ryan şi în sinea ei se bucura că nu venise şi Karen cu ei.

- Mai avem doar câteva săptămâni până se termină şcoala. După aceea vom fi independenți. Te-ai gândit vreodată la asta?

Ryan o luă pe Chelsea de mână.

Ea îi studia profilul. Era frumos, înalt şi inteligentEra cel mai grozav. După părerea Chelsei, inteligența era ceva sexi. Nu ar fi putut să se îndrăgostească vreodată de un bărbat care n-ar fi fost inteligent. Ryan avea păr castaniu la care se adăuga farmecul ochilor de culoarea întunecată a pinului. Era bine făcut, musculos, fără să fie gras şi o făcea pe Chelsea să se simtă protejată.

- Mă gândesc mult la terminarea colegiului. E cam înspăimântător, nu-i aşa? Să te ții pe propriile tale picioare?

- Da, asta cam aşa e. Eu am bătut la maşină nişte oferte pe care le voi trimite companiilor care ar putea avea nevoie de programatori de compiutere. Aş vrea să rămân în Dallas, dacă ar fi posibil.

Chelsea se întrista.

- Nu m-am gândit că ai putea pleca - m-am obişnuit să te văd mereu. Tu şi Karen sunteți cei mai buni prieteni ai mei.

El o strânse de mână liniştitor.

- Sunt sigur că se va găsi cineva în tot Dallasul ca să mă angajeze. Nici eu n-aş vrea să fiu departe de vreuna dintre voi.

îndreptându-se spre Stemmons Freeway, Chelsea admira cerul Dallasului.

- E caraghios, nu-i aşa? Mi-am dorit de atâția ani să lucrez ca artist independent şi acum, când e gata să mi se împlinească dorința, mă tem.

- Nu ți-ai ales o carieră prea uşoară. E ştiut că artiştii mor de foame prin mansarde în aşteptarea marii lovituri. Ai putea face ceva în domeniul artei comerciale.

- Asta nu mă interesează. Mie-mi place să pictez. O să-mi chivernisesc banii cu grijă, dar asta voi face!

Ea râse nervos:

- N-ar fi fost acelaşi lucru dacă aş fi avut banii lui Karen.- E bine că are bani. Ce-ar face altfel cu o diplomă de conservator? N-o să aibă un certificat de profesoară.

- Da. Dar ştii cum e Karen. Ea pluteşte prin viață şi întotdeauna ajunge pe culmi. Probabil că i se va oferi să cânte la pian într-un loc elegant unde va fi plătită cu o avere,şi-şi va putea programa orele după bunul ei plac.

- îți închipui ce-ar face familia ei dacă şi-ar lua vreun serviciu? răspunse cu o strâmbătură Ryan. Ei n-au asemenea intenții cu ea. Chelsea se uită la el.

- Părinții lui Karen au trimis-o la colegiu în intenția de a-şi găsi un soț bun. Diploma este pe planul doi.

Până acum Chelsea nu-şi dăduse seama că Ryan intuia asta.

- E încăpățânată când ia o hotărâre.

- Tot atât de încăpățânată ca şi tine? îi făcu el cu ochiul.

- Nu chiar, râse forțat Chelsea.

După o jumătate de oră ajunseră la Grapevine Lake şi parcară la locul obişnuit. Ryan aduse o cutie cu gheață din maşină, în timp ce Chelsea întinsese o pătură pe jos.

- Cred că o să-ți placă sandvişurile de Bologna.

- Le-ai pregătit tu? îl tachina ea. E o rețetă veche de familie?

- N-ai decât să râzi. Sandvişurile mele, deşi nu sunt ingenioase, sunt gustoase.

Se aşezară pe pătură, cu picioarele încrucişate, şi Ryan îi întinse lui Chelsea un sandviş şi o cutie cu bere.

- Am pregătit gustări pentru trei persoane. Credeam că va veni şi Karen.

- O să-i duc unul şi ei. Pun pariu că aş putea strecura chiar şi o cutie cu bere. Dacă m-ar prinde careva i-aş spune că eu am luat-o ca să-mi clătesc părul cu ea. - Si cine te-ar crede?

- Probabil că nimeni. Ea muşcă din sandviş. Chiar că e bun.

Ryan desfăcu o pungă cu cartofi prăjiți şi o puse între ei.

- Ai să rămâi o vreme în Dallas? Ea dădu din cap:

- Mă simt legată de locul ăsta. îmi place aici. Multor tineri le place să se mute de colo-colo, dar eu nu fac parte dintre ei.

- Părinții mei se aşteaptă să mă întorc în Colorado, dar acum Dallasul e casa mea. Fratele meu probabil că se va stabili la Boulder de îndată ce va termina şcoala. Presupunând că o va absolvi.

Ryan făcu o strâmbătură pentru a sublinia că a fost o glumă. Fratelui lui îi plăcea atât de mult să învețe încât Ryan zicea că ar rămâne la şcoală veşnic dacă ar fi posibil.

- Ştiu genul de loc în care mi-ar plăcea să mă stabilesc. Un atelier mare aşa cum se poate vedea în filme, în New York. într-un capăt aş putea să pictez, iar în celălalt să locuiesc, ca să nu fie nevoie să mă tot deplasez între studio şi casă.

Chelsea luă un cartof prăjit.

- Ar fi perfect pentru tine. Dar unde poți să găseşti în Dallas un atelier încât să fie suficient şi pentru mine şi s£ poți locui şi tu acolo?

Chelsea îi zâmbi.

- Poate că am putea locui cu toții acolo ca să avem grijă unii de alții.

Cehii lui îi întâlniră pe ai ei.

- Nu cred că ar putea să dureze prea mult timp. Trei persoane ar putea să devină în curând prea multe.

înainte de a răspunde, Chelsea sorbi din berea rece:

- Atunci., care vor fi cei doi?

-Tu şi cu mine am putea să trăim împreună liniştiți.Ea puse încet, jos, cutia cu bere.

- Da. Am putea. Inima i se opri în loc şi îşi teri privirea ca să nu observe Ryan ce efect avuseseră vorbele lui asupra ei.

- Uneori e o uşurare să fim numai noi doi.

- Lasă, că-ți place să fii şi cu Karen.

- Da, dar te iubesc şi pe tine.

Chelsea se întoarse către el. Spusese adesea că le iubea pe amândouă, dar niciodată pe tonul acesta. El o privea cu atenție, şi i se citea dragostea pe față.

- Eşti atât de frumoasă, spuse el cu căldură, mângâindu-i părul şi prefirându-l printre degete ca pe mătase.

- Cred că mai bine ne-am plimba până la lac. Chelsea se ridică în picioare. Nu trebuia să uite că

şi Karen îl iubea.

După ce strânse resturile picnicului, porniră spre malul apei. Soarele era foarte jos, aurind înaltul, nori subțiri se profilau pe trandafiriul pastelat al cerului la vest. Bătea o briză slabă, şi oglinda lacului reflecta paleta de culori mereu schimbătoare a apusului.

- E atât de frumos aici, spuse ea cu un oftat de mulțumire.

- De ce ai vrut să ne plimbăm? Spune drept.

Era conştient de căldura mâinii cu care o ținea de mână şi a degetelor care li se înlănțuiau.

- Sunt cea mai bună prietenă a lui Karen. Şi ceea ce simt nu-i în interesul ei.

- Şi noi doi suntem cei mai buni prieteni. Simți față de mine acelaşi lucru pe care-i simți față de Karen?

- Sigur că nu, râse ea încetişor la această aluzie. Nu, simt cu totul altceva pentru tine.

El îi strânse încheietura mâinii şi încetini pasul.

- De curând am descoperit că vreau să fiu singur cu tine, să te privesc râzând şi să-mi amintesc acest tablou înainte de a adormi.Chelsea nu ştia ce să răspundă. O parte din ea ar fi vrut să-l țină în brațe şi să nu-l părăsească niciodată. O alta o punea în gardă că dacă ei doi vor începe să se iubească mai mult decât o iubeau pe Karen, aceasta ar suferi, il înlănțui cu o mână. îi plăcea să-l atingă. Trupul lui era atât de suplu şi de excitant.

- Şi eu mă trezesc gândindu-mă mereu la tine. De cum ajunseră la un teren mocirlos, se întoarseră

şi se uitară către maşină. Soarele coborâse sub orizont şi umbrele de pe cer şi lacul luaseră nuanțe purpurii şi trandafirii. Chelsea auzi o pasăre de noapte strigând dinspre copaci.

Nu-ş vorbiră până nu se apropiara de pătura pe care o lăsaseră întinsă.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse fără tragere de inimă Ryan. Aproape că s-a întunecat.

- Ar trebui, zise ea.

N-ar fi vrut totuşi să plece.

- Să mai bem o bere înainte de asta, ce zici?

- E-n regulă.

Se aşezară pe pătură şi priviră în depărtare spre apă. Simți răceala berii, iar în curând o căldură plăcută o străbătu, ridicându-se din stomac.

- Ce se va întâmpla dacă nu vei găsi o slujbă în Dallas? întrebă ea. N-aş vrea să te muți.

- Te-ai putea muta cu mine.

- Nu cred că mama lui Karen ar fi de acord cu asta!

- Păi n-am spus s-o luăm şi pe Karen. Chelsea îl urmări cum aruncă în răcitor cutiile goale

şi cum îi întinde o cutie cu bere. Aproape imperceptibil zise:

- Şi Karen te iubeşte ca şi mine.

- Ştiu. Şi eu o iubesc. Dar, cum ai spus tu de atâtea ori, nu vă pot avea pe amândouă. Trebuie să aleg.

Fața lui aproape că nu se distingea în întunericul care se lăsase.- Şi asta-i hotărârea? Ai ales?

- Da! Am ales!

Chelsea bău berea mai repede decât s-arf i cuvenit. Trebuia să se gândească.

- O să-mi spuică-am făcut o alegere proastă? şopti Ryan.

- Nu, răspunse ea cu o ezitare, în timp ce încerca să-i citească expresia din ochi. Nu, dar mă întreb ce-aş putea să-i spun lui Karen.

El zâmbi crispat.

- Chiar când nu-i aici tot este între noi. Chelsea aruncă în răcitor cutia goală. Ryan o prinse

de mână şi o trase mai aproape.

- Vreau să fiu numai cu tine. Cel puțin astă seară, îşi simți inima cum îi bătea în gât, iar el era atât de

aproape de ea încât abia mai putea să gândească. Sentimentul pe care-l nutrea pentru Ryan era mai puternic decât prietenia față de Karen. Cu un suspin, se lăsă în brațele lui pline de dorință.

El o sărută la început delicat, apoi cu pasiune crescândă. Chelsea se încălzi şi ea. Când o aşeză pe pătură şi se întinse lângă ea, Chelsea se lipi de el şi-şi încolăci picioarele pe ale lui ca să-l tragă mai aproape.

Ryan o acoperi cu sărutări de la golul cald din spatele urechii până către curba gâtului. Chelsea era sigură că-i simțea pulsul grăbit, dovada de netăgăduit a excitării cu care îl primea.

în timp ce buzele lui alunecau în jos, zăbovind pe curba sensibilă unde gâtul întâlnea umărul, închise ochii. Când degetele lui îi găsiră nasturii bluzei, o fulgeră un gând fugar despre Karen, amintindu-i că n-ar trebui să-l lase să facă asta. îl iubea pe Ryan, şi nu dorea mai mult pe lume decât să i se dăruiască.

Buzele lui urmau degetele care-i pipăiau fiece milimetru de piele. Cheisea tremura de dorință şi erasigură că Ryan înțelegea aceasta. El îşi ridică în sus capul în timp ce-i atingea cu degetele sânii dezgoliți.

- Dacă nu vrei să continui, mă opresc, şopti el. Ea dădu încet din cap negativ.

- Nu, nu vreau. îşi ridică în sus capul ca să-i întâlnească buzele, să-i simtă gura. Chelsea îşi strecură mâna pe sub puloverul lui plimbându-şi palmele peste pielea-i înfiorată.

- E atât de plăcut, murmură ea printre sărutări. Aş vrea să fac asta veşnic.

- Şi eu te doresc. Doamne, cum te doresc! Tremurul din vocea lui dovedea emoția stăpânită. Ea ştia că Ryan se lupta să-şi păstreze controlul, să facă să dureze cât mai mult momentul.

- Chelsea, murmură el, pronunțându-i numele ca pe un farmec.

El îi dădu bluza la o parte, şi când flanela lui se frecă de sfârcurile ei, Chelsea îşi ținu respirația. Ryan o ținea strâns cu fața îngropată în părul ei. în timp ce mâinile-i pipăiau pieptul, îi spuse:

- Eşti atât de frumoasă!

- E prea întuneric ca să vezi, îl tachina ea, sărutându-l pe ureche.

- N-am nevoie de lumină ca să cunosc frumusețea ta. Degetele lui se mişcau încet în jos către abdomenul

ei spre nasturele blugilor.

Chelsea încercă să-l ajute, dar el îi dădu mâinile la o parte:

- Lasă-mă pe mine, spuse el. M-am gândit atât la asta, vreau s-o fac singur.

După ce-i descheie nasturele, îi trase cu grijă fermoarul blugilor şi Chelsea îşi săltă coapsele ca să-i poată el trage în jos pe picioare. Simțea pe piele aerul rece al nopții, dar n-o supăra. Voia să fie conştientă de orice senzație posibilă şi să şi-o poată aminti veşnic.Ryan o mângâie pe coapse şi în jos pe curba picioarelor. Răsuflarea lui era sacadată, indicând că era la fel de excitat ca şi ea. Chelsea dibui fermoarul blugilor lui.

- Ți-e frig? întrebă el, plimbându-şi mâinile pe pielea

ei.

- Nu, şopti ea. Nu cred c-o să-mi mai fie vreodată

frig.

Era adevărat. Atingerea mâinilor lui şi sunetul vocii lui o distrăgeau. Ryan îşi aplecă gura spre pieptul ei şi Chelsea îşi dădu seama că atingea limita plăcerii.

Ryan îi prinse sfârcul cu gura şi-l supse delicat, năpădind-o valuri de dorință cutremurătoare. El ştia cum s-o atingă ca s-o ducă pe culmile extazului. Cum se încolăcise pe el, oferindu-i cât mai mult din trupul ei, mâna lui Ryan alunecă în jos pe coapse până la căldura dintre picioarele ei.

Chelsea nu mai făcuse niciodată până atunci dragoste, dar trupu-i ştia exact ce trebuia să facă. îşi desfăcu picioarele, şi mâna ei împinse blugii lui în jos ca să-i poată atinge carnea fermă a feselor.

Ryan se răsuci şi dădu din picioare ca să se elibereze de blugi, apoi trase şi pantalonii ei. Când se întinse jos şi se lipi de ea, Chelsea respiră scurt, uluită de senzația pe care o avu la atingerea celor două trupuri goale. Işi trecuse peste cap sveterul şi-l aruncă în iarbă. Peste umărul lui văzu luna ce se ițea dintr-un nor. în lumina lunii, Ryan semăna cu un zeu grec turnat în argint. îl atinse aproape cu venerație, urmărindu-i netezimile şi curbele muşchilor şi ale sinuozităților.

- Eşti frumos, şopti ea.

- Şi tu eşti.

Ryan se ridicase în coate şi o privea ca şi cum acum o vedea pentru prima dată.

- Chelsea, cum am putut să fiu atât de orb până acum? Ea îi zâmbi deschis. Nu simțea nici o jenă sub privirea lui scrutătoare. îi făcea impresia că se bucura privind-o şi ea era fermecată de el. întinzându-se îşi plimbă degetele pe pieptul şi pe abdomenul lui plat.

- Aş vrea ca totdeauna să-mi amintesc de ține aşa.

- Eu nu vreau să-mi amintesc de tine.Vreau să fim împreună.

Chelsea îi puse vârful degetului pe buze.

- Fără angajamente, fără îngrădiri. Vreau să fim liberi ca vântul, ca razele lunii. Acesta-i singurul mod de a face să dureze dragostea.

- O să-mi aduc întotdeauna aminte de ține cum eşti în starea asta, scăldată de lună şi privindu-mă cu dragoste în ochi.

Ryan îi dădu părul la o parte de pe față. Cum stătea întins peste ea, prinse un colț al păturii şi îl trase peste ei.

- Nu vreau să-ți fie frig.

Ea îi trecu degetele prin păr:

- Nu-i nici un pericol din punctul ăsta de vedere. Se sărutară din nou şi Chelsea îi răspunse cu

patimă. în. timp ce Ryan o pipăia cu iscusință, dorința creştea în ea şi se transforma în extaz.

Când în cele din urmă fu pregătit s-o pătrundă, Chelsea era mai mult decât gata. Pieptul ei palpita la atingerea lui, la sărutările lui, şi, instinctiv, ştia că el

era pe cale să umple un gol despre care ea nu ştiuse niciodată până atunci că exista. La început avu o senzație de disconfort şi se crispa. Atunci se opri şi o sărută din nou. Chelsea uită imediat disconfortul şi începu să se mişte împreună cu el, împingându-l din ce în ce mai adânc în ea.

Ryan nu se grăbea să termine, şi fiecare ghicea ce-i plăcea celuilalt şi ce-i producea bucurie. Când Chelsea crezu că nu mai trebuia să prelungească plăcerea, el înteți mişcările şi deodată simțurile ei se transformară într-un vârtej care explodă. Chelsea scoase un țipăt scurt şi-l ținu mai strâns.

El o trase mai aproape, şi, după ultima lui împingere, ea îşi dădu seama că şi el avea aceleaşi senzații ca şi ea.

Rămaseră mult timp îmbrățişați, nedorind să se mişte sau să vorbească. Chelsea nu se simțise niciodată mai iubită, mai protejată şi mai satisfăcută. Era ca-şi cum o parte din viața ei izbucnise brusc şi-l integrase şi pe el; şi partea aceea din ea i-ar fi lipsit dacă nu ar fi fost cu el.

Ryan o sărută pe frunte şiLi apăsă capul pe pieptul lui. Dându-i părul la o parte, îi spuse:

- Visurile mele nu au reflectat realitatea. Nu mi-aş fi închipuit că poate fi atât de minunat!

Ea îşi puse palmele pe pieptul lui şi zâmbi mulțumită.

- Nici eu.

- Nu mi-ai spus că n-ai mai făcut dragoste până acum.

Glasul lui puternic era catifelat în întuneric şi parcă-i mângâia sufletul.

- N-a venit vorba niciodată. Ea îşi ridică capul ca să-i zâmbească: Sunt bucuroasă că te-am aşteptat pe tine.

- Chelsea, îmi eşti atât de dragă. Nu vreau să mă despart niciodată de tine. Vreau să mergi cu mine acasă să facem dragoste tot restul nopții.

- Ar putea să se supere colegul tău de cameră. El suspină.

- Putem să mergem la un motel.

- Trebuie să mă întorc la cămin. Karen ar fi îngrijorată dacă nu m-aş întoarce toată noaptea.

Deodată îşi dori să nu se fi gândit la Karen.

- Dacă va trebui să plec de aici ca să-mi găsesc o slujbă, ai vrea să vii cu mine?

- Te voi iubi întotdeauna. Asta-mi place la tine, că mă laşi să fiu liberă şi că şi tu eşti liber; nici unul dintre noi nu vrea să-l lege pe celălalt de el.

- Asta înseamnă că vei veni cu mine dacă va trebui să plec?

- înseamnă că vom vedea ce-i de făcut când se va întâmpla. Şi-i zâmbi, convinsă că l-ar urma până la capătul lumii, sigură că el înțelege aceasta. Suntem ca în episodul din Profet. Vântul bate între noi, şi noi nu creştem unu-n umbra celuilalt.

Ryan rămase tăcut şi ochii-i priveau în gol.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

- Nu. Nimic. El o sărută din nou şi se ridică.

Ea îl privi cum îşi trăgea sveterul şi cum căuta cu privirea chiloții şi_ blugii. II supărase ceva, dar nu-şi dădea seama ce. înțelesese greşit ce vrusese să spună ea? Pasajul la care se referise în legătură cu dragostea şi cum s-o păstrezi liberă şi vie. îşi dădu seama că se făcuse frig, şi-şi puse bluza.

în timp ce şi-o încheia, el îi întinse chiloții şi blugii.

- N-o să regret niciodată seara asta, spuse el în vreme ce ea îi lua din mâna lui.

- Nici eu. Dar, Ryan, aş vrea să nu ştie Karen. Eşti de acord?

- N-are de ce să ştie. Fața lui era enigmatică.

- Am greşit ceva? întrebă ea. Spune-mi ce s-a întâmplat?

-Te-am întrebat dacă ai merge cu mine şi mi-ai răspuns că nu. Nu mă aşteptam la asta.

- Nu pot să merg cu tine, spuse rațional Chelsea. Trebuie să rămân la cămin, şi aşa voi face. Nu-mi permit să închiriez un apartament. Şî, în afară de asta, (Hei unul dintre noi nu vrea să fie legat. Ştii că-i aşa. De multe ori am discutat asta. Nu ți-ai schimbat părerea, nu-i aşa?

- Sigur că nu. El îşi întoarse privirea şi termină să se îmbrace, apoi începu săîmpăturească pătura.

- Ryan, spuse ea, punându-i mâna pe braț ca să-l facă să se oprească din lucru. Seara asta a fost cea mai frumoasă din viața mea. N-o s-o uit cât voi trăi. Eşti minunat şi te iubesc.

- Şi eu te iubesc, Chelsea. Te-am iubit întotdeauna. Ryan se uită ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva,

dar n-o făcu.

Chelsea luă pătura din mâinile lui şi continuă s-o împăturească. Nu-şi dădea seama ce-l supărase, aşa că trase concluzia că probabil o judeca greşit. Şi-apoi îl cunoştea pe Ryan cum se cunoştea pe sine însăşi. Momentul lor de dragoste fusese cea mai frumoasă şi cea mai desăvârşită experiență, la care vor visa în nopțile ce vor urma. Pe când el punea răcitorul în maşină, Chelsea zâmbi la amintirea extazului pe care îl stârnise.

Capitolul doi

- Felicitări, e-n regulă, doamna Cavin, zise doctorul când se întoarse în camera în care o examinase, zâmbind şi privind atent prin ochelarii cu lentile bifocale la diagrama ei. Eşti însărcinată.

Chelsea îl privi tăcută.

Fără să-şi întoarcă ochii spre ea, în timp ce făcea adnotări pe diagrama ei, doctorul continua să-i vorbească.

- Am bănuit despre ce este vorba de îndată ce mi-ați spus simptomele.

îşi dădu capul pe spate şi-l întinse către perete ca să consulte un calendar farmaceutic.

- Aşa! Să vedem. Ultima perioadă aici. Asta-nseamnă că trebuie să fii în...

-Sunteți sigur? îi tăie vorba Chelsea. Deşi se aşteptase că-i va confirma temerile, nu-i venea totuşi să creadă.

- Nu ți-am indicat încă nimic exact. Lasă-mă să socotesc...

- N-am vrut să vă contrazic. Am vrut doar să întreb dacă sunteți sigur că sunt...?

- însărcinată. Aa, da. Absolut sigur. Sunteți la prima sarcină?

Eafclătină din cap nemaiputând să rostească nimic şif ferindu-şi ochii. Un val de emoție îi învălmăşi gândurile şi simți un nod greu ca plumbul în stomac. Era însărcinată.

- Am să-ți prescriu nişte vitamine în perioada prenatală. Eşti puțin cam slabă. Nu trebuie să iei prea mult în greutate acum. E mai bine să te mențiii aşa, decât să dai jos după aceea. Doctorul chicoti şi Chelsea îl văzu ,cum o scrutează pe deasupra ochelarilor. Să nu te iei după ce spun soțiile bătrâne că acum trebuie să mănânci cât pentru doi. Clar?

- Nu. Chelsea stătea în picioare şi-şi trăgea cureaua genții pe umăr. Nu, n-o să fac asta.

Greața o încerca din nou şi n-avea ce face. Când doctorul se întoarse spre calendar, ea se îndreptă spre uşă, aruncându-i un bună ziua peste umăr.

El o strigă înapoi, pentru că nu-i fixase data la care să revină, dar Chelsea nu-l luă în seamă; se prăbuşea lumea peste ea şi trebuia să meargă mai departe. Cu cât mergea mai departe, cu atât devenea mai tulburată, iar când ajunse pe coridor începu să alerge.

Năvăli afară şi trase puternic în piept aerul rece de primăvară încetininduşi paşii într-un mers repede. însărcinată!

Mintea ei nu voia să admită. Probabil că doctorul se înşelase! Nu i se putea întâmplați una ca asta!

Chelsea se strecură în vechea ei maşină uzată şi se răbuşi peste volan-. Lacrimi fierbinți îi năpădiră ochii, şi n nou val de teamă şi de dezamăgire amenința s-o ufoce. înghiți cu greutate şi strânse mai tare din ochi ca să pună stavilă potopului de lacrimi. însărcinată!

Trebuia să-i spună lui Karen. Şi lui Ryan. Se îngrozea să le spună.

Ryan se va căsători cu ea, nu se îndoia de asta. Era persoană mult prea etică şi prea riguroasă ca să procedeze altfel. Dar ea nu voia să se căsătorească. Nu acum. Peste vreo două luni îşi va lua diploma, îşi va începe cariera şi o viață

nouă. Pentru asta muncise atâta timp! Ca orice tânără voia şi ea să se căsătorească şi să aibă copii cândva. Dar nu acum!

Ce va gândi Ryan? Şi ce efecte va avea sarcina ei asupra lui Karen şi a prieteniei lor?

Chelbea şi Karen erau cele mai bune prietene, încă din primele clase elementare de la Buchanan. Karen era atât de liniştită şi de timidă încât avea nevoie de tovărăşia Chelsei, care era mai agresivă. Mai târziu, când au ajuns la vârsta flirturilor, Chelsea reuşea să cocheteze mai uşor decât Karen cu băieții şi, de multe ori, după câte-şi amintea, ea însăşi curma întâlnirile cu vreun băiat pe care constata că-l plăcea Karen. Ryan fusese o excepție.

La început, cei trei se legaseră printr-o prietenie puternică dar, pe măsură ce trecea vremea, amândouă se îndrăgostiseră de el. Chelsea ştia că el era singurul bărbat de care Karen se îndrăgostise cu adevărat; dar de data asta Karen nu fusese capabilă să se retragă.

Era sigură că niciodată nu făcuse dragoste cu Ryan - şi cu nimeni altcineva, nu numai pentru că era timidă, ci şi pentru că, dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi mărturisit. De obicei, şi Chelsea era la fel de deschisă, adesea spunându-i fui Karen mai mult decât ar fi vrut să audă aceasta, dar Karen habar n-avea cât de departe mersese. Chelsea sperase că niciodată Karen nu va afla despre cele întâmplate.

Acum, când vorbele doctorului nu-i mai răsunau în urechi, se simțea ciudat de toropită şi-şi închipui că asta se datora şocului. Cu ochii uscați, se ridică de pe volan şi îşi dădu la o parte de pe față părul castaniu. Ar fi trebuit să folosească un nume fals, se gândi. Va încerca oare doctorul s-o caute în vederea unei vizite viitoareÎ.Spera că nu. Nu voia să-l mai revadă niciodată. Cel puțin avusese decența s-o numească "doamna Cavin", deşi nu indusese acest titlu în formele pe care le completase înainte de a fi examinată şi nu purta verighetă.

Făcu socoteala în gând a săptămânilor ce se scurseseră din noaptea petrecută sub cerul liber. După cum remarcase doctorul, era slabă şi nu era înaltă, ceea ce însemna că sarcina ar putea fi evidentă în momentul când îşi va lua diploma. Simți o strângere în stomac gândind la ceea ce se va cleveti în spatele ei.

Să-i spună lui Ryan despre sarcină ar fi cel mai greu lucru de care s-ar simți în stare vreodată. Ryan şi-ar putea închipui că o face numai ca să-l şantajeze. Ceea ce era foarte departe de adevăr, dar ea ştia că există fete care procedează aşa.

Cu un oftat, Chelsea porni maşina şi după ce străbătu Preston Road, intră în traficul din Dallas. în primul rând, trebuie să-i spună lui Karen. Asta nu era un lucru pe care să-l hotărască singură. Trebuia să stabilească împreună cu ea ce să-i spună lui Ryan.

Parcurgând încet străzile veşnic aglomerate şi uitând să ia aminte la celelalte maşini, începu să chibzuiască la o eventuală căsătorie cu el. Era inginer electrician de mare valoare, hotărât să-şi facă o carieră în designul de computere. Trimisese deja mai multe propuneri, dar nu primise încă nici un răspuns. El nu-i va pretinde să renunțe la cariera artistică pentru el şi pentru copil, dar

Chelsea ştia că un copil îți schimbă viața. Cu timpul, s-ar putea să nu-i mai placă de ea şi de copil.

Şi ce se va alege de speranțele şi de planurile ei? Chelsea era o artistă de un talent ieşit din comun, cel puțin aşa-i spuseseră toți cei care-i văzuseră lucrările. Chiar şi profesorii îi spuseseră că avea posibilitatea de a ajunge departe. Dar creația cere nesfârşite ore de muncă neîntreruptă, uneori până târziu în noapte. N-ar putea să se concentreze şi totodată să îngrijească şi de copil.

Când îi veni în minte ideea rezolvării acestui coşmar, Chelsea o respinse numaidecât. La dreptul de opțiune de a face sau nu un avort ea nu se gândise niciodată. Totuşi, aces: gând începu s-o obsedeze. Un avort ar fi rezolvat totul.

Până să ajungă la tabăra Universității Southern Methodist, se obişnuise cu ideea. Se rezolva repede, după câte auzise, şi într-o discreție deplină. O prietenă făcuse un avort cu câteva săptămâni mai înainte; de la ea va afla cu cine să ia legătura.

Dar, chiar când tocmai îşi zicea că zbuciumul din mintea ei se încheiase, conştiința îi stârni argumentul că mai bine să aleagă calea cea mai uşoară, că nu e bine să recurgă la avort, dar dacă va păstra copilul, îşi va pierde libertatea. Iar libertatea fusese întotdeauna foarte importantă pentru Chelsea.

O găsi pe Karen în dormitorul pe care-l împărțeau amândouă. Chelsea nu ştia,cum să înceapă.

- Bună. Mă întrebam pe unde umbli. Karen ținea în mână o pereche de blugi de designer. Mi i-a trimis mama. Aşa-i că-s grozavi? la te uită! cu strasuri pe buzunarele de la spate. Karen o privi mai de-aproape pe Chelsea şi zâmbetu-i pieri de pe față. Ce s-a întâmplat?

Fără nici un cuvânt, Chelsea se aşează pe patul ei şi-i făcu semn să se aşeze lângă ea. Acesta era un ritual pe care-l stabiliseră cu mult timp în urmă atunci când îşi făceau confidențe.

Dacă situația n-arf i fost atât de catastrofală, Chelsea ar fi zâmbit la amintirea vreunor intimități pe care şi le mărturisiseră în decursul anilor.

Karen se aşează şi se uită la ea - Arăți îngrozitor Nu e în legătură cu diploma aşa-i? Ți-am spus eu să-ți iei gradul de analist!

- N-are nimic de-a face cu chimia sau cu diploma. Cel puțin nu în sensul acesta.

- Mă sperii. Karen puse blugii în poală, şi ochii ei cenuşii măriți o priveau speriați.

- Am fost la doctor.

Karen se uită la ea fără să priceapă,nimic.

- Eşti bolnavă? De ce te-ai dus la doctor? *

- Dacă n-ai pleca din zori la cursuri ai fi observat că nu mă simt bine dimineața. îşi feri ochii de privirile lui

• Karen. în fiecare dimineață. Karen râse:

- Ce spui? Eşti însărcinată? Cuvântul scăpă de pe buzele lui Karen ca şi când ar fi fost vorba de o imposibilitate.

Pe Chelsea o podidiră lacrimile, dar ea luptă să şi le rețină.

Zâmbetul lui Karen se şterse încet.

- Dar nu eşti? Când Chelsea dădu din cap afirmativ, ea spuse: Nu e cu putință! Spune-mi că nu-i adevărat.

- Evident că-i adevărat.

Karen rămase înmărmurită un timp care păru o veşnicie. în cele din urmă, cu glas pierit, o întrebă:

- Al cui e copilul?

Chelsea se uită într-o parte şi înghiți cu greutate: - - Al lui Ryan.

Se lăsă o tăcere grea. Până la urmă Karen spuse cu asprime .- Nu ştiam că voi doi... înțelegi.

- Păi da. Chelsea îşi puse mâna peste mâna lui Karen:

- N-am făcut- decât o dată. O singură dată, îți jur! Ochii cenuşii ai lui Karen mari şi aprigi, o priveau pe

Chelea ca pe o străină, şi nici un muşchi nu i se mişcă pentru a răspunde la atingerea ei.

Chelsea îşi retrase mâna şi-şi întoarse ochii de sub privirea scrutătoare a prietenei.

- A fost în seara când ne-am dus la lac. îți aminteşti? Tu ai rămas acasă să înveți pentru testul de literatură engleză. M-am întors târziu, şi ai observat că băusem prea mult.

- îmi amintesc, spuse Karen, încercând să-şi ascundă emoția din glas, dar Chelsea simți încordarea din el.

- Ei bine, făcusem mai mult decât băusem. Chelsea se ridică în picioare şi se duse până la dulap şi-napoi. Nu ți-am spus, pentru că eram hotărâtă să nu se mai întâmple niciodată.

Cu un tremur în glas, Karen spuse:

- Nu-mi vine să cred că Ryan a putut să facă una ca asta.

- Doar nu e călugăr! Pur şi simplu ne-am pierdut controlul, asta e.

- Cu mine nu s-a întâmplat aşa ceva. Glasul lui Karen era acru. Eu niciodată nu m-am abandonat în aşa hal.

Câteva minute, cât Chelsea se zbuciumă prin cameră, rămase tăcută, apoi, reuşind să-şi stăpânească tulburarea, declară net:

- O să te ia de soție, ştii asta. Ryan n-o să te părăsească.

Chelsea se opri din mers şi se întoarse către ea.

- Păi tocmai asta e. Nu vreau să mă căsătoresc. Karen rămase cu gura căscată. :

- Să nu te căsătoreşti! Dar trebuie. Ce-ai să faci altfel? Să-ți creşti singură copilul? Ryan va insista să aibă grijă de tine.

- Nu înțelegi? Țin prea mult la Ryan ca să-i fac una ca asta. Trase puternic aer în piept. N-am să păstrez sarcina.

Karen sări în picioare, cu o expresie de uluire pe

față.

- Ce-ai spus? Nici să n-aud aşa ceva! Chelsea o apucă de braț:

- Ba da, pentru că am nevoie de tine! Dacă aş fi putut s-o fac singură, aş fi făcut-o.

- Doar nu-ți închipui că Ryan te va lăsa să faci nebunia asta!

- Nu i-am spus nimic, şi nici,tu n-o să-i spui. Mi-a venit destul de greu să-ți spun şi uitând ce sentimente ai pentru Ryan.

Karen îi replică rece:

- Se pare că asta n-a avut prea mare importanță în seara aceea de la lac.

- Nu fi rea. Ascultă-mă. Asta-i unul din motivele pentru care nu vreau să fac copilul. Amândouă îl iubim pe Ryan, fiecare în felul ei, iar el ne iubeşte pe amândouă. Ştim asta de mult. Mie îmi place aşa cum stau lucrurile acum. Dacă i-aş spune lui Ryan despre copil, el va crede de cuviință că trebuie să mă ia de soție şi asta va dăuna prieteniei dintre noi două. Recunoaşte, Karen. Nu-i aşa?

Karen încuviință, în silă, din cap: *

- Acesta-i cel mai rău lucru care' s-ar putea întâmpla. Cel mai rău!

- De aceea, m-am hotărât să avortez. Nu trebuie să ştie nimeni, niciodată, în afară de noi două.

Scotoci în buzunarul de la blugi şi scoase o bucată de hârtie împăturită: - Am trecut pe la Jessica şi am luat adresa de la ea. Karen apucă hârtia de parcă era mânjită.

- Asta-i adresa unui ginecolog? spuse ea, uitându-se la hârtie. Parc-ai spus că nu trebuie să ştie nimeni în afară de noi două. Dar ştie şi Jessica.

- Nu. Nu ştie.e-am cerut adresa ginecologului spunându-i că este pentru o fată din clasa mea de sculptură.

- Bine. Sper că te-a crezut. Altfel, probabil că ar trăncăni la tot căminul.

- N-ar face-o. Să nu-ți închipui aşa ceva. A trecut şi ea printr-o situație asemănătoare şi ştie cum îi poate ruina reputația unei fete o asemenea întâmplare. Eu sunt mulțumită că am pe cineva cu care pot vorbi. Trebuie să mă

programez imediat. Nu mai pot să aştept. Fiecare zi poate să-mi îngreuneze situația, după cum spune Jessica.

- Şi mie de ce mi-ai spus?

- Am nevoie să mă duci acolo cu maşina. Kşren dădu înapoi.

- Nu poți să-mi ceri să fac asta. Fac orice pentru tine, Chelsea - ştii că aş face orice. Dar asta nu pot s-o fac. îți închipui cum m-aş simți după ce ai efectua avortul!

- Ştiu, dar ce pot să fac? Nu pot să-i spun lui Ryan să mă ducă el. Tu eşti cea mai bună prietenă a mea.

Karen rămase tăcută un timp îndelungat.

- Bine, am s-o fac. Dar numai pentru că nu văd altă soluție.

Chelsea se duse la telefon. Se opri.

- Oare fac bine ceea ce fac? Nu există nici o altă soluție?

- Nu. Nu văd.

Chelsea ridică receptorul şi formă numărul. Pe tot drumul până la cămin, Chelsea şezu mută şi palidă. Karen îşi împărțea atenția între prietena ei şi trafic.

- Eşti sigură că ți-e bine?

Chelsea dădu afirmativ din cap, nemaiîndrăznind să vorbească. Lucrurile nu se petrecuseră aşa cum se aşteptase. Abia acum era pătrunsă de ceea ce săvârşise. Se descotorosise de copilul lui Ryan!

- Promite-mi că n-ai să-i spui niciodată. Promite-mi!

- N-o să spun nimănui. Ştii doar că-ți păstrez secretele. Ca să-şi reprime greața, Chelsea încerca să-şi fixeze atenția asupra maşinilor care treceau.

- Ar fi trebuit să mă duc la el. Ar fi trebuit să aibă şi el un cuvânt de spus.

- E cam târziu să te mai gândeşti la asta, şi-apoi ştii că el n-ar fi fost niciodată de acord cu avortul.

Karen coti pe Central Expressway spre rampa de ieşire ce ducea spre colegiu:

- Cred că ai procedat bine.

- Chiar? Chelsea o privi pe Karen pentru prima dată de când se suise în maşină. Sper să ai dreptate. N-am vrut să-l leg la gard. N-am vrut să stricăm prietenia, încât a trebuit să procedez aşa. Cu sarcina mea, distrugeam totul. Simțea nevoia să-şi repete asta întruna. Acum după ce o făcuse, era torturată de sentimentul vinovăției.

- Ryan n-o să ştie niciodată. Karen coti pe strada taberei. După cum spuneai, asta ar fi distrus totul. Acum putem să ne luăm diplomele aşa cum am plănuit şi ai să-ți realizezi cariera. Când te vei hotărî să te căsătoreşti, o să poți avea alt copil.

Ultimele cuvinte ale lui Karen o loviră în inimă şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- Da, este adevărat. N-am nici un motiv să cred că nu voi avea altul. Râse silit. Dumnezeu ştie, sunt fertilă. Râsul i se frânse într-un suspin. Karen se întinse şi o bătu stângaci pe mână.

- Nu plânge, Chelsea. Nu suport să te văd plângând. Dacă n-aş gândi măcar o clipă că a fost o greşeală, n-aş putea suporta.

Chelsea îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

- Ai dreptate. Eu am luat hotărârea şi-i prea târziu să mi-o mai schimb.

- Cum te simți? întrebă Karen ezitant. îmi pare rău, nu pot să intru cu ține acolo.

- E-n regulă. Oricum, nu cred că te-ar lăsa. Cred că mă simt perfect.

Nu se simțea. Greața amenința să se transforme în vomă, dar nu-i plăcea să se văicărească şi nu voia compătimirea lui Karen, şi a nimănui altcuiva.

Important pentru ea era să fie tare, ca să treacă şi asta, aşa cum a trecut prin toate greutățile din viață. Zâmbind forțat către Karen, spuse:

- Sunt puțin obosită. Cred că mi-ar plăcea să mă culc şi să dorm vreun an.

Karen îi răspunse la zâmbet, apoi îşi reluă expresia serioasă.

- Aproape că am ajuns.

Chelsea nu încercă să susțină conversația. Lacrimile-i stăteau în gât şi nu-i plăcea să plângă.

Următoarele câteva zile a fost şi mai greu. Chelsea se afunda în depresie şi începuse să lipsească şi de la cursuri. îl evitase pe Ryan din ziua în care fusese la doctor, pretextând tot felul de scuze.

- Vrea să ştie ce sa întâmplat cu ține Ce să-i spun? o întrebă Karen. E îngrijorat în legătură cu tine. La fel şi eu.

- Sunt bine. Spune-i orice vrei, doar nu-i spune adevărul.

Se ghemui în pat şi-şi trase pătura pe cap. - -eam spus că mergi diseară cu noi la film. Joacă Star Wars. Ştiu că vrei să-l vezi. Toți cei care l-au văzut zic că e bun.

- Nu pot să merg. Ce-aş putea să-i spun?

- N-ai vorbit cu el de când...

Karen se aşează pe pat lângă Chelsea- Nu poți să-l eviți la infinit. Ce-o să-şi închipuie? Chelsea dădu pătura la o parte şi se ridică.

- Oare cum aş putea să vorbesc cu el ca şi când nu sar fi petrecut nimic? Doar el se va uita la mine şi va şti că s-a întâmplat ceva.

- Ai pierdut puțin din greutate. Cred că aş putea să-i spun că eşti la regim.

Karen nu era supraponderală, dar asta numai pentru că îşi supraveghea fiecare îmbucătură.

- Nu sunt în stare să văd un film astă^seară. Poate ne ducem mâine amândouă. Ziceai că ai vrea să-l vezi a doua oară.

Karen ridică din umeri şi clătină din cap.

- întreci orice măsură. Ştii?

- Cred că am să mă duc să-mi văd părinții. Chelsea se uită la Karen să vadă ce reacție are.

- După ce-ți iei diploma, vrei să spui.

- Nu, acum.

- Nu poți să faci una ca asta! Tatăl tău e în Germania. Ce ai de gând cu şcoala? Ne luăm diploma în două luni!

- Asta nu mai are atâta importanță pentru mine ca înainte. Am nevoie de o schimbare.

Karen se uita la ea.

- Nu poți sări chiar aşa în avion şi să te duci în Germania!

Chelsea nu-i răspunse.

Karen se încruntă de îngrijorare.

- Trebuie să plec. Mă aşteaptă Ryan. Eşti sigură că nu vrei să vii? N-ar dura mult să te îmbraci. - Nu, du-te. Ştiu că nu-ți place să pierzi începutul unui film.

Karen se opri în drum spre uşă şi i se adresă cu sinceritate.

- N-o să faci vreo prostie, nu-i aşa?

- O prostie mai mare decât am făcut, vrei să zici?

Nu.

- Nu-i o hotărâre rea. Chelsea zâmbi trist.

- Vreau să spun că am făcut prostie că am rămas însărcinată.

- Sunt de acord cu asta, zâmbi Karen. Mă întorc devreme.

Străbătând holul, Karen fu cuprinsă de presimțiri rele. Chelsea nu era genul de om.care să-şi facă vreun rău, dar Karen nu era bucuroasă s-o lase singură, acum când era evident că trecea printr-o stare depresivă. în toți anii de când erau prietene, Karen nu o văzuse pe Chelsea doborâtă la pat, mai mult de o zi.

Ryan o aştepta în foaier la capătul scărilor.

- Unde-i Chelsea?

- N-a venit.

O umbră de îngrijorare îi întunecă fața.

- E furioasă pe'mine sau ce? Parcă m-ar evita. Ea îl privi şi încercă să nu şi-l închipuie întins gol

lângă Chelsea pe malul lacului. De când îi spusese Chelsea despre cele întâmplate în seara aceea, n-o mai bucura lacul şi nu putea, când îl vedea pe Ryan, să nu resimtă un val de gelozie. Karen era hotărâtă să-şi păstreze virginitatea până se va căsători, dar asta n-o împiedica să fie geloasă pe Ryan. Şi nici să nu fie furioasă pe Chelsea pentru cele întâmplate. Chelsea ştia cât de mult ținea ea la Ryan.

Karen îşi dădu seama că nu-i răspunsese.

- Nu, nu-i supărată. Cred că are mult decitit zilele astea. De câte ori mă întorc la cămin, e acolo. Asta era adevărat. Se temea să nu fi lipsit Chelsea de la cursuri mai mult decât se admitea.

- Mă tem pentru ea, se trezi spunând.

- Te temi, cum adică?

- E prost dispusă în ultima vreme.

Karen se gândise că trebuia să-i spună asta lui Ryan. El întotdeauna ştia cum săprocedeze cu Chelsea.

- Poate că se teme de sfârşitul şcolii. Deşi eu nu mă tem. Mi se pare că parcă aş fi fost toată viața la şcoală.

- Ştiu. Asta trebuie să fie. Zicea că ar vrea să se ducă să-şi viziteze părinții.

- în Germania? Poate că trebuie să ne ducem toți trei acolo. Probabil că aici nu voi primi un angajament imediat. Ne-am putea permite o vacanță, iar eu n-am fost niciodată în Germania. Tu ai fost?

- Nu. Şi nu văd cum i-aş spune mamei şi nici dacă m-ar lăsa să merg cu voi în Europa! Ea n-ar înțelege. Şi-aşa zice că suntem prea mult împreună.

- Nu cred.că mama ta mă place.

- Te adoră. Tocmai de aceea mă cicăleşte că mi-aş pierde prea mult timp cu întâlnirile. Ea nu înțelege cum de ne putem întâlni eu şi Chelsea în acelaşi timp cu tine.

- Suntem prieteni. Unul din zâmbetele cuceritoare ale lui Ryan îi străbătu fața.

Karen se întreba dacă el îşi dă seama ce mult ar fi dorit ea s-o iubească şi fără Chelsea. Se sărutaseră la unele întâlniri în care nu fusese şi Chelsea cu ei, şi găsise că era emoționant. Lui Karen nu-i plăcuse niciodată în mod deosebit să se sărute, dar felul în care săruta Ryan era într-adevăr plăcut. Ea se uită cu coada ochiului cum îi deschidea uşa. Dacă ar fi purtat copilul lui, n-ar fi făcut ce-a făcut Chelsea. Ar fi încercat să afle dacă se căsătorea cu ea. Uneori bărbații trebuie să fie siliți să facă ceea ce e bine pentru ei. Filmul era pe măsura aşteptărilor lui Ryan, dar el descoperi că atenția-i zbura. Era mult mai îngrijorat de Chelsea decât îşi dădea seama Karen. El ştia că nu putuse să-i spună lui Karen ce se întâmplase în seara aceea la lac, dar se întreba dacă nu acesta era motivul pentru care Chelsea se eschiva să-l vadă. Spera să nu fie aşa. Noaptea aceea nu semănase cu nimic din trăirile lui.

De mult timp Karen şi Chelsea îl tot tachinau că le iubeşte pe amândouă. Dar se îndoia că vreuna dintre ele îşi dădea seama cât era de adevărat. O iubea pe Karen pentru inocența ei aproape copilărească şi pentru felul în care-l făcea s-o protejeze de lume.

Cu Karen se simțea cu câțiva centimetri mâi înalt. - Dar iubea spontaneitatea şi independența Chelsei. Ea era ca un premiu ce i se legăna pe

sub nas, de neatins şi tocmai de aceea mai dorit. Chelsea era mult mai complexă decât Karen, şi-l ațâța până la disperare. Seara petrecută cu ea pe malul lacului l-a convins că pe Chelsea o iubea cu adevărat.

Nu pentru că făcuse dragoste cu el,-deşi ştia că n-o | făcuse din uşurință. Cu Chelsea se simțea ca şi cum o -stea coborâse din cer şi se aninase de inima lui.

Se uita la Karen, în întunericul din cinematograf, care stătea cu ochii lipiți de ecran şi mesteca încet, distrată floricele. Era drăguță, poate chiar frumoasă. Ryan n-o iubea mai puțin pentru că o iubea mai mult pe Chelsea. Se temea să-i spună lui Karen că se hotărâse. Nu voia s-o rănească sau să distrugă prietenia de care se bucurau toți trei.

Se apropia absolvirea şcolii. Ar fi fost prea repede să-i spună lui Karen. Voia să-şi petreacă timpul până la sfârşitul anului şcolar exact ca şi mai înainte, inseparabili,toți trei cu prietenia nealterată. Sigur, era o şansă hotărârea Chelsei să nu se căsătorească - era teribil de încăpățânată. Şi-i spusese adesea mai înainte că vrea să fie liberă, să nu se supună nici unui angajament. Dar asta fusese înainte de seara petrecută pe malul lacului.

Când sa terminat filmul Ryan şi Karen se întoarseră pe jos la cămin. Noaptea era răcoroasă, aşa că o cuprinse cu brațul după umeri ca să-i țină de cald. Lui Karen nu-i plăcea să-i fie frig, dar, ca de obicei, uitase să-şi ia o jachetă cu ea. El şi Chelsea o tachinau mereu că are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Ea zâmbi şi-şi sincroniza paşii cu ai lui.

- Când ajungem la cămin, te rog să te duci s-o aduci pe Chelsea. N-are importanță dacă nu-i aranjată sau cu ce-i îmbrăcată. S-o aduci jos, să văd personal că e bine. E clar?

Karen încuviință din cap.

- Voi încerca, dar ştii cât de încăpățânată e.

- Am motivele mele să fiu îngrijorat.

- Şi tu? Karen se uită cu surprindere la el. M-am trezit gândindu-mă la ea tot timpul filmului.

- Eşti sigură că nu mă evită? întrebă Ryan dând la o parte părul blond-pal al lui Karen de pe umăr. Karen şi-l lăsase să crească mai lung ca de obicei anul acesta, însă lui Ryan îi plăcea mai mult aşa, deşi ea amenințase că o să şi-l taie din nou. N-o să-l lase niciodată să-i crească până la talie ca Chelsea.

Când ajunseră la Mary Hali, Ryan aşteptă la capătul scărilor căminului până când Karen se duse după Chelsea. O altă pereche care sosise, nu se îndura să-şi spună noapte bună, zăbovind în umbră pentru un ultim sărut.

Ryan nu-i băgă în seamă, îngrijorat de ce-i trebuia atât de mult timp lui Karen oa s-o convingă pe Chelsea să iasă afară.

Deodată, Karen se ivi, alergând, cu ochii măriți de spaimă. - Ryan! Aplecat!

- Cum a plecat?

- Lipsesc şi multe din lucrurile ei! Un fior rece de spaimă îl străbătu.

- Nu se poate!

- Am vorbit cu îngrijitoarea de la cămin şi zicea că Chelsea a plecat acum vreo oră. Căra două geamantane cu ea!

Karen se aruncă în brațele lui:

- Cred că a plecat în Germania!

- De ce a făcut asta, când absolvirea este atât de aproape?

Gândurile lui Ryan se învârtejeau. Chelsea a plecat? Nu putea să plece în Germania fără să-şi termine cursurile.

Karen dădu din cap.

- Ți-am spus că a zis că vrea să-şi viziteze părinții. Probabil că s-a dus acolo!

- Doar nu locuiesc în cealaltă parte a oraşului! Nu putea să facă asta!

Karen îşi ridică ochii spre el şi Ryan văzu că plângea.

- Nu putea să plece altundeva! Şi-a luat aproape toate lucrurile. Tot ce-a încăput în geamantane.

- Unde-i maşina ta? Trebuie s-o găsim!

Ryan conducea, în timp ce Karen scruta străzile. S-au dus mai întâi la Love Field unde au aflat că pentru un bilet de zbor în Germania trebuia să meargă la G. FW.

Două ore mai târziu, după eforturile epuizante de a parcurge drumul până la aeroportul dintre Dallas şi Fort Worth, unde n-au găsit nici urmă de Chelsea, s-au întors la Dallas şi s-au postat fără nici un rezultat, la capătul autobuzului dinspre oraş. Chelsea dispăruse.

Ryan era tot atât de supărat ca şi Karen. Îşi imagina tot felul de lucruri îngrozitoare care i s-ar fi putut întâmpla Chelsei, de la răpire până la amnezie. Karen plângea încetişor în timp ce se îndreptau către cămin. Ryan parcă maşina ei şi o cuprinse cu brațul.

- Nu mai plânge. Va fi bine!

- Dar era atât de abătută în ultima vreme.

- Nu mi-ai spus niciodată asta. Mi-ai spus doar că e prost dispusă.

- Nu voia să ştii tu. Karen ridică ochii către el ca şi cum ar fi vrut să spună mai mult, dar, în loc de a vorbi, îşi lăsă capul în piept. Nu pot să cred că a plecat fără să-mi lase un bilet, ceva. Nici nu şi-a luat rămas bun!

- Ştiu. Tocmai de aceea nu cred că a plecat pentru multă vreme. Poate s-a dus undeva pentru weekend.

- Fără să ne spună nimic? Imposibil! Chelsea îmi spunea totul. Sunt convinsă că e în avionul acela de Europa care tocmai îşi lua zborul. E stupid că la aeroport nu ți se spune cine figurează pe lista de călători.

- Ştiu.

' O ținea mai strâns şi-şi rezemă obrazul pe creştetul ei. îl durea atât de tare de parcă era rănit fizic, aflând că Chelsea plecase. La dracu! Ar fi putut măcar să-şi ia rămas bun!

'- Nu-i plac despărțirile. Nici cele de scurtă durată. Probabil că se gândeşte că şi-a luat rămas bun de la mine spunându-mi că intenționează să-şi vadă părinții. Pentru Chelsea acest gen de lucruri e lămurit.

- Nu şi-a luat rămas bun de la mine. Ryan nu putu să-şi ascundă durerea din glas. Cred că ar fj trebuit să facă cel puțin atât.

Karen îl strânse şi ea, iar Ryan încercă să se convingă că Chelsea nu pățise nimic, oriunde ar fi fost, şi că o va revedea în curând.

- E ceva ce eu nu ştiu? întrebă el.

Karen aşteptă o vreme, apoi clătină din cap. Ryan nu era sigur că o va crede, dar nu-şi amintea ca ea să-l fi mințit vreodată. Şi era inimaginabil ca Chelsea, sau oricine altcineva, să plece chiar în această perioadă a anului şcolar şi într-un asemenea mod, fără să se fi întâmplat ceva rău.

- Dacă e ceva pe care trebuie să-l ştiu, te rog să-mi spui, mă auzi?

Karen dădu din cap.

■ Nu-i nimic pe care trebuie să-l ştii.

Ryan fu din nou cuprins de îndoială. Dar, chiar dacă ar fi fost ceva, ea nu i-ar spune un secret între prietene - nu va afla niciodată ce a fost. Niciodată nu cunoscuse două persoane care să fie mai loiale una față de cealaltă.

Capitolul trei

Karen şi Ryan hoinăreau pe malul lacului, ținându-se de mână, dar fără să-şi zâmbească.

- Mi-e atât de dor de ea, zise Karen. N-am fost despărțite aproape niciodată, ştii.

- Ştiu. Dar nu mai e mult până la luarea diplomei. Tot v-ați fi despărțit, nu peste mult timp.

- De ce? Eu n-am intenția să mă mut din Dallas, iar Chelsea ar fi putut să picteze aici la fel de bine ca oriunde în altă parte. Ea zâmbi cu tristețe. Obişnuiam să spunem că vom închiria un atelier, ca acelea pe care le-ai văzut tu în filmele despre New York. Aş fi pus pianul meu într-un capăt, iar Chelsea şi-ar fi pus şevaletul în celălalt.

- Colege de cameră pentru eternitate. Ryan îi studie fața. Asta-i tot ceea ce-ți doreşti tu?

Karen dădu din cap.

- Mai mult ca orice aş vrea să mă îndrăgostesc, să mă mărit, şi să trăiesc fericită chiar şi după ce aş face doi copii perfecți. Asta-i visul meu de totdeauna.

Ryan ridică o pietricică de pe jos şi o aruncă în apă. Undele se lărgeau tăcute pe suprafață.

- Chelsea voia să călătorească. Ea se temea să fie legată de cineva.

- Ştiu. Mă întreb dacă tu ştii că părinții ei o înțeleg. Ei nu gândesc ca ea.

- Iar acum se duce să-i vadă înainte de sfârşitul anului şi al obținerii diplomei. Nu pot să înțeleg.

Glasul lui era mânios.

Karen îi puse mâna pe braț ca să-l liniştească. Era tentată să-i spună adevăratul motiv pentru care plecase Chelsea, dar îşi căuta cuvintele. Deodată îi veni ideea că acțiunile Chelsei păreau a pleda pentru faptul că n-o mai interesa Ryan. în mintea lui Karen se înfiripă un plan.

- Nu sunt sigură că se va mai întoarce, spuse ea.

- Ți-a spus Chelsea? întrebă el precipitat. -Da.

Karen se aşează pe mal cu picioarele strânse sub

ea.

- Am primit ieri o scrisoare, în care spunea că renunță la şcoală şi va rămâne definitiv în Germania. Nu-mi vine să cred că renunță la patru ani de studii, când absolvirea este atât de aproape.

Aruncă o privire spre el să vadă dacă erau credibile cele spuse de ea.

Ryan stătea înlemnit lângă ea.

- Şi explică de ce a plecat cu atâta grabă? M-am gândit la asta, în timp ce ne plimbam.

- Nu, dar adresa de pe spatele plicului mi-a indicat oraşul în care se află, şi am aflat numărul de telefon al părinților ei. Se făcuse prea târziu ca să le mai telefonez noaptea trecută, aşa că am aşteptat până azi dimineață. Nu mi-a spus de ce a plecat aşa. Doar că a simțit că trebuia s-o facă şi că nu putea să aştepte până după luarea diplomei. Am avut impresia că mama ei e bolnavă sau aşa ceva şi că e nevoie de ea acolo. Nu ştiu de ce nu mi-a spus mai mult. N-a ascuns niciodată mai înainte ceva față de mine.

Karen tăcu. Nu-i plăcea să mintă, chiarcând urmărea un scop ca acesta pe care-l avea în minte acum. Dar Chelsea mai călcase pe de lături şi în alte dăți când voia să-şi dea întâlnire cu vreun băiat anume. Şi era cam acelaşi lucru. Dacă Chelsea l-ar fi iubit cu adevărat pe Ryan, n-ar fi trebuit să-i spună că era însărcinată şi să-l convingă s-o ia de soție? Karen aşa ar fi făcut. Sigur, ce a făcut ea era justificabil.

- De ce nu mi-ai spus mai curând? O scrisoare. Şi un telefon.

-e-am spus că vrei să ştii, dar mi-a răspuns că ar fi mai bine să nu-ți mărturisesc că a vorbit cu mine. Nu mi-a pus în vedere să nu-ți spun, totuşi, a adăugat numai să nu ne facem griji pentru ea.

- Uşor de zis, greu de făcut. Mai aruncă o piatră în lac, evident furios.

- Nu vreau să i-o iei în nume de rău. Asta-LChelsea. Ea a avut întotdeauna alte principii. Asta nu înseamnă că nu-i mai pasă de noi.

Ryan se aşează pe pământ şi-şi puse braţele pe genunchi, cu privirile pierdute peste lac.

- Eu provin dintr-un neam de oameni organizaţi. Părinţii mei probabil că n-au făcut niciodată în viaţa lor ceva neaşteptat. Chiar şi pe fratele meu se poate conta, deşi e considerat ca rebelul familiei.

- Şi familia mea e la fel. Karen smulse un fir de iarbă examinându-l la lumina soarelui. Mama are întâlnirile şi organizaţiile ei. Tati îşi conduce compania ca pe un ceas. Cina se ia la ora şapte fix în fiecare seară. Unii pot socoti acest mod plictisitor, dar mie-mi place să ştiu exact la ce mă pot aştepta. Dacă mă duc în China, ştiu că părinţii mei mănâncă tot la şapte. Asta-i liniştitor.

- Chelsea este exact opusul. Ea vrea să-şi petreacă fiece oră la întâmplare.

Karen dădu din cap aprobator.

- E unul din lucrurile pe care le înţelegeam cel mai greu la ea. N-aş putea să trăiesc niciodată într-o asemenea nesiguranţă. Nu ne asemănăm deloc, deşi am fost prietene atâta timp. Poate tocmai de aceea a şi durat prietenia noastră. Ea privi gânditoare pe deasupra apei. Mi-am dorit întotdeauna să fiu ca ea - comunicativă şi sigură de sine. N-a pierdut niciodată o întâlnire. Memorizează totul citind o singură dată. Eu am muncit întotdeauna din greu.

- Memoria ta nu are nici o deficienţă. Obţii rezultate bune şi eşti mai comunicativă decât crezi.

- Doar pentru că îmi fac temele regulat. Cât despre comunicativitate trebuie să-i mulţumesc Chelsei. Probabil că aş fi stat tot timpul în cameră, dacă nu m-ar fi tras după ea la petreceri şi la întâlniri. Karen zâmbi amintindu-şi. Sunt prea timidă. Aşa am fost întotdeauna.

- Cu mine nu eşti timidă.

- Cu ţine e altceva.

Ryan se uită la ea şi o luă de mână. Karen îşi lăsa mâna în mâna lui, măsurându-şi degetele cu ale lui.

- Ai degete mai lungi decât Chelsea, comentă Ryan.

- S-au format cântând la pian. Chelsea nu poate să cuprindă o octavă cu mâinile. Ale ei sunt mai puternice decât ale mele, totuşi. Mă întreb cum reuşeşte să se întindă ore întregi pictând pânzele acelea. Cu toate exerciţiile pe care le fac, ai zice că mâinile mele ar trebui să fie mai puternice, nu-i aşa?-Ea îşi studia mâinile ca şi cum ar fi aparţinut unui străin.

Ryan rămăsese tăcut de la o vreme. - Cred că-ţi subestimezi farmecul. Chelsea mi-a spus că-ţi contramandai mereu întâlnirile.

- Nu vreau să mă întâlnesc cu oricine mă solicită. Crezi că asta mă face să par trufaşă?

- Nu, doar discriminativă.

Karen privi de-a lungul lacului. Unde o fi avut-o Ryan pe Chelsea în noaptea aceea? Aici?

Se ridică în picioare şi-şi scutură iarba de pe blugi. Să mergem.

Se ridică şi el şi păşi alături de ea.

- Tu şi cu mine suntem mai asemănători decât este Chelsea cu oricare dintre noi. Ai observat asta?

Ea încuviință din cap.

- Suntem amândoi oameni de nădejde! Ştim ce vrem de la viață. Chelsea e ca un fluture - frumos de privit, dar imposibil de călăuzit.

- Da.

Ryan zâmbi, gândindu-se la prietena lor. Era o analogie bună. Karen îl luă de mână:

- Eu cu ce semăn? Ryan se gândi o clipă.

- Tu eşti ca o floare. Eşti frumoasă, şi am ştiut întotdeauna că pot conta pe tine, să stau cu tine.

- Asta sună plictisitor.

- Nu şi pentru mine. Plecarea Chelsei, aşa cum s-a petrecut, m-a făcut să înțeleg o latură a ei pe care o neglijasem. Dacă m-aş fi căsătorit cu ea, ar fi putut să plece în Germania, fără nici un motiv, chiarcând m-aş fi aşteptat mai puțin.

- Voiai să te căsătoreşti cu ea? îl întrebă Karen puțin cam grăbită.

- La vârsta asta îți vine şi acest gând când te întâlneşti cu cineva de mai multe ori. Aproape că am absolvit colegiul, e timpul să ne gândim să ne aşezăm.

Karen se întrebă dacă se gândise vreodată să se căsătorească şi cu ea, dar se temea să-l întrebe pe el. Chelsea l-ar fi întrebat, dar Karen nu era atât de sigură pe ea. De aceea trebuia să pregătească această mişcare cu grijă. Putea fi ultima şansă cu el. Se plimbară tăcuți câțiva metri.

- Apropo, mi s-a fixat o audiență, spuse. Ryan.

- Da? Cu cine? El se hlizi.

- Data Comp.

- Compania tatei? E grozav. O să-i spun să te angajeze.

- Nu. Mulțumesc, să nu faci asta. Vreau să obțin un serviciu prin propriile mele calități.

- Bine. Dacă insişti.

Karen se grăbi să vorbească totuşi cu tatăl ei. Dacă va face legătura între calitățile lui Ryan şi tânărul despre care-i vorbise adesea Karen, mai mult ca sigur că-i va oferi slujba lui Ryan. Karen nu vedea nimic rău în a trage puțin sforile pentru a obține cineva ceea ce doreşte.

• Mi-ar plăcea să lucrez acolo. E cea mai bună companie de computere din Dallas, după părerea mea -probabil cea mai bună din partea aceasta a țării.

- Cred că e chiar cea mai bună, dar s-ar putea să fiu părtinitoare. N-ar fi grozav dacă ai obține acest post? Asta ar însemna că ai rămâne aici în Dallas pentru totdeauna.

- Aşa ar fi, zâmbi el către ea. Eu nu mă grăbesc deloc să plec.

- Nu? Karen se simți străbătută de un fior în timp ce-i zâmbea. Credeam că vrei să te întorci în Colorado, alături de familia ta.

Ryan o înlănțui cu brațul pe după umeri.

- Imi place aici.

Ea crezu că o spunea intenționat, dar nu era aşa. în timp ce:şi peria părul, Chelsea încerca să-şi ascundă supărarea. Mama ei stătea de cealaltă parte a camerei pe patul pe care îl folosea Chelsea, când venea acasă, şi nu încetase să vorbească de când intrase în cameră.

- Aş vrea să-ți tai părul, zicea Eileen Cavin. E atât de lung şi cred că ți-e cald cu el.

- îmi place aşa lung.

- Nu te avantajează. Fața ta nu-i modelată pentru păr lung.

Chelsea îşi studie fața în oglindă. Era mică, în formă de inimă, cu pomeți proeminenți.

- Ce are fața mea? întrebă ea curioasă.

- De ce nu mă laşi să-ți fac o programare la un salon de frumusețe de aici? Dacă ți-ar tăia părul scurt şi ți-ar face un permanent, ți-ar veni grozav. Aşa atârnă în toate părțile!

- Da, ştiu, spuse ea, încercând cu greu să n-o privească chiorâş. Chelsea considerase întotdeauna părul ei ca pe cel mai bun lucru. Nu vreau să-l tai.

- Apropo, taică-tău are pe cineva pe care vrea să-l cunoşti.

Chelsea întâlni ochii mamei ei în oglindă.

- Nu vreau să cunosc pe nimeni.

- Nu fi aşa. E maior, şi-i divorțat de curând. Richard zice că a fi maior la o vârstă atât de tânără înseamnă că are o carieră promițătoare.

Chelsea nu intenționa să se mărite cu un militar.

- E destul un general în familie, zise ea tachinând-o pe maică-sa.

- Nu fi proastă. Tatăl tău a muncit din greu să ajungă unde a ajuns, iar eu la fel. Ştii ce zic eu mereu: el îşi poartă decorațiile pe piept, iar eu le port în suflet.

Chelsea, cuminte, nu făcu nici un comentariu. - Am fost surprinşi când te-am văzut la uşă. Am fost fericiți să te vedem, dar am fost nedumeriți că nu ne-ai telefonat să ne spui că vii. Nu pot să înțeleg de ce ai venit aşa pe neaşteptate.

- Am vrut să te văd pe ține şi pe tata.

- Şi cu şcoala cum rămâne?

- N-am neapărat nevoie de o diplomă de colegiu ca să fiu artist. Am învățat tot ce am vrut. M-am dus la colegiu ca să dobândesc mai multe cunoştințe despre artă şi le-am dobândit. Nu văd de ce trebuie să iau şi o diplomă.

- Nu sunt de aceeaşi părere, dar când m-ai ascultat tu pe mine? Tatăl tău nu va fi deloc mulțumit. Eileen se încruntă spre Chelsea:

- Să nu-i spui că ai lăsat şcoala baftă. Asta l-ar dărâma. Ştiu că aşa va fi. El crede că eşti în vacanță.

Chelsea clătină încăpățânată din cap. A părăsi colegiul când obținerea diplomei era atât de aproape era suficient ca să-l înfurie pe tatăl ei. îşi aminti cât de des îl mânia când era ea mică, adesea din te miri ce. Perioadele ei de fericire le trăise numai departe de casă. Atunci pentru ce venise aici, se întreba ea?

- Poate că ai greşit! Nu încape nici o îndoială în această privință. Poate că, dacă telefonez eu la şcoală şi vorbesc cu directorul, te-ar lăsa să te întorci. Richard e general, oricum. Asta atârnă greu.

- Nu şi în lumea civililor. Şi afară de asta nu vreau să 'mă întorc.

Nu era absolut adevărat. îi lipseau şi Ryan şi Karen, mai mult decât şi-ar fi putut închipui.

Eileen se duse la fereastră şi se uită în curte.

- Trebuie să-l cunoşti pe tânărul maior, îți spîin eu. La vârsta ta, trebuie să te gândeşti la căsătorie. Te-ai întâlnit cu cineva în mod deosebit?

- Da. Se numea Ryan Morgan. - Nu cred că-ți pasă prea mult de el, altfel n-ai fi aici. Cum e?

Vocea Chelsei se îndulci.

- E inteligent, frumos, înalt. E inginer electrician. Vrea să lucreze în domeniul designului de computere.

- Oricum ar fi - Eileen nu părea impresionată de descriere - tatăl tău nu cred că va fi de acord cu el. Se uită la ceasul de la mână.

E timpul să vină taică tău acasă.

- Cobor şi eu imediat.

Eielen ieşi curând după aceea. Chelsea auzi zgomotul destupării sticlei de lichior şi apoi pe cel al astupării la loc. Eileen obişnuia întotdeauna să se întărească bând un scotch dublu înainte de venirea lui Richard acasă. După ce venea el, nu-i mai dădea voie să bea.

Chelsea îşi scoase rochia. Nu voia nici în ruptul capului să ducă viața pe care o duceau părinții ei. Nu voia să fie satelitul soțului ei şi nu dorea să fie prinsă în capcana unei căsătorii în care să aibă nevoie de alcool înaintea fiecărei comunicări cu soțul.

Făcuse o greşeală că venise aici. Ar fi dorit să-şi simtă familia în jurul ei şi brațe cunoscute să o țină aşa cum făceau când era mică. Dar bunicii ei muriseră şi părinții nu fuseseră niciodată prea tandri. Richard Cavin îşi conducea familia

ca pe soldații lui. Chelsea nu-şi amintea să fi fost îmbrățişată de el. Mama ei era mai puțin rigidă, dar aproape că era lipsită de instinctul matern. Mai curând o găsea pe Chelsea vinovată, decât s-o îmbrățişeze.în cutia micuțului birou din camera ei descoperi nişte plicuri cu hârtie şi se apucă să-i scrie lui Ryan. După ce scrise câteva rânduri, îşi dădu seama că nu va putea să i le trimită. Tonul era mult prea trist şi străbătut de singurătate. Nu putea să-i spună ce era în inima ei. Nu putea să-i spună motivul pentru care plecase şi nici că acum îşi dăduse seama cât de mult îl iubeşte. Nu erau lucruri pe care să le poată spune într-o scrisoare, mai cu seamă că nu era sigură că şi el nutrea aceleaşi sentimente față de ea.

în loc să-i scrie lui Ryan, începu să-i scrie lui Karen.

După terminarea orelor de curs, Karen se grăbi să-l întâlnească pe Ryan. Când ajunse lângă el, Ryan o îmbrățişa.

- Pari fericită, astăzi. Ea încuviință din cap.

- Am luat un A' la literatura engleză. Chiar acum au fost afişate rezultatele.

- Grozav! Vrei să mergem la lac să sărbătorim evenimentul?

Karen făcu o pauză şi se uită înainte.

- La drept vorbind nu mi-ar plăcea să merg acolo. N-am putea să facem altceva?

- Sigur că da. Propune tu.

Ea se gândi o clipă. Lui Ryan îi plăcea să meargă la lac pentru că nu se plătea taxă de intrare; el nu prea avea bani de cheltuit.

- Hai să ne plimbăm pur şi simplu.

După ce trecură de Hughes-Trigg Student Center, cotiră pe o stradă flancată de stejari uriaşi. După o vreme, Ryan spuse:

- Mai ai vreo veste despre Chelsea?

- Am primit astăzi o scrisoare de la ea:

- E bine?

- E bine.

* Sistem de notare a calificativelor, în loc de cifre. Karen se simți vinovată că nu-i spusese înainte de a întreba el; ştia că el încă îşi făcea griji pentru prietena lor. Dar în scrisoare, Chelsea spunea că ajunsese acasă.

Pe de o parte, Karen s-ar fi bucurat s-o revadă. Dar, de când plecase Chelsea, se bucura că beneficia de toată atenția lui Ryan, deşi uneori se simțea puțin vinovată că îl făcuse să creadă că Chelsea nu se va mai întoarce. Karen nu era dispusă să-l împartă din nou cu ea, mai ales acum când ştia ce se petrecuse între ei la lac. E drept că Chelsea îi spusese că nu se întâmplase decât o dată, dar Karen nu era prea sigură că aşa era.

Ryan îi luă mâna şi i-o strânse cu afecțiune într-un mod cu care începuse să se obişnuiască, şi se întrebă' dacă era drept să nu-i spună că Chelsea se va întoarce. Oricum, Chelsea se retrăsese din competiție ducându-se în Germania.

Apoi era problema viitorului. Părinții lui Karen erau supărați pe faptul că-şi petrecuse patru ani în colegiu fără să obțină un inel de logodnă. Karen ştia ce aşteptau ei de la ea, pentru că părinții îi spuseseră de mai multe ori, la unison: "Cel mai bun loc pentru a-ți găsi un logodnic este colegiul". De aceea şi fuseseră de acord să se înscrie la muzică deşi îi era imposibil să-şi câştige existența în acest domeniu. Nimeni, nici Karen, nu se aştepta să-şi ia un serviciu.

Karen îi spusese surorii ei, Joyce, că e prinsă de Ryan, dar că el pare a nu se putea hotărî între ea şi Chelsea. Când Joyce auzise că Chelsea părăsise cursurile şi plecase în Germania, o sfătuise pe Karen să nu piardă ocazia, recunoscând că şi ea îl împinsese pe soțul ei Todd în fața altarului, şi era de părere că asta-i universal valabil.

- într-un fel, mă tem că se termină colegiul, spuse Karen. Nu-mi plac schimbările. Ce mă fac dacă n-o să te mai văd niciodată? - Ți-am spus că intenționez să rămân în Dallas.

- Ştiu, dar n-o să lucrăm împreună. O să fim despărțiți. Şi-| privi într-un fel care-t atrase atenția. Nu suport gândul că n-am să te mai văd niciodată.

- Dar n-o să se întâmple asta.

- E uşor de zis acum, dar nu suntem siguri. Şi dacă Data Comp. n-o să te angajeze? O să-ți cauți un serviciu în California.

Ryan rămase tăcut câteva minute.

- Țin prea mult la ține ca să pot suporta să nu te mai văd niciodată.

Karen simți cum o podidesc lacrimile şi le lăsă să-i umple ochii.

- Sper să fie aşa, Ryan. Uneori mă gândesc ce-ar fi dacă aş pleca în lume, e prea mare şi imprevizibilă. Cu ține mă simt în siguranță.

El se opri şi o îndreptă spre umbra stejarilor. Karen se aruncă în brațele lui.

Privind în jos în ochi ei, Ryan spuse: •

- Te iubesc, Karen. îi atinse părul şi obrajii. Nu aş mai putea să stau aici dacă m-aş gândi că ar fi posibil să nu ne mai vedem.

- Mă iubeşti?

- Ştii că te iubesc. Ți-am mai spus-o şi mai înainte.

- Ştiu. Dar mi-ai spus-o întotdeauna ca şi cum aş fi fost sora ta. Vreau să ştiu, Ryan. Ce sentimente ai?

El nu răspunse o bună bucată de vreme şi Karen se temu că forțase prea mult lucrurile. Lăsă să i se citească nerăbdarea pe față şi aşteptă.

- N-am făcut nici un secret din faptul că țin la ține şi la Chelsea mai mult ca la oricine altcineva. Vă iubesc pe amândouă, în moduri diferite.

- Chelsea a plecat, se sili Karen să spună. Ce se va întâmpla dacă nu se va mai întoarce niciodată, nici măcar în vizită? Ryan îi urmări cu degetul curba bărbiei.

- Ai dreptate. Probabil că nu se va mai întoarce niciodată. Am rămas numai noi doi. Dacă Chelsea ținea la mine cât credeam eu, şi-ar fi luat rămas bun de la mine. Mi-ar fi scris cel puțin din Germania, ca să-mi explice de ce a plecat aşa cum a plecat.

- Ai dreptate. Acum am rămas numai noi doi. Karen îl îndruma pe Ryan în direcția dorită.

- Ce-ai zice dacă ne-am căsători?

Karen visa de mult la clipa aceasta, dar nu-şi închipui că va decurge aşa. Suna aproape ca şi când ar fi întrebat-o ce părere are.

- E o propunere? întrebă ea buimacă. El râse încet.

- Da. Cred că da. N-am făcut niciodată acest lucru mai înainte. Nu cred că sunt prea bun pentru aşa ceva.

Karen se linişti:

- Ba eşti minunat. Şi da, vreau să mă căsătoresc cu

tine!

, Ryan se uită în jos către ea. Karen se întrebă ce gândea el despre ea. Apoi se aplecă încet să o sărute. Gândurile ei zburau. Ryan o ceruse în căsătorie! Se va mărita cu el! Se ținea de Ryan ca şi cum acesta era salvarea ei, şi-i întorcea sărutările cu mai multă pasiune decât ar fi făcut-o în mod obişnuit. O ceruse în căsătorie! Pe ea! Sentimentul de vinovăție față de Chelsea dispăruse imediat.

Când el se îndreptă, ea îl îmbrățişa, nevrând să-l lase să se îndepărteze.

- Nu m-am aşteptat la asta, spuse ea cu sinceritate.

- Nici eu.

- Am atâtea planuri de îndeplinit! Le voi spune mamei şi tatei de îndată ce voi ajunge acasă.Trebuie să găsim un loc unde să locuim. Ea se uită la el. Părea că se aprinsese un foc în ea. Sunt atât de fericită! El îi zâmbi cu gingăşie.

- Nu pot să te las singură în fața acestei lumi mari şi înspăimântătoare, nu-i aşa? Nu vreau să fii singură şi speriată. Pot să te protejez de orice.

- Ştiu că poți. Asta-mi place la tine.

- Eşti sigură că nu trebuie să te mai gândeşti la asta o vreme? Nu vreau să te grăbesc să iei o decizie.

Ea râse..

- Nu mă grăbeşti. De luni de zile îmi doream să se întâmple acest lucru! Mă temeam că ții mai mult la Chelsea.

- Ea a plecat. Şi după cum spuneai tu, n-o să se mai întoarcă niciodată.

O mustrare de conştiință o făcu pe Karen să spună:

- Şi dacă se va întoarce? Dacă îşi va schimba hotărârea de a rămâne în Germania? Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce? Care ți-ar fi sentimentele față de mine atunci?

- Sentimentele mele față de ține nu se vor schimba. E important pentru mine să depind de tine. Nu vreau să trăiesc toată viața cu grija în sân, întrebându-mă dacă soția mea va fi acasă sau plecată la celălalt capăt al lumii, când mă întorc de la lucru. Pe ține nu te văd făcând aşa ceva.

Karen scutură din cap cu sinceritate.

- Nici n-aş şti cum să fac asta.

- Tu eşti cea mai bună alegere pentru mine. Nu multe femei ar fi avut răbdare să aştepte până să mă hotărăsc. - Am văzut că o iubeai şi pe Chelsea, spuse Karen cu loialitate. Ea e cea mai bună prietenă a mea şi-i cunosc toate părțile bune. Deşi țin foarte mult la ea, trebuie să recunosc că am fost geloasă. Viața pare atât de uşoară pentru ea. Chelsea ştie întotdeauna ce să facă şi când să facă ceva, şi pare că nu se teme deloc să ia decizii. O admir foarte mult.

- Sper că faptul că ne căsătorim nu va dăuna în vreun fel prieteniei noastre cu Chelsea.

Karen fu chinuită de gelozie la gândul că logodnicul ei mai dorea încă să fie prieten cu altă femeie, dar încercă să-şi alunge acest gând.

- Chelsea va înțelege. Şi-apoi ea nici nu vrea să se căsătorească, cel puțin deocamdată. Ne-a spus asta amândurora. Ea vrea să-şi facă mai întâi o carieră.

- Da, ştiu.

Karen îi înlănțuise talia cu brațele.

- Vrei să fii şi tu de față când le spun părinților?

- Dacă vrei tu, voi veni. Ce crezi că vor spune?

- Vor fi emoționați şi fericiți pentru noi. Tata nu ştie prea multe despre tine, dar mama s-a gândit întotdeauna la ține ca la cineva din familie. Să vezi când o să-i spun lui Joyce! Karen îi zâmbi. Nu vreau să aştept. O să le telefonez îndată ce voi ajunge în cameră.

- Când vrei să ne cumpărăm inelul de logodnă?

- Inel! Nu m-am gândit la asta. Karen era absolut copleşită de emoție. Ce fel de inel ți-ar plăcea?

- Nu ştiu. Nu m-am gândit prea mult la asta. Unul cu diamante, cred.

Karen râse.

-Sigur că da, cu diamante, Ryan. Vreau să zic cu un solitar sau... Nu-ți face griji. O să vedem ce vom găsi.

- Să nu fie unul prea mare. Eu nu am încă serviciu, îi spuse Ryan prevenitor. Mai târziu, am să-ți pot cumpăra unul mai mare.

- Nici gând. Sunt prea sentimentală. Vreau să port inelul veşnic, cu care m-am căsătorit. N-o să vreau unul mai mare. Karen se gândi o clipă. Poate să luăm

o verighetă simplă şi să-i adăugăm mai târziu un inel frumos. Parcă auzea tonul condescendent al maică-sii şi al Iu Joyce când le-ar fi spus că nu are inel de logodnă. N-ar fi considerat-o logodită propriu-zis şi ar fi crezut că Ryan făcuse economie de bani. Nu, categoric un inel de logodnă.

- Să mergem mâine să luăm unul. Dar cred că mai întâi ar trebui să-ți anunți familia. O să-i sun şi eu pe ai mei.

- O să fie surprinşi? Ce le-ai spus despre mine? Ryan râse forțat.

- Va fi totul în regulă.

- Şi o casă! exclamă brusc Karen. Unde vom sta?

- Asta depinde de serviciul pe care-l voi găsi. N-are rost să căutăm una aici, dacă până la urmă.vom merge în California.

Karen clătină din cap cu încredere.

- Asta nu-i o problemă acum. Doar te vei căsători cu fiica şefului.

Ryan nu părea să găsească acest lucru tot atât de amuzant pe cât îl găsea ea.

Capitolul patru

Chelsea îşi croia drum cu greu prin mulțimea coborâtă din avion spre pasajul acoperit care ducea la terminala D-FW, fericită că se întorsese şi nerăbdătoare să scape din aglomerația de pe aeroport. îşi mută sacul voluminos şi greu pe celălalt umăr, ținând strâns cu mâna portmoneul, în timp ce străbătea mulțimea pasagerilor grăbiți care se înghesuiau prin uşa strâmtă şi prin pasaj. O dată ajunsă la capăt, ieşi din şuvoi şi încercă să scruteze mulțimea cu privirea.

Karen era acolo, aşa cum sperase, sărind şi făcând semne cu mâna ca să-i atragă atenția. Chelsea se grăbi către ea, pe ultimii metri începând să alerge. Karen o înhață şi o îmbrățişa.

- Ar trebui să-ți rup gâtul, că ai plecat aşa cum ai plecat, spuse Karen, îndepărtându-se puțin ca să se uite la ea înainte de a o îmbrățişa din nou. Am fost tare speriați!

- V-am telefonat şi v-am scris, protestă Chelsea. Nu poți să spui că nu ştiați unde sunt. Ochii ei căutau din nou prin mulțimea din spatele lui Karen. Eşti singură?

Zâmbetul lui Karen era şovăitor.

- Da.e-am rugat pe Ryan să mă lase să te întâmpin singură.

Chelsea se simți descumpănită, dar ascunse aceasta.

- Arăți grozav. Luarea diplomei ți-a priit.

- Şi aceasta-i o problemă! Tu nu ți-ai luat diploma! Dacă ai fi vorbit cu mine, în loc să pleci... Ce Dumnezeu ai gândit?

- Nu ştiu, răspunse Chelsea cu seriozitate. Pur şi simplu am vrut să plec, nu m-am gândit la nimic. Ai dreptate. Tu ai fost întotdeauna emisfera stângă a creierului meu. îi zâmbi prietenei. îți aminteşti ce obişnuiam să spunem: Eu sunt

partea dreaptă a creierului, iar tu partea stângă şi, puse la un loc, avem un creier întreg.

- Să nu mai pleci aşa niciodată. Karen se dădu un pas înapoi să se uite la ea. Arăți grozav. Ți-a priit Germania. Cred că ai recuperat ceva şi din greutatea pe care o pierduseşi.

- Poate.

Chelsea se îndreptă prin mulțime către locul unde se aflau bagajele, răspunzând întrebărilor puse de Karen despre Germania şi nereuşind să mai pună şi ea vreo întrebare.

în timp ce aşteptau bagajele, Karen răsuflă în fine şi Chelsea se repezi să pună şi ea o întrebare.

- Ce face Ryan?

Karen ezită o clipă, apoi răspunse:

- Bine.

Chelsea se uită mai atent la ea.

- Pari ciudată. Nu v-ați certat, nu-i aşa?

- Nu, Chelsea...

- Uite, vin bagajele mele. Poftim. Ține asta, mă întorc imediat. Chelsea îi împinse sacul ei şi se grăbi către caruselul bagajelor.

După ce-şi luă bagajele, se întoarse la prietena ei.

- Aş fi vrut să-l fi adus şi pe Ryan. M-aş fi folosit acum de muşchii lui.

Karen luă sacul pe care-l ținea Chelsea pe braț.

- Celelalte lucruri ale tale sunt la mine acasă. Fleacurile pe care le-ai lăsat la cămin.

- Mulțumesc. Sper că ai purtat unele dintre ele. Ți-am lăsat bluza albastră care-ți plăcea.

- Sigur. Chelsea, trebuie să stăm de vorbă.

- Bine. Parcă nu ne-am fi văzut de ani de zile, nu doar de câteva săptămâni

- Sunt luni, acum.

Chelsea se îndreptă spre terminală, trecu de uşa de sticlă şi ieşi în aerul cald de afară.

- Pun pariu că sunt nouăsprezece grade şi abia suntem în iunie. Se uită înapoi către Karen.

- Vrei să-mi vorbeşti despre ceva anume? Te porți ciudat! Nu mai eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

- Nu. Karen se uită împrejur. Nu-i locul potrivit. Să mergem în maşină.

Chelsea devenea din ce în ce mai neliniştită. Era ceva pe care nu i-l spusese Karen.

Puseră bagajele în camionul lui Karen şi ajunseră curând pe Highway 183, îndreptându-se către est spre Dallasul ce apărea la orizont .- Am dat telefoane

cum m-al rugat, spuse Karen. Am găsit un apartament deasupra unui garaj pe Willow Lane, nu departe de Sandhurst Street. E mic, bineînțeles, dar are un dormitor şi un living room, curn doreai tu, şi este ieftin - şi gol. Poți să te şi muți în el. în drum spre casă, trecem pe acolo.

- E bine că e ieftin. Cel puțin până când găsesc un serviciu.

Casele de-a lungul lui Willow Lane aparțineau unor tineri profesionişti, ca şi cele din Sandhurst. Era totuşi o zonă mai scumpă decât ar fi vrut Chelsea.

- Am văzut apartamentul acum vreo două săptămâni. Când ai telefonat tu, am ştiut că ar fi bun pentru tine.

- De ce mi-ai căutat un apartament deasupra unui garaj?

- N-am căutat. Cumpăram o casă.

Karen opri în fața unei case din cărămidă. Coborând, Chelsea văzu garajul şi camera de deasupra lui.

- Am găsit una pe Sandhurst. Opri motorul. Chelsea, trebuie să-ți spun ceva. Te rog să te bucuri pentru mine.

Teama o cuprinse din nou pe Chelsea.

- Ce s-a întâmplat, Karen?

Karen îi luă tăcută mâna stângă. Diamantul de pe deget scânteia ca un foc rece.

- Te-ai logodit! De ce nu mi-ai spus? Cu cine? Chelsea luă mâna lui Karen şi se uită mai atent la inel. E frumos.

- Mi l-a dat Ryan. Chelsea o privi buimăcită.

- Deci nu te-ai logodit? Dar seamănă cu...

- M-am logodit cu Ryan. Karen o prinse pe Chelsea de mână, când prietena începu să se tragă înapoi. Te rog, încearcă să înțelegi. • - Te-ai logodit cu Ryan? Când?

Chelsea era paralizată şi Karen era mulțumită de asta. Dar îşi veni foarte repede în fire.

- M-a cerut acum câteva săptămâni. Voiam să fii aici ca să-ți spunem. Am crezut că e mai bine să nu-ți comunic vestea. Ochii cenuşii cercetau fața Chelsei. Tu ştiai că-l iubeam de un an şi mai bine. N-am făcut niciodată un secret din asta.

- Nu. Nu, n-ai făcut, răspunse Chelsea în mod automat. Ryan a cerut-o pe Karen în căsătorie? O iubea pe Karen, nu pe ea?

- Te rog să te bucuri pentru noi. Eşti cea mai bună prietenă a mea. N-aş rezista dacă ai fi nefericită-

Chelsea strângea mâna lui Karen, apoi îşi retrase degetele. Mâna ei era rece şi simțea un nod în stomac.

- Sigur că mă bucur pentru tine. Cei doi îndrăgostiți de mine s-au căsătorit. E grozav. încercă şi un zâmbet.

Karen se relaxa în mod vizibil.

- Slavă Domnului că înțelegi! Nici nu-ți închipui cât de speriată eram. Şi Ryan. Tu eşti atât de importantă pentrunoi.

- întotdeauna spuneam că într-o zi va trebui să aleagă. Chelsea spera ca zâmbetul ei să pară natural. Era forțat.

- Să mergem să vedem apartamentul. După aceea te voi duce cu maşina până la casa pe care am cumpărat-o.

Chelsea ar fi vrut să coboare din maşină şi să se plimbe pe jos cu Karen. Nu-i mai păsa cum arăta apartamentul. Dacă avea un acoperiş care s-o ferească de ploaie şi suficient spațiu cât să-şi adăpostească şevaletul, îl va închiria. Deocamdată dorea doar un loc unde să poată să se ghemuiască şi să se ascundă de lume până se va obişnui cu ideea că Ryan s-a căsătorit cu Karen. Karen îi făcu Chelsei cunoştință cu proprietăreasa apartamentului şi luă cheia de la ea. Suiră împreună treptele care erau în afara garajului. Karen vorbea întruna, subliniind cât era de aproape apartamentul, despre uşurința de a-şi face târguielile, despre amabilitatea vecinilor, ce fel de copaci umbreau grădina. Chelsea abia o auzea.

Locul era prozaic, dar curat. Erau ferestre pe toți pereții. Era o cameră separată pentru patul de dormit. Camera principală era mai mare decât se aştepta Chelsea. Bucătăria, într-un colț, nu era separată de restul spațiului. Deschise uşa camerei de dormit şi aruncă o privire.

- îl iau.

- Atât de repede? Nu vrei să vezi şi baia?

- Are şi baie?

- Se trece prin dormitor. E numai un duş, fără cadă.

- E perfect, prefer duşul. Chelsea porni către ieşire, dar Karen o opri.

- Eşti sigură că nu mă urăşti? îl iubesc, ştii asta. Chelsea făcu o pauză. Ştia cât de mult conta

răspunsul ei.

- Nu, nu te urăsc.

- Dar pe Ryan?

- N-aş putea să-l urăsc niciodată.

- îl mai iubeşti încă, nu-i aşa? Karen arăta nenorocită. Să nu-mi ceri să ți-l dau înapoi.

Chelsea respiră precipitat.

- Eu nu ți-am cerut niciodată asta. El te-a ales pe tine. Mie nu mi-a cerut niciodată să mă mărit cu el.

- Şi dacă ar fi făcut-o, insistă ea, ai fi spus da?

- Nu se ştie, nu-i aşa? Chelsea înfruntă deschis privirea lui Karen.

Karen fu prima care îşi abătu privirea. Cu glas

autoritar spuse: - Am să te ajut să obții locul ăsta. Tot ceea ce-ți trebuie sunt nişte perdele drăguțe. Şi mobilă plăcută.

După o ezitare, întrebă cu nesiguranță:

- Vrei să tii zâna mea cea bună? t

- întotdeauna am spus că voi fi. ' Chelsea ştia că va trebui să se deprindă cu ideea că

Ryan şi Karen sunt un cuplu. Va trebui să-i vadă împreună, tot restul vieții. Eschivându-se de la nunta lor, n-ar face decât să scoată în evidență că a făcut dragoste cu el, şi ar fi rănit-o pe Karen. L-ar fi rănit şi pe Ryan. El spusese întotdeauna că le iubea pe amândouă.

- Am să fiu onorată să vin la nunta voastră, Karen. li zâmbi şi o luă de mână.

Karen o îmbrățişa s-o înăbuşe.

- Mă temeam atât de mult de atitudinea ta. Nu te-aş fi învinuit dacă nu mi-ai mai fi vorbit niciodată. Dacă nu l-aş fi iubit atât de mult, l-aş fi respins, şi atunci l-ai fi avut tu.

- Proasto, spuse Chelsea printre lacrimi. Dacă Ryan m-ar fi vrut pe mine, m-ar fi cerut în căsătorie. Cuvintele o durură.

Când Karen se trase înapoi, Chelsea văzu că plângea şi ea.

- Mulțumesc, spuse simplu Karen. Chelsea nu răspunse.

Chelsea l-a evitat pe Ryan câteva zile. Cu cât trecea timpul, cu atât îi venea mai greu să-l revadă. Inevitabilul se petrecu după o săptămână de la întoarcerea Chelsei în Dallas.

Troy Green, omul de încredere al lui Ryan, se mutase de curând într-o casă nouă şi organizase o petrecere. Muzica din interior contrasta cu liniştea din jurul piscinei. în ciuda zgomotului dinăuntru, Chelsea intui prezența lui Ryan. Existase întotdeauna acest gen de percepere între el şi ea. Cei trei numeau asta "radar". El părea că o caută. Când li se întâlniră ochii, el se uită într-o parte câteva secunde. în acest timp, Karen o reperase şi se îndrepta către ea. Chelsea refuză să dea bir cu fugiții. Mai curând sau mai târziu, această întâlnire tot trebuia să aibă loc.

- Bună, spuse el şi ochii lui căprui îi căutau pe ai ei. A trecut mult timp, Chelsea.

Ea încuviință din cap, nebizuindu-se încă pe glasul

ei.

- Vezi? îi spuse Karen zeflemitor. Ți-am spus că va fi aici. Nu te evită, a fost doar ocupată.

- Aşa e, încuviință Chelsea. Mi-a luat mult mai mult timp decât m-aş fi aşteptat să mă aranjez.

Nu era în întregime adevărat; nu i-ar fi luat atâta. Dar despachetatul îți ia mai mult timp când eşti atât de abătut încât nu-ți vine să faci altceva decât să stai să ' priveşti în gol spre pereți cea mai mare parte a timpului.

- Pot să te ajut cu ceva? întrebă Ryan.

Vocea lui era profundă şi părea să atingă o coardă a sufletului ei.

- Nu. Trebuie să fac asta singură.

- Wendy Johnston îmi va aduce o strecurătoare de * bucătărie săptămâna viitoare, adăugă Karen.e-am spus

să verifice data întâlnirii cu tine.

- Nu am nimic planificat. Chelsea se uită către Ryan cu un efort. O strecurătoare de bucătărie? Ai învățat să găteşti? zâmbi ea către Karen.

- Las-o baltă, răspunse Karen, râzând. Pot să gătesc. Ei bine, pot.

Ryan şi Chelsea schimbară priviri ca şi cum abia se abțineau să nu râdă.

- Ştim, răspunse Chelsea. Am gustat din experimentele tale.

-e-am spus că voi deveni în curând bogat dacă nu voi angaja un bucătar, spuse Ryan aruncând o privire drăgăstoasă spre Karen, care străpunse inima lui Chelsea. Nu ştiu cât voi putea supraviețui cu vinetele tocate şi cu fanteziile din carne de peşte născocite de ea.

- Bun, sunt surprize, nu-i aşa? pară Karen. Asta-i tot ce ți-am promis, dacă-ți aminteşti.

- O să-ți iau o carte de bucate - una uşoară. Circulă acum unele care folosesc doar trei ingrediente. Ar fi ca şi cum ai învăța gătind.

- Prieteni ca voi!... mormăi Karen înțelegătoare. Se uită împrejur. Arată ca şi cum Troy ar trăi aici de când lumea, la uitați-vă la toate plantele astea agățătoare. Pun pariu că Wendy le-a procurat. Ştiți că sunt ca şi logodiți. - Am auzit şi eu. Chelsea se uită la coşurile înghesuite într-un colț şi sondă locul îngrădit ce se afla de cealaltă parte. Sunt un cuplu potrivit. Ea e nebună de ani de zile după el.

Muzica trecu de la "Disco Lady" la "Fooled Around and Fell in Love". Karen se mişca în ritmul muzicii.

- în fine, şi ceva în afară de muzică disco. Asta-i tot ce-am auzit zilele astea. îl trase pe Ryan spre spațiul pe care Troy îl rezervase pentru dans, când se opri. Uite-o pe Wendy! Trebuie să alerg să vorbesc cu ea un minut. Dansați voi doi. înainte ca Ryan şi Chelsea să poată răspunde, ea îşi făcu loc prin mulțime.

Chelsea privi şovăitoare către Ryan.

- Doar nu vrei să dansezi cu mine?

- Mi-ar face plăcere. O luă de mână şi o conduse în ring. Nu vreau, totuşi, să mă lupt cu mulțimea.

Briza rece era plăcută după atmosfera înăbuşitoare din cameră. Chelsea păşea în brațele lui, paşii lor se acordau perfect, dar între ei se lăsase o tăcere pe care Chelsea nu vedea cum ar fi putut s-o spargă.

- Am fost speriați din cauza ta, spuse el în cele din urmă. De ce nu ți-ai luat măcar bun rămas de la mine? - Urăsc despărțirile.

- Şi eu, dar nu te-aş fi părăsit fără să ştii unde plec şi dacă mă mai întorc.

- Karen ştia. Probabil că ți-a spus, îl tachina Chelsea.

- Nici măcar nu mi-ai scris.

- îmi pare rău, Ryan. A fost o greşeală. Aveam multe lucruri de lămurit şi trebuia să fiu singură pentru asta.

- Ai fi putut fi singură fără să faci atâta drum până în Germania.

Vocea lui era încordată.

Chelsea încercă să-şi mențină tonul liniştit:

- Văd că lucrurile s-au potrivit bine. Tu şi Karen ați avut puțin timp pentru voi. Vă stăteam în cale.

- Nu, nu-i adevărat.

Chelsea îndrăzni să-i înf runte privirea. Era aproape de nesuportat.

- Chelsea...

- Ryan, lasă. Sunt lucruri care nu trebuie să fie spuse niciodată. Tu şi Karen sunteți logodiți şi vă veți căsători. Eu sunt cea mai bună prietenă a ei. Vreau mai mult ca orice pe lume să fiți fericiți.

- Chiar vrei?

- Bineînțeles că vreau. Cum poți să întrebi aşa ceva?

Muzica mergea mai departe, dar ei se opriră din -dans. Chelsea îşi dădu seama că rămăseseră îmbrățişați, doar la câțiva paşi de uşa deschisă a ringului, şi se dădu . înapoi.

- Trebuie să plec.

- Din cauza mea?

Ea ezită. îl ştia pe Ryan şi sesizase durerea şi regretul din glasul lui. Dacă i-ar fi spus adevărul acum, l-ar fi întors la ea. Fu străbătută de sentimentul vinovăției.

- Nu, răspunse ea. Din cauza mea. înainte de a-i slăbi hotărârea, alergă afară, înconjurând casa până ajunse la maşina ei.

Se aşează în scaunul de la volan şi se uită înapoi spre drumul pe care venise. N-o urmase. Nici nu se aşteptase s-o facă. El o iubea pe Karen, altfel n-ar fi cerut-o în căsătorie. Poate că ceea ce crezuse a fi o ezitare în hotărârea lui fusese doar regretul pentru rana ce i-o produsese ei. Dacă ar fi acționat după impuls, ar fi trebuit să renunțe la prietenia cu cei doi oameni pe care-i iubea mai mult decât pe sine însăşi. Pe viitor va trebui să fie mai atentă. Să nu-i mai întâlnească pe amândoi. Porni maşina şi conduse către casă.

Ryan o urmărise "cu privirile pe Chelsea care fugise de lângă el, şi luptase cu impulsul de a se repezi după ea. Dacă nu ar fi fost atât de clar că nu-l vrea, ar fi urmat-o indiferent dacă era sau nu logodit cu Karen.

îl năpădi un sentiment de silă față de sine însuşi, privind înapoi spre camera luminată. O văzu pe Karen vorbind cu Wendy Johnston. Ea dădea din mâini arătându-i într-o anumită direcție şi râdea. O iubea pe Karen. Problema era însă că o iubea şi pe Chelsea şi cinstit vorbind, nu ştia dacă făcuse cea mai bună alegere.

Sigur, Karen avea mai mare nevoie de el. Ea avea foarte puțin din independența încăpățânată a Chelsei şi părea prea fragilă şi delicată să înfrunte obstacolele vieții. Chelsea nu avea nevoie de nimeni. Ryan voia întotdeauna să fie de folos, şi era mai potrivit decât o femeie să lupte împotriva lumii. Aşa-I crescuseră părinții lui. Karen se potrivea perfect familiei lui.

De ce, dar, alergase atâta timp după Chelsea?

Tocmai atunci, Karen îl văzu şi veni afară.

- Unde-i Chelsea? întrebă ea.

- A plecat.

- Atât de repede? Trebuia să o reținem aici. Ryan păşi spre piscină şi privi apa de azur. - Nu ştiu de ce. A zis că trebuie să plece şi a plecat. Ştii cum e ea.

- Am să-i telefonez mâine. Wendy are nişte idei ingenioase în legătură cu nunta şi ca domnişoară de onoare, Chelsea ar putea să fie inclusă în aceste planuri. Karen se încruntă uşor. Nu i-ai spus nimic care s-o supere, nu-i aşa?

- Sigur că nu! De ce aş fi făcut-o?

- Aşa, fără nici o intenție. Mama zice că ar fi riscant să te întâlneşti mereu cu noi amândouă. Karen se uită la el, cu ochi plini de înțelegere. Nu regreți că m-ai ales pe mine, nu-i aşa?

Ryan oftă şi o trase în brațele lui.

- Niciodată. Nici nu trebuie să-mi mai pui o asemenea întrebare. O ținea în brațe şi se gândea cât de diferit se simțea când o ținea in brațe pe Chelsea. Karen nu-şi dăruise niciodată tot trupul într-o îmbrățişare şi nu putea fi considerată ca senzuală. Te-am ales pe ține şi nu regret.

O simți relaxată.

- Sunt aşa de bucuroasă, murmură ea cu capul pe pieptul lui. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Ryan luă seama cât de delicată şi de vulnerabilă părea, aşa cum o ținea strâns lângă el. Deşi era mai înaltă decât Chelsea, făcea impresia a fi mult mai mică. Avea un mod de a privi în sus spre el printre gene şi să se mişte atât de delicat, încât părea mai fragilă decât un bibelou de sticlă.

Ryan se aplecă şi o sărută. Karen păru că se bucură, dar nu se dărui cu pasiunea cu care ar fi făcut-o Chelsea. Se uri din cauza acestei comparații.

Karen se trase înapoi şi clătină din cap.

- Ce-ar zice cineva dacă ne-ar vedea sărutându-ne aici? spuse ea cu un râs scurt.

- Suntem logodiți. Nu-i nimic rău dacă ne sărutăm. Ea aruncă o privire către camera luminată, temându-se parcă să nu se înghesuie cineva la uşă să-i spioneze.

- Ştiu, dar este un timp şi un loc pentru orice. Ryan îşi spuse că asta înseamnă că ea îşi rezerva

pasiunea pentru patul conjugal. Gândul îl linişti. Oricum, ştiuse întotdeauna ce ruşinoasă era Karen şi găsea că ăsta era unul din farmecele ei.

- După ce ne vom căsători, n-ai să mai ai .scuza asta, o necăji el zâmbind.

- Mai bine să ne întoarcem în salon. N-aş vrea ca lumea să şuşotească despre noi.

El îi mai înlănțuia mijlocul atunci când intrară la petrecere. Era ruşinoasă, asta-i.

Karen stătea pe patul ei împodobit cu horbotă roşie şi albă şi-şi pipăia bigudiurile din părea să vadă dacă nu se uscase. Sora ei era aşezată pe scaunul din fața toaletei şi controla numele de pe lista invitaților de nuntă.

- Sper că n-am uitat pe nimeni, spuse Joyce, încruntând uşor din sprâncene.

- Dacă am făcut-o, oricum e prea târziu să mai putem îndrepta ceva. Invitațiile au fost trimise de două săptămâni. Nimeni nu mai poate fi trecut acum pe listă fără să se ştie că a fost adăugat ulterior. Ea derula un bigudiu ca să-l încerce. Părul mai era încă umed, aşa că-l răsuci la loc. Au venit şi cadourile.

- Ştiu. M-am uitat în camera musafirilor când veneam încoace. O să-ți umpli patul cu perne. Şi cu siguranță că n-o să trebuiască să-ți mai cumperi multă vreme şervete.

- la spune-mi, sunt de toate culorile de pe lume? Eu n-am dăruit încă niciodată şervete pentru nuntă.

- Trebuie să faci ca mine. Să pui unele dintre ele de o parte şi să le trimiți în dar când se căsătoresc alți prieteni de-ai tăi. - Nu pot să fac aşa ceva. De ce să dau altuia un dar care mi-a fost oferit mie? Nu. Am să le schimb pe ceva pe care mi-l voi dori cu adevărat.

- Am trecut cu maşina pe lângă casa ta azi dimineață. Ryan tăia iarba.

Karen zâmbi şi-şi strânse picioarele sub ea.

- Nu-i drăguț? O să fim atât de fericiți împreună! îți place casa aceea?

- E o casă drăguță, pentru început.

- Pentru început? îşi aplecă într-o parte capul Karen uitându-se către sora ei. Ce înseamnă asta?

- E ceva cu care începi. Doar nu vrei să stai acolo tot restul vieții?

- Da, sigur că nu. Karen nu se gândise la aşa ceva. Mama şi tata au locuit în aceeaşi casă toată viața noastră.

- Da, dar cu siguranță nu e aceea cu care au început ca tineri căsătoriți. Joyce râse cu aluzie. Mama zicea că n-ar vrea să se mute într-una mai drăguță, pentru că ar fi prea mare agitație.

Karen se uită prin casă.

- Mie îmi place casa asta.

- Şi mie, având în vedere că-i atât de veche. Personal, aş fi optat pentru una mai nouă. Nu mă văd într-o casă mai bătrână ca mine. Râse, ca şi cum ideea era comică. Ți-am spus că eu şi Todd am cumpărat proprietatea din spatele locului de plimbare?

- în felul acesta pot să am o casă aşa cum mi-am dorit. Este şi aici un loc alături. Acum, că mama şi tata au îmbătrânit, trebuie să fie cineva în preajma lor.

- Şi casa mea e doar la câteva blocuri mai încolo.

- Ştiu, spuse Joyce înțelegătoare, dar asta-i casa ta de pornire. Iți aminteşti? Cine ştie unde vei fi, când vor avea ei nevoie de noi?

- E drăguț că te gândeşti aşa de departe, spuse Karen. Dar nimic din toate astea nu mi se va întâmpla.

- Asta pentru că eu sunt cea mai mare. De aceea mă gândesc la toate astea.

- Ai noroc că lui Todd nu-i pasă. Unii bărbați nu vor să locuiască prea aproape de socrii lor.

Joyce îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul:

- Nu i-am spus încă de loc până nu sunt sigură că-l vreau. Atunci, cu greu ar putea să spună nu'.

Karen făcu ochii mari.

- Şi dacă lui nu i-ar surâde ideea? Ce vei face, dacă tu te vei lega sufleteşte de locul acela?

Joyce ridică din umeri.

- Todd mă lasă să fac aproape tot ce-mi place. Pe el îl interesează mai mult afacerile şi golful, decât unde locuim. Am hotărât de mult că el va avea grijă să ne susțină şi să-vadă dacă avem o casă drăguță unde să ne petrecem timpul.

- Tu faci atât de bine lucrul acesta, oftă Karen. Eu n-am să ştiu niciodată să fac aşa. Nu am nici o încredere în mine. - Vine cu experiența. Eu şi mama o să te învățăm. Karen sta lungită pe pat, iar bigudiurile o împungeau

în cap.

- Crezi că am ceva din mama?

- Sigur că da. Amândouă semănăm cu ea.

- Nu, vreau să spun dacă-ți închipui că voi putea să conduc vreodată casa aşa cum o faceți tu şi mama? Tu pari că te descurci atât de uşor. Mie mi-e greu

să-mi amintesc până şi cum trebuie plasate cărțile de vizită, care indică locurile la masă şi când să trimit listele cu pâine cu unt sau invitațiile. Ştii că mama m-a învățat şi pe mine aceleaşi lucruri ca şi pe tine, dar eu nu mi le amintesc.

- N-o să ne spălăm pe mâini de tine, acum că te-ai căsătorit. O să ne vedem în fiecare zi şi vom putea discuta la telefon ori de câte ori vom dori. Dacă o să ai vreo problemă nu va trebui decât să ne suni pe vreuna dintre noi. Va fi mai uşor decât îți imaginezi.

Karen nu era aşa sigură. Era frământată de gândul că nu ştia să fie independentă ca Chelsea sau deşteaptă ca Joyce în organizarea vieții.

- Mă poate ajuta şi Chelsea. Joyce tăcu o vreme.

- Karen, crezi că-i o idee bună să fii tot timpul împreună cu Chelsea?

- Ce vrei să spui? Suntem prietene dintotdeauna. Ea e domnişoara mea de onoare. Sigur că am să mă văd adesea cu ea.

- Da, dar ea o să se întâlnească şi cu Ryan, şi tu mi-ai spus odată că el face impresia că o place pe ea mai mult decât pe tine.

- Am greşit în privința asta, evident. Şi am încredere în ei. Ryan mă iubeşte, iar Chelsea nu face nimic pe care să-l ascundă de mine.

Joyce nu părea convinsă.

- Sunt sigură că tu poți judeca cel mai bine.

- Dacă i-ai cunoaşte cum îi cunosc eu, ai şti cât de prostesc este să sugerezi un asemenea lucru.

- Sunt sigură că ai dreptate. Mama şi cu mine găsim doar că e cam ciudat.

- Am discutat acest lucru cu Chelsea, iar ea nu găseşte că arfi penibil. Nici Ryan. Cred că m-am înşelat în ceea ce priveşte sentimentele pe care le au unul față de celălalt. Zâmbi ruşinată. Ryan mi-a dovedit limpede că mă vrea pe mine.

Joyce îi aruncă o privire dezaprobatoare:**

- N-aş vrea să aud aşa ceva, sunt sigură.

Karen încercă să nu roşească. Nu ştia niciodată când făcea o gafă.

- Nu vreau să spun că m-a presat să... înțelegi... să fac ceva înainte de nuntă. Nu-i place aşa ceva. Deodată îşi aminti că Ryan şi Chelsea făcuseră mult mai mult decât să se sărute - cel puțin o dată. îşi feri ochii de ochii soră-sii.

- Dă-mi voie să-ți spun ceva, surioară. Soții sunt şi ei bărbați, şi pot fi duşi de nas, dacă ştii când să spui "nu" ca să suporte.

Karen o privi lung:

- Vrei să spui că refuzi să te culci cu Todd dacă nu te lasă în pace? Chiar sunt persoane care procedează aşa? - Eu n-am procedat aşa. Bărbații sunt nişte copii mari. Trebuie să ai grijă de ei.

- Eu nu. N-o să-i spun niciodată lui Ryan ce să facă. în anumite privințe el este mult mai inteligent ca mine.

Joyce se încruntă.

- Nu-i adevărat. Numai pentru că e bărbat, crezi că sparge piața creierelor? Nici gând. Nu face nici măcar parte din grupul nostru şi, scuză-mă că-ți spun, cred că familia lui nu prea are bani. Poți să-mi spui.

Karen nu răspunse. Ştia bine că familia lui Ryan o ducea greu cu banii şi nu putea să pretindă că ai lui sunt nişte avuți. Iar el lucrase în vacanțele de vară ca să . strângă banii cu care să plătească taxele şcolare, dar Karen nu voia ca vreunul din familia ei să afle. îi plăcea să se ştie că amândoi vor trudi ca să facă avere, dar ştia că Joyce şi maică-sa nu erau de aceeaşi părere.

Joyce clătină din cap cu hotărâre.

- Ar fi o prostie din partea ta să-l ajuți pe Ryan să promoveze. Şi eu am făcut acelaşi lucru cu Todd. Crezi că l-a interesat compania vreun pic înainte de a ne căsători? Nici un pic! A vrut să-şi obțină atestatul de specialist în calculatoare. îți imaginezi cât timp i-ar fi trebuit să ajungă unde este el astăzi? Dallasul geme de oameni cu atestate de specialişti în calculatoare.

- Ryan este teribil de interesat să lucreze în întreprinderea tatei. El se interesase de serviciu acolo înainte de a ne logodi. Ştie tot ce trebuie să ştie în domeniul computerelor. Karen zâmbi cu mândrie. E atât de deştept, Joyce! N-am cum să-ți cer să-l cunoşti mai bine.

- Principalul este să te facă fericită, decretă Joyce studiindu-şi unghiile. Şi cel mai bun mod de a o face e să aibă succes. Nu te teme de asta. între tata, care are grijă de el la serviciu şi noi, care te învățăm cum să te porți în societate, nu are cum să nu reuşească.

- Mulțumesc, Joyce. îmi pare bine că vrei să mă ajuți. Karen se hotărî să nu se mai teamă atât de tare de viitorul ei. Va fi întotdeauna cineva care să o ajute. Nu va fi singură.

- Hai să vedem darurile de nuntă. Ai văzut tava de argint pe care mi-a trimis-o mătuşa Eunice?

Ieşind din cameră, Karen descoperi că nu-i mai era teamă.

Capitolul cinci

- Stai liniştită, Karen, o admonesta Chelsea pentru a zecea oară. Aşa n-o să mai termin niciodată să-ți aranjez părul.

- Da, stai liniştită, îi spuse şi Cecilia Bakerfiicei sale. O să întârziem...

- N-o să înceapă fără mine, spuse Karen, încercând să nu se mai fâțâie. Pe când ceilalți ajunseseră la biserică, ea era ca un pachet de nervi.

- Nu fi superficială, o dojeni Cecilia. E ziua nunții tale. Trebuie să fii mai puțin frivolă. Acesta-i un pas hotărâtor pe care-l faci.

Chelsea se uită la mama lui Karen prin oglindă. Karen îi spusese că mama ei îşi manifestase îndoiala în legătură cu căsătoria ei cu Ryan. Dacă ar fi ştiut Bakerii ce ştia ea! Chelsea se gândea la Cecilia că ar fi trebuit să se înfioare că şi-a dat ultima fiică după un bărbat cu potențialul lui Ryan.

Ca pentru a explica lipsa ei de răbdare, Cecilia spuse:

- Tu eşti tot fetița mea. Nu-mi vine să cred că te-ai făcut mare.

Karen se ridică în picioare şi o îmbrățişa pe maică-sa.

- Hai, să nu începi să plângi. Ai să-ți strici machiajul. Doar nu plec peste mări şi țări. Am să fiu pe Sandhurst Street. Am să vin să te văd în fiecare zi.

- Nu va fi acelaşi lucru.

Chelsea o aduse pe Karen înapoi la scaun.

- Dacă n-ai să stai jos, ai să întârzii ca de obicei şi se pare că poartă ghinion sau aşa deva să întârzii la propria nuntă.

Karen îi zâmbi Chelsei prin oglindă.

- Poți să mă faci să fiu frumoasă, Chel?

- Eşti frumoasă! Eu nu încerc decât să-ți ondulez părul. Chelsea ridică o şuviță de păr blond pal al lui Karen şi începu să-l pieptene, umflându-l cum îi plăcea lui Karen.

- Trebuia să-l tai.

- Ți-am spus zilele trecute, zise Cecilia. Nu ți-am spus eu să-ți faci o programare la salonul de frumusețe?

- Ştiam că Chelsea va fi aici să facă asta, se privi Karen în oglindă. Purta lenjeria albă pe care o cumpărase special pentru această ocazie şi combinezonul de dantelă de mătase făcut să-l poarte sub rochia de mătase.

O să mă umplu de urticarie! Ştiu eu.

- Acum nu ai. Potoleşte-te şi încetează să mai fii atât de nervoasă. Chelsea pieptăna la nesfârşit părul lui Karen. Şi încetează să te mai suceşti atâta pe scaun. Nu mă pot ține după tine. - îmi urăsc părul, exclamă deodată Karen. N-am observat până acum, dar e imposibil. 0 să-l tai imediat ce ne vom întoarce din luna de miere.

- Lui Ryan îi place părul lung.

Cecilia se uită la părul lung al Chelsei, apoi spuse:

- O să se învețe cu cel scurt. La vârsta voastră e mai potrivit. O să te programez chiar eu.

Uşa se deschise şi Joyce intră grăbită.

- Oamenii sunt gata de plecare. De ce nu eşti încă îmbrăcată, Karen?

- N-o las să se scoale de pe scaun până nu-i pieptănată, spuse Chelsea cu hotărâre, şi continuă să perie părul lui Karen strângându-l să-i cadă pe umeri. Stilul era demodat, dar era strâns şi Karen nu voia să-l schimbe.

- îmi urăsc părul, îi spuse acum lui Joyce. Nu-i aşa că arată îngrozitor?

- Ba nu. Arată exact ca de obicei. Joyce se duse la cuierul de la capătul vestiarului şi luă jartiera de mireasă. Poftim, cel puțin pune asta.

- Chelsea o să mă ajute s-o pun, ea e domnişoara de onoare.

- Nu înțeleg pentru ce ai insistat să ai o singură domnişoară de onoare, spuse Cecilia desfăşurând voalul. Joyce a avut o biserică plină.

Ochii lui Karen îi întâlniră pe ai Chelsei în oglindă, schimbând între ele un zâmbet.

- Eu n-o vreau decât pe Chelsea.

- Nu sunt jignită câtuşi de puțin, spuse Joyce. Deşi eu te-am avut la nunta mea, Karen.

- Asta-i, spuse Chelsea uşurată. Dă-mi sprayul de păr şi închide ochii.

învălui capul lui Karen într-un nor de spray, în timp ce Karen îşi făcea vânt cu frenezie ca să poată respira. Chelsea luă jartiera de la Joyce şi îngenunche ca s-o tragă pe piciorul lui Karen în sus până spre genunchi.

- Grăbeşte-te, îi spuse lui Karen, când aceasta se ridică pe vârful degetelor ca să vadă jartiera în oglinda joasă. Cred că a început muzica.

- Nu se poate! Joyce, fugi şi vezi ce se întâmplă! Cecilia se duse la cuier şi începu să desfacă rochia de mireasăr

Joyce se întoarse înainte ca ele să termine de tras rochia pe Karen.

- A început muzica! Am spus eu că o să-ntârzii! Le ajută pe Chelsea şi pe mama ei să tragă rochia.

- Ai mâncat prea mult! exclamă Cecilia, străduindu-se să-i încheie fermoarul. Te-ai îngrăşat!

Chelsea văzu cum fărâma de încredere â lui Karen începea să se facă praf.

- Lasă-mă pe mine, spuse ea repede. îndreptați-i fusta. Karen, trage-ți burta.

Prinse fermoarul cu mâinile ei puternice şi-l trase. Gata! S-a închis perfect. Karen îi mulțumi din priviri.

Chelsea ar fi vrut să nu le permită Ceciliei şi lui Joyce să rămână în camera unde se îmbrăca mireasa. Ele o făceau pe Karen nervoasă chiar şi în cele mai bune împrejurări. Sentimentul de inferioritate al lui Karen era întreținut de femeile din familia ei.

Chelsea se ridică pe vârfuri ca să pună voalul pe capul lui Karen. Karen îl ținu pe loc în timp ce Chelsea şi Joyce desfăşurau pe spatele şi umerii miresei rețeau plutitoare. Karen tremura atât de tare încât boabele perlelor şi florile de mătase se zgâlțâiau şi se aplecau spre voal.

- Arăt bine? întrebă ea privindu-şi imaginea în oglindă.

- De ce n-om avea noi o oglindă mare? întrebă Joyce exasperată. - Cu banii pe care-i dăm de ani de zile la biserică cred că am fi putut să cumpărăm una, mieună Cecilia.

- Eşti frumoasă, îi spuse Chelsea.

Karen încercă să zâmbească, dar părea mai degrabă că plânge.

Se auzi o bătaie nerăbdătoarea în uşă şi Fulton Baker îşi băgă capul pe uşă.

- Nu sunteți încă gata? Aşteaptă să vină familia.

- Vin, răspunseră Cecilia şi Joyce, aproape la unison.

- Cum arăt, tati?

Fulton păru că o vede întâia oară. Pentru o clipă nu putu să spună nimic. Apoi se întoarse, vrând parcă să-şi ascundă emoția.

- Arăți minunat, iubito. Şi adăugă, adresându-se soției şi celeilalte fiice: hai!

Karen se întoarse către Chelsea şi o luă de mână.

- Artrebui să spun mai mult, dar nu ştiu cum s-o fac. Ai fost întotdeauna atât de bună cu mine.

Chelsea simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

- Nu spune asta, sau o să începem amândouă să plângem. Puse cartea albă de rugăciuni în mâna lui Karen. Asta-i luată împrumut, jartiera e albastră,

. îmbrăcămintea e nouă. Am uitat ceva?

- Ceva vechi. Ochii Iu Karen se măriră înspăimântați. N-am nimic vechi.

Chelsea se străduia să-şi scoată inelul de pe deget.

- Poftim, ăsta-i vechi. A aparținut bunicii mele.

- Hai! spuse Fulton cu asprime. Ar trebui să fim în strană.

Chelsea şi Karen ieşiră repede din cameră străbătând vestibulul. De cum o văzură pe Karen venind, maeştrii de ceremonii îi poftiră pe mama şi pe tatăl lui Ryan să se aşeze, apoi pe Cecilia. Joyce se aşează lângă Todd şi fiul ei.

îndată ce Cecilia fu în naos, uşa se deschise. Ryan şi Troy îşi ocupară locul în fața enoriaşilor. Karen scoase un sunet ca de iepure prins în cursă. Chelsea se uită peste umăr la ea şi-i zâmbi încurajator. Ştia cât era de timidă Karen, drumul către altar cu toată lumea uitându-se la ea era aproape o tortură. Apoi muzica deveni mai puternică, în timp ce Karen străbătea pasajul pe care pornise.

Chelsea 3e uită spre altar şi-l văzu pe Ryan cum o priveşte. Fu o clipă îngrozitoare şi gândi că n-are să poată să reziste. Apoi Fulton o împinse din spate şi ea păşi înainte cu mai multă siguranță.

Naosul părea nesfârşit. Familia Baker era membra uneia dintre cele mai mari biserici din Dallas, şi întreaga congregație părea să fie de față. Chelsea simți că toți ochii se întorc spre ea. Apoi îl văzu din nou pe Ryan şi-i reveni curajul. Făcea totul pentru fericirea lor. A lui Ryan şi a lui Karen.

Karen băgă de seamă că Chelsea nu se uita nici în stânga nici în dreapta, ci numai la Ryan. Şi ea îşi lua curajul de la el. Buchetul din mâinile ei tremura în mod vizibil şi era palidă de-ai fi zis că e gata să leşine, dar paşii ei în drumul spre altar nu şovăiau. Fața lui Fulton era ca de ceară, din cauza emoției reținute, iar Chelsea se întrebă din nou dacă acest mariaj era atât de binevenit pentru familia

lui Karen pe cât pretindea ea. Sau poate Fulton, ca şi Cecilia, acceptaseră doar ca să-şi vadă căsătorită fata care le mai rămăsese.

Preotul păşi înainte şi întrebă cine conduce mireasa ca să fie căsătorită. Fulton dădu răspunsurile cuvenite şi puse mâna lui Karen în aceea a lui Ryan. Privi o clipă în ochii lui Karen, apoi se întoarse şi-şi reluă locul lângă Cecilia.

Chelsea nu auzi decât frânturi din ceremonie. Inima îi bătea să se spargă şi aceasta-i solicita atenția. în momentul în care luă buchetul lui Karen şi-i înmâna inelul, era să-l pună pe degetul lui Ryan. Mâna îi era rece ca gheața, şi se gândi că-l ya scăpa înainte de a i-l pune pe deget. în timp ce dădea răspunsurile la întrebările preotului, glasul lui Karen tremura şi era aproape de neauzit, în schimb vocea lui Ryan fu adâncă şi sigură.

Apoi slujba se termină. Ryan ridică voalul de pe fața lui Karen şi o sărută delicat. Ea îşi înclină capul şi zâmbi, plină de sfială.

Organistul atacă marşul triumfal care însoți noul cuplu căsătorit până la ieşirea din naos. Chelsea se temea să n-o lase picioarele în drumul ce-l avea de parcurs până la ieşire, dar îl întâlni pe Troy în centrul naosului şi împreună îi urmară pe Ryan şi pe Karen prin şi afară din sanctuar.

Când Karen şi Ryan tăiară prima bucată din tortul de nuntă, Chelsea fu recunoscătoare flash-ului aparatului de fotografiat care îi permise să clipească şi să se uite într-o parte. Fiecare dintre ei îi oferi celuilalt să muşte din tort, apoi zâmbiră stânjeniți.

După ce cei mai mulți dintre invitați gustară din tort şi din punch, Ryan luă jartiera lui Karen şi-o aruncă spre băieții necăsătoriți ai celor două familii. Un tânăr pe care Chelsea nu-l mai văzuse niciodată o prinse şi fu lovit pe spate de prietenii lui.

Chelsea refuza să se gândească la faptul că această ceremonie ar fi putut să fie a ei. Pentru că a avut loc în incinta biseriicii, nu s-a dansat şi s-a servit doar tort şi punch. Chelsea a fost ocupată tot timpul, făcând ca Wendy Johnston, care servea punch-ul, să aibă suficiente ceşti curate, şi cumnatul de mână care tăia tortul să aibă destule farfurii. Nu era de fapt treaba ei, dar asta o făcea să fie ocupată.

Tortul de nuntă a fost un turn înzăpezit fără cusur. Ceciliei şi lui Joyce le-ar fi plăcut un tort reprezentând o fântână şi stele cu sateliți, dar Karen s-a ținut tare pe poziție. Tortul ei părea a fi făcut în întregime din dantel ăşi flori şi era exact aşa cum îi spunea Karen lui Chelsea că şi-l visase de când era copil.

Chelsea şi-a dat toată silința ca această nuntă să fie cum dorea Karen şi nu cum ar fi vrut Joyce să fie ca la nunta ei sau cum ar fi făcut Cecilia dacă arii fost ea mireasă. Nu fusese uşor. Chelsea era sigură că le jignise pe Cecilia şi pe Joyce în mai multe rânduri, dar Karen fusese încântată de rezultat şi asta dorise Chelsea. ' ■ O dată făcuse greşeala să se uite direct la Ryan şi descoperise că şi el

o privea, cu o expresie indescifrabilă. Chelsea îşi întoarse imediat privirea, simulând o discuție cu unul din verii lui Baker care era din altă localitate.

Când Joyce o găsi pe Chelsea şi-i spuse despre Karen că se dusese să se schimbe cu costumul de plecare, Chelsea alergă s-o ajute.

Cecilia îi trăsese deja fermoarul de la rochia de mireasă şi o ajuta pe Karen să şi-o scoată de pe ea. Chelsea o atârnă cu grijă pe portmantou şi-i netezi materialul ca să nu se şifoneze.

- Primul lucru pe care-l voi face luni va fi s-o dau la curățat, îi spuse Cecilia lui Karen. Vreau s-o pun la păstrare ca să nu se-ngălbenească. într-o bună zi o va purta şi fiica ta.

Karen râse la această idee.

- Asta înseamnă a-ți număra puii înainte de a fi clocit ouăle!

- Exact, spuse Chelsea cu un rânjet. Cecilia nu găsi nimic de râs încomentariu.

- Eo rochie scumpă. Ar fi o ruşine s-o porți o singură dată şi s-o laşi să putrezească.

- Sunt de acord, răspunse Chelsea, aruncând un zâmbet către Karen.

Karen atinse rochia pe gânduri.

- Fiica mea... într-o zi s-ar putea să am o fată...

- Hai, îmbracă-te, îi porunci Cecilia. Ai un talent d ea-ți pierde timpul cum n-am mai pomenit. Nu poate să plece nimeni înaintea ta.

Karen îşi încheia nasturii bluzei de mătase ivoar şi-şi puse costumul bleu pe care-l alesese. Acesta nu făcea parte dintre lucrurile pe care i le alesese Chelsea, numai Cecilia şi Joyce o însoțiseră pe Karen când îl cumpărase. Linia costumului se potrivea aşadar mai bine pentru siluetele osoase ale mamei şi ale surorii decât pentru liniile rotunjite ale lui Karen.

- Arăt bine? o întrebă Karen pe Chelsea cu nervozitate.

- Eşti frumoasă.

Prietenii îi îmbrățişară, şi, pentru o clipă, Chelsea crezu că şi Ryan va izbucni în lacrimi.

- Te simți bine? şopti Karen.

Chelsea dădu din cap înainte de a putea vorbi.

- Mi-e bine. Fii fericită, Karen.

- O să fiu.

Cecilia desprinse brațele lui Karen de pe umerii Chelsei.

- încetează înainte de a-ți şifona costumul. Uite! Vezi? Ți-ai şi şifonat bluza.

Karen o îndesă mai tare în betelia de la fustă, apoi se aplecă să se poată vedea în oglindă. îşi netezi părul şi înhață geanta. Stătea nehotărâtă, de parcă n-ar fi fost sigură dacă era gata să se îmbarce în noua ei viață.

- Cred că sunt gata, spuse cu glas scăzut.

- Grăbeşte-te. Toată lumea te aşteaptă. Cecilia îi înmâna buchetul lui Karen şi se duse la uşă ca şi cum momentul ăsta important s-ar fi petrecut în fiecare zi.

Chelsea se întrebă din nou dacă familia lui Karen ținea la Ryan cum părea să creadă Karen.

Se întoarseră în sala de recepție şi Chelsea îşi încleşta mâinile ca să le oprească din tremur în timp ce Joyce o scotea în pas grăbit pe tânăra mireasă de la petrecerea de nuntă. Karen se opri în capătul scărilor de la vestibul şi se uită peste umăr înapoi. Apoi întoarse spatele şi aruncă florile în aer. în mod automat, Chelsea ridică mâinile şi florile-i aterizară-n brațe. Se uita în jos la ei, necrezându-şi ochilor. Când îşi ridică privirea, o văzu pe Karen care-i zâmbea şi-i zâmbi şi ea la rândul ei.

Chelsea luă, împreună cu ceilalți, un pumn de mei - în loc de orez - şi se duse să-l arunce în calea lui Karen şi a lui Ryan când ieşeau din biserică. Karen râdea şi-şi ascundea fața, iar Ryan o proteja cu brațul în timp ce alergau către maşină. Troy şi ceilalți îi ornaseră maşina cu cremă de ras şi cremă de ghete. Un pompon de hârtie creponată, în culorile de nuntă ale Iu Karen, împodobea antena, în timp ce cineva legase mai multe cutii de tablă la un loc şi ataşase sfoara la bara din spate. Când porni maşina, Chelsea auzi sgomotul pietrelor care izbeau capătul bucşei.

- Par atât de fericiți, şe auzeau comentariile celor de lângă ea.

Chelsea se întoarse s-o vadă pe Wendy Johnston, cu mâna în mâna lui Troy, cu fața melancolică. Se uită înapoi către maşina care tocmai dispărea după colț.

- Da. Au făcut-o.

- Cred că o să urmăm noi, spuse Troy cu o privire drăgăstoasă către Wendy.

- Poate că nu, zâmbi Wendy către Chelsea. Chelsea a prins buchetul.

- Atunci, trebuie să se grăbească, ricana Troy. Noi am şi fixat data, şi nu-i prea îndepărtată.

Chelsea le zâmbi.

- Mă bucur mult pentru voi.

- Aş fi vrut să fiu o mireasă de iunie, spuse Wendy pe când se întorceau în biserică, dar asta-i ultima sâmbătă din iunie şi natural n-am vrut să fac nunta împreună cu Karen. Aşa că am fixat-o pe a noastră pe cincisprezece iulie. - Atât de curând? Cum o să te poți pregăti atât de repede? Chelsea voia să vorbească despre orice, numai ca să-şi îndepărteze gândurile de la Ryan şi Karen.

- Păi facem planuri şi aranjamente de multă vreme. Dar tu ai fost prea ocupată cu nunta lui Karen ca să mai observi. O să primeşti invitația noastră în două, trei zile.

- Chelsea le văzu pe Cecilia şi pe Joyce stând cu soții lor şi folosindu-i drept pretext ca să-i lase singuri pe Wendy şi Troy. Ea află de toate planurile de căsătorie programate pentru următoarea perioadă.

- Pot să pun ordine în sala de recepții? o întrebă ea pe Cecilia. Nu cred că e mare lucru de făcut. N-ar mai trebui să ne întoarcem mâine să facem asta.

Cecilia se uită la ea de parcă îşi pierduse mințile.

-e-am plătit pe îngrijitorul de la biserică s-o facă. Nu, noi am terminat ce aveam de făcut aici.

- Cred că s-a desfăşurat bine, spuse Chelsea. Joyce încuviință scurt din cap:

- Atât cât ne puteam aştepta. Ți-ai fi închipuit -că măcar o dată în viață, Karen ar fi putut să nu întârzie?

Lui Fulton îi mai revenise ceva din culoare, acum că nunta era de domeniul trecutului.

- Ryan pare a fi un băiat cumsecade. Sper să fie fericită cu el.

- Sigur că o să fie, spuse Cecilia înțepată. Ce chestie să pleci de la nuntă!

Soțul ei o privi nemulțumit, dar nu făcu nici un comentariu.

Todd se lupta cu tizul său încercând să vadă dacă băiatul se juca sau doar comitea în mod deliberat o impolitețe.

- Suntem gata de plecare? Todd junior o să mă ducă de aici.

Joyce păru să remarce pentru prima dată.

- Cred că da. E o prostie să rămânem ultimii. - Eu o să rămân până pleacă toți, să fiu sigură că a fost încuiată biserica, se oferi Chelsea. Deşi nu era prea încântată să facă asta, se gândi că era cazul să rămână cineva, şi nici unul din familia Baker nu se oferise.

- Foarte bine, spuse Cecilia. Şi-i acordă în fine Chelsei un zâmbet. Acum că a plecat Karen, nu trebuie să te simți străină. Eşti oricând binevenită în casa noastră.

- Mulțumesc. Era mai mult decât se aşteptase din partea Ceciliei. în nenumărate ocazii avusese impresia clară că mama lui Karen nu o prea simpatiza. Ştiți unde locuiesc. Vă rog să mă vizitați. îşi dădu seama imediat cât de proastă era. Nu-şi putea imagina că Joyce sau Cecilia ar veni într-un apartament dintr-un garaj ca să stea de vorbă. Cel puțin, se gândi ea, lansase invitația. Dacă o accepta sau nu, îi privea.

După ce plecă familia Baker nu mai întârziară nici ceilalți invitați. Unul din verii Bakerilor o ajută pe Chelsea să facă ordine în biserică. Thomas făcea parte din ramura familiei din Mississippi şi Chelsea îl cunoscuse cu câțiva ani mai înainte.

- Mă bucur că am venit la nuntă, spuse el în timp ce verificau sanctuarul pentru a se asigura că nu mai rămăsese nimeni înăuntru. Altfel nu te-aş fi întâlnit.

Chelsea îi zâmbi:

- Ai absolvit Old Miss, de doi ani parcă?

- Trei. A trebuit să întrerup cursurile.

Ea stinse lumina şi închise uşa în întuneric. Thomas o urmă în vestiar.

- Părinții mei s-au întors la hotel. Mama a avut una din migrenele ei şi a trebuit să plece repede. Eu am vrut să-i văd pe Ryan şi Karen plecând, aşa că le-am spus că mă voi întoarce cu o maşină. Ştii undeva vreun telefon?

- Pot să te duc eu. Unde stați?

- La Woodward Arms.

Chelsea mai verifică încă o dată din priviri camera. Câteva portmantouri zăceau căzute pe podea. Le ridică, apoi luă o cârpă şi şterse pudra de pe măsuța de toaletă de sub oglindă.

- Păreau fericiți, spuse Thomas, venind în urma ei. Karen e aşa de sfioasă, încât nici nu-mi vine să cred că a avut o nuntă atât de falnică. Mă întreb dacă mătuşa Cecilia ar fi fost de acord cu ceva mai modest.

Chelsea nu răspunse.

Thomas găsi cutia în care fusese corsajul lui Karen şi o aruncă la coşul de gunoi ca şi cum ar fi fost pe terenul de baschet.

- Două puncte! rânji el către Chelsea. Alt motiv pentru care părinții mei au plecat fără mine este acela că le-am spus că vreau să-ți vorbesc.

Ea se uită lung la el.

- De ce?

- Pentru că îmi place de ține şi n-am apucat niciodată să-ți vorbesc.

- Nu-s în cele mai bune toane pentru o conversație astă-seară, spuse Chelsea îndreptându-se spre uşă ca să stingă lumina.

- Cred că am putea să mergem să bem ceva.

- Ai douăzeci şi unu de ani? Asta-i vârsta legală la care ai voie să bei în texas.

- Am o identitate falsă şi par mai în vârstă decât sunt. N-am fost legitimat decât o dată. Şi ce-i cu asta?

Preotul veni către ei în sală. El zâmbi şi le spuse:

- Nu-i nevoie să rămâneți. Controlez eu luminile şi uşa înainte de a pleca.

Ea se uită la Thomas.

- Maşina mea e parcată în spate.

Merseră împreună la maşină şi Chelsea opri la un mic bar pe care-l frecventa când era studentă. Muzica era pusă tare, fumul era mai gros decât i-ar fi plăcut, dar mulțimea era compusă din persoane de vârsta ei şi se simțea în

siguranță. Era un loc din acelea care aveau reputația că nu verificau cu prea mare atenție legitimațiile. Thomas plăti băutura şi Chelsea îşi bău ginul cu apă tonică privind la perechile de pe micul ring de dans.

- Pe unde crezi că-ar putea să fie ei acum? întrebă Chelsea degajat. Vreau să spun Ryan şi Karen.

- Habar n-am. Hai să dansăm.

• Nu-s prea bună la dans, şi-l privi direct. Tu la ce eşti bun?

Thomas rânji discret.

- Nu pot să-ți arăt aici.

Chelsea făcu o pauză. Nu lăsase niciodată un bărbat s-o agate în felul ăsta şi ştia exact ce urmărea Thomas. N-o interesa o aventură de o noapte. Dar ce avea de pierdut?

- Apartamentul meu e doar la câteva blocuri de aici. Ei o luă de mână.

- Să mergem.

Conducându către casă, Chelsea regretăcă-l invitase, îi plăcea Thomas, dar nu se gândise niciodată în mod romantic la el. Sigur, ea nu l-ar fi încurajat din punct de vedere sexual. Dar bărbatul pe care-l iubea ea tocmai se căsătorise cu cea mai bună prietenă a ei, şi ea nu avea tăria să întâmpine singură noaptea asta.

Când intrară, Chelsea pregăti ceva de băut, în timp ce Thomas îi vizita apartamentul. Patul se afla în camera principală, în care se găsea şi restul de mobilă pe care o avea.

Drapase ferestrele cu material alb şi verde în loc de perdele, iar vederea spre lume era închisă cu jaluzele venețiene. Podeaua din lemn era goală, cu excepția unui covor țesut cu nuanțe de verde şi bleu; pereții erau acoperiți cu picturile ei.

- Ai lucrări drăguțe, spuse Thomas în timp ce ea îi întindea băutura. - Mulțumesc.

Se reținu să-i spună că "drăguț" echivala cu "drăgălaş" în vocabularul ei, şi că deci nu era un compliment. Ea ştia că lucrările ei sunt bune. Opinia lui Thomas era irelevantă.

- Ce-i acolo? întrebă el, arătând spre o uşă închisă.

- Temnița, zâmbi ea şi deschise uşa. Acum te afli în atelierul meu de pictură. Imi place să pictez, dar nu mă dau în vânt să inhalez în permanență mirosul de ulei şi terpentină. Mirosul se răspândi, iar el strâmbă din nas.

- E cam tare, nu-i aşa?

- Eu m-am obişnuit cu el, replică Chelsea închizând uşa la loc.

Thomas se apropie de ea şi o înlănțui cu brațele. Ca şi cum ar fi fost spectatoare, Chelsea îl văzu cum se apleacă şi o sărută. îl sărută şi ea, dar nu simți nimic, aşa că-l mai sărută o dată. Thomas părea încălzit, dar ea nu era.

Chelsea îşi termină băutura mai repede decât ar fi fost prudent. Sărutările lui începură s-o tulbure. în timp ce mâinile lui o mângâiau, Chelsea îşi aruncă pantofii din.picioare. Thomas pipăi pe spatele ei şi-i trase fermoarul de la rochie. O clipă Chelsea fu tentată să se răzgândească. Dacă i-ar fi spus să plece, el ar fi plecat. Dar nu voia să rămână singură. Chiar cu riscul de a face dragoste cu un om pe care nu-l iubea şi nu-l dorea. Cel puțin avea cine s-o țină în brațe. Putea să uite pentru o vreme.

îşi scoase rochia şi o lăsă să cadă la picioare. Thomas era destul de stângaci, aşa că îşi dezlegă singură brasiera şi o aruncă de o parte. El puse mâinile în chiloții ei şi-i împinse în jos.

Goală, Chelsea dădu la o parte cuvertura de pe pat şi se lungi pe cearşaf. Thomas îşi aruncă lucrurile de pe el şi fu imediat deasupra ei. Frecarea pielii lui goale de a ei îi produse .Chelsei o oarecare excitație. îl pipăi încercând să-şi trezească simțurile şi să se concentreze doar asupra a ceea ce se petrecea, eliberându-se de orice altceva. Thomas îi sărută buzele apoi pieptul. încet, trupul Chelsei începu să răspundă.

Când o pătrunse, ea murmură plină de patimă. De asta avea nevoie. Ceva, orice, care s-o facă să simtă că trăieşte. Se mişca în acelaşi ritm cu Thomas, încercând să scape de gânduri şi de recea singurătate care o mai bântuia încă.

Thomas se dovedi a fi un iubit plin de energie, dacă nu era desăvârşit. Cu mult înainte ca ea să ajungă la punctul culminant, el se cutremură şi se prăbuşi peste ea. O vreme zăcu ca mort, apoi se răsuci pe o parte.

i Chelsea se întrebă ce-ar fi spus el dacă i-ar fi cerut să-i provoace şi ei aceeaşi satisfacție.

*- A fost grozav! spuse el cu răsf larea întretăiată.

Până să vorbească, Chelsea nici nu băgase de seamă că nu schimbaseră nici un cuvânt de la primul lor sărut. în loc să-i alunge singurătatea, actul sexual.o făcu să şe simtă şi mai izolată.

- Cred că trebuie să plec, spuse el în cele din urmă. Nu vreau ca părinții mei să se întrebe pe unde mi-am pierdut noaptea.

- Nu. Nu vrem asta. Se întrebă dacă Thomas stătea în aceeaşi cameră cu ei. Şi dacă nu, de unde ar fi ştiut ei dacă sau când s-a întors el la hotel? O să-ți chem o maşină.

- Ar fi nemaipomenit. Mulțumesc. Acum că se terminase, părea grăbit.

Chelsea se bucură la gândul că plecau înapoi în Mississippi a doua zi dis-de-dimineață. Cel puțin nu trebuia să-l revadă prea curând. în seara asta făcuse o greşeală şi se simțea nerăbdătoare să dea totul uitării. Folosind cuvertura de pe pat ca pe un sarong, Chelsea se sculă şi se duse la telefon, în timp ce Thomas, înfruntând mirosul de vopsele, trecu prin atelier către baie. Chelsea se ghemui într-un scaun şi aşteptă, în câteva minute auzi maşina care trăgea la scară.

- Ți-a sosit maşina, strigă ea.

Thomas se întoarse în cameră tremurând, deşi era îmbrăcat jn costum. îşi soase cravata şi o băgă în buzunar. în cele din urmă ridică privirile spre ea:

- Mulțumesc, Chelsea. A fost nemaipomenit. N-am să uit niciodată noaptea asta.

- Nici eu. Mai bine te-ai grăbi, să nu plece maşina. O sărută pe frunte şi plecă. Ea se duse la uşă şi, în

mod automat, o încuie. Gel puțin, îşi spuse ea, ştia acum că nu i se uşurase inima zdrobită. Şi nu o va putea uşura nici un bărbat, oricâtă dragoste ar face cu el.

Se duse în atelier şi aprinse lumina. Pânzele ei stăteau aici în diferite stadii de executare. Cu grijă, ca şi cum erau lucrările unei străine, se plimbă printre ele şi le privi fără părtinire. Erau toate bune, unele erau chiar mai mult decât atât.

Se întoarse în camera principală şi aruncă cuvertura înapoi pe patul şifonat. Trase pe ea o pereche de blugi pătați de vopsele şi o bluză. Patul pe care-l împărțise cu Thomas n-o atrăgea deloc şi, oricum, era perfect trează.

Se întoarse la şevalet şi se apucă să picteze. Lucra cu tuşe sigure şi iuți. Pe măsură ce pictura începea să se contureze, Chelsea îşi regăsea liniştea pe care o dorea. Picta ore în şir, neoprindu-se să se odihnească sau să se gândească. Când lumina zorilor îi bătu în ferestre, se opri şi lăsă să-i alunece pensula dintre degetele obosite. Noaptea care părea fără sfârşit se terminase.

O durea tot trupul din cauză că pictase toată noaptea, dar nu-şi dăduse seama până acum. îşi curăță pensulele şi se duse să se culce. Aruncă de pe ea hainele mirosind

a vopsele pe pătratul de vinilin care marca bucătăria şi se lungi pe pat.

Simțea, în fine, aerul rece pe pielea goală, a trupului, dar era suficient de obosită ca să poată dormi. Şi destul de obosită ca să nu viseze.

Şi, depănându-şi gândurile, Chelsea îşi spuse că aceasta era cheia. Trebuia să-şi canalizeze toată energia spre artă, să devină cât de bună va putea. Cariera avea nevoie de mult timp, dar numai prin artă va putea să se exprime pe ea însăşi şi să-şi rezolve singurătatea, într-o bună zi va deveni destul de bună, destul de bogată şi destul de vestită, încât să nu mai conteze inima zdrobită.

Cu această rezolvare în minte, Chelsea adormi în

fine.

Capitolul şase

Deşi era mică după standardele familiei ei, lui Karen îi plăcea noua ei casă. Era de culoarea roşie a cărămizii, cu lemnăria albă şi obloane verde-închis la ferestrele din față, era aşezată pe o pajişte pătrată aranjată de fostul locatar. Casele din împrejurimi făceau parte dintr-un plan de sistematizare variat, cu case

de câte cinci etaje; casa lui Karen era cea mai mare şi, după părerea ei, cea mai frumoasă.

Apartametul avea trei dormitoare şi un birou de lucru, precum şi o cameră de zi şi o sufragerie separată. Ryan spusese că era mai mare decât le trebuia lor, dar Karen rămăsese fermă pe poziție ca sho cumpere. Era convinsă că el va fi mulțumit mai târziu. îl auzise adesea pe tatăl ei spunând că investiția cea mai bună e o mutare isteață.

Karen descoperi că-i plăcea să muncească în

grădina de flori care începea de la aleea de trecere din față şi înconjura casa. Deşi nu ştia mai nimic despre plante, îi plăcea să cumpere flori colorate, care se găseau din abundență în răsadnițele din Dallas, şi să facă experimente plantându-le.

- Karen, ce Dumnezeu faci? întrebă Cecilia ivindu-se de după colțul casei împreună cu Fulton. Sunăm la soneria din față de vreo zece minute.

- Da? N-am auzit nici un zgomot de maşină.

Se ridică de jos şi îşi şterse îndelung de blugi palmele murdare de noroi. Părinții ei erau îmbrăcați ca de obicei ca şi cum ar fi venit de la o recepție. Karen nu şi-ar fi putut-o închipui pe mama ei îngenunchind şi scormonind în țărână.

- Ce faci? Iar plantezi flori?

- Le-am găsit pe astea azi dimineață. Nu-i aşa că sunt drăguțe? Indicația însoțitoare menționează că are nevoie de mult soare, dar m-am gândit să încerc să le pun aici. Crezi că dacă vor sta la soare jumătate de zi va fi suficient?

- Habar n-am. Am să ți-l trimit pe Juan să le îngrijească. El face miracole în ceea ce priveşte grădina.

- Dar îmi place să mă ocup eu personal de ea. Karen se uită cu îndoială la mama ei şi apoi înapoi către grădină. Probabil că el ar şti să facă lucrurile mai bine nu-i aşa?

- Sigur că da. De aceea îl plătesc. Cecilia făcu un semn de dispreț către grădină. Hai să intrăm înăuntru la răcoare. Detest verile din Dallas.

- Şi eu, adăugă repede Karen. Primăvara este anotimpul meu preferat.

Fulton deschise uşa din spate, şi Karen se opri la jgheabul din bucătărie ca să-şi spele pământul de pe mâini, în timp ce părinții ei se îndreptau spre camera de zi. Aruncă o privire fugară în oglindă şi-şi aminti că păru-i era strâns la spate într-o neatractivă coadă de cal. Cu un oftat şi-l dezlegă şi încercă fără succes să-l netezească aranjându-l cu mâna. Din câte zile ar fi putut pica în vizită părinții ei, asta era cea mai nepotrivită.

Îşi aranja marginile cămăşii în blugi, grăbindu-se să aju ngă în camera de zi. Cecilia îi aruncă o privire din cap până-n picioare şi nu zâmbi.

- Aş putea să mă duc să mă schimb, dacă nu vă supără eă mă aşteptați, spuse Karen nesigură. Intenționase să lucreze toată după-amiaza în grădină.

- Nu stăm mult. Cecilia se duse şi luă porumbelul de cristal de pe măsuța de cafea din crom cu sticlă. Asta-i drăguț. De unde l-ai luat?

- Mi l-a cumpărat Ryan de ziuamea. Deşi nu-i decât mâine, n-am rezistat să nu desfac pachetul. Aşa-i că vă place?

- E drăguț, răspunse Cecilia punând porumbelul la

loc.

- Ryan lucrează bine la companie, spuse Fulton. Mă impresionează băiatul.

Karen se relaxa şi-i aruncă un zâmbet.

- Ştiu. E foarte priceput! Nu există nimic pe care Ryan să nu-l poată face.

Fulton zâmbi cu indulgență.

- în felul acesta, o să urce pe scara promovării imediat. într-o bună zi el şi Todd vor conduce compania.

- Sper că nu intenționezi să te retragi prea curând, spuse Cecilia. Nu-s dispusă să te văd învârtindu-te toată ziua prin casă.

- Nu, nu. N-am să mă retrag, încă vreo câțiva ani. Şi, când am s-o fac, rareori ai să mă vezi. Am să-mi petrec tot timpul pe terenul de golf. Zâmbi ca şi cum considera răspunsul ca pe o persiflare amuzantă. Nici unul dintre'Bakeri nu era înzestrat cu simțul umorului.

- Cred că ar fi nostim să te retragi, interveni Karen. N-ar mai trebui să munceşti toată ziua şi ai putea face ce-ți place.

- îi las plăcerea asta mamei voastre, spuse Fulton. Eu rămân încă la lucru.

- Dacă ai face numai jumătate din ceea ce fac eu zilnic, ai pica de epuizare, ripostă Cecilia. Dacă s-ar lua cineva după ce spui tu, ar crede că eu stau toată ziua şi nu fac nimic.

- Mă bucur că ați trecut pe aici, interveni repede Karen. Simțise cum creştea tensiunea, şi fusese întotdeauna împăciuitorul familiei. O să trec şi eu peste câtva timp să vă văd.

- Ți-am adus un dar de ziua ta, îi spuse Cecilia. E afară la uşă.

- Cadoul meu e afară? Vrei să zici că e la uşă? Karen se duse şi deschise uşa. Nu văd nimic.

- Uită-te în stradă, o îndemnă Fulton. E roşu. Karen căscă ochii mari.

- Doar nu e o maşină? Mi-ați cumpărat o maşină? Părinții se apropiaseră de ea în fața uşii.

- Nu chiar o maşină. E primul tău BMW. Acum, că te-ai făcut mare, e vremea să ai ceva respectabil. Şi-apoi vechea ta maşină adunase cam mutte mile la bord. Ne-am gândit că ți-ar plăcea s-o schimbi cu asta.

Fulton puse o mână pe umărul lui Karen, un gest de excepțională afecțiune pentru el.

- Sper că îți place culoarea.

- îmi place culoarea roşie!

- Mie mi se pare cam stridentă, spuse Cecilia, dar vânzătorul zicea că asta-i culoarea cea mai la modă anul acesta.

- Un BMW! Nu-mi vine să cred! Karen traversă pajiştea şi se aplecă să privească pe geamul maşinii. Propriul meu BMW!...

- Dacă-mi dai cheile de la maşina ta, am să i-o duc chiar eu intermediarului. Maşina noastră am lăsat-o acolo.

- îl ştii pe taică-tău, spuse Cecilia. îi place să impresioneze.

- N-aş zice asta, se încruntă Fulton la ea. Nu văd ce rost avea să plecăm cu două maşini şi pe urmă s-o aducem înapoi pe a lui Karen. Aşa-i mai logic.

Karen deschise uşa maşinii.

- Miroase a nou!

- E şi cazul. Am comandat-o special pentru tine. la te uită la compartimentul pentru mănuşi.

Karen pipăi inițialele înlănțuite.

- l-ați pus şi monogramă! Vai, tată, e cel mai minunat dar pe caree-am primit vreodată!

- Dar de mine ce zici? întrebă Cecilia. Em am ales culorile interiorului.

- E absolut perfecți Karen îi îmbrățişa pe amândoi. N-am primit niciodată un cadou atât de frumos. Mor de nerăbdare s-o vadă Ryan.

- Va întârzia astăzi. Avem nişte probleme cu cei mai mari clienți ai noştri.

Fufton rămase pe gânduri, apoi adăugă: Am lăsat afacerea asta în mâinile lui. Vreau să văd cum se descurcă.

- Nu e riscant oare? Presupun că tu ştii ce faci, tată, dar Ryan e cam de curând acolo.

- Ştiu. Dar dacă într-o bună zi va trebui să conducă el compania, pot să fiu sigur că e capabil să se descurce în situațiile grele, zâmbi el cu bunăvoință. Şi-apoi eu trebuia să mă duc să iau maşina, iar mama ta nu «n-ar fi lăsat să stau până la* sfârşit.

Karen se aşează îh BMW şi-şi trecu mâna peste tapiseria fină din piele a compartimentului pentru mănuşi.

- îmi place! Ryan o să fie grozav de mulțumit.

- Bagă de seamă, am cumpărat-o pentru tine. Să nu-l laşi pe Ryan s-o ia la serviciu, să te lase pe ține cu vechitura lui, îi atrase atenția Cecilia. Noi vrem ca tu să ai un mijloc de transport decent şi maşina asta are să fie şi mai drăguță după ce o să-i facem îmbunătățirile auxiliare.

- Mulțumesc, mamă. Lui Karen nu-i venea să creadă ce norocoasă era să aibă nişte părinți atât de generoşi. Ei asociaseră întotdeauna banii cu dragostea şi aceasta era o dovadă că o iubeau mult.

- A cui e maşina de la rigolă? întrebă Ryan când se întoarse de la serviciu. îşi scosese cravata şi arăta obosit.

• - Ghici!

El o sărută pe frunte.

- Nu pot să ghicesc. N-avem musafiri, nu-i aşa? întrebă el în şoaptă. Sunt prea obosit ca să mă gândesc. Nici nu-ți închipui ce zi am avut.

- E a mea. _

Pentru o clipă, Ryan rămase înmărmurit.

- Ai cumpărat o maşină?

- Nu-i chiar o maşină, răspunse ea imitându-l pe taică-său. Este un BMW. Mi-au cumpărat-o mama şi tati de ziua mea.

Se duse după el şi se opri la rigolă. Ryan ezită, dar îşi lăsă pardesiul şi mapa pe măsuța de la intrare.

- Karen, dar nu poți să accepți o maşină cadou.

- Nu fi prost! Sigur că pot, am şi primit-o. îşi înclină capul într-o parte şi-i zâmbi. Vrei să facem o plimbare?

Ryan se învârti în jurul maşinii.

- Asta-i cel mai modern model. Ai idee cât costă o maşină ca asta?

- Mi-arf i venit greu să-i întreb. E un dar de ziua mea, repetă ea. Nu pari mulțumit. Ryan veni lângă ea şi-i înlănțui umerii cu brațul.

- Iubito, încearcă să înțelegi în ce situație sunt eu. Nu-mi pot permite să-ți iau aşa ceva. La dracu, probabil că nu ne vom permite niciodată nici să plătim asigurarea unei maşini atât de scumpe. - Ba o să putem. Ne vom bucura de un transport comod.

- Dar nu avea nici un cusur nici vechea ta maşină. N-are decât patru ani de când a fost luată şi-i în stare perfectă.

- Nu, nu este. Aerul condiționat nu mai funcționa. Şi-apoi, tata a luat maşina asta în schimbul celeilalte.

Ryan se uită la ea, pe urmă se duse să privească prin uşa de la garaj. Maşina cea veche dispăruse întocmai cum spusese Karen. încerca să se stăpânească.

- Dar Karen, asta-i prea mult. Să nu-mi pot da cu părerea ce-maşină conduc?

- Eşti un prost. BMW-ul meu e un cadou. Nu va trebui să plăteşti nimic pentru ea.

- Dar eu vreau ca noi să ne cumpărăm maşina. Vreau ca noi să fim cei care hotărâm, împreună, când ne schimbăm maşina şi ce anume maşină ne cumpărăm. Ştii la cât se ridică asigurarea unei asemenea maşini?

- Nu, nu ştiu şi cred că n-ai dreptate. Mama şi tati au comandat BMW-ul ăsta special pentru mine. Şi tot ei îmi cumpăraseră şi vechea maşină. Asta le dă dreptul s-o şi vândă, dacă vor.

- Nu şi dacă maşina e pe numele tău. Pe numele cui este asta?

- Pe al meu, bineînțeles. Altfel n-ar mai fi un dar, nu-i aşa? Karen se încrunta şi se dădu înapoi.

- Am să-i telefonez tatălui tău şi am să discut problema cu el.

- N-ai să faci una ca asta!

- De ce nu? - îşi va închipui că nu suntem recunoscători. Ai să-l jigneşti.

Ryan nu ştia ce să facă. Nu-i plăcea să angajeze o altercație cu socrul şi patronul lui. Observase că familia Baker nu prea îl simpatiza, dar sperase să aibă relații rezonabile cu ei.

- Asta face ca darul meu să pară meschin, nu-i aşa?

- Nu, se grăbi Karen să adauge. îmi place micuțul porumbel.e-am pus pe măsuța de cafea ca să-l vadă şi să-l admire toată lumea. Mama a zis că-i foarte frumos, şi ştii ce gusturi are ea.

Ryan înconjură maşina. E mai mult decât un simplu dar. Asta însemna că părinții lui Karen ştiau că el nu le poate întreține fiica aşa cum ar fi vrut ei să fie întreținută şi că făceau acest lucru în ciuda lui.

Se întrebă dacă, din pricina oboselii, nu-i judeca, greşit.

- Cred că a fost o surpriză prea mare. Trebuia să mă pui în gardă.

Karen veni lângă el şi-l îmbrățişa.

- Ştiam că ai să ajungi la părerea mea după ce te vei gândi puțin. Şi ghici! Am pregătit ceva special pentru cină: chifteluțe din carne de broască țestoasă tocată.

Pe Ryan îl pufni râsul: Karen se străduia din greu să învețe să gătească, dar cea mai mare parte a eforturilor ei erau mai mult inventive decât digerabile.

- Sună bine, spuse el cu sinceritate. Am observat, când am intrat pe uşă, ce găteai.

- Mai bine mă duc să văd ce-i cu ea. Putem să ieşim mai târziu la o plimbare cu maşina, dacă vrei.

- E-n regulă. Hotărî că era mai diplomatic s-o lase baltă cu maşina. Oricum, ştia că Falcon n-ar lua-o înapoi, iar Karen ar fi jignită şi dezorientată dacă el ar face o problemă din darul acesta.

Totuşi,se duse în casă şi Ryan se duse la măsuța de servit cafeaua să ia în mână porumbelul de cristal. Când îl cumpărase i se păruse că e un dar de mare preț. Se dusese la un giuvaergiu de renume şi va avea de plătit pentru el încă multe luni de aici înainte. Acum i se părea lipsit de gust şi ridicol. îl puse la loc pe măsuță.

Traversând camera, strigă către Karen care era în bucătărie.

- Am văzut că ai plantat iar nişte flori. Mi se pare că a început să te pasioneze asta.

Ea tăcu câteva clipe.

- De acum înainte va veni Juan şi va munci el în locul meu. Mama nu vrea să mă vadă stând în arişiţa soarelui şi murdărindu-mă. Şi, oricum, Juan va face treabă/nai bună ca mine. Mâine va veni să tundă iarba.

- îmi planificasem să tund eu iarba sâmbătă, se încruntă Ryan privind stratul de flori îngrijite, care mărgineau curtea interioară. în curând nu vor mai arăta aşa pentru el..Spune-i mamei tale că-i mulţumim, dar nu.

- Ştii că eu nu pot să fac asta. Un zgomot metalic se auzi dinspre bucătărie. Sper că abia aştepţi să mănânci jalapeno*'.e-am preparat cu orez.

- îmi plac jalepeno. Intui că asta trebuie să fie una dintre cele mai năstruşnice bucate pe care le va mânca. Din fericire, avea un stomac de struţ şi-i plăceau mâncărurile picante. Karen părea că pune piper în orice fel de mâncare.

- Am invitat-o pe Chelsea la cină. Sper să iasă bine. A telefonat tocmai când puneam chrfteluţele la cuptor, şi am poftit-o să vină să le guste.

- E bine. Ryan fu bucuros că nu se nimerise să fie ochi în ochi cu Karen când i se comunica vestea aceasta. Nu se aşteptase s-o vadă pe Chelsea zilele astea.

*) Plantă mexicană - piper (n.tr.) Ca cea mai bună prietenă a lui Karen, Chelsea venea adesea pe la ei, dar, de obicei, evita să vină când el era acasă. Asta-I durea, pentru că părea să dovedească faptul că ei nu-i pasă de el. Pe de altă parte, el se simţea tot atât de atras de ea ca întotdeauna, poate chiar mai mult.

Ryan se ura pentru sentimentele lui. Karen îl iubea şi se străduia să fie o soţie bună. Ţinea casa curată lună şi insista să plătească ea notele de plată la întâi ale lunii.Era adorabilă când studia cu atenţie carnetul de cecuri, încercând să născocească un sistem pentru acoperirea notelor de plată. în cea mai mare parte a timpului era o soţie perfectă.

Se duse în dormitor, îşi puse haina în cui, apoi îşi scoase cravata. în timp ce se dezbrăca, se uita către patul pe care-l împărţea cu Karen. Era mai bună soţie decât iubită.

Nu era o problemă de deprindere. Lui Karen nu-i plăcea pur şi simplu să facă dragoste. încerca să ascundă asta faţă de el, simula chiar orgasmul, dar el observa asta şi se simţea jignit că ea găsea de cuviinţă să facă aşa ceva. încercase să stea de vorbă cu ea despre asta, însă subiectul o punea în încurcătură, aşa că s-a lăsat păgubaş. La numai şase luni de la căsătorie, Karen începuse să-l evite la pat.

La început a crezut că era interesată cu adevărat de filmele de noapte. După aceea a descoperit că trăgea pur şi simplu de timp ca să adoarmă el înainte de a ajunge ea în pat. Constatarea a fost dureroasă pentru el şi "mai era şr acum. Ryan încercase tot ce-şi închipuise că i-ar face plăcere, dar nu era vorba de cum realiza el actul sexual, ci că ea pur şi simplu nu voia să-l facă deloc. Pentru

Karen, actul sexual era ca o corvoadă pe care trebuia s-o îndure numai pentru că îl iubea pe Ryan. Mai târziu, el încercase să ia el inițiativa. Rezultatul

fu că ea încetase să mai stea atât de târziu la TV şi Ryan experimentă la un înalt grad frustrația sexuală.

Nu, Ryan nu se aşteptase s-o revadă pe Chelsea. Amintirea senzualității ei era încă teribil de vie şi dureroasă în mintea lui. Ei nu numai că-i plăcuse să facă dragoste, dar o şi ridicase la formă de artă.

Ca să-şi îndepărteze aceste gânduri, Ryan îşi puse blugii şi se duse la bucătărie s-o ajute pe Karen la pregătirea mesei.

Chelsea sosi la timp cu un platou de f rigănele.

- N-am ştiut ce să aduc. M-am gândit că asta merge cu orice jalapeno.

Se uită la Ryan.

- Bună!

- Bună! El trecu pe lângă Karen şi luă platoul din mâna Chelsei. Duc asta la bucătărie.

- Mă tem că o să fie o nouă catastrofă, spuse tristă Karen. Chifteluțele arată cam ciudat.

- O să fie gustoase, sunt sigură. Hai să ne uităm la

ele.

Il urmară pe Ryan în bucătărie, şi el puse sopappilasul pe masă. Chelsea şi Karen se duseră la cuptor şi se aplecară să se uite înăuntru.

- Par cam ciudate, spuse Chelsea cu precauție. Asta a fost dimensiunea pe care ai vrut tu să le-o dai?

- Nu ştiu. M-am gândit că dacă le fac mai mici, o să se sfărâme carnea.

Ryan râse.

- Ca şi cum ai tăia o pizza în paisprezece bucăți în loc de douăsprezece?

Chelsea zâmbi, dar Karen privi perplexă.

- Chiar aşa. Ce-i caraghios în asta?

- N-are importanță. O să pun masa. Chelsea se duse la dulapul în care ținea Karen farfuriile şi scoase trei. Deschise apoi sertarul de dedesubt şi întrebă: Unde sunt tacâmurile de argint?

- Le-am mutat. Sunt în sertarul dinspre frigider.

- Cum mai poți să găse.şti ce cauți dacă tot reorganizezi bucătăria? Chelsea luă cuțite şi furculițe şi se îndreptă spreftiasa de stejar.

Ryan scoase câteva suporturi şi le întinse pe masă ca să punăChelsea farfuriile pe ele. Masa de sufragerie, ca tot restul mobilei din casă, fusese rezultatul cumpărăturilorf acute de Karen împreună cu mama şi cu sora ei. Ryan nu primise încă nota de plată, dar era curios s-o vadă.

- îmi place masa, se adresă Chelsea lui Karen. Unde ai găsit-o?

- La magazinul lui Bendyll. Acolo îşi fac de obicei cumpărăturile mama şi Joyce. Au lucruri de calitate foarte bună.

Ryan văzu expresia de pe fața Chelsei când pipăi suprafața mesei. Ştia şi ea prețurile mobilei de la Bendyll.

- Uită-te bine la ea, îi sugeră el, că, de îndată ce va sosi nota, n-ai s-o mai vezi.

Karen intră în sufragerie aducând un bol cu orez.

- Nu-i da atenție. Aşa-i de când s-a întors de la serviciu.

- Ai văzut BMW-ul de la rigolă? o întrebă Ryan pe Chelsea.

- Cum să nu-l văd? Al cui e? al lui Joyce?

- Nu, e al meu, răspunse Karen zâmbind, în timp ce punea orezul pe masă. E cadoul de ziua mea.

Chelsea se întoarse spre Ryan.

- Nu te uita la mine, spuse el. E de la părinții ei.

- Karen? Un BMW? Nu-i îngrozitor de scump?

- Pentru Dumnezeu. Vorbeşti la fel ca Ryan. Probabil că a fost, dar asta au vrut ei să-mi dea. Doar îşi pot permite. Fruntea Chelsei se încruntă uşor.

- Mă duc să aduc chifteluțele, spuse Ryan. Când părăsi,camera, o auzi pe Chelsea şoptind:

- Karen, eşti sigură că vă puteți permite toate astea? El nu prinse răspunsul lui Karen.

Pe Ryan îl durea că Chelsea ştia; că trăiesc peste puterile lor. El era un bărbat mândru, şi dorea să-i poată cumpăra soției lui orice-şi dorea. Dacă ea ar fi avut răbdare, el ar fi putut obține toate acestea fără să se teamă că nu le vor putea plăti.

îl mai supăra şi faptul că soția lui era hotărâtă să intre în competiție cu părinții şi cu sora ei în privința lucrurilor pe care le poseda. Nu pentru că n-ar fi avut gust. Fiece piesă de mobilă era bine aleasă şi de bună calitate. După cum spunea ea, erau durabile şi puteau fi lăsate moştenire. Dar, în afară de preț, nu era sigur că-i plăcea stilul. Era o mobilă obişnuită şi era lipsită de personalitate, după părerea lui. Ar fi preferat ceva cu mai multă amprentă personală. Karen nu înțelegea însă aşa ceva.

Puse chifteluțele într-un bol şi le duse în sufragerie. Karen şi Chelsea stăteau cu capetele apropiate şi, când intră el, se îndepărtaseră. Avu impresia clară că Chelsea îi spunea lui" Karen că face o greşeală încercând să trăiască peste puterile lor.

- Nu bolul ăsta, spuse Karen când îl puse el pe masă. N-ai văzut că-l folosim pe acela pe care ni l-a dat mama?

Ryan nu văzuse. Ei cumpăraseră o veselă cu un design învechit, dar Cecilia le adusese un set complet de farfurii banale în tonuri de ruginiu şi albastru

marin. Lui Ryan îi displăceau cumplit, chiar dacă erau mai pe gustul bărbaților decât trandafirii pe care-i prefera Karen.

- Un bol e un bol.

- Dă-I încoace. Karen râse spre Chelsea. Trebuie să fac totul singură, dacă vreau să fie bine făcut.

Chelsea se uită la ea, nevenindu-i să creadă că auzise bine. Karen se grăbi să iasă, fără să bage de seamă.

- Are felul ei personal de a face lucrurile.

- Nu mai spune? Eu am locuit cu ea patru ani. Chelsea ocoli masa şi se duse să se aşeze pe locul ei obişnuit. Arăta de parcă ar fi vrut să întrebe ceva, dar ştia că nu-i treaba ei.

Karen se întoarse cu bolul care se asorta cu farfuriile ruginii-albastre.

- Acum, hai să mâncăm înainte de a se răci. Altfel, o să ne pierdem răbdarea.

Ryan îşi încarcă farfuria încât mâncarea se împrăştie în jurul ei pe masă. înainte de căsătorie, ei trei găseau nenumărate lucruri despre care să discute. Acum se lăsase o tăcere stânjenitoare.

- Cum mai merge cu pictatul? întrebă el.

- Parcă ai vorbi cu un zugrav, spuse Karen râzând. Nu te-ai gândit să le spui pânze?

- Progresează bine, se uită Chelsea de la unul la celălalt, apoi îşi lăsă privirea în farfurie. Am discutat ieri cu proprietarul unei galerii, zicea că promit şi probabil sunt vandabile.

- Am spus eu! îmi plac pânzele tale, se încruntă Karen la ideea că cineva ar putea să nu fie încântat de picturile Chelsei.

- Ar trebui să le mai duci şi în altă parte.

- A acceptat să expună trei dintre ele la consignație. E maimult decât mi s-a oferit vreodată.

- îmi plac lucrările tale, spuse Ryan. Sunt exemplare. Chelsea, râse

- Ştiu. Asta-i problema. Se pare că nu sunt nici cal, nici măgar, în lumea artei. Profesorii mei obişnuiau să spună că evoluez într-un stil personal.

- Nu-i nimic rău în asta, spuse Karen cu fermitate.

- Uneori e bine să fii diferit. După părerea mea vei ajunge bogată şi vestită într-o bună zi.

- Mă mulțumesc cu gloria.

- Şi bogăția-i importantă, spuse Karen cu emfază. Cu bani cumperi orice.

- Nu chiar orice, spuse Ryan oarecum solemn.

- Orice are vreo valoare, îşi menținu Karen părerea. Spune-mi ceva care nu costă nimic.

- Dragostea, răspunseră Ryan şi Chelsea la unison. Karen râse.

- Şi voi, acum! Eu mă refeream la ceva pe care să-l posezi, ca mobila sau vesela. Sau o maşină. Ştiu că dragostea nu poate fi cumpărată.

Ryan rânji la ea.

- Dar, pe de altă parte, poți s-o închiriezi.

- Eşti nebun! Karen tocmai muşcase dintr-o chitteluță şi strănută. Asta-i cu adevărat rea, nu-i aşa?

- Am mâncat şi mai rele, o apără Chelsea.

- Varza a fost infinit mai rea. Ryap făcu o altă încercare să muşte din carne. Bănuiesc că trebuie ronțăită?

Karen puse furculița jos.

- îmi pare rău, presupun că le-am făcut prea mici şi le-am copt prea tare.

- E-n regulă. E mai sănătos să fii vegetarian, oricum, Chelsea dădu carnea la o parte şi-şi puse mai mult orez.

- Nu poți să mănânci numai orez cu chifle? Ce masă mai e şi asta? obiectă Karen. Mă duc să comand nişte pizza.

- Nu, nu! E bine aşa. Şi avem frigănele ca desert. Chelsea împinse bolul cu orez către Karen. E destul orez.

- Ştiu, spuse Karen deprimată. întotdeauna fac prea muft. Ryan se întinse şi puse mâna lui peste mâna lui Karen.

- E-n regulă. Orez şi chifle e bun. Avem o cutie cu fasole boabe? O încălzesc şi asta-i tot ce ne trebuie.

- Nu mai avem deloc. Karen îşi puse orez în farfurie şi luă o chiflă. Mă bucur că vă mulțumiți cu atât.

- Suntem obişnuiți cu tine, şi te iubim oricum, spuse Chelsea cu un râs tachinător. Dar putem folosi chifteluțele ca bile la o partidă de wahoo'' după masă.

Karen o privi cu exasperare, dar Ryan îşi spuse că ea a vrut să contracareze.

- Tocmai vrusesem să mai invit pe cineva astă seară. îmi pare bine că n-am făcut-o.

- Pe cine? întrebă Chelsea.

- Pe Bill Jenkins. S-a mutat din nou în oraş şi lucrează la tata.

-Bill Jenkins cel cu urechi mari? cel care în şcoală cânta la tubă? - Urechile lui nu sunt aşa de mari, şi e tot singur.

- Nu vreau să mă întâlnesc cu bărbați singuri. Nu mă interesează.

- Nu ca să te întâlneşti tu cu el. Doar am fost la şcoală împreună. Ar fi fost ca o reuniune, insistă Karen.

- Nu mă interesează. Mulțumesc, oricum.

- Dar, Chelsea, nu poți să te închizi în apartamentul tău tot timpul şi să nu vezi pe nimeni. Cum ai să găseşti pe cineva cu care să te căsătoreşti?

Chelsea făcu o pauză înainte de a răspunde.

- Ba pot foarte bine, Karen. Vă văd pe voi doi tot timpul, şi pe Wendy Green, de când s-a măritat.

- Am văzut-o şi eu. Crezi că e fericită? Poate că e doar obosită!

- Mi se pare fericită, spuse Chelsea. De ce n-ar fi? E proaspăt căsătorită.

*) wahoo - sport de pescuit în mările calde. - Pare ciudat să-i zici Wendy Green în loc de Johnston. E ca şi cum ai spune că numele meu e Karen Morgan. E ciudat! Eu îl simțea pe un apendice la numele meu adevărat.

Ryan se uită la ea.

- Asta-i ceva nou pentru mine.

- Joyce a tăcut-o. Ea e Joyce Baker-Smith, de când s-a căsătorit cu Todd. Ai avea ceva împotrivă dacă aş face şi eu la fel? îl privi pe Ryan ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la vreo opoziție.

- Sigur că aş avea. Numele meu n-are nimic nelalocul lui. Baker-Morgan sună pretențios.

- Crezi că sora mea e pretențioasă?

- Vrei să-mi dai orezul? îi întrerupse Chelsea în grabă. Cred că n-am luat destul.

Ryan renunță la discuție, dar se simțea stânjenit. Karen părea hotărâtă să devină o clonă a surorii sale, iar lui nu-i plăcea deloc Joyce.

- Vom discuta asta mai târziu, îi spuse el lui Karen, în timp ce-i întindea Chelsei bolul cu orez.

Karen îşi rostogoli ochii spre Chelsea, crezând că Ryan n-o-vede. Cum Chelsea lăsă impresia că nu observă, Ryan se întrebă unde era Karen aceea atât de delicată şi drăguță cum păruse pe vremea când îi făcuse curte. Cu timpul, devenea tot mai insistentă şi, încet-încet, aproape agresivă în hotărârea de a-şi urma propria cale. Ryan începuse să vadă în ea pe sora şi pe mama ei, mai mult decât şi-ar fi închipuit că ar fi cu putință. Avuseseră destule altercații şi el descoperi un caracter pe care Karen îl ținuse ascuns mai înainte. Descoperi că n-o cunoştea, după cum crezuse. Capitolul şapte

Pe măsură ce trecea vara, Chelsea descoperea că nu e uşor să fii artist profesionist. Una dintre picturile expuse în galerie se vânduse, asta reprezenta o încurajare, dar altele atârnau pur şi simplu acolo.

Când resursele de subzistență începură să scadă, ea se apucă să picteze la repezeală pânze comerciale de o calitate artistică discutabilă. Acestea se vindeau uşor, deşi la prețuri mici.

- Mi-e silă să fac asemenea tablouri, îi spuse ea lui Karen.

Karen privi grupul de pânze pe care le încă rămase Chelsea ca să le ducă la vânzare.

- îmi plac! Mai ales ăsta cu trandafiri. Dacă ar fi fost în albastru şi verde, l-aş fi cumpărat pentru biroul meu.

Chelsea îi aruncă o privire exasperată.

- Unde ai văzut tu trandafiri albaştri, Karen? Uită-te mai în spate. Cred că acolo în spate e unul care ți-ar plăcea.

Karen trie picturile, atentă să nu le lovească ramele una de alta.

- Asta e? Unu cu lac?

- Acela e unu, privi Chelsea cu ochi critic pictura. E făcut cu îndemânare, dar e o scenă care ar fi putut fi surprinsă de orice aparat fotografic. Luă o altă pânză şi începu s-o potrivească într-o ramă.

- Ce lac e ăsta? întrebă Karen, înclinând capul într-o parte.

- E unul imaginar.e-am pictat aici în apartament.

- Nu-i acela la care obişnuiam să ne ducem noi?

- Presupun că este o compoziție după el, dar eu n-am avut în minte un loc anume. îl vrei?

- Nu. O să-l iau pe cel cu trandafiri. Cât îți datorez?

- Ție nu pot să ți-l vând. la-l! - Nu-i cinstit. Cât ai fi luat pe el, dacă-l vindeai unui străin?

- Partea care mi-ar fi revenit mie ar. fi fost de douăzeci şi cinci de dolari.

Karen scoase carnetul de cecuri din geantă.

- E prea ieftin. Ştii asta, nu-i aşa?

- Da. Dar douăzeci şi cinci de dolari e mai mult decât nimic. Vând douăsprezece tablouri'turiştilor sau decoratorilor de locuințe până să se vândă la galerie unul cu adevărat bun. Trebuie totuşi să am cu ce să-mi achit notele de plată.

- Eu urăsc banii. Chelsea izbucni în râs.

- De când?

- De când am început să-i mânuiesc. Ryan e foarte zgârcit. Am văzut o rochie nemaipomenită la Shady Lady la Galerie şi el a zis că nu pot să mi-o cumpăr:

- Păi Shady Lady este îngrozitor de scump.

- Probabil, dar eu am cumpărat întotdeauna de acolo, îşi dădu Karen ochii peste cap. E încă nedecis în legătură cu banii pentru mobilă.

Chelsea nu făcu nici un comentariu.

- Dacă ar fi după el, am locui în cutii de portocale şi de mucava şi am sta jos pe podea.

- Dar aici stai jos pe podea.

- Aici e cu totul altceva! Aici e o.mansardă de artist.

- Chiar aşa?

- Aşa pare. Aici e perfect să stai jos pe podea, dar nu pot să fac asta la mine acasă, glumi ea. Ți-i poți imagina pe mama şi pe tata stând jos pe podea când vin la mine?

Chelsea chicoti:

- Sau pe Joyce şi pe cei doi Todd.

- Poate că Todd junior, hai mai treacă, dar nu-mi pot imagina pe Todd cel mare strângându-şi picioarele aşa. - Aşa-i zici acum? Todd cel mare? Nu i se potriveşte numele ăsta. Joyce e mai înaltă ca el.

- Doar când poartă tocuri. Iar ea poartă întotdeauna. Se uită de jur împrejurul apartamentului. N-ai senzația de claustrofobie aici?

- Nu prea. Zugrăveala pe care am făcut-o o face mult mai mică. Ferestrele o mai deschid. Principalul e că îmi permit să locuiesc aici. O vreme credeam că nu voi putea.

- Sigur că poți. Tu ai multe talente, n-am spus eu totdeauna?

- Eşti subiectivă.

- Şi Ryan e de aceeaşi părere. -

- Mulțumeşte-i din partea mea.vChelsea îi putea auzi acum numele aproape fără să mai simtă vreo durere.

- Mulțumeşte-i singură. Eu nu vorbesc cu el. Chelsea se opri din aranjatul tabloului în ramă.

- V-ați certat?

- Nu-i prima dată.Dacă nu ți-am spus ție, nu înseamnă că n-am avut discuții. A început de la rochia de la Shady Lady şi pe urmă s-a extins. Ryan n-a mai scos o vorbă zile în şir. Nu-mi vorbeşte decât când mergem undeva împreună.

- Nu mi-l închipui pe Ryan să stea tăcut mai multă vreme. Munceşte aşa de mult?

- Nu munceşte mai mult decât a muncit tati întotdeauna. Tati zice că lui Ryan îi place să muncească. Bănuiesc că e tăcut numai acasă. Zice că e îngrozit din pricina banilor. Karen spuse asta ca pe ceva neverosimil.

- Poate că este. Nu ştiu cât costă mobila ta, dar oricum îmi dau seama că nu poate să nu fie scumpă. Şi mai ştiu că pantofii pe care ți i-ai cumpărat săptămâna trecută au costat o avere, pentru că am fost cu ține când i-ai cumpărat. - Doar no să umblu în picioarele goale? Şi se asortau perfect cu costumul meu pentru ocazii.

- Mai aveai şi alți pantofi care se potriveau cu el. Nu te-am Văzut cu el de la nuntă.

- Oricum, îl port mai des decât pantofii pe care-i am asortați la el. Vorbeşti ca Ryan.

Karen ținea tabloul cu trandafiri în mâna întinsă.

- Cum ar arăta ăsta la mine în sufragerie? Chelsea se întrebă dacă cecul de douăzeci şi cinci

de dolari ar accentua încordarea relațiilor'cu Ryan. Hotărî să-i înapoieze cecul şi să nu-i spună lui Karen. îşi putea permite să-i dăruiască un tablou.

- Cred că ar merge grozav pe peretele pe care se găseşte uşa care dă spre camera de zi.

- Ştii, spuse Karen cu indiferență, nu-mi place căsătoria pe cât aş fi crezut.

- Nu-ți place? Dar asta ți-ai dorit toată viața.

- Ştiu. Nu zic că regret că m-am căsătorit cu Ryan. Dar era mult mai plăcut când eram singure. Probabil că tu continui să te duci la petreceri şi să-ți dai întâlniri. în schimb, eu stau doar* acasă.

- Nu duc o viață libertină aşa cum se pare că îți închipui tu. îmi petrec cea mai mare parte a timpului... De aceea am putut să termin atâtea tablouri. Trebuie să lucrez multe ore ca să pot ajunge la lucrarea care mi-ar putea aduce succesul.

- Asta mă face să mă simt puțin mai bine. Ai putea să vii mai des pe la mine. M-am plictisit tot privind la •televizor.

- Tu şi Ryan aveți şi voi nevoie să stați singuri. Sunteți încă nişte tineri căsătoriți.

- Nu mă simt ca o proaspăt căsătorită. Şi ne petrecem prea mult timp împreună. Asta-i dă nişte gânduri care mie nu-mi plac.

- Ca de pildă? Chelsea termină de înrămat pânza şi întinse mâna după o alta.

- Să facem dragoste. Nu ştiu cum îi place cuiva aşa ceva. Dar mie categoric nu-mi place. •

- Karen, n-ar trebui să vorbeşti cu mine asemenea lucruri.

- Cu cine altcineva să vorbesc? Cu mama? Sunt convinsă că Joyce şi cu mine am fost născute de o virgină. Nu-i văd niciodată pe mama şi pe tata făcând altceva decât să se sărute sau să se țină de mână. Cât despre Joyce, ea simte la fel ca mine. Ea şi Todd au acum camere separate.

-Da?

- Ea zice că s-au separat pentru că el sforăie. Dar eu cred că e altceva. Nu văd de ce n-ar face-o şi Ryan. Cel puțin aşa a zis el că va face. Dar mie nu-mi pasă. Cred că asta-i ca şi cu melcii: unora le plac, iar alții să nici nu-i vadă!

- Nu-i o comparație pe care aş găsi-o potrivită. Mie mi-e silă de melci.

- Şi mie mi-e silă să fac dragoste. Şi nu înțeleg pentru ce spun unii că e grozav. Sper să rămân însărcinată. Măcar aş avea un copil de care să mă îngrijesc.

- Nu vreau să discut problemele astea cu tine.

- Dar, Chelsea...

- Nu! Astea vă privesc pe voi, pe ţine şi pe Ryan. Karen oftă.

- Cred că ai dreptate. Trebuie să am grijă să vorbesc mai mult cu el. Cred că o să învăţ să mă împac cu situaţia. Se ridică şi-şi luă geanta. Vrei să mergi cu mine după cumpărături?

- Mulţumesc, dar trebuie să înrămez restul de tablouri şi să le expediez. Poate data viitoare. Se întreba dacă se ducea să cheltuiască banii numai ca să-l sâcâie pe Ryan în legătură cu finanţele lor. Dar îşi spuse că nu e treaba ei. După ce Karen plecă, Chelsea se opri din înrămat şi ■ se lungi pe pat. Lui Karen nu-i plăcea să facă-dragoste. Asta însemna că Ryan era jignit şi rănit. El nu era omul care să forţeze pe cineva. Nu-i plăcea să-l ştie nefericit, chiar dacă cealaltă alternativă arf i făcut-o să fie geloasă. Singurul mod în care putea suporta să-l ştie pe Ryan căsătorit cu altcineva era să creadă că era mai fericit decât l-ar fi putut face ea.

Cum se apropia Crăciunul, vânzările Chelsei se înmulţiră. Se vânduseră trei din cele mai bune tablouri ale ei - practica un stil victorian, nostalgic, în tablourile inexpresive după care se dădeau în vânt cumpărătorii. Era pentru prima dată când respira uşurată la sorocul notelorde plată. Putea să le dea acum o replică părinţilor ei care o băteau la cap să renunţe la prostia de a fi artist şi să-şi ia un serviciu "adevărat".

îşi făcuse obiceiul să ia masa cu Karen şi Ryan măcar o dată pe săptămână, fie la ea acasă, fie la ei. La prima mijire de prosperitate, Chelsea a cumpărat nişte cotlete pe care Ryan le-a fript pe grătarul cu jar de pe mica ei verandă, în timp ce ea şi Karen au făcut o salată şi au copt cartofi la microunde.

- Arată bine, spuse Karen, aranjând tacâmurile pe măsuţa de cărţi de joc şi punând scaunele pliante împrejur. Chelsea ascunsese masa sub o bucată de pânză pătată cu vopsele şi potrivise nişte pernişe pentru scaune.

- Nimănui nu i-ar da prin minte că asta nu e o masă, dacă nu ar vedea-o de aproape.

- Păi, e chiar o masă, spuse Chelsea, blajin. Nu-i ea din lemn, dar într-o zi, o să am şi eu una.

- Ştii atât de bine să faci lucruri dintr-astea. Tare aş vrea să am şi eu talentul tău. Nu mi-ar fi dat prin cap niciodată aşa ceva. - Vrei să te uiţi la pâine? Mi se pare că miroase a

ars.

Karen se dusela cuptor şi-i deschise uşiţa.

- Chiar la timp. îşi puse mănuşa de bucătar şi aduse tava cu pâine pe masa de bucătărie. Totul mirosea grozav! Nu m-aş mai opri mâncându-le.

Chelsea îi zâmbi. Karen mai luase câteva kilograme de când se căsătorise, dar era tot frumoasă.

- Untu-i în frigider.

Ryan deschise uşa şi intră cu platoul cu fripturi.

- Tu ți-ai îndeplinit misiunea. Friptura e gata.

- Ne-am sincronizat perfect. Chelsea luă cartofii de la microunde şi-i lăsă să cadă cu grijă într-un bol roşu. Nu avea două farfurii la fel - le cumpărase de pe la solduri de articole de uz casnic - dar aveau toate model cu trandafiri. Rezultatul era eclectic, dar plăcut.

- E o veselă nouă? întrebă Karen în timp ce se aşeza pe locul ei obişnuit.

- Da, am găsit-o la solduri sâmbăta trecută. E tocul preferat de unde cumpăr.

- Dă-mi şi mie, zise Karen întinzând mâna după salată. îmi place la tine, e amuzant aici.

Ryan îi aruncă o privire înveselită:

- Ar trebui să renunțăm la farfuriile alea urâte cu albastru şi roşu şi să luăm altele de la talcioc.

- Ştii că nu putem să facem asta, îi întinse Karen bolul cu salată. Ni le-a dat mama. Şi sunt lucruri scumpe.

Chelsea îşi unse o felie de pâine cu unt, aşteptându-şi friptura.

- Am primit un telefon interesant chiar înainte de a veni voi.

- A! Era de la un bărbat? se aplecă spre ea Karen curioasă.

- Nu! Era o companie de ilustrate de felicitare. Soția proprietarului companiei cumpărase un tablou de-al meu în stil victorian, şi patronul şi-a exprimat interesul de a mai cumpăra câteva pentru un nou lanț de magazine pe care-l va inaugura.

- Grozav! îi zâmbi Ryan încântat.

- Accepți comanda, nu?

- Tocmai am acceptat. Nu-mi permit să refuz nici o comandă. Nu mi-a spus nici un preț. Am să fac mai multe pânze şi am să i le arăt. Să-mi țineți pumnii. Nu m-am gândit niciodată să fac artă comercială, dar asta mi-a picat din cer.

- Eşti prea mofturoasă, spuse Karen. în felul acesta îți vor cunoaşte mai mulți oameni picturile. Mie, personal cel mai mult îmi plac cele victoriene. Pe celelalte nu le înțeleg. Se uită împrejur. Am şi eu nişte veşti bune.

-. N-ai găsit altă licitație, nu? întrebă Ryan, pe jumătate în glumă.

- Sigur că nu. Am fost-azi la doctor. Se opri, ca să dbțină efectul scontat. Voi avea un copil.

Ryan se opri din mestecat şi se uită la ea perplex. Chelsea încercă să nu se înece cu ceaiul de la gheață.

- Eşti însărcinată? Eşti sigură?

- Categoric. Copilul se va naşte în iunie. Radia de bucurie.

- Nu zici nimic, Ryan?

- Nu m-am aşteptat la aşa ceva. Eşti sigură că nu e o greşeală?

- Am spus că sunt sigură. Ai putea să pari cel puțin mulțumit.

Chelsea se uită de la unul la altul.

- Cred că e şocat. A fost o surpriză atât de mare!

- Ne-am înțeles că vom mai aştepta, spuse Ryan. Nu ne putem permite un copil acum.

- Nu o să vină acum. Nu va veni până la vara viitoare. Ai să câştigi destui bani până atunci. îi aruncă o

,, privire prevenitoare şi strânse din buze. Nu mă lipsi de bucuria asta, Ryan.

El zâmbi în cele din urmă.

- Nu vreau să te lipsesc de nimic. Ştiu că eşti fericită. Sunt fericit şi eu. A fost o surpriză, asta e.

- Joyce spunea că o să fii nefericit.

- l-ai spus lui Joyce înainte de a-mi spune mie?

- Am fost la doctorul ei. Cel pe care l-a avut şi ea la Todd Junior. Zicea că este extraordinar.

- Dar doctorul nostru curant ce avea?

- Nimic, dar nu era un specialist. îl vreau pe cel mai bun pentru copilul meu.

- Copilul nostru, o corectă liniştit Ryan. Karen nu-l băgă în seamă; se întoarse spre Chelsea:

- Trebuie să mă ajuți să strâng trusoul. Am nevoie de un coş pentru copil şi de un leagăn, şi de un scaun-balansoar. Vreau să stau şi s-o legăn ore în şir.

- Sau să-l legeni, o corectă Chelsea. Sigur că te

ajut.

- Şi ai să fii naşa, bineînțeles. Ai să fii, nu-i aşa?

- Biserica ta recunoaşte naşii?

- Nu, dar ai să fii una neoficială. Sunt atât de fericită!-O să am un copil! Cineva care să mă iubească mai mult decât orice pe lume. Cineva pe care-l voi iubi din toată inima.

Chelsea se feri să întâlnească ochii lui Ryan şi-şi zise că vorbea aşa din cauza emoției.

- Am să-ți fac rost de o carte cu nume.

- Da! Va trebui să-i găsim cel mai potrivit nume. Karen se uită la Ryan. Doar dacă nu cumva vrei să poarte numele tău.

- Nu, mulțumesc. Prefer să aibă numele lui propriu.

- Aş vrea să-i pun numele meu dacă va fi fată, spuse Karen. într-o clipă de inspirație rosti: Am putea să-i spunem Karen Chelsea Rae Morgan. Rae ar fi de la Ryan. - Ar fi confuz. Primul lucru pe care-l voi face mâine va fi să cumpăr cartea de nume, spuse Chelsea râzând.

Karen continuă să vorbească tot restul mesei, dar Ryan nu mai scoase o vorbă. Zilele acelea a constatat şi Chelsea ceea ce-i spusese Karen despre tăcerea lui. Ryan nu părea fericit. Şi părea teribil de nefericit de copilul care trebuia să vină.

Săptămânile următoare, Ryan s-a obişnuit cu ideea de a deveni tată. Cum Karen îmbobocea pe zi ce trecea din cauza sarcinii, el uită că nu fusese entuziast la început. Parcurseseră lista de nume şi nici unul nu părea potrivit, câteva l-ar fi pecetluit pe viață umplându-l de ridicol.

- Trebuie să ne hotărâm, spuse Karen, cercetând cu atenție cartea ponosită cu paginile îndoite. O să se nască înainte de a ne hotărî noi.

- N-am bănuit niciodată că-i aşa de greu să dai nume unui copil.

- Da, vezi că cele mai multe nu se potrivesc cu Morgan. Mie îmi place numele de Mandy, sau poate Tammy, dar ar fi prea mulți de "m" împreună cu cel de la Morgan. Ce zici de Candy? Nu prescurtarea lui Candace, ci Candy, pur şi simplu.

- Dar ar putea fi băiat, nu uita. Ce-ai zice de Jason sau Josh?

Karen strâmbă din nas.

- Nu pot să strig cu un nume atât de serios un copilaş. Poate Jamey.

- Dar nu va rămâne veşnic copil. Trebuie să găsim ceva cu care el sau ea să poată îmbătrâni.

Karen clătină din cap.

- Nu pot să lipesc fiicei mele un nume atât de urâcios. Poate Cyndy, cu doi y sau Kely cu un singur I. - N-o să botezăm copilul ăsta cu un nume pe care va trebui să-l spună pe litere toată viața. K-E-L-Y ar putea fi Keely sau Kelly.

- Keely, spuse Karen gânditoare. Nu, nu merge cu Morgan. în starea ei ajunsese la capătul puterilor, şi încercă să se aşeze mai confortabil. M-am înfierbântat. Mama zice că o să mor vara asta. Până şi Joyce mă căinează

- Aş vrea să nu-ți mai spună poveşti din astea. Nu-şi dau seama că te sperie?

- Trebuie să ştiu la ce să mă aştept,e-am spus doctorului că vreau să fiu trează când voi intra în munci. Karen se încruntă cu iritare. Dar el a refuzat să fie de acord.

- El e doctor. Ştie mai bine ce este mai bine pentru

tine.

- E bărbat. Ce poate să ştie un bărbat despre naşterea unui copil?

- Mi-a spus că se aşteaptă să ai o naştere uşoară. -Asta-i cel mai ridicol lucru pe caree-am auzit

vreodată. De unde să ştie el? Joyce mi-a spus că ea a crezut că o să moară. Asta s-a întâmplat când a hotărât ca Todd cel mare să doarmă în altă cameră.

- Todd e nebun să accepte aşa ceva.

Karen îşi înclină capul şi, jucându-se cu tivul bluzei, spuse:

- Tocmai voiam şi eu să te rog acelaşi lucru.

- Ce? se încruntă Ryan. Doar n-o să mă culc în alt dormitor.

- Numai până se naşte copilul şi am să mă simt mai bine. Nu pot să dorm cu ține lângă mine.

Ryan nu vru să arate durerea pe care i-o provocau cuvintele ei.

- Nici gând. Suntem căsătoriți şi o să dormim împreună. Pe gura lui Karen se imprimă o atitudine de încăpățânare.

- Nu vreau să mai fac deloc dragoste!

- Ce spui? Sunt săptămâni de când nu m-am atins de tine, până noaptea trecută.

- Noaptea trecută a fost teribil de inconfortabil. N-o să ai un copil, dacă-l tot presezi întruna.

- Am să încerc să fiu atent. Credeam că-ți place şi

ție.

Karen clătină din cap îmbujorată.

- Nu-mi place. Dacă mă iubeşti cu adevărat, trebuie să accepți ce-ți cer în momente ca acestea.

El oftă şi-şi trecu degetele prin păr.

- Karen, te porți ca şi cum nici o femeie n-ar supraviețui naşterii unui copil. Sarcina este o condiție, nu o boală. Am vorbit cu doctorul tău şi mi-a spus că nu-ți dăunează cu nimic dacă mai facem dragoste încă vreo câteva luni de acum încolo.

Ea rămase cu gura căscată.

- L-ai întrebat pe doctorul meu aşa ceva? Cum ai putut să faci una ca asta?

- Doar ştie că o facem, răspunse exasperat Ryan. Doar nu naşti fiind virgină, pentru numele lui Dumnezeu!

- Cum poți să mă pui într-o asemenea situație?

- Pentru că mi-ai spus, după ultima vizită pe care ai făcut-o la cabinet, că nu mai putem. Am fost curios.

- Asta înseamnă că mă verifici. Cu siguranță că Todd nu i-ar fi făcut lui Joyce niciodată aşa ceva!

- Eu nu sunt Todd, şi nu m-aş fi căsâtorrt cu Joyce nici dacă ar fi fost singura femeie de pe lume. înainte de a ne căsători îți plăcea să fii sărutată şi giugiulită. Ce s-a întâmplat cu tine?

- Atunci ştiam că mă respecți şi că n-ai fi mers prea departe. Asta nu se mai întâmplă acum. Ea ridică glasul şi ochii îi fulgerau de mânie. Acum eşti toată ziua peste mine! - Celor mai multe dintre femei le place să facă dragoste, ii reproşa el, începând să se înfurie. Se simțea vinovat pentru noaptea trecută când observase că ea nu voia să facă dragoste, dar se prefăcuse că nu bagă de seamă.

- Ei bine, mie nu-mi place! Şi de unde ştii tu ce vor alte femei? Ți-ai întrebat toți prietenii?

- Bineînțeles că nu. Cred că ar trebui să consulți un avocat şi un doctor. Nu e normal să nu-ți facă plăcere să te ating.

- Ce spui? răspunse ea înțepată. Poate e o urmare a faptului că nu eşti bun pentru asta.

Cuvintele părură să-l străpungă pe Ryan. Se uită la ea năuc.

- Nu-ți place să auzi asta, nu-i aşa? îl întrebă ea, părând că se bucură de durerea lui. Ei bine, ăsta-i adevărul. Nu eşti bun la pat şi nu-mi place să mă tot pipăi. E dezgustător.

- Aimpins lucrurile prea departe, spuse el grav.

- Era timpul să ştii asta. Ți-ai închipuit mereu că e din pricina mea! Mi-ar plăcea, dacă ai fi bun de ceva!

Soneria de la uşă tăie replica. Ryan întoarse capul, în timp ce Karen se pregătea să-i răspundă. Avea oare dreptate Karen? Poate că într-adevăr nu era un amant bun. Ştie oare cineva cu adevărat acest lucru? Mai făcuse dragoste şi cu alte femei înaintea lui Karen, şi ele păruseră mulțumite. Cu Chelsea păruse a fi un cântec de dragoste. Dar Chelsea plecase fără ca măcar să-şi fi luat rămas bun de la el. După noaptea aceea petrecută pe malul lacului el sperase să se schimbe lucrurile între ei, nu ca ea să dispară. Desigur, el nu făcuse dragoste cu ea numai pentru că băuse bere şi pentru că noaptea era frumoasă. îl părăsise oare pentru că nu-i plăcuse şi nu mai vrusese să repete experiența?

închise ochii. Era mai bine să nu se gândească la noaptea petrecută cu Chelsea pe malul lacului, dacă voia să nu înnebunească.

Auzi voci în spatele lui şi o recunoscu printre ele şi pe aceea a Chelsei. Ryan traversă în grabă-camera şi ieşi pe uşa din spate. Nu putea să dea ochii cu ea acum. Nu putea după ce Karen îi spusese tot ce-i spusese.

Chelsea îl văzu că pleacă şi întrebă:

- Am nimerit într-un moment nepotrivit?

- Nici nu puteai să pici într-un moment mai bun. Tocmai ne certam.

- Iar? îmi pare rău. Pot să fac ceva pentru voi? îl văzu pe Ryan cum traversa curtea îndreptându-se spre garaj. Arată de parcă-ar fi doborât de tristețe.

- Nu, am avut o problemă de rezolvat. Karen se uită după el. e-am spus lui Ryan că vreau să se mute într-un dormitor separat, şi parcă i-aş fi spus să se mute în China!

- Nu trebuia, Karen! De ce vrei să faci asta?

- Pentru că nu pot să dorm cu el în acelaşi pat. Mă trezesc şi nu pot să adorm. E enervant! Şi nu cred că e o idee bună să facem dragoste acum. în nici un caz cât sunt însărcinată.

- Ți-a spus doctorul asta? o privi Chelsea îngrijorată. Nu-i nici o problemă, nu-i aşa?

- Probabil că nu. Karen evită să i se uite în ochi.

- E ceva pe care nu mi l-ai spus?

- Doctorii nu ştiu totul! Nu poate să fie bine pentru un copil dacă e ciocănit aşa. Şi sunt atât de urâtă acum. Sunt grasă şi voluminoasă. Nu vreau să mă vadă nimeni.

- Nu eşti grasă, eşti însărcinată, zise Chelsea amabilă.

Karen punea în fiecare lună alte kilograme în plus.

- Nu-mi pasă. Nu vreau să mă atingă.

Chelsea stătea pe canapea, iar Karen se lăsă pe un scaun lângă ea. - Karen, cred că ai făcut o greşeală cu adevărat. Ryan te iubeşte, dar tu îl îndepărtezi. Nu vreau să spun nimic, pentru că nu e treaba mea, dar...

- Asta-i adevărat. Nu e treaba ta, se răsti Karen, şi lacrimile-i izbucniră din ochi. îmi pare rău, Chelsea. Ce-i cu mine de vorbesc aşa astăzi?e-am spus nişte lucruri îngrozitoare şi lui Ryan. Credcă-am înnebunit!

Chelsea o bătu pe umăr.

- Nu eşti nebună, doar însărcinată. Hormonii sunt de vină.

- Aşa cred şi eu. Sunt tot timpul prost dispusă. Aruncă o privire spre curte. Unde crezi că" se duce Ryan?

- Nu ştiu. Parcă am auzit maşina. Karen oftă.

- Am murdărit totul. Aceasta ar fi trebuit să fie cea mai fericită perioadă din viața mea. Am un bărbat minunat şi o să am un copil splendid. Ar trebui să fiu fericită.

Chelsea clătină din cap. Dacă ar fi fost ea în locul lui Karen ar fi fost extaziată. Cu siguranță că nu l-ar fi trimis niciodată pe Ryan să doarmă în altă cameră.

- îndată ce va apărea copilul, o să te simți iar bine. Ai să vezi. Presupunea că aşa trebuia să se petreacă lucrurile.

Capitolul opt

Luna iunie fu apăsătoare pentru Karen, dar şi pentru Chelsea şi Ryan. Cu cât zilele deveneau mai calde, cu atât Karen se simțea tot mai rău şi mai prost dispusă.

- Nu-mi place să fiu însărcinată, îi spunea ei Chelsei. N-o să mai rămân niciodată de acum încolo. Joyce mi-a spus că o să fie aşa.

Chelsea îşi păstra pentru ea părerea pe care o avea despre Joyce. - Se va termina curând. Sarcina a coborât şi eşti gata să naşti. Nu mai durează mult.

- A şi trecut data la care trebuia să se întâmple. Karen îşi îndoi picioarele umflate şi le examina din poziția în care stătea pe canapea. Arăt ca un balon.

- Ştii că nu trebuie să stai în picioare. Nu ți-a spus doctorul să nu te oboseşti?

- Ba da, dar nu pot să-mi las casa în paragină. Ryan e foarte dezordonat. Tu nu ştii ce înseamnă să trăieşti cu un bărbat. ,

- Camera lui e mai curată decât a noastră de la cămin.

- Poate, dar eu trebuie să muncesc tot timpul ca să țin curățenia şi ordinea cum vreau eu. Şi-apoi, nu ştii niciodată când pot pica musafirii, şi mie nu-mi place să-mi văd casa în dezordine.

Chelsea se uită prin cameră. Biroul ca şi restul casei erau desăvârşit de curate. Putea fi luată drept o cameră de prezentare dintr-un magazin de mobilă.

- Eşti o bună gospodină. N-am văzut niciodată la ține vreun lucru care să nu fie la locul lui sau murdar.

- Asta pentru că muncesc tot timpul. Nu-i ca la tine, unde omul se aşteaptă să le găsească împrăştiate. De la o artistă nu se cere să fie tot atât de ordonată ca ceilalți oameni.

Chelsea o privi amuzată.

- E bine că suntem prietene. Tu ai un mod personal de a pune problemele.

- Şi, scuză-mă, ce-i rău în asta? Să scuturi şi să-ți cureți apartamentul, muncind pentru asta tot timpul, şi că artiştii se presupune că sunt dezordonați.

- Nu încerca să te justifici, Karen, spuse Chelsea râzând. Doar că ai putea să o faci ceva mai superficial. Unde o fi Ryan?

- Cine ştie? Cred că s-a dus să-şi facă revizia la maşină. E aproape sfârşitul lunii. Scoase un oftat şi-şi puse mâinile pe abdomenul umflat. N-o să mai nasc niciodată copilul ăsta. Doar dacă nu sunt însărcinată, ci doar umflată! Aşa i s-a întâmplat reginei Mary.

- Asta a fost în secolul şaisprezece. Tu eşti însărcinată. Chelsea era obişnuită să o liniştească pe Karen. Dacă m-ai întrebat pe mine, înseamnă că problema te frământă.

- Cred că ai dreptate. Karen încercă să se ridice de pe canapea. Vrei o limonadă? Mi-e tare sete când e cald afară.

- Stai liniştită, o fac eu.

Chelsea se duse în bucătărie. Fusese de atâtea ori acolo, încât îi era aproape tot atât de familiară ca şi propria bucătărie. Deschizând frigiderul, spuse:

- Nu găsesc limonada. Eşti sigură că mai ai?

- Pun pariu că Ryan a băut-o pe toată, răspunse Karen neliniştită. E foarte meschin în privința asta.

Chelsea deschise congelatorul.

- Fac eu nişte limonada. Nu durează decât o clipă. Karen veni în uşă, stând cu picioarele îndepărtate şi

cu mâinile în şolduri.

- Nu ştiu cum pot rezista femeile însărcinate fără aer condiționat. Ți-e cald şi ție?

- Nu! Nu trebuie să te proțăpeşti aici. Nu ți-am spus să stai pe canapea? Nu poți să-ți ții picioarele în sus, dacă-mi stai înfiptă aici.

- Nu pot să stau întinsă. Sunt tare neliniştită. Karen se duse la masă şi-i întinse bolul cu concentrate de fructe. Copilul loveşte atât de tare încât simt cum mă împinge dinăuntru.

- Nu pot să-mi închipui cum e.

- îți doresc, spre binele tău, să nu ştii niciodată. Sarcina e teribil de neplăcută.

- Nu exagerezi? Tu te speriai că ai pneumonie la fiecare răceală, îi aminti Chelsea. Nu-mi place să fiu doctorul tău.

- Ryan cică: "Sarcina e o condiție, nu o boală", îl imită Karen. Aş vrea să treacă şi el prin ce trec eu.

- Are dreptate. Eşti o răsfățată.

- Ce prietenă-mi eşti tu? o privi Karen pe Chelsea cum făcea limonada din concentratele congelate. Pune-i şi puțin zahăr, da?

- E îndulcită gata.

- Ştiu, dar vreau să-i mai pui puțin zahăr. Chelsea se abținu să mai facă vreun comentariu şi

adăugă zahăr la limonadă. Puse gheață în două pahare şi turnă limonada deasupra.

Mulțumesc, spuse Karen şi-şi luă paharul. Gustă şi se îndreptă spre bolul cu zahăr. Chelsei i se părea dulce ca siropul.

- E bine să o faci aşa de dulce? întrebă ea, în timp ce Karen îşi mai punea două linguriție pline cu zahăr.

- Iar vorbeşti ca Ryan. Am să slăbesc după ce se va naşte copilul. Asta-i singura perioadă din viața mea când pot să mă răsfăț şi eu. Luă buretele ud şi şterse masa de bucătărie pe care nu se vedea nici o pată.

- Ai devenit fanatică în ceea ce priveşte curățenia, remarcă Chelsea.

- îmi place ca totul să fie perfect. Mă face să mă simt bine când văd casa în ordine, strălucind de curățenie. Ryan nu înțelege. Cică sunt obsedată. Cred că a citit asta în vreo carte, râse ea dezaprobator.

- Lucrurile merg mai bine între voi doi?

- Cred. Căsătoria e cu adevărat plictisitoare. După ce se va naşte fetița are să fie mai vesel. Sunt sigură că am s-o răsfăț îngrozitor.

- De ce eşti atât de sigură că va fi fată?

- Nu ştiu. Dar sunt sigură. Nici măcar nu m-am gândit la un nume de băiat. - Şi ce nume de fată ai ales?

- Bethany. E nu nume deosebit. Ce zici?

- îmi place. Cred că ar trebui tot atât de bine să găseşti şi un nume de băiat.

- Mi-au trebuit nouă luni până să-l aleg. Nu mai am timp să caut şi unul de băiat. Cel puțin aşa cred. Se bătu cu mâna peste talie. Mă simt de parcă aş fi însărcinată de când lumea. E o eternitate de când port povara.

- Mă duc la târguieli. Să-ți cumpăr ceva? Am auzit că piersicile sunt extraordinar de bune anul acesta.

- Piersici? Ar fi grozav! Aş face nişte plăcintă cu piersici şi, dacă vezi ceva care Crezi că mi-ar face plăcere, poți să cumperi. Vrei să-ți dau banii acum?

- Nu, ai să mi-i dai când mă întorc. Chelsea puse paharul în chiuvetă. Nu te deranjează că rămâi singură?

- Nici gând. Am stat zile întregi singură, înainte de a intra în durerile facerii. Săptămâni!

- N-are să dureze mult. Mă întorc repede. în două ore voi fi înapoi.

Când Chelsea se întoarse, peste o oră, Ryan era cu Karen.

-Ce cauți acasă? întrebă ea, când Ryan îi deschise

uşa.

- M-a chemat ea că au început muncile. Cred că-asta e.

Chelsea puse jos pachetele cu târguieli. . - Karen, cum te simți?

- Grozav. Se uită la Chelsea. Mi-e frică. s-a rupt apa?

Ryan dădu din cap.

- Ea spune că au început contracțiile. Am încercat să le cronometrez, dar a uitat să-mi spună când s-au terminat.

- Nu-i uşor, spuse Karen morocănoasă. Ai putea să fii puțin mai înțelegătoare, şi-şi înfipse mâna în scaun când începu altă contracție.

- Au trecut cinci minute. Ryan se ridică în picioare. Aduc geamantanul.

- Fă respirație Lamaze, spuse Chelsea. Hahahaha.

- Fă tu hahahaha. Pe mine mă doare! Fața îi era palidă, dar părea să fie mai curând de frică decât de durere. Cât timp crezi că-o să-mi mai fie rău?

- De unde să ştiu? Chelsea puse mâna pe mâna lui Karen. Lasă-mă să te ridic. Să mergem încetişor la maşină.

Karen străbătu biroul cu greutate. La uşa din spate, se opri în prag ca să-i treacă altă contracție.

- Ce-i cu Ryan de întârzie?

- Imediat ce te voi sui în maşină mă duc să văd. Ştie unde ți-e geamantanul?

-e-am pus în colțul meu din dulap, sub fustele de iarnă.

După ce o instala pe Karen în maşină, Chelsea se repezi în dormitor. Ryan, în genunchi, căuta pe sub pat. Când o văzu pe Chelsea, spuse înnebunit:

- Nu găsesc geamantanul. Probabil că i-a schimbat locul.

Ea se repezi la dulap şi-l găsi imediat.

- Hai să mergem!

Se grăbiră către maşină. Chelsea îi urmă cu maşina ei. Ajunseră la spital în acelaşi timp. Ryan alergă să caute un scaun pe rotile, în timp ce Chelsea rămase lângă Karen.

- Am să mor! Ştiu că am să mor! o strânse Karen pe Chelsea de mână, cuprinsă de panică.

- Ce mi-o fi trebuit mie copil? Chelsea, o să ai grijă de Ryan?

- Sigurcă o să am, dar n-ai să mori. Mâine vom râde împreună de spaima ta. - Nu! n-am să mai râd niciodată!

Ryan se întoarse cu un sanitar împingând un cărucior. O aşezară pe Karen în cărucior şi porniră spre spital. Ryan se opri la birou să aranjeze internarea şi să-l anunțe pe doctorul lui Karen că ea intrase în munci.

- Unde-i Ryan? întrebă Karen în timp ce străbăteau holurile lustruite către lift. De ce nu e lângă mine?

- Calmează-te! S-a dus să anunțe doctorul.

între timp ajunseseră la etajul patru. Karen era convinsă că nu va mai ajunge niciodată în salonul ei. Chelsea o liniştea promițându-i că va rămâne lângă ea cât de mult se va putea.

- Mai bine să stai tu lângă mine, decât Ryan. El e cauza pentru care mă găsesc în situația asta, spuse Karen enervată. Bărbații ar trebui să nască copiii, în loc să se grăbească să-i facă.

Chelsea se uită către sanitarul care se făcea că nu aude.

- Hai, taci. Nu e cazul să faci o scenă.

- Nu-mi pasă. De ce întârzie Ryan atâta? Mai e aici, nu-i aşa?

- Sigur că e. Ți-am spus să vii la spital şi- să te îngrijeşti de toate formalitățile din timp, nu-i aşa? Niciodată nu mă asculți.

- Sunt o ființă îngrozitoare, căzu de acord Karen, pocăită brusc. Chel, ce crezi, o să mor? Crezi că noul născut va fi normal, că o să aibă toate degetele de la mâini şi de la picioare?

- O să fie totul perfect. Chelsea observă că panica lui Karen era contagioasă şi se străduia din greu să nu cadă pradă ei. Hai Karen, respiră, hahahahaha.

Ryan le găsi abia după ce Karen se schimbase într-o cămaşă de spital. Se uită la ea cum încerca să respire după metoda pe care o învățase la cursul lui Lamaze. mâinile de barele patului şi strigă furioasă la Ryan până-i

scăzu contracția. Chelsea n-o ştia atât de sarcastică. Ryan părea obişnuit cu toate acestea. O ținea pe Karen de mână.

- Strânge-mă de mână, dacă simți nevoia. Ai ceva asupra căruia să te concentrezi?

- E la mine în geamantan.

Chelsea deschise geamantanul şi găsi un cățeluş din porțelan.

- Asta e?

- Da. Pune-I colea pe tavă. Karen privi câinele înfruntând o nouă contracție. S-au întețit. Du-te şi telefonează să vezi ce face doctorul, Ryan. .

- E în drum spre noi. Dacă-i telefonez, îl fac să se întoarcă din drum şi să mai întârzie.

- Dacă e cu adevărat plecat, cum o să audă telefonul? raționa Karen. Eşti sigur că vine?

- Absolut sigur. Respiră.

Karen se agață de mâna lui Ryan şi-l privi, în timp ce se lupta cu contracția.

- N-o să mai fac niciodată un copil. Mă auzi, niciodată!

- E-n regulă, bine! numai să se nască ăsta. Doctorul sosi după douăzeci de minute. Chelsea şi

Ryan ieşiră afară în hol cât o examina pe Karen.

- Vai, Doamne! Am uitat să telefonez domnului şi doamnei Baker! exclamă Chelsea. Mă duc să le telefonez. O luă la fugă să caute un telefon. Când se întoarse, îi spuse lui Karen:

-e-am sunat pe părinții tăi. Vor veni aici imediat ce se schimbă mama ta.

- N-au pornit încă? Dar Joyce?

- îi dă telefon mama ta. - Ce mă fac dacă voi naşte înainte de a ajunge ei aici? S-a rupt apa, şi doctorul a spus că nu va mai dura mult. Ochii ei erau plini de groază. Mi-a dat puțin Demenol, dar nu are nici un efect.

- Ai răbdare, Karen. N-a avut încă timp să-şi facă efectul. Ryan o ținea de mână cu dragoste. Totul va fi perfect, aşa a spus doctorul

- Chel, stai cu mine. îmi promiți că n-ai să mă părăseşti?

- Nu plec nicăieri.

Deodată ochii lui Karen se măriră şi contracțiile păreau că nu se mai sfârşesc. Gemu să se ducă cineva după doctor.

Când a fost introdusă împreună cu Ryan în sala de naşteri, Chelsea a rămas să se plimbe prin sala de aşteptare. N-o mai auzea pe Karen, dar gemetele ei disperate de când fusese purtată cu scaunul pe rotile de-a lungul holului o mai urmăreau încă. Karen avea cele mai mici dureri pe care le văzuse Chelsea vreodată, dar spaima le accentua. Dacă totuşi era în primejdie? Chelsea nu stătuse niciodată lângă o femeie intrată în muncile facerii.

Se lupta cu ea însăşi ca să nu intre în panică.

Deodată, Ryan năvăli pe uşa dublă. Rânjea când o înhață pe Chelsea şi o învârti vesel.

- E fată! Avem o fată!

Lui Chelsea i se tăie respirația.

- Karen e bine?

- A fost grozavă! Ryan nu-i dăduse drumul din brațe, o ținea cu putere. Doamne, Chelsea! Am fost atât de speriat. Mă temeam că moare şi eu aş fi fost singurul vinovat!

Ea îl ținea, conştientă de frământarea lui pe care nu i-o putea împărtăşi lui Karen.

- E bine. Doctorul a spus că e bine, aşa mi-a spus. în cele din urmă, îi dădu drumul din strânsoare.

- Trebuie să mă întorc la ea. Am o fată! Chelsea râdea şi ochii i se umplură de lacrimi.

- Mă bucur pentru tine! Du-te şi îmbrățişeaz-o pe Karen din partea mea!

Ryan alergă, şi Chelsea se întreba dacă-şi dăduse seama cât de mult o ținuse strâns lângă el. Fiecare moment fusese o eternitate pentru ea. Se blestemă în gând pentru că-i plăcuse atât de mult - mai ales când Karen tocmai îi născuse o fată. Chelsea se simți atât de vinovată încât vru să plece.

în clipa aceea, uşa liftului se deschise şi din el ieşiră Cecilia şi Fulton Baker îndreptânu-se spre Chelsea. Văzându-i, zâmbi şi-şi şterse lacrimile.

- E fată! Tocmai a plecat Ryan de aici, după ce venise să-mi spună.

- Atât de repede? Eu credeam că o să mai avem de aşteptat ore-ntregi, spuse Cecilia uitându-se către uşa dublă.

- Nu poți să intri acolo, se grăbi Chelsea să-i spună. Copilul va fi dus în salonul copiilor. Vom putea s-o vedem prin geam.

- Cum se simte Karen? întrebă Fulton. Ryan zice că e bine.

- Trebuia să fiu aici, spuse pe un ton de reproş Cecilia. De ce nu m-ai sunat mai devreme?

- N-a fost timp. A avut munci uşoare şi o naştere rapidă.

- Nu există aşa ceva, îşi ridică în sus capul Cecilia ca şi cum voia să sublinieze că ea ştia mai multe despre naşterea unui copil decât ştiuse vreodată Chelsea. Toate muncile sunt grele şi naşterea e un iad, un adevărat iad.

Fulton se uită într-o parte ca şi cum subiectul îl stânjenea.

- Oricum, copilul s-a născut şi Karen e bine. Chelsea refuză s-o lase pe Cecilia să-i înăbuşe buna dispoziție. Iar acum micuța Bethany s-a născut nu mai stau ca s-o vi.

- Doar nu i-au pus numele ăsta, nu-i aşa? strâmbă Cecilia din nas. Sper să poarte un nume cu ceva mai multă distincție.

- Mie îmi place, spuse Chelsea plictisită de faptul că Cecilia îşi băga nasul în toate. E singurul nume care le-a plăcut şi lui Karen şi lui Ryan.

- Da? Tonul Ceciliei lăsa să se subînțeleagă că ăsta nu era un motiv ca să nu-l schimbe. Cel puțin Karen e bine? A ieşit doctorul?

- Nu încă, se înălță Chelsea pe vârful picioarelor ca să se uite prin geam şi printr-al doilea rând de uşi. Mi s-a părut că-l văd pe Ryan.

Ryan însoțit de o infirmieră apăru în uşă. Ținea în brațe o legăturică, şi Chelsei îi trebui puțin timp până să-şi dea seama că de fapt era noul născut.

- Nu-i vor permite să-l scoată din salonul copiilor, cu siguranță, gâfâi Cecilia.

- E în sala de naşteri şi e îmbrăcat într-un halat steril. Chelsea întinse capul cu nerăbdare.

Ryan se uita la toți, dar ochii i se umplură de zâmbet numai când se opriră pe fața Chelsei. Ridică încet păturica să le arate fața palidă a pruncului din brațele lui.

Fetița, cu ochii închişi, căscă gurița roşie şi auziră un țipăt de protest, svâcnind din mâini şi din picioare.

- E frumoasă! exclamă Chelsea.

Cu fiecare țipăt copila se înviora tot mai tare. Un păr blond, aproape'alb, care abia putea fi văzut de cât de alb şi de fin era, îi bruma capul.Arată exact cum arăta Karen când s-a născut, spuse Cecilia. Nu-i aşa că seamănă cu Karen, Fulton?

- Cred că da, se hlizi el spre copil. Dar ştiu că are nişte plămâni! Şi ia te uită ce picioare lungi!

- E leită Karen, zâmbi Cecilia către Ryan, binevoind în mărinimia ei, să-i dea şi lui atenție.

Infirmiera îi şopti ceva lui Ryan şi acesta o urmă spre salonul copiilor, neluându-şi ochii de la micuța lui fetiță, arătând atât de încântat de parcă ar fi fost propria lui invenție.

Chelsea se simți deodată obosită. Deşi era fericită pentru Ryan şi Karen, văzându-l cum ținea în brațe copilul lor, simți că se trezesc în ea nişte sentimente pe care se străduia să le înmormânteze. Se pomeni întrebându-se cu cine arfi semănat copilul ei - cu ea sau cu Ryan? Ar fi fost tot atât de adorabil ca' acesta? Tremurând, se scuză față de Bakeri şi plecă înainte de a o vedea pe Karen. Coborî cu liftul şi aproape că o luă la fugă până ajunse la maşină.

Zilele treceau şi Chelsea se străduia să se cufunde în muncă. Reuşise să convingă o galerie să-i organizeze o expoziție anume pentru ea, aşa că trebuia să termine câteva pânze noi cu care să le înlocuiască pe cele care tocmai se vânduseră. După tablourile ei mai comerciale, acestea erau reconfortante şi riguroase. Lucrând, îi rămânea mai puțin timp să se gândească şi avea şi o scuză cu care să se eschiveze de invitațiile lui Karen şi ale lui Ryan de a se duce pe la ei.

Karen era hotărâtă să fie o mamă perfectă. Citea toate cărțile apărute despre nou născuți şi cunoştea toate aspectele legate de îngrijirea pruncilor.

Chelsea nu prea ştia mare lucru despre nou născuți, ceea ce făcea conversația lor cam limitată. Toate gândurile lui Karen se învârteau acum în jurul pregătirii hranei copilului, coordonării exercrțiitor de mişcare a mâinilor şi a ochilor, şi rețetelor. Karen întrerupsese hrănirea la piept. Indiferent dacă doctorul credea că era o idee bună sau nu, ea era împotriva acestui sistem şi nu îngăduia nici o discuție.

- Am găsit mobila asta neagră cu alb, spuse Karen, învârtindu-se în jurul patului fetiței. Nici nu-ți închipui ce greu am găsit-o. Toată mobila pentru copii e în culori pastelate. Copiii nu văd culorile pale.

- De une ştii? protestă Chelsea. Copiii nu pot vorbi.

- Sunt sigură că cei care cercetează aceste lucruri au metode prin care determină aceasta. în timp ce negru şi alb prezintă un contrast atât de puternic, încât copiii le văd uşor. Zebrele şi pinguinii se armonizează şi ochii copilului încearcă să le distingă.

- Să le distingă? A şi învățat să le distingă?

- Bethany e un geniu, sunt sigură de asta. Chelsea se aplecă să atingă mâna moale a copilului.

- Are pielea fină ca de pluş.

- Am făcut şi exerciții de picioare cu ea. Karen apucă şi îndoi picioarele lui Bethany într-o mişcare delicată. Se zice că asta contribuie la coordonarea timpurie a mişcărilor.

- Ai să regreți când are să-nceapă să fugă prin casă şi să-şi bage nasu-n toate.

- Am şi înscris-o pe lista centrului preşcolar Montessori. E o listă kilometrică. Mama zice că asta-i cea mai bună metodă pentru educarea ei.

Chelsea râse.

- Karen, dar ea n-are decât două săptămâni! Iar tu vrei s-o şi înscrii la şcoală?

- Vreau să fiu sigură că o să intre acolo. Vreau ca fiica mea să beneficieze de toate avantajele. Karen se uită gânditoare la copil. M-am gândit în legătură cu numele ei. - E prea târziu acum. Ai avut nouă luni să te răzgândeşti. Ce ai împotriva lui "Bethany"?

- Nimic. Numai că sună învechit. Mama şi Joyce spun că trebuie să fie în rând cu cei egali cu ea.

- Asta-i chiar o prostie. Chelsea se întinse şi luă în brațe copilul. Bethany o privi cu interes. E un nume frumos şi i se potriveşte. N-am mai văzut niciodată un copil atât de frumos.

Karen se uită lung la ea.

- Chel, te gândeşti vreodată la... ştii tu? Chelsea îşi rezemă copilul de umăr şi se întoarse.

- Nu. E vremea să-i dai biberon?

- Nu încă. Tocmai mă întrebam. Tu o iubeşti atât de mult pe Bethany că nu mă pot împiedica să mă gândesc la avortul tău. Bănuiesc că vei regreta toată viața.

- Nu, replică sincer Chelsea. Nu. E drept că e mai supărător de când s-a născut Bethany, dar, cinstit vorbind, nu aş proceda nici acum altfel. Nu puteam să am copil. Ar fi fost o greşeală față de noi toți.

- Mă bucur că n-am fost nevoită să iau o hotărâre ca asta. Karen atinse părul moale al lui Bethany. Nu mi-ar fi păsat dacă îl supăram pe Ryan sau nu. l-aş fi spus că trebuie să mă ia în căsătorie. Nu-i aşa, Bethany? Da, aşa am fi făcut noi. Şi-i provocă fetiței un zâmbet ciupind-o uşor de obraz.

Chelsea nu voia să continue discuția.

- Ce face Ryan astă-seară?

- Lucrează până târziu, ca de obicei. Pare că în fiecare seară vine tot mai târziu acasă. Speram că un copil îl va schimba, s-ar zice că tata nu lucrează şi trebuie s-o facă cineva. îți dai seama! Tati s-a descurcat destul de bine cu mult înainte de a lucra Ryan acolo. Cred că e numai un pretext.

- Pare totuşi obosit în ultima vreme. Ştiu că ar trebui să stea mai mult cu ține şi cu Bethany. - Dacă ar fi după mine, i-aş spune tafei să-şi facă singur treaba.

- Probabil că nu e uşor să-ți fie patron propriul socru.

- Hai la bucătărie. E vremea să-i fac baie lui Bethany.

- Nu pot să rămân. Am câteva pânze în maşină. Sunt în drum spre galerie.

Karen o privi descumpănită.

- întoarce-te mai târziu, nu vrei? Stau aici singură tot timpul. Bethany e minunată, dar doarme cam mult.

- Am să încerc, dar să nu contezi pe mine. Trebuie să discut în legătură cu expoziția pe care o pregătesc, să văd ce pânze vor să expună şi unde vor fi puse. Apoi trebuie să discutăm despre publicitate. Am să fiu ocupată toată ziua. N-am mai avut niciodată până acum o expoziție personală şi nu ştiu ce presupune.

- Bine, atunci vino mâine la cină. Nu admit nici o scuză.

- Bine. Pe mâine. Aşa-mi convine. Chelsea îi întinse copilul, pe care-l ținea în brațe, lui Karen. Să fii cuminte, Bethany.Vin să mă joc cu ține mâine.

- Ştii, sunt sigură că înțelege ceva din ceea ce-i spun, spuse Karen fermecată, ea te uită la zâmbetul ei.

în timp ce ieşea, Chelsea, se gândi cât de încântată era Karen de maternitate şi se bucură să constate că era aşa. Nu era prea sigură că procedeele lui Karen chiar corespundeau cerințelor unui copil.

Galeria nu era prea departe, se afla într-un nou centru comercial cu o mare varietate de magazine.

Chiar dacă nu ştiai că e o galerie acolo, era uşor de reperat. Chelsea îşi parcă maşina şi scoase pânzele. Nici una dintre ele nu era mare, aşa că nu-i fu greu să le ducă.

Chiar în uşă fu întâmpinată de proprietarul galeriei, un bărbat cu concepții apropiate de ale ei, în vârstă de vreo cincizeci de ani. Alfred Bane îi luă tablourile şi le duse în biroul lui din spate. Acolo se afla un bărbat mai tânăr care, atunci când intră Chelsea ridică în sus capul.

- Vreau să ți-l prezint pe ginerele meu, Jason Randall. Are şi el o galerie în centrul comercial al oraşului. S-ar zice că e o afacere de familie. Jason, ea e Chelsea Cavin. Sunt sigur că m-ai auzit vorbind despre ea.

Bane dezveli tablourile şi începu să le aşeze în aşa fel încât să le poată studia.

Jason înconjură biroul fără să-şi ia ochii de pe Chelsea.

- Am auzit lucruri grozave despre dumneata. Asta-i prima expoziție personală?

Chelsea dădu afirmativ din cap.

- Trebuie să mărturisesc că sunt cam neliniştită.

« - Nu trebuie să fii. Faci lucruri bune. Foarte originale.

- Mulțumesc. îl privea pe Bane cu îngrijorare. într-o zi, , aş mai putea să aduc vreo câteva, acum nu sunt încă destul de uscate ca să poată fi transportate.

Bane o privi de parcă ar fi şi uitat că mai era acolo:

- Acestea-s foarte bune. îmi place cum pui culoarea. E uluitor. Absolut uluitor.

- Ai ceva şi pentru galeria mea? o întrebă Jason. Chelsea se întoarse către el.

- Da. Bineînțeles. Numai dacă n-are domnul Bane nimic împotrivă.

- Nu, nu, spuse Bane dând din mâini. E în familie. Expunerea ar fi avantajoasă pentru dumneata.

Arătă către o pânză colorată în verde închis, moarat cu galben pur:

- Asta-i hipnotizant. Cum se numeşte? -Ar fi putut fi.

Chelsea îl începuse în ziua în care aflase despre Karen că era însărcinată. Pusese în el toată durerea şi toate speranțele ei pierdute. Până acum nu vrusese să-l arate nimănui.

- Magnitic! Pur şi simplu magnific! Am să-l cumpăr chiar eu.

Bane zâmbi.

- E de vânzare.

- Nu înțeleg cum de nu te-am întâlnit niciodată până acum şi nu ți-am văzut lucrările, spuse Jason. Se uită la ea, nu la pânze. Lucrezi de mult în acest domeniu?

- Da, dar n-am expus decât de curând. Am urmat cursurile ia colegiu şi după aceea a trebuit să-mi aranjez o casă. Acestea sunt printre primele pânze pe care le-am expus.

Nu-i pomeni nimic despre lucrările ieftine în gen victorian pe care le vânduse pe nimica toată turiştilor şi despre îndeletnicirea de decorator amator.

- Mi-ar plăcea să-ți văd mai multe lucrări. N-ar fi bine să trec o dată pe la studioul dumitale?

Jason o privi în ochi, zâmbetul lui era vicios. Chelsea nu mai fusese privită cu asemenea interes de mult timp.

- Da, spuse ea cu un zâmbet. Să vă dau adresa. Mi-ar face plăcere să vă arăt şi celelalte pânze ale mele. Să zicem, mâine după-masă?

- Mâine e perfect.

îi dădu adresa şi numărul de telefon. Abia după ce plecă îşi aminti că Bane i-l prezentase ca pe ginerele său. Jason era căsătorit? Asta însemna că nu-l interesau decât picturile. Chelsea se gândi că a fost o prostie să citească mai multe în zâmbetul şi-n privirile pe care i le aruncase el. Capitolul nouă

Jason Randall sosi la Chelsea la ora stabilită. în mod inexplicabil, ea se simțea neliniştită în prezența lui, dar atribui aceasta atracției pe care o simțea față de el. Jason o obseda mai mult decât voia ea să admită. Era înalt şi atrăgător, deşi nu se putea zice că era frumos, cu părul tot atât de negru ca şi ochii. Chelsea îşi zisese că era o ruşine că era căsătorit.

El se mişca prin micuțul ei salon, privind captivat picturile, ignorând Râtul, care se afla într-un colț şi bucătăria din celălalt. Când Chelsea îl introdusese în camera în care picta, el nu se străduise să-şi mascheze emoția.

- Fantastic! spuse el ridicând o pânză pe care ea o terminase cu o zi înainte.

- Atenție la vopsele. E încă udă.

Jason era obişnuit să umble cu o operă de artă în lucru, ştia să țină pânza în aşa fel încât să nu atingă culoarea cu degetele.

- Spune-mi ceva despre ăsta.

-e-am numit Reverie.e-am început acum câteva luni, când am aflat că nişte prieteni vor avea primul copil.

- îți lasă impresia de însingurare.

Ochii lui îi căutară pe neaşteptate pe ai ei. Chelsea privi într-o parte, de teamă să nu i se vadă emoția.

- A fost o perioadă de însingurare pentru mine. El puse jos tabloul şi veni către ea.

• Nu-mi pot imagina că dumneata poți fi vreodată însingurată.

Cuvintele lui o surprinseră.

- Dumneata nici nu mă cunoşti. De unde să ştii dacă m-am simțit vreodată singură sau nu?

Cu un zâmbet trist, el îi răspunse: - Nu te cunosc pe dumneata, dar te simt. Şi eu sunt la fel. Fără să mai dea explicații, se întoarse şi apucă altă pânză: Acesta-i foarte promițător.

- Mulțumesc. Mai am încă mult de lucru la el. Nu sunt încă satisfăcută cum arată.

El se îndreptă spre pânza de pe şevalet. tToată opera dumitale degajă o notă de tristețe.

- N-are nici un motiv să fie aşa, spuse ea defensiv. Nu sunt o ermită. Am prieteni şi n-aş putea să afirm că sunt prea singură.

- Nu? Se uită către ea ca şi cum ştia el mai bine.

- Nu mai singură ca oricine altcineva.

- înțeleg ce vrei să spui. Te poți simți singur chiar şi-n mijlocul unei mulțimi.

Veni către ea, dar se opri puțin înainte de a o atinge. Chelsea n-arfi vrut ca apropierea lui s-o emoționeze, dar pulsul i se acceleră. Refuză să se dea înapoi.

- Şi eu sunt singur. Recunosc.

- Dacă domnul Bane e socrul dumitale, presupun că eşti căsătorit cu fiica lui.

Jason se întoarse.

- Teoretic, da.

- Asta-i ca şi cum ai fi însărcinată? Indiferent dacă eşti căsătorită sau nu.

- Sunt căsătorit, dar suntem despărțiți. El întinse mâna stângă ca să-i arate că nu are verighetă. Suntem în divorț.

- Domnul Bane nu se poartă ca şi cum ar exista neînțelegeri între voi.

- Avem legături de afaceri. încercăm să facem ca despărțirea de Audrey să nu ne influențeze interesele.

- Cred că ar fi posibil.

- Divorțăm în mod amical. Eu n-o urăsc pe Audrey şi nici ea nu mă urăşte pe mine. Pur şi simplu nu mai vrem să fim căsătoriți.Aveți copii?

- Nu. Dacă am fi avut, lucrurile s-ar fi complicat mai mult. Nu, n-avem copii.

El se uită într-o parte şi Chelsea se întrebă dacă era mai afectat de această despărțire decât voia să recunoască.

- Acesta-i regretul meu principal. Eu aş fi vrut să am copii.

- Ştiu, spuse Chelsea compătimitor. Eu sunt atât de fericită că prietena mea Karen are un copil, dar, treptat, râse ea sfios - am început să devin geloasă.

El o privi şi ochii lui negri păreau că-i sfredeleau în suflet.

- Şi eu simt exact la fel! Toți prietenii noştri au o familie, care îmi lipseşte mie atât de mult. Jocuri şi mici asociații, piese şcolare, recitaluri... Toate bucuriile par să şi le îngăduie prietenii mei.

- Mie îmi place s-o țin în brațe pe micuța Bethany, spuse Chelsea exprimându-şi pentru prima dată sentimentele. E atât de micuță şi lipicioasă şi caldă şi moale. Când o iau în brațe se ghemuieşte cu încredere deplină la sânul meu, încât nu pot s-o las jos sau s-o sperii cumva.

- Cum de are copilul o asemenea încredere? întrebă Jason cu un zâmbet. Cel puțin dumneata poți s-o ții în brațe. Pentru un bărbat e mai greu. De la un bărbat nu te aştepți să țină un copil în brațe.

- Nu ştiu. Eu cred că gingăşia şi atitudinea grijulie sunt atractive la un bărbat.

- Crezi? întrebă el interesat.

- Vorbesc prea mult. Am prostul obicei să fac asta. Se duse la o pânză rezemată de zid:

- Pe asta ai văzut-o? Am încercat să prind esența apusului. Nu doar culorile, ci senzația pe care mi-o creează mie. - Eşti foarte sensibilă. Aşa cred că trebuie să fii. Luă pânza din mâna ei şi o studie. Aş vrea să expun multe dintre ele la galeria mea. Ea trecuse cu maşina mai devreme în cursul zilei pe la galeria lui şi descoperise că se afla într-un perimetru circulat al oraşului. Expunerea picturilor ei acolo ar fi fost foarte importantă pentru cariera sa.

- Am o mulțime de clienți pe care s-ar putea să-i intereseze lucrările dumitale. Unul care va veni chiar acum să le vadă, are în America de Sud o vilă pe care a umplut-o cu picturi de valoare, astea-s investițiile lui. Sunt sigur că are să fie impresionat de opera dumitale, şi se îndreptă spre tabloul numit Reverie. Aş vrea ca o prietenă a mea, decoratoare de interioare, să-l vadă pe ăsta.

Chelsea îşi aplecă într-o parte capul.

- Ei?

- Viola Pearson este una dintre cele mai bune decoratoare din Dallas. E greu accesibilă şi teribil de scumpă.

Fantoma gândurilor despre arta ei "ieftină" o părăsi. Era bucuroasă că nu ascunsese acele lucrări în dulap, aşa cum se gândise, înainte de a sosi el. Ca să nu ştie unul ca Jason că-şi prostituase talentul.

- M-aş bucura s-o cunosc. Jason se întoarse spre ea:

- Ştii, eşti fascinantă! Ea încercă să râdă.

- Nu sunt. Sunt la fel de banală ca şi ele.

- Nu, nu eşti. Să nu te mai aud spunând aşa ceva. Ca şi mai înainte, se apropie iarăşi de ea, încât Chelsea se gândi că era gata s-o atingă.

- Aş vrea să ştiu mai multe despre dumneata. De unde vii? Care este mediul în care te învârteşti?

Chelsea îl conduse înapoi în salon şi turnă cafelele înainte de a se aşeza cu picioarele strânse sub ea, pe canapea.

- Până de curând am tost la colegiul SMU.

- E unul din cele mai bune. Chelsea zâmbi aprobator.

- Tatăl meu e militar, aşa că el şi mama călătoresc destul. Eu am locuit de obicei aici în Dallas, cu bunicii mei. Ei au vrut să primesc o educație americană şi să am o stabilitate mai mare decât îți oferă viața militară. Din când în când am avut ocazia să călătoresc în străinătate, aşa că am studiat arta cu profesori din Anglia şi Spania.

-Zău?

- Nu erau pictori de care ai fi avut cum să auzi. Tata nu voia să devin artistă, şi n-am rămas niciodată într-un loc atât cât să nu permită accesul la un profesor cu adevărat mare. Dar am învățat multe despre tehnici şi abordări diferite.

- Cred că ai o notă personală, totuşi. Ea zâmbi.

- Da, îmi place să pictez. Mi-a plăcut întotdeauna. Când pictez, mă simt omnipotentă. Râse. Ştiu că pare o prostie.

- Nimic din ceea ce spui nu-i prostie.

Chelsea se uită prin cameră la picturile de pe pereți şi spuse cu seriozitate:

- Când pictez, e ca şi cum m-aş transforma în ceva mai mult decât sunt în realitate. Ca şi cum aş face parte din arta mea. Mă pierd pe mine şi pierd orice noțiune a timpului. Karen - prietena despre care vorbeam mai înainte - jură că discută cu mine în timpul în care pictez şi eu nu aud nici un cuvânt din ceea ce spune.

- Asta-i concentrarea pe care o are orice mare artist.

- N-aş zice că sunt mare.

- Nu încă, dar vei fi. Adâncimea simțirii din pânzele dumitale promite să devină imperativă. Când vei atinge acest punct, vei deveni mare.

Chelsea îi studie fața să vadă dacă nu erau doar minciuni.

- Chiar crezi că am asemenea posibilități?

- Da, cred. Altfel n-aş fi spus-o. Ce-aş avea de câştigat dacă ți-aş face complimente gratuite? Ți-am spus că vreau să-ți expun pânzele la galeria mea. Nu o fac numai ca să se simtă bine un artist. Dacă ar fi aşa mi-aş pierde credibilitatea şi aş ieşi din afaceri.

- E drept. Trebuie să te mențiii la un anumit standard. Este exact lucrul de care n-am fost niciodată sigură în privința talentului meu. Este o mare diferență între a fi mai bun decât media şi a fi cu adevărat artist. Eu sunt prea ataşată de arta mea. Nu pot să fiu obiectivă.

- Eu pot. Jason indică pânza pe care o studiase ea. Pot să văd profunzime în culoarea dumitale şi o intensitate a sentimentelor care nu se consumă într-o singură zi. Aproape că pulsează viața.

Chelsea nu era prea sigură că era de acord cu comparația lui, dar ştia că era mai bine să nu se certe cu un proprietar de galerie. Dacă văzuse ceva care-l impresionase, ar fi trebuit să fie nebună să-l convingă de contrariu.

- Cum realizezi această claritate?

- Am procedeul meu propriu de a combina culorile. E un amestec de lac de Damar, ulei din semințe de in îngroşat la soare, şi terepentină de Veneția.

- Să nu mai spui niciodată nimănui secretul. Este amprenta individualității dumitale. Se întoarse iarăşi la ea: Aş vrea, dacă mi-ar sta în putere, să-ți iau o parte din tristețea din ochi.

Chelsea nu ştiu ce să-i răspundă. Era aşa cum părea, sau se exprimase numai din întâmplare?

- Nu sunt tristă. Greşeşti. - Nu, nu greşesc. Se apropie încet de ea, dar se opri. Cred că ar fi mai bine să plec.

Nu se aşteptase să spună asta.

- Atât de repede? Vreau să spun că mă bucur că ai trecut pe aici. Aş vrea să-ți mai arăt şi alte tablouri. Sigur, le voi aduce la galerie. Nu va fi nevoie să vii aici ca să le vezi.

El îi luă mâna în mâna lui.

- N-am venit numai ca să văd picturile. Ştim amândoi asta, nu-i aşa?

Ea nu găsi nici un răspuns.

- De aceea, trebuie să plec. Pânzele le-am văzut. Dacă aş mai rămâne ar trebui să te văd pe dumneata.

Ea nu izbutea să-şi desprindă privirea din ochii lui întunecați. Puțini oameni o făcuseră să se simtă astfel. Nu era atrasă de el în mod intelectual, ci fizic. Simțea ca şi cum o pădure întreagă s-ar fi mistuit în flăcări în interiorul ei.

- Da, cred că e mai bine să pleci. Nu se ridică.

- Sunt cu adevărat despărțit. N-am mințit.

- Te cred.

Pe mâna lui stângă nu se vedea urma inelului, era limpede că nu-l purta de mult timp. Poate niciodată. El se uită înapoi. -Te mai pot vedea?

- Sigur. Am să-ți aduc tablourile la galerie spre sfârşitul săptămânii viitoare. Se vor usca până atunci.

- Vreau să spun, te pot vedea în particular? Chelsea se pomeni afirmând din cap.

- Să zicem, mâine seară?

- Mâine?

- Poate că te întâlneşti cu altcineva. întinse mâna şi-i atinse obrazul: Nu cred, totuşi. Nu, după toată tristețea din ochii dumitale. Lasă-mă să-ți îndepărtez tristețea.- Mi-ar face plăcere să te văd mâine. Nu putea gândi cu el atât de aproape.

Trupul ei o îndemna spre porniri care îi spulberau mințile.

Jason se plecă spre ea şi o sărută uşor pe buze. Chelsea nu putu să facă nici o mişcare. Nu se aşteptase ca întrevederea lor să evolueze în acest fel şi era surprinsă de dorința ce o copleşise, de a i se arunca în brațe.

Aproape paralizată, îl conduse la uşă. în vestibulul micuț, el se opri de parcă n-ar mai fi vrut să plece, apoi pormi din nou. Chelsea îl privi cum coboară treptele, pe urmă se întoarse înăuntru şi închise uşa. Nu voia să repete greşeala pe care o făcuse cu vărul lui Karen în noaptea nunții. Nu era dintre cele gata să sară în pat cu un bărbat numai pentru că asta părea a-i face plăcere. Dar Jason picase într-un moment în care e'a era deosebit de vulnerabilă, şi spusese numai lucruri care o incitaseră.

Se duse la oglinda din baie şf-şi studie fața. Ce tristețe văzuse el acolo? Sau ăsta era procedeul lui cu toate femeile? Acum, că plecase, Chelsea putea să cerceteze despre ce anume era vorba. Fiecare îşi are tristețea sa ascunsă, şi e flatant şi impresionant ca un străin s-o detecteze şi să vrea s-o vindece.

- E bun, murmură ea către imaginea din oglindă. Trebuie să fiu drăguță cu el.

Dar nu era sigură dacă înțelesese corect că Jason văzuse că era singură şi că avea o nevoie disperată să simtă în jurul ei brațele unui bărbat. El era în divorț, aşa că nimeni n-ar fi suferit. Se întoarse în camera de pictură, cu ochii adumbriți de gânduri.

- Nu. Nu mă combina pe mine cu nimeni, îi spuse Chelsea cu fermitate lui Karen.

- Dar e atât de neplăcut să ai un număr nepereche la cină. Karen se încruntă către Chelsea, apoi către Ryan. Nu am prea adesea de-a face ou o problemă atât de complicata. Ce are să se întâmple dacă îmi faci o plăcere?

- Tocmai am început să mă întâlnesc cu cineva, spuse Chelsea cu un zâmbet..

- Nu mi-ai spus. Cine e? îl cunosc?

- Nu. Are o galerie în cartierul comercial al oraşului. Şe numeşte Jason Randall.

Karen zâmbi cu sinceritate.

- îmi place cum sună. Mai spune-mi despre el.

-e-am întâlnit la galeria lui Bane. Domnul Bane e socrul lui.

- Socrul? E însurat? o privi Karen alarmată. Chelsea!

- Nu, nu. Nu e însurat. Cel puțin nu va mâi fi multă vreme. E în divorț.

- Cred că e îngrozitor! Karen se uită la Ryan. Nu-i aşa că e îngrozitor, Ryan?

Ryan nu zâmbea.

- Chelsea e o femeie în toată firea. Poate să hotărască singură.

- în câteva săptămâni, poate luni, Jason va fi singur, adăugă Chelsea. Sunt despărțiți de mult. E ca şi când n-ar trăi cu ea.

- De când te întâlneşti cu el?

- De aproape o lună!

- Şi nu mi-ai spus nimic! Chel, sunt jignită!

- N-am crezut că va dura mai mult de câteva săptămâni. N-am văzut nici un motiv ca să-ți spun. Pe urmă, a devenit mai mult decât atât.

Chelsea se uită către Ryan. Ochii lor se întâlniră şi rămaseră pironiți. Ea se simți îngrozitor. îşi întoarse repede ochii. El nu avea nici un drept s-o facă să se simtă vinovată.

- Şi cât o să mai dureze? Chiar dacă e despărțit, se încruntă din nou Karen, practic e căsătorit încă. Chelsea nu dădu atenție întrebării. Nu putea să-i spună lui Karen de față cu Ryan că ea şi Jason erau amanți.

- Pot să vin cu el la petrecerea voastră? Aş vrea să-l cunoşti.

- Cred că da. Da, vreau să-l cunosc, dădu din cap Karen. îmi trebuie timp să mă obişnuiesc cu ideea, asta-i tot. Te iubeşte? E o treabă serioasă?

- Poate. Conştientă că Ryan o fixa, ea refuza să se uite către el. Ar putea fi serioasă.

Fără să vrea, îşi întoarse în cele din urmă privirea către el.

- Parcă am auzit copilul, spuse ea brusc, şi părăsi camera.

Karen se opri să asculte.

- Eu nu aud nimic. Apoi se aplecă spre Chelsea:

- îmi ascunzi ceva.

- Țin mult la el. Poate mai mult decât ar trebui.

- Ce vrei să spui? Eşti singură şi nu ți-ai găsit nici un tânăr. Nu te uita aşa la mine. Ştii doar ce vreau să spun. Vreau să-ți găseşti pe cineva, să te îndrăgosteşti, să te căsătoreşti cu el. Vreau să fii la fel de fericită ca şi mine.

Chelsea zâmbi, dar inima ei era tot la Ryan. Părăsise camera din cauza discuției? Ea stătea lângă uşa de la hol şi nu o auzise pe Bethany plângând. Nici Karen n-o auzise.

- Mă pot îndrăgosti de Jason. El e prezentabil şi captivant, şi mă fascinează. E proprietarul unei prestigioase galerii.

- Uită de cariera ta! Asta n-are nici o legătură cu faptul că te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

- Sigur că nu. Dar Chelsea se întreba pentru ce vorbise despre galeria lui Jason acordându-i atribute care-l făceau dezirabil. Nu m-am întâlnit niciodată cu

cineva ca să-mi asigur cariera. Dar trebuie să-mi fac o viată, arta mea este o parte din mine. Interesul meu în artă este terenul pe care lucrăm împreună.

- Asta-i adevărat. Tare aş vrea să-l cunosc. Sunt necăjită că e căsătorit. Nu era mai bine să aştepți până era cu adevărat divorțat? Ai auzit poveşti despre bărbați care declară că sunt divorțați şi în realitate nu sunt.

- Iar ai citit Readefs Digest, spuse Chelsea râzând. Jason nu mă minte. O relație trebuie să fie construită pe încredere şi nu strică să o ai.

- Ai fost vreodată la el acasă sau în apartamentul lui, sau unde stă?

- Nu, dar n-are importanță. El mă scoate la masă şi la dans. Dacă ar fi fost căsătorit, ar fi evitat să iasă cu mine în public.

- Dallasul e un oraş mare, spuse Karen îngrijorată. Dacă aş fi în locul tău, aş insista să văd unde locuieşte. Sau cu cine.

- Te temi prea mult. Chelsea refuză s-o lase pe Karen să bănuiască sămânța îndoielii pe care i-o strecurase în suflet. îndată ce-l vei cunoaşte, ai să te simți ridicol să spui măcar jumătate din ceea ce ai spus. Ai să vezi.

Următoarele câteva săptămâni au fost ca un vis pentru Chelsea. Jason era un amant înfocat, aproape insațiabil. Dorința lui suda rănile pe care i le pricinuise căsătoria lui Karen cu Ryan. Discutau puțin, dar era binefăcător pentru Chelsea. Acum avea mai mare nevoie să se simtă dorită ca femeie. Curând crezu că se îndrăgostise cu adevărat de el.

Deşi Jason nu putuse participa la petrecerea lui Karen, Chelsea îl convinsese, mai mult sau mai puțin împotriva voinței lui, să-i întâlnească pe prietenii ei într-o sâmbătă.

- Vezi? îi şopti Chelsea lui Karen în timp ce pregăteau împreună un dejun intim. Nu-i aşa că e cum ți-am spus? Se uita pe fereastră în curte unde stăteau de vorbă jason şi Ryan.

- E foarte drăguț.

- Drăguț? O salată-i drăguță. Jason este sexi! Karen privi afară pe fereastră.

- E prezentabil. Chelsea se încruntă.

- Nu-i aşa că-ți place de el?

- Nici nu-l cunosc bine, încercă ea să ia întrebarea în glumă. Vrei să scoți salata de cartofi din frigider? Sper să le placă tuturor. Am făcut pe săturate.

Chelsea deschise uşa frigiderului şi scoase un bol acoperit.

- Cred că m-am îndrăgostit de el, spuse ea. Sunt aproape sigură că şi el simte acelaşi lucru pentru mine. Pot să duc asta afară pe masa picnicului. Deşi era septembrie, era încă destul de cald ca să te îmbraci de vară şi să mai guşti plăcerea aerului condiționat.

- De acord, mâncăm afară! De unde să ştiu eu că te-ai îndrăgostit aşa repede de el? V-ați cunoscut abia în iulie.

- Ce ai împotriva lui?

Karen se opri din operația de tăiere a roşiilor pe un platou şi rămase cu cuțitul în echilibru în timp ce se gândea.

- Când se termină divorțul?

- Nu sunt sigură. Ultima oară când-lam întrebat, era pus pe rol. Nu-l întreb prea des. Asta-I supără.

Karen se întoarse către ea.

- Nu ți se pare că este cam ciudat? Adică, dacă vrea să divorțeze de femeia aceea, de ce să se supere când îl întrebi?

- De unde să ştiu? Eu n-am divorțat niciodată. Chelsea nu voia să admită că se întrebase şi ea acelaşi lucru. Şi ce-ar câştiga dacă m-ar minți? - Te poate câştiga pe ține ca amantă. Chelsea se încruntă la ea:

- Nu m-am gândit niciodată la mine în asemenea termeni.

- Ei bine, nu asta eşti tu? Se duse lângă Chelsea:

- Eu nu vreau decât să fii fericită. Mă tem că îți va produce durere. Nu vreau să zic fizic, ştii, nu?

- Kareh, tocmai ți-am spus că ne iubim. Probabil că mă voi căsători cu el.

- Te-a cerut el?

- Nu chiar, nu. Dar, îți amintesc, abia ne cunoaştem de puțin timp. Nici unul dintre noi nu vrea să se arunce în ceva permanent fără să ştie dacă va dura. Ea dădu la o parte învelişul de pe bolul cu salată de cartofi. Speram să nu te mai îndoieşti după ce l-ai cunoscut.

Karen clătină din cap.

- Şi eu speram. Nu ştiu, Chel. E ceva cu el. Nu-i nimic clar, dar este totuşi ceva. Ştii, ca un sunet pe care nu-l poți percepe.

Chelsea râse:

- Cum să fii conştientă de un sunet pe care nu-l auzi?.

- înțelegi tu ce vreau să spun. E ceva la el care mă face să nu am încredere.

- Bine. Treci peste asta. îl iubesc pe Jason şi, dacă mă va cere în căsătorie, voi spune da. Chelsea vorbea cu încredere, ca să-şi depăşească propria îndoială: Este exact cum vreau eu să fie un soț.

Duse bolul afară şi le zâmbi bărbaților. Ryan nu-i răspunse la zâmbet, dar Jason da. Ea veni către ei.

- E aproape gata. Karen zice că speră să-ți placă salata de cartofi, pentru că a făcut atâta cât să sature o armată.

- îmi place. Jason o cuprinse de după umeri cu un gest familiar: - Ryan tocmai îmi arăta unde vrea să sădească în grădină.

Ryan întoarse capul.

- Ştii cât îi place lui Karen să planteze, sau mai exact să-i dea lui Juan să planteze.

Dacă Chelsea nu l-ar fi cunoscut atât de bine, n-ar fi observat tremurul din glasul lui. Se întrebă dacă nu cumva se certase cu Karen. Asta ar fi putut explica încăpățânarea lui Karen de a nu-l plăcea pe Jason. Karen, când era furioasă, era furioasă pe tot:

- Mă duc înăuntru s-o ajut pe Karen. Mi-ar plăcea să stau îmbrățișată.

Jason depuse o sărutare pe fruntea ei şi-i dădu drumul. Chelsei i-ar fi plăcut să nu facă asta în fața lui Ryan. în timp ce se întorcea în casă, se întrebă de ce simțea asta. Ea îl iubea pe Jason, Ryan o iubea pe Karen. Ce putea fi rău în faptul că o sărutase Jason?

Când Chelsea ajunse în casă, Ryan spuse cu grijă:

- E o femeie deosebită.

Jason privi către uşa din spatele casei:

- Chelsea? Da, este.

- Credeam că vii la petrecerea pe care am dat-o acum câteva săptămâni. Chelsea a spus că ai avut de lucru.

- E adevărat. Sfârşiturile de săptămână sunt grele pentru mine. Astăzi e o excepție. De obicei dispun de timp în cursul săptămânii.

- Mă surprinde.

Ryan porni către curtea interioară acoperită. Jason venea în urma lui:

- îmi închipuiam că un proprietar de galerie îşi îndeplineşte munca în timpul săptămânii. Chelsea spune că atunci te vede de obicei.

- în weekend-uri călătoresc uneori prin alte localități în căutare de lucrări de artă pentru galerie. -Aha! Nu cunosc prea multe despre afacerile unei galerii.

Ryan zâmbi ca să-l facă pe Jason să se simtă în largul lui. Nu-şi da seama de ce Jason părea să-şi cântărească fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

- Este cam ca orice altă afacere, aş zice.

- Crezi că Chelsea are un talent ieşit din comun?

- Greu de spus. E bună. Dacă n-ar fi, nu i-aş f i expus lucrările în galeria mea. Dar am văzut şi altele mai bune.

Ryan zâmbi ca şi cum nu-i păsa.

- Mi-a făcut întotdeauna impresia că este excepțional de talentată.

-Asta e ceva mai mult decât să-ți încânte ochiul. Adevărata artă mare are ceva pe care eu îl numesc suflet.

- Şi Chelsei îi lipseşte? Jason aprobă din cap.

- Să nu-i spui că ți-am spus asta. E bună, dar îi lipseşte profunzimea.

- Ciudat. Ea ne-a spus că dumneata crezi că arta ei e cel mai bun lucru.

Jason îi făcu cu ochiul şi rânji.

- Dacă asta o face fericită, de ce să n-o ajut să creadă aşa? După cum spuneam, e mai bună decât media, şi ăsta nu-i chiar potențialul ei, probabil.

- Atunci, de ce o faci să creadă că s-a împlinit? Ryan îşi stăpâni glasul, dar se uită suspicios la

Jason.

- După cum am spus, pentru că o face să se simtă fericită. Când e ea fericită, şi eu sunt fericit. Dacă mă înțelegi.

Şi-i făcu din nou cu ochiul.

Ryan îşi reținu impulsul de a-l lovi, dar în clipa aceea înțelese că rezerva lui în legătură cu Jason era îndreptățită. Proprietarul galeriei se folosea doar de Chelsea. Uşa se deschise şi Chelsea veni în urma lui Karen aducând şi restul bucatelor.

- Gata. Să mâncăm, până nu se trezeşte Bethany din somn, zâmbi ea către Karen. N-avem niciodată parte să terminăm masa fără ca unul dintre noi să nu sară s-o schimbe sau s-o hrănească sau s-o ia în brațe.

Jason sta cu spatele spre grădină, iar Chelsea se strecurase pe bancă lângă el. Ryan văzu mâna lui Jason mişcându-se şi ştiu că pusese mâna pe piciorul Chelsei. Ştiind ce simțea Jason cu adevărat față de Chelsea, gestul îl irită pe Ryan. El trânti pur şi simplu farturia cu sandvişuri în fața omului.

Jason servi unul şi apoi îi întinse Chelsei platoul.

- Săptămâna viitoare mă duc la plajă, îi spuse ea. Vrei să vii cu mine? Am închiriat o casă, şi mi-am planificat să stau la soare tot weekendul.

- Ştii cât de ocupat sunt atunci. Nu pot să vin.

- Unde te duci să cauți aceste opere de artă? întrebă Ryan. Eu credeam că artiştii trebuie să te contacteze.

- De obicei aşa se întâmplă. Dar când aflu de vreo expoziție de artă, mă duc eu la ei. Acum am aflat despre ceva interesant.

- La o expunere de amatori? întrebă Karen. Cred că asta e o pierdere de timp. îți aduce vreun profit?

Jason îi zâmbi Chelsei ca şi cum ei aveau o taină pe care Karen nu o înțelegea.

- Găsesc opere de artă în cele mai surprinzătoare locuri.

Chelsea îl împunse.

- El glumeşte mereu pe seama apartamentului meu că am toți pereții plini de tablouri. într-una din zilele astea mă voi muta. Poate voi închiria depozitul despre care eu şi Karen obişnuiam să spunem că o să fie proprietatea noastră. Ce zici, Jason? Ți-ar plăcea să împărți unmagazin cu mine? Karen s-a căsătorit şi a devenit respectabilă, aşa că nu mai pot să Contez pe ea ca să realizăm o viață boemă.

El râse şi o bătu pe picior.

Ryan observă că Jason nu răspunsese la întrebare.

- Da, Jason. Ce zici de asta? întrebă Ryan cu inocență. Ai putea s-o ajuți pe Chelsea să-şi răspândească pânzele şi să miroşi toate aceste picturi în lucru. Asta ar putea fi visul unui proprietar de galerie - să-şi aibă propriul lui artist particular.

Jason îi aruncă o privire calculată, şi Ryan îi zâmbi sincer. Jason tot nu dădu nici un răspuns. Chelsea se uită de la Ryan la Jason.

- Ştii că ai dreptate? Aş putea să trimit picturile cu ține şi aş economisi drumul până la centrul comercial. Ea râse şi-l bătu în glumă pe mână.e-am putea numi "mansarda" şi-am pretinde că suntem morți de foame. îți închipui ce presa ar face pentru profilul meu de artist.

- Are un aer de prea mare stabilitate pentru mine, spuse rar Jason. Şi, pe deasupra, îmi place apartamentul tău, în ciuda faptului că mă plâng de el.

Ryan văzu cum Karen şi Chelsea schimbau priviri între ele, şi pentru o clipă Chelsea avu ca o scăpărare, dar imediat îşi reveni, glumind şi râzând mâi departe. Ryan se întreba cum i-ar putea spune ceea ce"aflase de la Jason, fără s-o jignească prea tare. Karen îi spusese odată că Chelsea avea talentul să-şi aleagă exact bărbații pe care ar fi trebuit să-i evite. Acum înțelegea ce voise ea să zică prin asta. Capitolul zece

Chelsea încerca să găsească un loc de parcare în strada aglomerată din fața galeriei lui Jason. îşi manevra maşina, dorindu-şi una mai mică, pe care s-o poată parca mai uşor. Nici nu putea fie vorba de aşa ceva, cel puțin atâta timp cât intenționa să transporte tablourile cu ea.

Vremea se răcise şi Chelsea se bucura de schimbarea survenită după căldurile din vară. Ferestrele erau împodobite pentru sărbătoarea de 1 noiembrie, în aer se simțea mirosul toamnei, iar Chelsea se îndrepta cu paşi grăbiți spre galerie.

Un bărbat îi ieşi în întâmpinare.

- Cu ce vă pot servi?

- Sunt Chelsea Cavin. Am câteva tablouri expuse

aici.

- Sigur. Scuzați-mă că nu v-am recunoscut. Omul îi zâmbi, dar nu părea prea binevoitor.

- Nu-i nimic. Vin aici atât de rar încât nu e de mirare că nu mă cunoaşteți. Jason e aici?

Omul o privi o clipă, înainte de a spune:

- Nu, nu vine astăzi. Chelsea se încruntă uşor.

- Sunteți sigur?e-am lăsat un mesaj că vreau să-mi iau tablourile pentru expoziția de la Waco. **

-e-am dat mesajul. A spus că puteți să vă luați orice pânze doriți.

- Mă aşteptam să fie aici, încercă ea să nu pară prea descumpănită. E o expoziție importantă pentru mine. Credeam că mă vă ajuta să aleg ce să iau.

- Sunt sigur că vă pot ajuta eu în sensul ăsta. Comportarea insului era rece şi plină de politețe.

Era de parcă n-ar fi vrut să-i vorbească.

- Nu e nevoie.

Se duse la o pânză de-a ei aflată mai în apropriere:- A fost cineva interesat de aceasta? Stă cam de multă vreme aici.

- Nu, cred că nu.

Nu suna ca o scuză, şi insul se uită la ceas de parcă ar fi vrut să termine cât mai repede cu ea şi să plece. Chelsea nu-l mai văzuse pe bărbatul acesta decât , o singură dată şi rămăsese cu impresia clară că n-o agrea. îşi spuse că era ridicol.

- Pot să-l iau, deci. N-aş vrea să iau vreo pânză expusă, până nu ştiu că nu e vândută.

- Puteți s-o luați şi pe cea de pe peretele din spate. Din acelaşi motiv.

Şi se duse să scoată tabloul.

Chelsea îl privi cum dă jos tabloul din cui. De ce ținea Jason un ins atât de antipatic? De ce nu e Jason aici? Poate că vânzătorul nici nu-i dăduse mesajul.

Din cele şase pânze pe care le avea aici, alese patru. în timp ce insul le dădea jos pe celelalte de pe pereți, ea ieşi afară la maşină să ia pătura în care obişnuia să transporte tablourile ca să nu se zgârie pe drum. Când se întoarse, găsi un cuplu care tocmai intrase în magazin şi discutau despre tabloul pe care vânzătorul îl dăduse jos de pe perete. Chelsea nu era suficient de aproape încât să audă conversația, dar văzu clar că vânzătorul le atrase atenția spre alt tablou de pe un perete îndepărtat.

Chelsea se încruntă şi se duse la el, în timp ce cuplul ieşea.

- Ce-au zis despre pictura mea?

. - Că e originală. Dar le-a plăcut cea de acolo. Privindu-I lung, Chelsea se duse după cuplu.

- Alo. Mă numesc Chelsea Cavin. Am văzut că v-ați uitat la tabloul meu - şi făcu un semn în direcția lui. Dacă aveți de pus vreo întrebare, aş fi bucuroasă să vă răspund.

Femeia zâmbi. - Păcat că era vândut. Arti fost exact ce ne interesa.

- Dar nu e vândut! Am cerut doar să mi-l dea jos ca să-l duc la o expoziție. Se întoarse cu cuplul în galerie, şi cei doi cumpărară pe loc lucrarea.

După ce plecară, Chelsea se duse la vânzător:

- De ce blochezi vânzarea tablourilor mele?

îi fu imposibil să se stăpânească. Avea nevoie de orice bănuț.

- Greşiți, o privi el disprețuitor.

- O să-i spun lui Jason despre asta. împacheta cele trei tablouri în pătură şi le duse la

maşină.

în drum către apartamentul ei, mânia-i creştea. Trase la o staţie service şi se duse la un telefon public. Jason nu-i dăduse numărul lui de acasă, nu fusese nevoie să i-l dea. în timpul zilei îl găsea la galerie, iar seara era de obicei cu ea.

Erau doi Jason Randall în cartea de telefon. înţelese după glas că primul nu era cel pe care-l căuta. La al doilea număr răspunse o femeie.

O clipă Chelsea fu prea surprinsă ca să vorbească. Probabil că a greşit numărul.

- îl caut pe Jason Randall, proprietarul unei galerii de artă.

- Da. O clipă. Femeia puse jos receptorul şi Chelsea o auzi cum îl cheamă pe Jason la telefon.

Vocea lui răsună familiar şi relaxată; -Alo?

Chelsea strânse receptorul atât de puternic încât îi înţepeniră degetele: - Jason? Cine e ea?

- Chelsea! Nu mă aşteptam să-mi telefonezi! Simţi în vocea lui o notă de şovăire care însă dispăru când spuse:

- Ai luat tablourile pe care vrei să le duci la expoziţie?

- Da. Auzi nişte glasuri de copii prin preajma lui. Probabil că nu e momentul potrivit. Nu m-am gândit că ai oaspeţi. Aud nişte glasuri de copii. Jason tăcu o clipă:

- Da, vor pleca în curând. Nu-i nici o problemă.

- Omul tău de la magazin mi-a făcut probleme. în timp ce eu eram acolo, un cuplu a vrut să cumpere "Interludiu", iar el le-a spus că e vândut. Din fericire, mă aflam acolo ca să le spun că nu e vândut. L-au cumpărat, dar asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu mă nimeream acolo.

- Aşa că a fost vândut. Minunat!

- Nu m-ai ad?it! Vânzătorul a încercat să blocheze vânzarea. Mă întreb de câte ori a refuzat să vândă tablourile mele. Ne-a păgubit pe amândoi de o mulţime de bani!

-O să discut cu el mâine dimineaţă.

Jason vorbea cu un glas cam prea impersonal, ca şi cum cineva ar fi ascultat discuţia lui cu glas scăzut. Adăugă:

- Te sun eu mâine.

în ciuda dorinţei de a-l crede, suspiciunea Chelsei spori:

- Nu mi-ai spus că vei avea oaspeţi astăzi. Şi de ce a răspuns una la telefonul tău?

- Da, spuse ej ca şi cum răspundea la cele spuse de ea mai înainte. în beneficiul altcuiva? Am să verific problema vânzării tablourilor. Dacă nu şi-a făcut datoria corect, o să am grijă să nu mai fie probleme pe viitor.

- Ce se întâmplă acolo, Jason?

- Vorbim mâine despre asta. Bună ziua.

înainte de a mai putea să spună ceva, auzi cum el închisese. Pentru o clipă, Chelsea rămase cu receptorul mort în mână. Apoi îl puse în furcă şi căută din nou în cartea de telefon. Când găsi numele lui Jason Randall îşi notă adresa.

îi trebui o vreme până să depisteze strada, întrucât nu prea cunoştea cartierul în care îi spusese că locuieşte. Vecinătățile semănau cu cele în care locuia ea, nu era un cartier de elită. Asta n-o supără, dar se întreba de ce o minţise. Şi de ce avusese ea atâta încredere în el până acum?

Strada era liniştită, cu case din cărămidă în diferite culori, dar cu acelaşi design. Era genul de stradă cu copii care aleargă pe biciclete şi au grădini neîngrijite.

Găsi casa şi încetini maşina ca să oprească. Jason era în curtea din față, aşezat în genunchi şi trebăluia la un strat de flori.

Chelsea văzu doi copii, un băiat şi o fetiță, care ieşiră în fugă din casă, se învârtiră în jurul singurului copac şi intrară înapoi.

Femeia îi sesiză prezența şi-şi puse mâna streaşină la ochi ca să se ferească de soare, privind-o. într-o mână ținea pachetul de bulbi pe care-i planta împreună cu Jason. îi spuse acestuia ceva, iar el se uită în sus spre ea, apoi privi peste umăr către Chelsea. Când o recunoscu, înmărmuri, iar expresia de pe fața lui era un amestec de mânie cu consternare.

Chelsea simți că se scufundă pământul sub ea. Aerul de intimitate al scenei o consterna. Jason nu era despărțit de soția lui.

Se desprinse de lângă rigolă, singurul ei gând fiind să se îndepărteze cât mai repede de acolo.

Cum ajunse acasă, sui în fugă treptele şi bâjbâi cu cheia să deschidă, incapabilă să mai vadă din pricina lacrimilor.

Jason o minţise. Era căsătorit! Enormitatea descoperirii o copleşea. înțelegea acum totul. Nu era disponibil în timpul Weekendurilor pentru că stătea cu soția şi copiii. De aceea-i spusese să nu sune acasă. Pentru că acolo era familia lui, nu pentru că nu prea stătea pe acasă aşa cum îi spusese. Chelsea se simțea idioată. Căzuse In cea mai banală cursă din lume.

Se prăbuşi pe pat şi se ghemui în jurul pernei. Lacrimile-i curgeau nestăvilite. Fără îndoială, Jason nu-i vorbise niciodată despre viitorul lor. Nu era posibil nici un viitor. Aşa cum îi spusese Karen, ea nu era decât amanta lui. Nimic altceva.

Pierduse noțiunea timpului şi tresări auzind nişte bătăi puternice în uşă. Când deschise era Jason.

- Ce dracu înseamnă asta să vii la mine acasă aşa? întrebă el năvălind înăuntru pe lângă ea.

Chelsea se uită lung:

- Mi-ai spus că eşti despărțit şi că divorțezi curând, dar locuieşti tot cu ea!

- Şi ce-i cu asta? Trebuia să fi ştiut! Ea îl privi uluită:

-Te-am crezut!

- Nimeni nu-i atât de naiv! Jason se plimbă nervos de colo-colo prin apartament.Ți-am spus să nu.mă cauți niciodată acasă. Ce dracu credeai că faci cu asta?

- Am crezut ce-mi spuseseşi, că nu stai pe acasă! Te-am crezut!

El scoase din gât un hârâ'rt de mânie:

- Slavă Domnului că Audrey m-a crezut când i-am spus că eşti vreo străină care caută o adresă. îți dai seama în ce încurcătură mă băgai? înțelegi ce mi-ai fi făcut?

- Eu? Tu nu ai nici o vină? M-ai amăgit cu minciunile tale, că eşti singur şi că ai nevoie de mine cum şi eu am nevoie de tine. De ce m-ai mințit?

- Femeilor le place să audă asemenea lucruri. N-am întâlnit nici o femeie căreia să nu-i placă să se creadă un monument de chinuri şi de nenoroc. Dar n-ai crezut toate prostiile alea?

- Ştii bine că le-am crezut! Se duse spre el şi-l privi fix: Mi-ai spus chiar că mă iubeşti! - Şi te iubesc, într-un fel.

Chelsea se trase un pas înapoi. Se simți ispitită să-l plesnească:

- Pleacă, Jason. Acum! Şi să nu te mai întorci niciodată!

- Nu poți să-mi ceri aşa ceva. Spuneai că mă iubeşti.

Chelsea se uită către el:

- Şi m-ai crezut? Se pare că nu numai eu sunt singura naivă din această încăpere.

Mințea, dar nu voia să admită că i se frânsese inima.

Jason se încruntă:

- Putem să uităm tot ce s-a întâmplat. Numai să nu se mai întâmple niciodată.

Chelsea rămase cu gura căscată.

- De aceea se purta aşa vânzătorul tău! Ştia că eşti căsătorit şi că te întâlneşti cu mine! Asta era, nu-i aşa?

- Am să mă duc să-i spun să-şi vadă de treburile lui afurisite! Ce fac eu nu e treaba lui!

Ea se trase îndărăt năpădită de stinghereală:

- Ieşi afara din casa mea, Jason! Acum! Se duse la uşă şi o deschise larg.

- Chelsea, acum eşti supărată. Nu te învinuiesc pentru asta. încercă să-şi ascundă furia sub un zâmbet conciliant: Dacă ai încredere în mine, nu vei păți nimic. Am greşit... Şi întinse mâinile: De unde să ştiu eu că tu eşti atât de inocentă?

- Iar eu mă întreb tot aşa cum de n-am ştiut cât eşti de nemernic. Nu-i nimic! Am să-l recunosc mai bine, dacă voi mai întâlni vreunul în viitor.

Un muşchi se zbătea pe fața lui Jason, dar nu-şi manifestă mânia:

- închide uşa şi vino aici. N-avem nici un motiv să ne certăm pentru asta. Acum ne-am lămurit. Mai gândeşte-te. - Să mă mai gândesc? exclamă ea. N-ai auzit? N-am nici o intenție să mă mai gândesc! Nu vreau să te mai văd niciodată!

- Nu poți să gândeşti aşa. Zâmbetul îi pierise de pe buze: Am să-ți deschid multe uşi. Tot atât de uşor pot să fac însă să ți se închidă aceste uşi.

- Nu te cred, spuse ea tăios. Nu poți să mă şantajezi ca să întrețin relația cu tine.

- Nu? E timpul să te maturizezi Chelsea. Toată această puritate şi inocență e încântătoare, dar lumea reală e altceva. Fiecare îşi are prețul lui. Toți trebuie să ne plătim datoriile. Dacă vrei să pătrunzi în lumea artei, trebuie să joci jocul ca oricare alta. Altfel, eşti terminată. E simplu.

- Iar minți. Picturile mele sunt bune. Nu e nevoie să mă culc cu ține ca să le vând.

- Nu, n-ai să le poți vinde în nici o "galerie de prestigiu. Noi ne cunoaştem cu toții, ştii. Nu e nevoie să spun decât un cuvânt şi nu vei mai fi expusă.

- Nu-i adevărat. De ce te-ar asculta cei în concurență cu tine?

- Pentru că nici unuia dintre voi nu i-ar face plăcere să fie tras prin tribunale. Nu trebuie să le spun decât că am unele motive să cred că picturile tale sunt copiate după lucrările altui artist şi că ai un proces suspendat. Vei fi aruncată ca o cărămidă fierbinte.

- Minți!

- Nu. Nu mint! Am văzut aşa ceva. Chelsea era atât de furioasă, încât tremura.

- Dacă nu pleci, chem poliția.

Jason ezită, apoi îşi dădu seama că aşa ar fi făcut. Se îndreptă spre uşă şi se izbi brutal de ea.

- Are să-ți pară rău, amenință el. Are să-ți pară rău că nu mai ascultat înainte de a se termina toate astea!

- în nici un caz! li trânti uşa în nas şi o încuie. Auzi de dincolo de uşă o avalanşă de înjurături, dar până la urmă Jason plecă.

Se duse la canapea şi se aşează în cel mai îndepărtat capăt, cu picioarele strânse în aşa fel încât să-şi poată sprijini fruntea pe genunchi. Se simțea bolnavă. După o vreme, auzi un nou ciocănit la uşă, dar nu-i dădu atenție. Când

auzi o maşină îndepărtându-se, deschise uşa şi găsi celelalte două tablouri pe care le lăsase la galeria lui Jason. Le luă înăuntru şi le puse deoparte. O cuprinse o toropeală grea.

în următoarele câteva zile, Chelsea descoperi că Jason nu minţise în toate privinţele. Socrul lui telefona de la Bane Gallery şi-i spuse că-i înapoiază pânzele. Bane a fost amabil, numai ceva mai rece decât în trecut. Chelsea încercă să-i explice că pirateria din lucrările altor artişti era o minciună, dar asta păru să-i întărească lui Bane convingerea că era adevărat.

Expoziţia ei din Waco a fost amânată numai cu o zi înainte de a-şi duce acolo pânzele. Chelsea era furioasă pe Jason pentru ce-i făcuse, şi pe ea că fusese atât de credulă. Toate galeriile la care îşi prezentase lucrările, i le înapoiaseră în mod politicos. Dacă n-arf i avut picturile ei ieftine victoriene, n-ar fi reuşit s-o scoată la capăt.

- Chel, ce se întâmplă cu tine? o întrebă Karen în timp ce o legăna pe Bethany pe genunchi.

- Nimic. Nu ştiu la ce te referi.

Chelsea nu-i spusese lui Karen despre Jason. Nu voia să ştie că prietenul ei o sictirise.

- Ai o depresiune - am citit care-ţi sunt simptomele. Se pare că toţi suferim. E ca o epidemie.

- Probabil că asta e.

Chelsea scoase o jucărie pentru copil. Bethany o luă şi se strădui să şi-o înfunde în gură.

- Are să-mi treacă. - E din cauză că s-a amânat expoziţia de la Waco? Nu ştiu cum au putut să-ţi facă aşa ceva. Adică nu ştiau dinainte că vor zugrăvi săptămâna asta? Cum au putut să-ţi facă aşa ceva?

- Zugrăvit?

Chelsea uitase scuza pe care i-o debitase lui Karen în legătură cu expoziţia aşteptată cu atâta nerăbdare.

- Da, aşa mi-ai spus. Karen se uită împrejur. Aproape fiece suprafaţă era acoperită cu tablouri.

- Trebuie să găsesc alt loc unde să le expun. Au început să se strângă lucrările.

- Jason nu mai vrea să ţi le expună? Karen tampona cu grijă lichidul de pe buzele lui Bethany. Cred că-i ies dinţii.

Chelsea se uită la copilul care se îndărătnicea să-şi îndese în gură jucăria.

- Trebuie să mă extind. Poate voi încerca la galeriile din Fort Worth.

- Trebuie să faci o schimbare. Aşa zice tati totdeauna. Chelsea îi zâmbi.

- Poate că asta e.

- Ne-am speriat din cauza ta. N-ai mai trecut pe la noi demult. Ți-ai uitat telefonul deschis?

- Uneori.

- Să nu mai faci asta. Am încercat să te sun şi suna mereu ocupat. Ce mă făceam dacă aveam nevoie de tine?

- îmi pare rău, n-am vrut să mă tulbure din preocupările mele.

Dar de fapt nu vrusese ca din întâmplare să răspundă, şi la celălalt capăt să descopere că era Jason. Se simțea mai singură ca niciodată, şi nu era încredințată că mânia ei era destul de puternică încât s-o facă să nu fie de acord să-l mai vadă.

- îmi ascunzi ceva, Chel. Eu îți spun întotdeauna totul. Hai, zii! Chelsea o studie cum stătea pe canapea. Uneori capacitatea de percepție a lui Karen o uluia. Alteori, trebuia să-i cadă casa-n cap ca să-i atragă atenția asupra unui lucru.

- Nu-i nimic. Nu-i prea devreme ca să-i iasă dinții lui Bethany?

După cum sperase, întrebarea îi sustrase atenția lui Karen. în următoarele ore, Karen i-a explicat despre dinții de lapte şîi-a povestit Chelsei toate lucrurile geniale pe care fetița le săvârşise în ultima săptămână. Chelsea era bucuroasă că discutau despre lucruri fără probleme.

Karen plecă atunci când era vremea să se întoarcă Ryan acasă de la lucru şi Chelsea se duse în studio să-şi privească pânzele. Nu mai putuse să lucreze la nici una dintre ele de când se certase cu Jason. Când auzi o bătaie în uşă se gândi dintr-o dată să n-o ia în seamă, pe urmă însă îşi schimbă părerea şi deschise.

- Ryan! Se trase un pas înapoi ca să-l lase să intre: Ce-i cu ține aici?

- Vreau să stau de vorbă cu tine. E bine?

- Sigur! îi făcu semn către canapea şi scaun: Karen abia a plecat de câteva minute.

- Am telefonat la galeria lui Jason şi am aflat că nu-ți mai expune lucrările. Ce s-a întâmplat?

Chelsea se aşeză lângă el, luă o pernă din cele împrăştiate pe pat şi o ghemui în poală. în timp ce-şi plimba degetele de-a lungul cusăturilor ei, spuse:

- Nu ne vom mai întâlni niciodată.

- De ce? Karen nu mi-a spus nimic.

- Nu ştie. Chelsea se uită la el: De ce ai sunat la galerie?

- Voiam să cumpăr un dar pentru aniversarea părinților mei.

- îți dau eu un tablou.

- Ştiu. De aceea am sunat la galerie. Persoana cu care am vorbit n-a fost prea politicoasă când i-am spus ce vreau.

- Probabil că era vânzătorul lui Jason. Nu-i place de mine.

- Ce s-a întâmplat? Vocea lui Ryan era caldă şi profundă.

Pe obrajii Chelsei se scurgeau lacrimi. ■

- Nu fi drăguț cu mine. Am obosit plângând, iar acum vii şi tu să mă faci să încep din nou.

Mototoli perna, pe urmă o aruncă.

- Nu vreau să afle nimic Karen despre asta! Am descoperit că Jason e căsătorit.

- Dar ştiai!

- Vreau să zic că e într-adevăr căsătorit. Că trăieşte cu soția lui. N-a divorțat. Şi avea şi copii, f-am văzut alergând împrejurul lui.

Lacrimile îi curgeau din ochi şi ea şi le şterse mânioasă, de pe obraji:

- Am fost o proastă! Sunt o proastă! El rămase tăcut o vreme.

- N-aş putea să spun că-mi pare rău că nu te mai întâlneşti cu el. Mie nu mi-a plăcut deloc de el-, şi nici lui Karen.

Ea dădu din cap:

- Pentru ce nu v-am ascultat eu pe voi? Credeam că ştiu bine ce fac, dar am fost oarba. Acum, când ştiu că mințea, am în fața ochilor tot ce s-a întâmplat. Nu trebuia decât să cuget puțin şi aş fi înțeles că mă ducea de nas! De ce învăț eu totul atât de greu?

Ryan se apropie de ea şi o trase lângă el:

- Gata, e-n regulă. Nu s-a întâmplat nici o catastrofă. Lasă-I să se ducă.

Chelsea îşi odihnea obrazul pe pieptul lui ascultându-i bătăile liniştitoare ale inimii.

- E o catastrofă, într-un fel. M-a înlăturat din toate galeriile din Dallas. - A făcut el asta? întrebă Ryan ținând-o protector.

- Da, a făcut-o. închise ochii: Am nevoie să fiu ținută în brațe. Nici nu ştii ce nevoie am de cineva care să mă țină în brațe şi să mă alinte fără sfârşit.

- Te cunosc destul de bine.

El îi dădu delicat părul la o parte. Ea îi simțea respirația caldă pe pielea ei.

Chelsea simțea cum se linişteşte, stând lipită astfel de el.

- Karen nu m-ar fi lăsat să mă cufund în ruşine. Ei niciodată nu i-a plăcut Jason. Mi-a spus să nu-i dau crezare. De ce n-oi fi ascultat-o?

- Ai crezut că-l iubeşti, presupun. Toți facem greşeli. Ryan era tot atât de trist ca şi ea. Chelsea îşi ridică

ochii spre el. O clipă nu se mişcară. Apoi Chelsea se trase şi se sculă în picioare.

- Nu trebuia să te las să faci asta.

- Să fac ce? întrebă el, cu glas silit. N-am făcut nimic altceva decât să te țin în brațe. Tot aşa cum te-ar fi ținut şi Karen.

- Dartu nu eşti Karen, spuse ea încetişor. Mulțumesc că ai trecut pe aici. Cred că am nevoie de un prieten mai mult decât îmi închipuiam.

- Nici o problemă.

Se ridică şi porni spre uşă.

- Vrei să-i spun lui Karen despre tine? Ştiu că va înțelege şi n-are să se supere. Nu? Eu aşa cred că ar trebui.

- Nu, am să-i spun eu.

Chelsea nu voia să ştie Karen că Ryan fusese acolo. Nu se întâmplase nimic. Dar în inima şi-n mintea Chelsei se petrecuse totuşi ceva memorabil.

- O s-o sun eu imediat după ce pleci. Ryan se opri în uşă.

- Eşti sigură că te simți bine? - Da, încercă ea un zâmbet. Karen mi-a pus diagnosticul de depresiune, dar eu nu sunt o suicidară. Prăbuşirea s-a petrecut acum o săptămână. Acum m-am obişnuit.

- Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să telefonezi.

- Ştiu, spuse ea încet. El se întoarse să plece.

- Ryan, spuse ea. Mulțumesc. El se întoarse şi-i zâmbi.

- Oricând.

^Chelsea închise uşa-n urma lui şi-şi lipi obrazul de ea. îmbrățişarea fusese atât de naturală. Oare a făcut-o numai ca un gest de prietenie? O interpretase oare ea mai mult decât semnificase?

Chelsea oftă şi rămase cu spatele lipit de uşă. Trebuia să înțeleagă că Ryan avea doar sentimente platonice față de ea. Altfel n-ar mai fi putut continua prietenia. Din păcate, nu le simțise deloc platonice când îi dăduse părul la o parte cu atâta gingăşie, aşa cum obişnuia să o facă înainte de a pleca ea în Germania.

Se duse la chiuvetă şi-şi spălă fața. Asemenea gânduri n-o făceau decât să se tulbure. Se simțise formidabil cu Jason. Nu-i oferea acelaşi lucru prietenia pe care o împărtăşea cu Karen şi Ryan.

Se duse la telefon şi formă numărul lor. Când răspunse Karen, Chelsea spuse:

- Vreau să-ți spun ceva despre Jason.

Capitolul unsprezece

- E cineva pe care aş vrea să-l cunoşti, spuse Karen imediat ce intră Chelsea pe uşă. O să-ți placă de el.

- Nu vreau să cunosc pe nimeni. Chelsea intră în birou şi se aşează pe scaunul de lângă tereastră.

- Hai, nu fi aşa. Ce vrei să faci? Să rămâi veşnic îndurerată din cauza lui Jason? E mai bine de-o lună de atunci.

Chelsea îşi rezemă, exasperată, ceafa pe speteaza scaunului.

- îl iubesc. Sau cel puțin aşa cred. Nu ştiu ce e, dar oricum, nu sunt dispusă să cunosc pe nimeni... Cine e?

Karen zâmbi că, până în cele din urmă, cedase.

- E unul din verii mei din Oklahoma. N-a fost la nunta mea, aşa că nu l-ai văzut niciodată. Nu mi-a venit să cred cât este de chipeş! Când era copil era aşa de slab!

- Nici gând. Nu pentru că nu mi-ar plăcea familia ta, dar chiar dacă ne-am împrieteni, el ar pleca în Oklahoma şi eu aş rămâne aici în Dallas.

- Mă gândeam la ce spuseseşi că nu vrei chiar o relație adevărată. Cred că asta ar fi perfectă. Te-ai putea întâlni cu el o dată sau de două ori, după aceea el ar pleca şi te-ar lăsa singură.

Fruntea Chelsei se încreți în efortul de a înțelege.

- Chiar dacă aş vrea să mă întâlnesc, rareori aş avea timpul. Trebuie să muncesc ca zilier şi, de obicei, timpul mi-e planificat de alți salariați de care depind. Când nu sunt la Burger Barn, pictez. Chiar şi picturile victoriene de două parale îmi iau ore ca să le fac, înțelegi.

- Parcă ai spus că Jason te-a ponegrit. Nu-l poți da în judecată pentru calomnie sau aşa ceva?

- La ce bun? Aş avea cum să dovedesc că nu am plagiat nici o altă lucrare, şi cum aş face-o? E uşor să dovedeşti că am plagiat, dar inversul este aproape imposibil. Şi, în afară de asta, sper să găsesc vreo galerie la care să nu fi ajuns Jason. Aşa că nu vreau să fac tapaj în presă. - Nu mi-a plăcut omul ăsta din clipa-n caree-am văzut prima oară. Nu ți-am spus? Dacă m-ai fi ascultat.

- Nu începe iar, Karen.

- Bine, dar vreau să fii fericită, nu-i aşa? Eşti ca un magnet care atrage răul. Parcă ai atrage toții Jasonii din regiune. A fost Bryan Nivens la colegiu. Ți-I aminteşti? Te-a folosit ca să treacă trei clase. Şi Will Olsen? Să nici nu mai vorbim!

- Pentru ce nu te-i fi ducând tu la târguit fără listă, văd că-ți aminteşti fiecare greşeală pe care-am făcut-o vreodată. Ai un talent deosebit. Zău, aşa.

- Cred că e bine să-ți aminteşti lucruri dintr-astea. Ca să nu le mai comiți a doua oară. Ai putea să ai o memorie mai bună, Chel.

- Şi de ce te necăjeşte când îmi amintesc eu problemele tale? •

- Ai fost vreodată-n viața ta atrasă de un bărbat care să fie bun pentru tine?

Chelsea o privi pe Karen, apoi se întoarse. Fusese unul.

- Probabil că nu.

De jos din hol străbătu un plâns de copil şi Karen se duse la Bethany, lăsând-o pe Chelsea să se uite în gol spre fereastră. Fusese un bărbat bun în viața ei, dar fusese suficient de proastă ca să-l piardă pentru totdeauna cedându-l celei mai bune prietene. Depresiunea cu care se lupta de săptămâni pusese stăpânire pe ea.

Karen se întoarse cu Bethany. Când o văzu pe Chelsea, fetița scoase un scâncet de bucurie şi se smuci să ajungă la ea. Karen o puse pe podea, iar Chelsei îi întinse mâinile. Atunci Bethany se târî pe covor şi se aruncă în brațele Chelsei.

îmbrățişând copilul, Chelsea spuse:

- Văd că se descurcă bine acum. Am zis eu că ăsta-i un copil genial. îşi frecă nasul de nasul lui Bethany şi gâgâlicea râse şi o plesni cu mânuțele peste obraji.

- Ce zici, Bethany, îi spunem lui tanti Chel surpriza noastră? întrebă Karen.

- Ce surpriză?

Chelsea o puse pe Bethany pe genunchi şi începu să se joace cu mânuțele fetiței plesnindu-le una de alta.

- Bethany o să aibă o surioară. Chelsea o privi cu atenție.

- Cum? Eşti însărcinată?

- Am descoperit azi-dimineață. De aceea am vrut să treci pe aici.

- Şi Ryan ce-a zis?

- Nu i-am spus încă.

- Karen. Soțul tău trebuie să fie primul care să afle. Chelsea se uită la copilul din poala ei. Nu-i îngrozitor de repede?

- Şi eu cred tot aşa, dar vreau să-l nasc, ca să termin cu asta. Nu-mi place să fiu însărcinată. Doi copii, asta-i tot ce vreau. Asta mi-am dorit întotdeauna.

- Ştiu. Evident că Ryan este de acord, bineînțeles. Karen îşi lăsă ochii în jos.

- Karen, e de acord, nu-i aşa?

- Nu ştie încă nimic. Crede că mai iau pilule anticoncepționale.

- Vai, nu l-ai pregătit pentru asta? Chelsea se uită lung la ea. Nu trebuia să faci aşa ceva!

- Şi, de ce, mă rog? Doar eu sunt' cea care port sarcina şi suport muncile şi toate celelalte, nu el! Deci eu trebuie să decid.

- Dar el e soțul tău! Acesta-i un lucru pe care trebuie să-l hotărâți împreună!

- Acum e prea târziu. Am făcut-o deja. Cred că te bucuri pentru mine. Karen parcă era un copil nerăbdător.

- Sigur că mă bucur, dar... - Nici un dar! Ryan o să fie fericit, ai să vezi. Orice bărbat îşi doreşte un băiat.

- Nu ştii dacă va fi băiat. N:ai nici o garanție.

- Simt că ăsta o să fie băiat. întotdeauna mi-am dorit un băiat şi o fată. O familie perfectă.

- Mama ta ştie? Karen se întunecă.

- Nu încă. N-o să-i spun o vreme.

- O să observe ea singură, nu după mult timp. îți aminteşti cât de repede s-a văzut când ai fost însărcinată cu Bethany. Chelsea o lăsă pe micuță să-i mestece medalionul de aur pe care-l purta la gât. Trebuie să-i spui înainte de a deveni evident.

- Ştiu! Karen îşi roase unghia în timp ce se gândea, apoi o scoase din gură. Vrei să mergi cu mine când o să-i spun!

- Eu? E de datoria lui Ryan!

- Ştiu, dar drept să-ți spun, mama nu-l prea îndrăgeşte pe Ryan.

- Nu? Cum poate să nu-l îndrăgească cineva?

- Ştii cât de încăpățânat poate fi el.e-am spus să se ducă pe la mama din când în când, dar el n-a vrut. Au avut o discuție pe problema dacă trebuie sau nu să rămână o lumină aprinsă în camera lui Bethany, peste noapte.

- Nu văd de ce ar fi jignit-o asta.

- Acelaşi lucru l-a spus şi Ryan. Mama zice că o râzgâiem în aşa măsură că n-o să ne mai înțelegem cu ea peste câțiva ani. N-o să chinuiesc copilul de dragul lor. Ce-am câştiga dacă am lăsa-o să-i fie frică noaptea?

- Ai şi vorbit cu Ryan? Asta-i argumentul lui?

- Nu. Ăsta-i primul pe caree-am auzit. Oricum, Ryan nu dă înapoi, şi o ştii pe mama că nu cedează niciodată, aşa că eu sunt prinsă la mijloc, suspină Karen. Pentru că trăiesc cu Ryan, am lăsat o lumină în camera lui Bethany, dar când ştiu că vine mama în vizită, o ascund. • - Bethany este fiica voastră. Dacă tu şi Ryan considerați că ea trebuie să aibă o lumină aprinsă în timpul nopții, nu mai încape nici un fel de discuție. Cred că nu te-ai mai fi temut atât de tare de întuneric acum, dacă ai fi beneficiat când erai mică de o lumină în timpul nopții.

- Probabil că ai dreptate. Dar e atât de greu să i te împotriveşti mamei. N-o să fiu niciodată în stare s-o fac şi să am câştig de cauză.

Chelsea se uita la Bethany cum se trudea să muşte din medalion.

- Familia ta n-o să se bucure de vestea asta.

- Ştiu, tocmai de aceea nu vreau ca Ryan să mă ajute să le aduc la cunoştință. O să-l urască pe urmă.

- Ei, mă-ndoiesc de asta. Bine, o să merg cu tine, dar îmi rămâi datoare.

Karen zâmbi. întotdeauna am putut să mă bizui pe

tine.

în seara aceea venind către casă de la lucru, Ryan era obosit şi nu-şi dorea nimic altceva decât să mănânce şi să se bucure de o seară liniştită. Dar, de îndată ce văzu lumânările pe masă, deveni suspicios.

- Doar n-avem musafiri, nu-i aşa?

- Nu, sigur că nu. Vreau să fie o seară deosebită, asta-i tot.

El zâmbi. Era obosit, dar nu atât cât să nu surprindă subînțelesul din vorbele lui Karen. Făceau dragoste de cele mai multe ori târziu, şi începuse să spere că s-ar fi putut ca să-i placă şi lui Karen. O cuprinse cu brațele.

- Unde-i Bethany?

- Am rugat-o pe Chelsea să facă pe baby-siterul o vreme astă seară.

- E din ce în ce mai bine, spuse el, şi zâmbetul se lărgi pe fața lui. Să sărim cina.

- Am gătit toată după-amiaza.

> m El se aplecă şi o sărută. Karen îi răspunse la sărut, dar se trase înapoi ca să nu devină prea pasionat. Era reacția ei obişnuită.

- Am să-ți spun ceva. Se desprinse din brațele lui şi-l conduse în birou. Stai jos. Karen se aşeză pe canapea şi el se lăsă alături de ea.

- N-am făcut niciodată dragoste aici, spuse el încercând s-o sărute pe gât.

- Ryan, fii serios. îşi propti mâinile de pieptul lui şi-l împinse încet, dar hotărât. Ce te-ar face să fii cel mai fericit om din lume?

- Să nu mă mai împingi de lângă tine. Rânji la ea şi încercă s-o tragă înapoi în brațele lui.

- Trebuia să ştiu că n-o să fii serios. Nu-i nimic. Karen îşi încrucişa brațele pe piept şi se întoarse pe

jumătate.

- Bine. Te ascult. Ce este? încercă el să-şi stăpânească descumpănirea din glas.

Karen îi zâmbi.

- Am o veste minunată. Sunt însărcinată! Ryan rămase câteva clipe tăcut.

- însărcinată? spuse el în cele din urmă.

- Hai, nu te mai uita aşa la mine. Dacă aş fi aşteptat după ține să hotărăşti când e timpul potrivit, n-am mai fi avut niciodată al doilea copil sau ar fi trebuit să aşteptăm până se ducea Bethany la şcoală.

- Sau până când ne puteam permite asta. Simțea cum se înfurie şi nu era sigur că va putea să se stăpânească. Karen, cum de s-a întâmplat asta? Credeam că iei anticoncepționale. Ți-am făcut o rețetă luna trecută!

- Ştiu. N-am vrut să-ți spun că le-am întrerupt. Am ştiut că ai să te înfurii.

- Al dracului ce m-am înfuriat! Ce sunt eu aici, Karen? Pentru ce nu te-ai consultat cu mine dgCă mai vreau sau nu încă un copil? Este prea devreme - Ştiam c-o să țipi la mine! De aceea! în ultima vreme te-nturii din orice! îi întoarse spatele, tăcând o figură rigidă şi vorbele răsunară răspicat. Vreau să am doi copii, un băiat şi o fată. Dacă aş aştepta să fii tu de acord cu încă un copil, nu l-aş mai avea niciodată.

- Deci ai făcut-o cu intenție? N-a fost o încurcătură?

- Da, am făcut-o intenționat! Mă surprinde că nu ți-ai dat seama. M-am lăsat în voia ta toată luna trecută!

Ryan se dădu înapoi. Cuvintele ei îl jigneau adânc.

- Ar fi trebuit să ştiu că ai motivele tale ca să mă laşi să te ating.

Karen îi aruncă o privire.

- Scuză-mă că nu-mi place să fiu pipăită tot timpul. Nu-mi imaginez să existe vreo femeie căreia să-i placă asta. Cred că cele care spun că le place, o spun ca să-i facă pe soții lor să se simtă bine. Eu cred că e dezgustător.

Ryan îşi înghiți replica. Se întoarse şi se duse la fereastră uitându-se în gol înspre grădină. Ori de câte ori auzea părerile lui Karen despre actul sexual se simțea jignit.

- Voi naşte în iulie. Aşa că sunt treisprezece luni între cei doi copii.

- Şi crezi că e o idee bună?

- Nu mă aşteptam să se întâmple atât de repede, căzu de acord Karen. Auzisem că trebuie să treacă luni de zile de când nu mai iei pilule ca să poți rămâne însărcinată. Cred că noi am avut noroc.

Ryan nu se întoarse să se uite la ea.

- O să avem doi copii în scutece în acelaşi timp. Bethany abia o să înceapă să meargă până atunci.

- Prostii. Ea se târăşte deja. în curând va începe să meargă.

- Aş fi vrut să fi discutat cu mine înainte.

- Ai fi încercat să mă convingi să nu-l fac.

- Bineînțeles! Dacă nu de altceva, măcar pentru că este prea devreme pentru tine să mai porți o sarcină. Nemaivorbind de situația noastră financiară!

- Iar vorbeşti despre bani! Numai la ei ți-e gândul.

- Karen, trebuie să achităm notele de plată! Acum vom avea mai multe consultații medicale de plătit şi o grămadă de alte lucruri.

- Avem asigurarea!

- Asigurarea noastră nu implică vizitele doctorului, ci doar costul spitalului. O să trebuiască să cumpărăm rețete sau un pat de copil - o să trebuiască să mai cumpărăm unul, înțelegi - sau mâncare pentru copil. Frustrat, începu să-şi treacă degetele prin părul ei. Dacă măcar mi-ai fi oferit prilejul să spun şi eu un cuvânt în problema asta.

- A trebuit să procedez aşa. Iubesc copiii şi urăsc să fiu însărcinată. Vreau să termin cu treaba asta cât se poate de repede. De aceea i-am făcut atât de repede unul după altul, adăugă ea. Asta-i ultimul copil pe care-l fac.

- Nu ai decât douăzeci şi trei de ani. Am putea termina cu o casă plină de copii, ştii bine. în starea depresivă în care se afla el. aşa i se părea. Dacă ar fi hotărât Karen că mai vrea, evident că el n-ar fi putut s-o

" oprească.

- Nici gând. Eu vreau un băiat şi o fată. Doar doi. Nu mai mult.

- S-ar putea să fie tot fată, făcu el remarca. Nu-ți pune-n cap că o să fie băiat.

- E băiat. Ştiu eu. îi plimbă mâna pe abdomen. După toate astea pierdusem din greutatea suplimentară pe care o pusesem. Nu pierdusem prea mult. Dar am ştiut că o voi pune la loc imediat ce voi rămâne din nou însărcinată.

Ryan se uită la ea de parcă acum o vedea pentru prima dată. - N-ai chiar nici un sentiment față de mine, nu-i aşa?

- Cum să nu? spuse ea impacientată. Doar ştii că te iubesc.

- Nu. Nu ştiu. încerc să cred că mă iubeşti, dar nu sunt sigur deloc. Un singur lucru este sigur: te iubeşti mai mult pe tine.

- Hai că eşti ridicol. Uită-te la tot ceea ce fac pentru tine. Am gătit toată ziua! Casa este perfect întreținută!

- Aş prefera să mănânc numai sanvişuri şi să fie dezordine din când în când. îmi place să stau cu picioarele pe mobilă şi să mănânc pe o tavă în fața televizorului câteodată! Nu vreau mese îmbelşugate! Dar aş vrea să mă săruți o dată fără să mă împingi cu mâinile-n piept ca să mă dai la o parte dacă durează prea mult! Aş vrea să fii spontană! Aş vrea să te văd şi eu măcar o dată având inițiativa unui act sexual!

- Iar începi! Ştiam eu că o să te-ntorci iar la asta. Numai la sex ți-e gândul?

- Nu mi-ar mai fi, dacă s-ar petrece mai des!

- Sunt însărcinată! Evident că s-a întâmplat destul de des! Ridică glasul care deveni strident. Ştiai cum sunt încă dinainte de a te căsători cu mine!

- Nu. N-am ştiut. Se întoarse din nou înapoi. Mi-ai păstrat câteva surprize.

- Oricum, ai putea să faci să fie mai bine. Ea se uită către el şi-şi smuci capul ca să-i dovedească ce puțin contau părerile lui.e-am spus lui Chelsea că aşa o să faci. De aceea am rugat-o s-o țină pe Bethany, nu vreau să audă copilul cum ne certăm.

Ryan o privi peste umăr.

- l-ai spus Chelsei înainte de a-mi spune mie? Karen evită să se uite-n ochii lui.

- Ea e cea mai bună prietenă a mea. Şi trebuia să-i explic pentru ce îi ceream să țină copilul în timpul săptămânii. - Şi ce-a zis ea despre binecuvântatul nostru eveniment? nu-şi putu reține el sarcasmul din glas.

- A zis că ar fi trebuit să te las să iei parte la decizie. Dar greşeşte! Ea n-a fost căsătorită niciodată. Cum ar putea să ştie cum e? Şi apoi, ea nu ți-a spus când... Karen se opri brusc, făcând ochii mari de spaimă.

- Ea nu mi-a spus când ce? întrebă el intrigat.

- Nimic. N-are importanță.

- Despre ce, Karen? Ar fi vrut să-i spună că orice ştia ea despre el trebuia să ştie şi el.

Karen se îndreptă spre celălalt capăt al camerei şi rămase cu spatele către el.

- Chelsea a fost însărcinată. Asta s-a întâmplat chiar înainte de a fugi ea în Germania, la sfârşitul colegiului.

- Ce? Trebui să facă un efort ca să poată înțelege ce spusese Karen. Chelsea a fost însărcinată? Nu mi-a spus niciodată.

- Sigur că nu ți-a spus! Era copilul tău! Karen se răsuci, ca să-l privească în față. Era timpul să afli. Nici nu ştii ce greu mi-a fost să nu-ți spun nimic atâta timp!

Ryan simți de parcă se scufundase lumea cu el.

- Copilul meu?

- Din noaptea aceea de la lac, strigă la el Karen, cu venin în glas. Iți aduci aminte de noapte aceea, nu-i aşa, Ryan? Noapte de care presupunea că eu nu ştiu nimic!

- De ce nu mi-o fi spus?

- N-a vrut să ştii. S-a descotorosit de copil şi a plecat în Germania. De aceea nu şi-a luat rămas bun de la tine!

- Nu te aed!

- întreab-o!

Se duse către ea.

- De ce îmi spui asta? De ce acum?

- Pentru că am obosit să te tot aud întrebându-mă mereu ce zice Chelsea de una sau de alta. Am obosit să

vă văd pe amândoi râzând şi să-mi amintesc mereu că te-ai culcat într-adevăr cu ea!

- Nu eram logodiți atunci. Mă întâlneam cu amândouă. Fu scârbit. Scârbit şi paralizat.

- Asta nu-i o scuză. Ar fi trebuit să se gândească la mine şi cât de tare mă rănea. Uneori când sunt lângă ea, nu mă pot opri să mă gândesc la ce a făcut ea cu tine. Ea, cea mai bună prietenă a mea chiar dacă s-a purtat ca o târâtură!

- Nu vorbi aşa despre ea! o scrută Ryan cu privirile. N-am să te înțeleg niciodată. De ce o inviți mereu, dacă asta e ceea ce simți față de ea?

- N-am multe prietene. Vocea ei sună strident. Dacă nu aş avea-o pe Chelsea nu aş avea nici una.

Ryan o privi lung..

- Deci nu-ți pasă de ea?

- N-am spus asta. De obicei fac abstracție de ce se petrece în capul meu. Karen ridică fruntea mânioasă. Dar nu întotdeauna. Poate că acum înțelegi de ce mi-e silă să mă atingi! Ai atins-o mai întâi pe ea!

- Dar te-ai căsătorit cu mine!

Karen veni spre el cu ochii ei cenuşii, îngustați amenințător.

- Voiam să mă mărit. Asta era primul motiv pentru care venisem la colegiu! Nu mă întâlneam cu nimeni altcineva, şcoala era pe sfârşite, iar părinții mei voiau să aibă un ginere. Şi tu m-ai cerut.

Senzația de paralizare a lui Ryan fu înlocuită de o durere atroce.

- Aşadar nu m-ai iubit niciodată?

- Te-am iubit! Te-am iubit atât cât meritai. Ştiam că o să fii un soț bun. Şi că în felul acesta, nu te mai avea Chelsea.

- Şi mai zici că este prietena ta? Karen zâmbi înnebunitor. - Da, pot. Imi pasă mai mult de ea decât îmi pasă de tine. Noi am fost întotdeauna prietene şi vom rămâne, pentru că aşa vreau eu.

- Ce părere ai avea dacă i-aş spune ce mi-ai mărturisit chiar acum?

- Nu te-ar crede. Eu sunt cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată. Şi, dacă i-ai spune, ar trebui să recunoşti că ştii că a avortat copilul tău. Cum crezi că s-ar simți ea când ar şti că tu cunoşti acest lucru? N-ar mai putea să rămână prietenă cu tine.

Ryan îşi dădu seama că avea dreptate, dar era curios să ştie totul. Chelsea fusese însărcinată purtând copilul lui.

- Pentru ce nu mi-a spus Chelsea mie?

- Ştia că ai fi insistat să te căsătoreşti cu ea şi ea nu voia să se mărite cu tine. O ştii pe Chelsea. Ea nu vrea să fie legată de cineva. Mă îndoiesc că se va căsători vreodată. Karen ridică din umeri. Ryan avea impresia că ea se bucura de asta. Eu am dus-o cu maşina la doctorul la care a făcut avortul şi tot eu am adus-o înapoi acasă după aceea.

- Nu te cred.

- Te pot duce acolo, dacă vrei..

Ryan se întoarse. I se făcu rău de la stomac.

- Aşa că nu mai vreau să mă atingi niciodată, spuse Karen dârză. Vreau să te muți într-un pat separat şi să rămâi acolo.

- Nu te teme. Voi fi bucuros s-o fac.

Se întoarse şi părăsi camera. Dacă ar mai fi rămas, ar fi putut spune mai mult decât ar fi vrut.

în timp ce se îndrepta spre dormitor şi până îşi scoase cu furie lucrurile din sertare, se gândi să divorțeze de Karen. Asta ar fi însemnat sfârşitul serviciului. Şi mai important, ea ar fi putut să-l împiedice să-şi mai vadă copiii. Karen şi părinții ei ar fi fost capabili de aşa ceva. Până acum nu-şi dăduse seama cât de

vindicativă putea să fie Karen. Da, n-ar mai fi putut s-o vadă niciodată pe Bethany. Şi nici pe noul născut.

Ryan se aşează pe pat cu ochii pironiți pe ciorapii din mâna lui. Avusese un copil cu Chelsea şi ea nu-i spusese niciodată! Cum-l lichidase fără măcar să-i fi spus şi lui că exista!

Lacrimile-i năpădiră ochii, şi trebui să lupte din greu să le împiedice să-i curgă pe obraji. Cum împacheta, încerca să dea un sens celor aflate. Cunoscând-o aşa cum o cunoştea pe Chelsea, îi făcea impresia că ea nu-i spusese, mai degrabă ca să nu-l facă să se simtă prins în lațul căsătoriei. El nu-i mărturisise niciodată că o iubea. Era o omisiune pe care o regreta de mult. Dacă ar fi ştiut că o iubeşte, probabil că ar fi acționat altfel.

Se gândi cum trebuise să ia singură această dureroasă hotărâre şi suferi ca pentru propria lui pierdere. Actul ei impulsiv - şi cunoscând-o pe Chelsea, impulsiv fusese - ruinase trei vieți. Dacă ea ar fi rămas în țară, el n-ar fi crezut că o iubeşte pe Karen mai mult. Atitudinea Chelsei, pe care el o considerase de respingere față de el, atârnase greu în favoarea hotărârii lui de a se căsători cu Karen.

Cără un braț de haine în camera separată şi le aruncă pe pat. Se simțea atât de bolnav în străfundurile lui, încât se întreba dacă ar exista ceva să-l vindece. E posibil să te simți atât de bolnav din cauza tristeții? Nu-şi închipuise aşa ceva.

Ideea divorțului se strecură din nou în mintea lui. Ar fi putut s-o părăsească pe Karen şi să nu se mai uite niciodată înapoi dacă n-ar fi fost Bethany. Pe cel nenăscut nu-l cunoştea încă. S-ar putea ca pe el să nu-l iubească atât de mult. Chiar dacă gândul acesta se înfiripase, el ştia că nu era adevărat. Nu era posibil când îşi iubea primul născut atât de mult. Dar Chelsea era singură. Ce-ar fi dacă ar părăsi-o pe Karen şi s-ar duce la ea? L-ar accepta?

Un noian de gânduri de acest gen l-au frământat în următoarele câteva zile.

Capitolul doisprezece

Se apropia primăvara. Karen hotărî că trebuie să aibă o casă nouă. O recrută pe Chelsea ca să hoinărească împreună în căutarea ei.

- Eşti sigură că e adresa exactă? întrebă Chelsea, privind pe fereastra maşinii. Probabil că trebuie să plăteşti o avere pentru aşa ceva.

- Ryan câştigă bine. Şi apoi are să-i ceară tatii o mărire de salariu, ceea ce-l va face mai înțelegător. Opri maşina în spatele maşinii intermediarului, iată că a şi sosit. Ştiam eu că voi întârzia din pricina lui Bethany.

Chelsea luă fetița de pe canapeaua maşinii.

- Nu e vina ei. Nu e destul de mare ca să se ceară la oliță, şi-i zâmbi găgălicei. Nu-i aşa, iubito? Bethany dădu din mâini şi din picioare fericită şi o lovi pe Chelsea peste obraz cu mânuța dolofană.

Pătrunseră prin vestibulul îngust şi salutară agentul imobiliar care le aştepta. Karen se prezentă singură, apoi o prezentă şi pe Chelsea, şi intrară. Casa era exact ceea ce-şi dorea.

Avea un living oficial şi o sufragerie. Tapetul în design alb-pe-alb se ridica deasupra panourilor lambrisate. Ferestrele erau largi, şi totul era luminos. Nu-i plăcură draperiile, dar asta era o problemă lipsită de importanță.

- E mare, fără discuție! spuse Chelsea. O pusese pe Bethany pe picioare şi o ținea de mânuță ca s-o poată legăna. Bethany abia învăța să meargă, nu era încă sigură pe picioruşele ei. - Mi se măreşte familia, spuse Karen, confirmând ceea ce era evident. La şapte luni era mai voluminoasă decât fusese cu Bethany la nouă. Doctorul o asigurase că nu era vorba de gemeni, dar mama ei nu era prea sigură şi i-o spunea adesea. Ziceai că sunt patru dormitoare, nu-i aşa?

Doamna Haroldson încuviință din cap.

- Da, sunt sus pe scări.

Deşi nu venise încă vâra, lui Karen i se păru că în casă era îngrozitor de cald. începuse să urască într-adevăr vara. Pentru ce trebuise ca ambii ei copii să se nască în cea mai fierbinte perioadă a anului?

- Aici e biroul, spuse doamna Haroldson împingând o uşă care permitea să se vadă o cameră ascunsă, al cărei perete din fund era tapisat cu rafturi pentru cărți.

- Covorul e îngrozitor.

- Dar e bine întreținut. Karen se uită către Chelsea.

- Tu ce părere ai?

- E frumos, dar e atât de mare!

Karen traversă camera, de cealaltă parte era bucătăria. Era luminoasă şi cu toate dispozitivele ca noi. Toate dulapurile şi debaralele erau albe coajă de ou, chiuveta de bucătărie din oțel inoxidabil.

- îmi place. Ce zici, aş putea pregăti aici nişte mese gustoase, nu-i aşa Chel?

- Sunt destule camere. Bethany se eliberase şi şontâcăia bucuroasă împrejur. Lui Bethany se pare că-i place.

Karen zâmbi către fetiță. Uneori aproape că se simțea stingherită de năvala de dragoste care o potopea față de ea. Nu credea c-ar putea iubi pe altcineva mai mult. Distrată îşi întinse abdomenul. Cum va fi fiul ei?

Se duse la fereastră şi se uită în grădina din spate.

- Nu-i prea mare, nu-i aşa? - Nu, mai ales în comparație cu cele din vecinătate. Personal cred că ăsta-i motivul pentru care nu s-a vândut încă. Oamenilor care au nevoie de o casă cu patru dormitoare, le trebuie în general o curte mai mare, adăugă cu optimism agentul de vânzări imobiliare. E şi o cameră unde poate fi instalat un leagăn şi o ladă cu nisip. Patio nu se vede de aici, dar

acolo se află un grătar şi un spațiu unde pot fi puse o masă cu scaune. E chiar o cameră numai că nu are uşi.

Karen deschise uşa din spate şi trecu în patio. Era întocmai cum îl descrisese agentul.

- Ce ciudat că nu poate fi văzut din bucătărie.

- Puteți pune o uşă de sticlă, sugeră doamna Haroldson. Când sunt trase draperiile, poate fi văzut de la fereastra din birou. Acolo mai e şi o uşă care dă spre patio.

Karen nu făcu nici un comentariu, dar casa îi plăcea din ce în ce mai mult.

- Hai să vedem şi sus.

Când ajunseră la etajul al doilea, răsuflarea îi era grea.

- Nu văd cum o să tot sui şi să cobor scările astea toată ziua!

- Când ai să te obişnuieşti are să fie un fleac, o asigură doamna Haroldson. Şi casa mea are două etaje şi aşa s-a întâmplat.

Chelsea o luase din nou în brațe pe Bethany. Karen se plânse.

- Eşti îngrozitor de tăcută.

Karen n-ar fi vrut să fi spus Chelsea ceea ce spusese. Nu voia ca agentul imobiliar să-şi închipuie că nu şi-ar putea permite o asemenea casă.

- Ea e artistă, îi explică doamnei Haroldson, sperând că era o scuză suficientă. Am fost colege de cameră la colegiu. -Asta-i camera soțului, indică doamna Haroldson, făcându-le loc.

Karen intră în camera spațioasă şi încercă să-şi ascundă admirația. Era luminoasă ca şi restul casei. Avea două dulapuri în perete. De cealaltă parte a camerei era o nişă pentru toaletă care dădea în baie. Păşi înăuntru şi văzu că era, ca şi bucătăria, vopsită în alb.

- Frumos! Aici nu-i nevoie să pun nici o culoare.

- Podeaua de sub covor este din lemn de esență tare, spuse doamna Haroldson. Bineînțeles că aş vrea să aleg eu covoarele, dar puteți să le luați şi dumneavoastră dacă vreți.

- Vreau covoare. Dar nu culoarea asta. Cui ar putea să-i placă nuanțele astea îngrozitoare?

- N-am de unde să ştiu ce-i în capul omului. Poate fi schimbat.

Chelsea se uită la covor.

- Poate că ar trebui doar spălat. Un asemenea covor e foarte scump, şi cred că, dacă ar fi spălat şi ar fi aranjată mobila, ar merge.

Karen se uită la cada largă şi spuse:

- Aş vrea casa asta fie şi numai pentru baie. Sunt o grămadă de camere ca să-mi încapă lucrurile.

- A, casa asta este neobişnuită prin numărul de băi pe care îl are. Mai este o baie mică lângă birou şi încă trei mari în afară de asta.

- Trei?

Doamna Haroldson le conduse prin hol.

- Aceste două dormitoare sunt legate cu o baie, făcând din ele o anfiladă de încăperi. Cealaltă este lângă cel de al patrulea dormitor.

Karen intră în primul dormitor şi dădu un ocol.

- Ți-ar plăcea ca asta să fie camera ta, Bethany? îți încap toate jucăriile aici. Baia alăturată era mult mai mică decât cea din dormitorul principal, dar era destul de mare şi tot albă. - Casa a fost construită de i:n bogat antreprenor de instalații sanitare, spuse doamna Haroldson. Presupun că asta-i explicația atâtor băi.

- Nu sunt niciodată prea multe. Karen intră în dormitorul alăturat. Asta ar fi perfectă pentru camera celui mic. Sau poate o pun pe Bethany aici şi pe cel mic în cealaltă • cameră, pentru că e mai aproape de dormitorul meu.

Se întoarseră pe hol şi intrară în ultimul dormitor. Karen se uită cu ochi critic. Asta ar putea fi camera lui Ryan, şi ea ştia că era foarte important să-i pîacă şi lui. Altfel, ar fi putut refuza să cumpere casa. Ca şi celelalte camere, avea un dulap în perete şi ferestre largi. Cineva pusese rafturi de-a lungul unui perete şi era suficient loc pentru un birou, dacă ar fi vrut, ca şi pentru un pat şi un scaun pentru citit.

- Camerele sunt mari, nu-ncape îndoială, spuse Chelsea din prag.

- Da, ăsta-i farmecul casei. Cred că asta înseamnă mai mult decât existența unei curți mari, spuse cu grijă doamna Haroldson. Camera asta poate fi folosită şi ca biroul sau salonul de la etaj.

- Nu, avem nevoie de ea ca dormitor.

Chelsea îi aruncă o privire pe care Karen se făcu a nu o vedea. Ce-i drept, ea-i spusese Chelsei că nu va mai împărți patul cu Ryan, şi Chelsea îi atrăsese atunci atenția că greşeşte, dar Karen nu mai insistase asupra acestui subiect. Se simțea puțin vinovată şi de faptul că-i destăinuise lui Ryan secretul Chelsei. Nu vrusese să facă aceasta în lipsa ei.

Coborâră, şi Karen trecu din nou camerele în revistă.

- Este exact ce vreau, Chel. Şi nu-i departe de Saint Anne. Asta-i cea mai bună şcoală din Dallas, după părerea lui Joyce, şi ea ştie. După ce termină şcoala Montessori, copiii trebuie să meargă la Saint Anne.

- O şcoală particulară? întrebă Chelsea. Cred că ar trebui să urmeze o şcoală publică, aşa cum amf acut noi. - E mai bun învățământul particular. Sa'nt Anne are ch;ar şi echipa ei proprie de fotbal. îți închifui cum o să el? Bucur?-du-mă când fiul meu va marca la poartă sau când Beth-ny se va zbate să organizeze manifestările sportive?

Doamna Haroldson zâmbi îngăduitor.

- Fetița dumneavoastră este cu adevărat încântătoare. Sunt sigură că peste câțiva ani va zdrobi multe inimi.

Karen îi zâmbi lui Bethany care stătea aciuită în brațele Chelsei.

- E o fetiță tare bună.Nu-mi doresc decât ca şi celălalt să fie tot atât de cuminte ca ea. Mai aruncă o privire împrejur. Bineînțeles că trebuie s-o vadă şi soțul meu, dar am să cumpăr casa.

- Minunat. Poate să vină s-o vadă chiar astă seară? Ştiți, se mai interesează şi altcineva de ea şi mi-ar părea rău s-o pierdeți.

- Vom veni imediat ce se va întoarce do la serviciu, îşi luară rămas bun şi se duseră la maşină. în timp

ce-i fixa lui Bethany chingile de pe scaunul din maşină, Chelsea spuse:

- Nu trebuia să te arăți atât de grăbită. Dacă le va spune proprietarilor, s-ar putea să nu mai lase din preț.

- Nu m-am gândit la asta. Dar îmi place, şi nu am ştiut niciodată să-mi ascund sentimentele. Oricât ar costa, merită. Ai văzut vreodată o casă mfrumoasă ca asta?

- Niciodată, răspunse Chelsea cu sinceritate. Karen, ştiu că nu e treaba mea, dar îți poți permite o asemenea casă?

* S-ar putea să fie cam greu la început, admise ea, fără tragere de inimă. Dar vom putea rămâne aici tot restul vieții. E chiar mai frumoasă decât?>\ casa lui Joyce!

Chelsea se uită -ng la Karer în, timp ce ş* lega centura de siguranță.- Şi ce-i cu asta? Şi dacă lui Ryan nu-i va plăcea?

- îi va plăcea! Chel, trebuie să am casa asta! E casa visurilor mele.

- Poate că ar fi trebuit să mai vezi şi altele. Unele mai mici.

- Stau într-una mică, şi, practic, stăm unu-n capul celuilalt.

- Dacă vrei, aş putea s-o țin la mine pe Bethany astă-seară, ca tu şi Ryan să puteți vedea casa nestingheriți.

- Ar fi minunat. Bethany, artrebui să-i mulțumeşti lui tanti Chel!

Chelsea-şi puse mâna în mânuțele micuței.

-Ea ştie că o iubesc. Şi e un copil fericit că are trei adulți care o adoră.

: Da. Şi eu abia aştept să se nască şi frățiorul ei.

în timp ce o conducea pe Chelsea acasă, Karen şi hotărâse culoarea draperiilor pe care le va cumpăra pentru ferestrele noii sale locuințe.

- îmi place destul de mult, dar e prea scumpă, spuse Ryan, în timp ce se îndreptau spre casă după ce văzuseră noua proprietate. Cred că nici nu vom putea să obținem împrumutul. Se acordă în funcție de salariu, înțelegi.

- O să vorbesc cu tati. Sunt sigură că ne va ajuta. Tu să ceri mâine o mărire a salariului, şi eu o să văd dacă nu poate să achite el ratele şi să se încheie socotelile. O dată mutați, o să ne descurcăm noi.

- N-ai să te duci să vorbeşti cu tatăl tău despre bani. Nu ştiu cum de ți-a trecut prin cap aşa ceva. Ochii-i erau ațintiți către stradă, dar mintea-i mergea. Pentru ce i-ai cerut agentului imobiliar să-ți arate o asemenea casă?

- Am trecut din întâmplare cu maşina şi am văzut semnul "De Vânzare" în curte. De luni de zile mă uitam după o casă în acest perimetru! Asta aproape că-i prea frumoasă ca să fie adevărată! Mi-am dorit întotdeauna o astfel de casă.

- Cum să te fac să înțelegi? Nu câştigăm destui bani ca să putem locui într-un asemenea loc.

- Eu nu sunt o proastă, Ryan. Ştiu că vom fi strâmtorați un timp. Sunt dispusă să fac sacrificii. N-o să mai mâncăm friptură atât de des ca acum. O să reduc chiar şi cheltuielile pentru îmbrăcăminte. în definitiv, o gospodină nu are nevoie să-şi încarce dulapul cu haine scumpe în fiecare sezon. îi zâmbi drăgălaş. Vezi? Pot să fiu şi logică.

El clătină din cap.

- Mă tem că o să vrei şi mai mult. Poate că te-ai gândit să-ți iei un serviciu.

- Eu am un serviciu. îmi cresc copiii şi am grijă de gospodăria ta, spuse ea iritată. Am încheiat discuția asta mai înainte.

- Am avea nevoie de două salarii ca să facem față cheltuielilor unei locuințe ca asta.

- Atunci o să trebuiască să-ți iei un al doilea serviciu. Să creşti copiii e o muncă grea. Nici nu-ți închipui cât sunt de ocupată. Părea jignită că-i spusese să-şi ia un serviciu. Şi mai şi sunt însărcinată în şapte luni. Nimeni nu m-ar angaja, şi nu voi putea să-mi părăsesc noul născut încă vreo câteva luni. Iar dacă vom putea să plătim ratele atâta timp, atunci vom putea să le plătim mereu.

Ryan nu răspunse.

- Ştii că am dreptate.

- Karen, dar nu ne putem permite o asemenea casă.

- Eşti chiar zgârcit. Am vorbit şi cu mama şi...

- Cum, mama ta ştie?

- Nu văd de ce aş fi făcut un secret din asta. Am adus-o aici azi după-masă. N-am putut să intrăm, bineînțeles, ne-am zgâit doar pe ferestre şi mi-a sugerat ideea unordraperii de culoarea mierii în living şi^în sufragerie. îți place culoarea mierii, ce zici?

- Habar n-am ce culoare este aia. Karen zâmbi şi-l bătu pe mână.

- Ştiu. Aşa sunt bărbații. Nu te necăji. Mama şi cu mine ne vom îngriji de toate. Zicea că tata ne va da oricâți bani vom avea nevoie. Iar casa asta nu-i atât de departe de ei cum e cea în care locuim acum.

Ryan ştia că era învins şi detesta acest lucru.

- Karen, pentru ,ce trebuie să se petreacă aşa lucrurile între noi? Am putea să fim ^tât de fericiți!

- Eu sunt fericită. Părea jignită. E o cruzime din partea ta să-mi spui că nu eşti fericit cu mine. De aceea este atât de importantă casa asta pentru mine. Mă gândesc că o să-ți placă şi o să fii mândru de mine în ea. Eu pot fi o gazdă atât de bună, Ryan. Am fost crescută ca să ştiu să primesc oaspeți.

- Aş fi mândru cu ține şi într-o cocioabă. Casa nu are nimic de-a face cu asta. Eu vorbesc despre ceea ce se petrece între mine şi tine...

Karen întoarse capul ca să se uite pe fereastră.

- Nu înțeleg ce vrei să spui. Eu te iubesc tot atât cât te iubeam când m-am căsătorit cu tine. în curând vom avea doi copii frumoşi şi o casă de care vom putea să fim mândri. Nu ştiu ce-ai mai vrea.

Ryan se întreba cum e posibil ca ea să fie atât de obtuză. Nici unul dintre ei nu amintise de discuția care-l aruncase pe el, pentru totdeauna, în camera musafirilor; părea că-şi pierduse de tot capul. Nu era prima dată când Ryan se întreba dacă nu arf i trebuit să se adreseze unui psihiatru. Karen nu părea să gândească asemenea celorlalți.

După ieşirea pe care o avusese în legătură cu Chelsea şi veninul de atunci din glasul ei, Ryan se aşteptase să constate o schimbare de atitudine în comportarea fațade prietena ei, dar nu remarcase nici un fel de schimbare. Knren vorbea mai departe cu Chelsea ca şi cum n-ar fi intervenit nimic în relațiile lor obişnuite, o invita la masă sau în vizită cel puțin o dată sau de două ori pe săptămână, iar când erau împreună, Ryan nu găsea nici un indiciu că ea n-ar fi fost tot atât de apropiată de Chelsea ca de obicei. Implicațiile îi dădeau fiori.

Ce simțea oare în realitate Karen față de cineva sau de ceva? Ryan devenise din ce în ce mai bănuitor că afecțiunea ei față de orice era mai mult cerebrală decât sentimentală. Deşi cerebral nu era un cuvânt care săl poată fi asociat cu Karen. Avea ea vreun sentiment spontan pentru cineva? Ryan nu spera să descopere vreodată.

Karen şi Ryan petrecură sărbătoarea de 4 Iulie cu părinții ei. Petrecerea sărbătorilor împreună cu familia Baker devenise o obişnuință în viața lor, şi Ryan învățase să se adapteze. Erau acolo şi Joyce cu cei doi Todd, iar Todd jr. o făcu în curând pe Bethany să plângă. Ryan cu greu rezistase să nu-i ardă una şi să-şi ocrotească fiica. Ziua a trecut ca şi celelalte sărbători de când se căsătoriseră el şi Karen.

Noaptea, Karen a fost neliniştită, iar zgomotul televizorului l-a trezit pe Ryan din somn. S-a dus în camera de zi să vadă ce se petrece cu ea.

- N-am vrut să te trezesc. Karen se masa pe şale şi atinse televizorul cu năduf. Cred că am mâncat prea multă friptură.

- Poate din cauza copilului?

- Ar trebui să nasc săptămâna viitoare, dar Bethany s-a născut mai târziu. Bănuiesc că şi cu sarcina asta o să pățesc la fel.

- Nu neapărat. Doctorul ți-a spus că s-ar putea întâmpla oricând. Karen se ridică şi se duse către uşa de la patio. - Aş vrea să fie gata hârtiile pentru casă, pentru a ne muta înainte de a veni băieţelul nostru aici. N-am fost în stare nici să zugrăvesc camera lui.

- Ce treabă ai să zugrăveşti? Şi nici nu poți să urci scara în condiția ta. Dacă se va naşte înainte să ne mutăm, o să am eu grijă de toate astea. El tot nu face diferență.

- Nu ştiu cum poți fi atât de blazat în legătură cu viața noastră. Pe ține te aranjează foarte bine să rămânem aici.

- Da, îmi convine. Ryan se opri, încercând să fie îngăduitor cu ea. Karen, care era dificilă şi-n condiții obişnuite, devenea imposibilă când era însărcinată.

- Copilul va trece-n camera mea, iar eu voi trece la loc unde trebuie să stau.

- N-am vorbit despre asta.Ea se frecă din nou pe şale. Da, parc-ar fi o contracție. Cred că sunt în munci.

Ryan se uită la ceas şi se duse la telefon.

- Să-mi spui când începe din nou.

A sculat-o pe Chelsea, care nu s-a arătat prea surprinsă că o suna la ora aceea.

- Cred că au început muncile la Karen.

- Am plecat! Telefonul amuți în mâna lui, şi el îl puse-n furcă.

- Vine.

- Uite! Iar a început. Ryan îşi consultă ceasul.

- S-ar putea să fie o alarmă falsă, dar te voi duce la spital. Dacă am greşit, ne putem întoarce înapoi. Hai, îmbracă-te!

El se duse-n camera lui şi-şi trase blugii şi cămaşa. Karen nu părea prea încântată că trebuia să nască, dar el se simțea năpădit de emoție. Chiar dacă sarcina aceasta nu-i făcuse plăcere, acum când naşterea se apropia, se bucura. Se duse în cameră la Bethany şi se uită la fetiță. Adormise în mijlocul unei turme de animale umplute cu căiți, obrazul ei bucălat avea drept pernă un ursuleț, iar în pumnul durduliu ținea păpuşa preferată. Părul ei blond era împrăştiat ca un halou în jurul capului făcând-o să pară un înger. Când o atinse delicat pe obraz, fetița suspină uşor şl strânse păpuşa la piept. Dragostea lui pentru Bethany era atât de pură şi mistuitoare încât îi producea durere. S-ar fi luptat bucuros şi cu balaurii pentru acest copilaş.

Karen intră şi ea în cameră, şi priviră împreună la fiica lor. Ryan îşi puse brațul pe umărul lui Karen. Momente ca acesta răsplăteau toate neplăcerile pe care ie îndura.

- De ce crezi că întârzie Chelsea? Mi s-a rupt apa când eram în baie, asta-i clar.

înainte de a putea să răspundă, auziră o bătaie uşoară în uşă. Karen se grăbi să deschidă. Ryan mai întârzie cât să tragă cearşaful pe umerii lui Bethany.

Chelsea se îmbrăcase în grabă. Era nefardată şi de aceea părea mai tânără şi mai firavă.

- Te simți bine? o întrebă ea pe Karen.

- Deocamdată. Ce-i mai rău abia de-cum încolo mă aşteaptă. Ea o strânse pe Chelsea de mâini. Tare aş ~vrea să fii cu minei

- Păi asta şi fac, dar trebuie să rămân cu Bethany. Ryan însă va sta tot timpul lângă tine.

Karen aruncă o privire fugară soțului ei.

- Valiza mea e sub pat.

El se duse s-o ia şi se întoarse când Karen îi dădea Chelsei ultimele instrucțiuni.

- Putem să plecăm? întrebă râzând Chelsea. Ştiu tot atât de bine ca şi ține ce-i place lui Bethany la micul dejun. Hai!

Ryan o ținea de braț pe Karen, ajutând-o să se deplaseze până la maşini. Când se strecură pe scaunul şoferului, Karen îl strânse de braț.

- Mi-e teamă!

- N-ai de ce să te temi. Ai avut o naştere uşoară cu Bethany iar doctorul ne-a spus că asta o să fie şi mai uşoară.

- Uşoară! Sigur, îți convine să spui asta! Tu n-ai trecut prin a,şa ceva. Degetele lui Karen erau reci ca gheața. Şi dacă mor?

El opri maşina.

- Nu mergi la moarte. Peste câteva ore o să mai avem un copil perfect, iar tu vei fi liniştită şi fericită.

- Dar dacă nu va fi un copil normal? Se uită la Ryan pe întuneric în timp ce el se întorsese să conducă. Dacă-i lipsesc mâinile sau picioarele sau este un înapoiat mintal?

- O să-l iubim tot atât. E totu-n regulă. N-ai de ce să te temi.

- Dar dacă...

- Karen, calmează-te. Te montezi singură fără nici un motiv. •

Ea se afundă în scaun, cu privirea pironită drept înainte.

' - Mă bucurcă este ultimul meu copil. Urăsc sarcina. Tu habar n-ai cum este. Să dai naştere u nui copil este un iad! Nu-mi pasă ce spune doctorul. Doare!

- Ştiu. Dargândeşte-te la rezultat. Vom avea copilul pe care-l aşteptăm de nouă luni încoace.

Gonea către spital. Străzile erau aproape pustii şi el conducea mai repede ca de obicei.

Când clădirea spitalului începu să se zărească, Ryan se relaxa încet. Mai era încă nervos, dar nu voia să simtă asta Karen. Parcă la uşa camerei de gardă

şi un cărucior veni s-o ridice pe Karen, ca de obicei, iar el se duse să perfecteze actele de internare. ■ %

Chelsea nu putea dormi. încercase să se uite la televizor, dar nu era nimic interesant, aşa că se duse la bucătărie să-şi facă o cafea. Părea ciudat să se afle aici, în casa lui Karen şi a lui Ryan, fără ca ei să fie acasă. Nu prea ştia ce să facă pentru că nu-i trecuse prin cap să-şi ia de acasă cartea la care citea.

Coborî în hol ca să asculte dacă Bethany dormea cu adevărat. Fetița adormise repede şi respira adânc. Chelsea încercă să-şi imagineze cum va arăta noul născut. Karen era sigură că va fi băiat. Chelsea spera să fie aşa cum îşi dorea cu atâta ardoare Karen. Cât despre Ryan, el nu părea să aibă vreo preferință în privința sexuală.

Chelsea părăsi camera lui Bethany şi porni prin hol către birou. îi atrase atenția o uşă deschisă. După o clipă de ezitare, intră înăuntru.

Era un dormitor separat, dar evident fusese folosit de cineva. Aprinse lumina şi-şi dădu seama că lucrurile îi aparțineau lui Ryan. Pentru un moment doar se uită lung. Apoi se duse la capătul holului şi se uită în dormitorul soților. Nu era nici o urmă de îmbrăcăminte sau alte lucruri de bărbat. Cămaşa de noapte a lui Karen şi halatul zăceau pe marginea patului; pe măsuța de toaletă erau cutiile ei cu bijuterii şi alte fleacuri femeieşti, hainele ei ocupau tot dulapul.

Chelsea rămase înlemnită. Ştia că Ryan dormise într-un dormitor improvizat în timpul celeilalte sarcini a lui Karen, dar lucrurile lui rămăseseră în dormitorul principal. Acum, mutaseră toate lucrurile. Karen şi Ryan nu mai dormeau în acelaşi dormitor şi separarea părea să fie definitivă.

Deodată se simți jenată ca şi cum ar fi aflat un lucru ruşinos despre ei. Stinse lumina şi părăsi camera lui Karen. Şovăi o clipă la uşa lui Ryan. Pentru ce s-o/ fi hotărât să trăiască în felul acesta? Ştia că fusese din inițiativa lui Karen, dar pentru ce fusese Ryan de acord? Ca"s"ă-şî liniştească gândurile, stinse lumina şi se întoarse în birou. Chelsea ştia că nu va putea să discute despre asta cu Karen, din moment ce nu-i spusese niciunul dintre ei despre această schimbare din viața lor. Pe de o parte se bucura ştiind că Ryan nu mai dormea cu Karen, dar, pe de alta, ar fi vrut să nu ştie acest lucru. Probabil că era un aranjament temporar, în ciuda aparențelor, o situație de convenință survenită în ultimele luni ale sarcinii lui Karen, nimic altceva.

Dar Chelsea îşi aminti de insistența lui Karen de a avea patru dormitoare şi ce-i spusese ea agentului imobiliar, că toate camerele vor fi folosite ca dormitoare şi nu ca un birou de la etaj. Doar dacă nu cumva Karen se gândise că va da naştere unor gemeni, în ciuda asigurărilor din partea doctorului că nu va fi aşa. Insă hotărârea ei de a nu mai rămâne însărcinată după această naştere, nu însemna oare că intenționa să continue să doarmă separat de Ryan?

Chelsea nu-şi putea imagina cum putea să dorească aşa ceva. Erau nopți în care tânjea în mod dureros după o cât de mică mângâiere din partea lui. Când îşi amintea sunetul vocii lui, din clipele pe care le petrecuse cu el, era torturată de singurătate. Dacă ar fi soția lui, nu şi-ar petrece nici o noapte fără el.

Orele curgeau greu. Trecuse de miezul nopții. Chelsea găsise o carte în birou şi încercă să citească, dar gândurile ei se întorceau mereu la Karen şi la copil, la Ryan şi la patul în care dormea singur.

La ora patru dimineața auzi zgomotul unei chei care era băgată în broască la uşa din față. Era Ryan, care râdea cu gura până la urechi.

- E tot o fată! Să o vezi, Chelsea, e tot atât de frumoasă ca şi Bethany.

- O fată? Şi Karen a fost dezamăgită? Cât despre el, ştia că nu era. - Nu cred că va fi, după ce se va obişnui cu ideea. Ce părere ai să-i punem numele "Ashley"?

- îmi place. Nu-mi închipuiam că v-ați gândit şi la un nume de fată.

- Păi nici nu ne gândisem. Ashley a fost ideea mea.

- îmi place. Karen e bine?

- Perfect. Copilul s-a născut acum o oră. Ar fi trebuit să-ți telefonez, dar m-am temut să n-o trezesc pe Bethany. De aceea am aşteptat ca să-ți spun personal. Ochii lui, plini de fericire, îi căutară fața. Are părul negru. Cel puțin deocamdată. Avem o blondă şi o brunetă.

- Mă bucur pentru voi. Chelsea râse de emoție. Abia aştept s-o văd.

- E puțin mai grea decât Bethany, dar are aceeaşi lungime. Familia Baker e încă la spital. Cred că au fost dezamăgiți că nu e băiat.

- O să le treacă.

Ryan o îmbrățişa spontan.

- O fetiță! Nici nu-mi vine, să cred! Chelsei îi plăcu în brațele lui.

- Am făcut cafea. Nu puteam să dorm.

- Aş vrea şi eu puțină. Oricum, nu va fi chip să dorm în noaptea asta. Sunt prea emoționat.

Se duseră în bucătărie şi Chelsea îi turnă o ceaşcă de cafea. Ryan intră în cămară şi aduse o cutie cu covrigei.

- Alimente bogate-n calorii, spuse el. Exact ce ne trebuie.

Se duseră în birou şi se aşezară pe podea, unul în fața celuilalt, cu picioarele strânse sub ei. Chelsea luă un covrigel şi, muşcând din el, spuse:

- Bethany a dormit aproape tot timpul. Sper ca şi noul născut, Ashley, să fie tot atât de bună ca şi sora ei mai mare. Chelsea râse amuzată. Ce caraghios e să te gândeşti la Bethany ca la sora mai mare! - Ți-am spus că are părul negru? Bekerii n-au fost prea încântați de asta. Doamna Baker zicea că, atunci când o să-i cadă părul de acum îi va creşte altul blond.

- Pariem că nu va fi aşa. Pun pariu că va fi brunetă ca tine.

- Sper. Că tot mă simt eu în minoritate în familia asta. Nu ştiu dacă înțelegi ce vreau să spun.

- înțeleg perfect! Eu țin la Karen, dar ai ei sunt foarte aroganți. îşi linse degetele: Sunt nişte covrigei buni. N-am mai mâncat de-o veşnicie covrigei dintr-ăştia. La cămin, trăiam din ei.

Ryan îi studie fața.

- Zilele acelea par atât de îndepărtate.

- Că bine zici. Tot aşa mi se pare şi mie. Chelsea se uita în ochii lui şi se întreba dacă era fericit în căsnicie. Era o întrebare pe care nu i-arfi pus-o niciodată. Parcă eram alți oameni atunci.

- Ai dorit vreodată să se întoarcă vremurile acelea? Chelsea se pomeni dând din cap.

- Ar fi atâtea lucruri pe care le-aş face altfel.

- Şi eu. Vocea lui sună răguşit şi ochii i se întunecară de o emoție inexprimabilă. Aş dori atât de mult.

Ea se temu să-i ceară explicații.

- Trebuie să plec. Acum eşti acasă, poți să ai grijă de Bethany:

- Nu pleca. Nu încă.

Chelsea fu străbătută de un fior. Cuvintele lui sunaseră atât de mângâietor.

Ryan ridică încet mâna şi o puse pe gâtul ei în aşa fel încât degetul mare să se rezeme-n bărbie, celelalte afundându-se în părul ei. Chiar dacă ar fi vrut, Chelsea nu s-ar fi putut mişca. Şi nu se mişcă.

El se aplecă spre ea, iar Chelsea îl întâlni la jumătatea drumului. La început, buzele lui se aşezară încetişor pe ale ei, uşor ca o amintire. Apoi sărutul se amplifică într-o furtunoasă pasiune. Chelsea îl sărută din nou, fără să-i pese dacă greşea. Nu-şi mai amintea că el îi aparținea lui Karen. Toată dragostea pe care i-o ascunsese de atâta timp explodă, şi-n clipa aceea i s-ar fi dăruit fără ezitare. Degetele lui se împletiră în părul ei şi o sărută ca şi cum ar fi fost doi îndrăgostiți, ca şi cum n-ar fi existat nici un obstacol în calea lor.

Cu respirația întretăiată, Chelsea se dădu înapoi., îşi lăsă fruntea pe bărbia lui, ținând ochii închişi ca şi' cum îşi strângea forțele ca să poată opri ceea ce începuseră să facă. El o strânse în brațe şi o ținu aşa, fără să scoată nici un cuvânt.

După un timp care păru o eternitate, ea spuse:

- Nu putem face asta.

- Ştiu, răspunse el, fără să-i dea drumul din brațe. Chelsea îşi ridică fața până-i întâlni ochii. Stătură

aşa mult timp fără să spună nici unul vreun cuvânt. Se priveau doar adânc în ochi, abia atingându-se, aproape cu sfiiciune.

Dureros de încet, Chelsea se trase înapoi.

- N-aş vrea să mă opresc, admise ea cu un suspin. Dar mâine m-aş urî dacă aş face-o.

- Nu. A fost vina mea. Ochii lui erau întunecaţi şi ezitanţi. Chelsea se întrebă de când dorise s-o atingă, să o sărute.N-o să se mai întâmple.

- Asta voiam să spun şi eu. Nu-mi pot explica cele întâmplate.

- Ştiu, şi eu simt acelaşi lucru.

- Ce-o să ne facem?

Tulburarea de pe faţa lui se şterse şi părea atât de obosit încât ar fi fost tentată să-l ia în braţe ca să-l liniştească.

- Nimic. N-o să mai facem nimic. Se dădu înapoi şi-şi lăsă mâinile să cadă în poală. Probabil că mă urăşti pentru cele întâmplate. Ea negă din cap.

- N-aş putea să te urăsc niciodată.

îşi trecu degetele prin părul ei, cum făcea când era mâhnit.

- îţi dai seama ce-am putut să fac? Karen e la spital cu pruncul meu. Fetiţa noastră este la capătul holului. Şi eu te sărutam pe tine!

- N-ai făcut-o numai tu, zise Chelsea atingându-i mâna, cuprinzând-o cu degetele şi aşteptând ca el să se uite la ea. Nu va şti nimeni niciodată.

- La ce bun? spuse el aproape mânios. Mi te va scoate asta din minte?

- Trebuie să plec. Dacă nu plec chiar acum... Nu mai era nevoie să-şi termine fraza. El înţelese. Ea se ridică şi se îndreptă spre uşă. Oprindu-se, se uită înapoi.

- Să ne închipuim că nu s-a întâmplat nimic astă seară. Pentru Karen.

- Bine.

Dar Chelsea nu va uita niciodată - ca şi el de altfel.Capitolul treisprezece

- Voi doi v-aţi certat cât am fost eu în spital? o întrebă Karen pe Chelsea.

- Nu, bineînţeles că nu. Chelsea se întoarse, prefăcându-se că ar căuta zbâmâitoarea lui Ashley.

- Şi el spune la fel, dar nu vă cred pe nici unul. Ştii că nu aţi mai rămas singuri în aceeaşi cameră de când m-am întors eu de la spital? N-ai mai venit niciodată de atunci la masă, iar Ryan are totdeauna de lucru în zilele în care vii tu la noi.

- Sunt închipuiri de-ale tale. Chelsea ţinea zbâmâitoarea deasupra copilului şi o mişca încetişor. Ashley urmărea jucăria cu ochii şi-şi mişca mânuţele durdulii, în timp ce Bethany încerca să se caţăre în poala Chelsei ca să ia jucăria. Probabil că ăsta-i un simptom al depresiunii de după naştere. Karen o privi pe gânduri.

- Aşa crezi tu? Am auzit că se pot petrece lucruri ciudate în minte.

- Ce altceva ar putea fi? Doar ştii că eu şi cu Ryan nu ne-am certat niciodată.

O duru că-i pronunța numele atât de indiferentă, special pentru Karen. Din noaptea în care îl sărutase pe Ryan era apăsată de sentimentul vinovăției. îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că şi el trecea prin aceeaşi frământare. Acesta era motivul pentru care evitau să se vadă. Amintirea sărutului era încă vie în mintea lor.

- Dacă aşa stau lucrurile, mă simt prost pentru ce am zis. Karen râse şi luă copilul. Slavă Domnului că n-o să mai trec niciodată prin aşa ceva. Faptul că mi-am legat trompele a fost cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut vreodată.

Chelsea o luă pe Bethany în poală şi o lăsă să se joace cu pletele care-i atârnau pe umeri.

- Azi mi-am găsit un serviciu, la cineva care mă plăteşte mai bine decât Burger Barn.

- Chiar? Eu credeam că te întorci la pictură.

- La ce bun? Nu pot să expun în nici o galerie, iar tablourile în stil victorian au ieşit din modă- Cred că n-am să mai pictez deloc. Netezi părul copilului. N-am nici un impuls creator.

Karen o îmbrățişa pe Ashley.

- Cred că am creat pentru amândouă, zilele astea. Şi, deci, unde vei lucra? Hai, vorbeşte-mi despre asta.

- La Spencer Construction. Biroul lor principal este pe artera comercială, şi o să fiu, o să lucrez la primirea comenzilor. N-o să mă îmbogățesc cu ce o să-mi dea ei,dar voi putea să-mi plătesc notele de plată şi-mi va mai rămâne şi ceva de buzunar.

- Ce construiesc? Case?

- Nu, construcții comerciale. Realizează clădiri dintr-acelea care par făcute din sticlă neagră.

- E interesant! Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi interesată de construcții.

- Păi nici nu sunt. N-am nimic altceva de făcut decât să răspund la telefon şi să repartizez telefoanele respective către biroul căruia i se adresează. Dacă vine cineva pentru vreo întâlnire, îl îndrumez unde trebuie să se ducă. Fac şi cafele. Nu-i prea încântător, dar merge. Am nevoie de o pauză în pictură.

- Uneori aş vrea şi eu să am un serviciu, spuse Karen pe gânduri. Dar ideea nu mă ține mult. Şi, în afară de asta, mă vezi în stare să le spun mamei şi tatei că vreau să lucrez? Şi-ar închipui că mi-am pierdut mințile.

- Karen, dar multă lume lucrează, spuse Chelsea

sec.

- Ştiu, dar ei au spus întotdeauna că eu nu sunt făcută pentru asta. Cred că au dreptate. Eu sunt mai bună ca mamă. Le zâmbi copiilor şi se aplecă să-l

sărute pe cel mic. Ryan a vorbit cu agentul imobiliar şi ne putem muta în weekendul ăsta. Nu-i aşa că-i minunat?

- Da, este. Dar te simți în stare să te muti? Abia ai născut.

Karen râse.

- Păi, eu nu voi face nimic, bineînțeles. Când compania tatei instalează oameni în Dallas, ei le plătesc cheltuielile necesare mutării. El zice că va aranja ca să ne mute şi pe noi compania. Cică va fi un avantaj pentru companie, pentru că pe noi nu va trebui să ne mute decât la câteva blocuri mai departe. Eu nu va trebui să ridic nici un deget.

- Am să vin să te ajut la împachetat, când mă voi întoarce de la lucru, se oferi Chelsea, deşi se întreba dacă era o idee bună, pentru că va fi cu siguranță şi Ryan acolo.

- Nu-i nevoie. îmi trimite mama femeia care lucrează pentru ei. Eu doar voi sta lângă ea s-o dirijez. îți mulțumesc, totuşi, pentru că te-ai oferit.

Chelsea se uită la ceas. Era timpul să se întoarcă Ryan de la lucru.

- Trebuie să fug. Am o droaie de lucruri de făcut înainte de a mă duce la lucru. Nu-mi dădusem seama cât de des port blugi şi tenişi în picioare până astăzi de dimineață când m-am uitat în dulap.

- Mi-ar fi plăcut să merg cu tine să te ajut să-ți cumperi nişte fuste de culori neutre. Te ştiu eu pe tine. Te îmbraci ca o țigancă. Roşu nu merge la orice. E mai bine să ai bluze colorate şi fuste de o culoare neutră. Ai putea să începi să te-mbraci aşa.

- O să țin minte. Chelsea sărută cei doi copii, de rămas bun, şi plecă. Când ieşi afară ca să se ducă la maşină, căldura era atât de puternică încât făcea aerul să vibreze. întârziase prea mult. Până să deschidă uşa maşinii, apăru maşina lui Ryan. Ea ezită. Una era să-l evite şi alta să treacă pe lângă el fără să-i spună nici un cuvânt.

El coborî din maşină şi se uită la ea pe deasupra vehiculului. Se îndreptă către ea.

- Bună. Nu te-am mai văzut în ultima vreme. Se simți cuprinsă de un tremur nervos.

- Cred că ar putea fi şi mai bine.

- Probabil. Vocea lui era liniştită, dar arăta ca şi cum nu ar fi dormit mai liniştit decât ea. Dar tu ce faci?

-Bine, zâmbi ea. De azi încep să mă duc la serviciu. La Spencer Construction. O să fiu recepționeră.

- Tu eşti bună la aşa ceva. Ți-au plăcut întotdeauna oamenii. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Nici unul dintre ei nu putea să spună ce se petrece în sufletul lor. Acum nu mai voia nici să plece.

- Cum te simți? întrebă ea, în cele din urmă. Pari obosit.

El zâmbi, «Jar numai cu o schimă din gură, ochii îi erau trişti.

- Nimeni nu doarme prea mult când este un nou născut în casă. Stă micuța în camera lui Karen, dar tot o aud şi mă trezesc noaptea.

Chelsea se făcu a nu auzi referirea la faptul că ei dormeau în camere separate. Se întreba dacă această schimbare survenise numai acum, că se născuse copilul. După câte se părea, nu era aşa.

- E frumoasă. E un copil reuşit.

- Mulțumesc. Ți-a spus Karen că ne mutăm în weekendul ăsta?

- Da. Mi-a spus că va fi o recompensă din partea companiei.

El dădu din cap aprobativ.

- Mă simt destul de prost din cauza asta, dar îmi era imposibil s-o fac de unul singur, Troy este în concediu. Zâmbi jenat şi-i evită privirea. Bănuiesc că ăsta este unul din beneficiile faptului de a fi căsătorit cu fiica şefului.

- Ar putea fi şi mai rău.

Ochii lui se opriră mult timp într-ai ei. în cele din urmă spuse:

- Cred că ar fi bine să intru.

- Trebuie să plec şi eu.

- Chelsea, nu mă evita, spuse el cu glas scăzut. Mi-e greu să te văd şi să nu te pot atinge, dar e mai rău să nu te văd deloc.

Ea încuviință din cap neputând să scoată nici un cuvânt. Deschise cu greutate uşa maşinii şi intră în căldura de cuptor dinăuntru. Cât pomi motorul, nu se uită către Ryan. l-ar fi putut vedea ochii plini de lacrimi chiar şi prin geamurile prăfuite.

Spencer Construction se afla într-o clădire din sticlă metalizată construită de companie. Era o întreprindere uriaşă. Chelsea a învățat repede ce avea de făcut. Nu executau numai construcții, ci decorau şi interioare şi aveau şi un serviciu specializat în vânzări de imobile comerciale. Restul clădirii era concesionat avocaților, experților contabili şi consultanților financiari.

Chelsea era bucuroasă să vadă că femeile cu care lucra erau în general prietenoase şi că multe dintre ele erau dispuse să o ajute să se acomodeze cu noul serviciu. Munca nu era grea, dar era mult de lucru, atât încât ar fi justificat acum şi angajarea unui operator de pupitru în afara recepționerului.

Una dintre primele persoane pe care le-a întâlnit acolo a fost Sheila Stanford, care era secretara personală şi se ocupa de problemele de protocol la biroul personal al lui Lorne Spencer, proprietarul companiei. Sheila era de vârstă mijlocie şi arăta atrăgătoare şi inteligentă. Bârfele de la cafea ziceau că ar fi fost, iar după unii că mai era şi acum, iubita lui Spencer.

- Poate fi ca un urs când lucrezi cu el, spuse Sheila într-o dimineață pe când bea cafeaua numai cu Chelsea. Are toane, ştii! Lucrez cu el de atâția ani încât parc-am fi un cuplu căsătorit.

- E căsătorit?

- Lome? Nici gând! A fost odată, cu ani în urmă, dar el e căsătorit cu compania în aşa fel încât nici o femeie nu poate să suporte aşa ceva.

Chelsea-şi aminti de zvonurile care circulau şi se gândi că ar putea să fie adevărate. Ştia că el avea vreo patruzeci şi cinci de ani, prea tânăr ca să fie director principal executiv, dar prea bătrân ca să fie de o seamă cu Sheila. - Sunt aici de două săptămâni, dar nue-am întâlnit niciodată.

- Este la Wace şi nu a mai venit pe la serviciu. Uneori ia personal câte un proiect. Cred că a avut nevoie de o pauză în munca asta obositoare. E un bun arhitect, ştii. De aceea a ajuns într-un timp atât de scurt acolo unde este, adăugă Sheila. Şi tatăl lui a lucrat în construcții, dar pe scară mai mică.

- Nu ştiam că domnul Spencer este arhitect. Credeam că doar angajează arhitecți.

- Nu, a început ca arhitect, apoi a adăugat şi latura de construcții. Zice că e un fel de blocare a specializării. Putem să facem desigur, să construim şi să decorăm o clădire comercială, chiar să o şi vindem, fără a ieşi din această clădire.

- Pare eficientă.

- Este. Lorne a investit o aVere în compania asta, dar sunt sigură că şi-a recuperat-o şi încă ceva pe deasupra. Sheila puse jos ceaşca ei de cafea. Cred că e cazul să mă-ntorc în biroul meu. Am câteva scrisori de bătut la maşină. E de necrezut câtă corespondență îmi dă de bătut. Cred că-n cele din urmă va trebui să-şi deschidă un oficiu de corespondență personal.

Chelsea zâmbi şi se întoarse să răspundă la telefon. Dimineața fusese mai liniştită ca de obicei. Rareori i se întâmpla să poată sta de vorbă fără să fie întreruptă.

- Bună ziua, aici e Spencer Construction Company. în timp ce bătea în furcă pentru a face legătura solicitantului, se întreba dacă îi va plăcea vreodată munca de birou.

Săptămâna care a urmat s-a îmbolnăvit Sheila. Un virus circula prin oraş, şi Sheila l-a luat.

- Te înlocuiesc eu, i-a spus Chelsea. Stai în pat şi bea multe lichide.

Ziua aceea şi următoarele au fost un adevărat coşmar. Chelsea era acum mult prea ocupată. Primea şi telefoanele pentru Sheila. îi venise şi un pachet din multiplele scrisori ale lui Spencer de bătut la maşină, iar Chelsea le dădu secretarelor din întreprindere să le bată. Când fură gata, Chelsea le duse pe biroul lui Spencer.

Când ieşea aproape că dădu peste un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. El se încruntă la ea.

- Ce faci în biroul meu? Unde-i Sheila?

- Probabil că sunteți domnul Spencer. Eu sunt Chelsea Cavin. Sheila e bolnavă şi-i țin eu locul. .

- Dumneata lucrezi aici? Nu te-am mai văzut niciodată până acum. El se uită mai puțin mânios, acum că ştia că era o salariată.

- Lucrez de puțină vreme. Sunt recepționeră. El îşi lovi uşor bărbia proaspăt rasă cu degetul.

- îmi amintesc, mi-a spus Sheila ceva despre o persoană care pleca. Nu-mi închipuiam că o să angajeze pe altcineva atât de repede. Zâmbi şi deodată deveni drăguț.

- într-o oarecare măsură, ea îmi ordonează problemele.

- Nu vă mai rețin din treburi, încercă să treacă mai departe Chelsea.

- A, nu-i nici o grabă, îmi place să-mi cunosc salariații.

- Dar nu e nimeni care să primească telefoanele. Spencer se duse la biroul lui şi tastă un număr de

telefon intern.

- Sue? Poți să acoperi tu, pentru o vreme, şi telefonul din față? Mulțumesc. El închise telefonul, la loc doamnă Cavin.

- Domnişoară, nu sunt căsătorită.

Chelsea se aşează pe scaunul de piele din fața biroului. - Cum îți place la noi?

- Mi-a luat ceva timp până să mă obişnuiesc, dar îmi place. Era o mică minciună, dar una pe care era prudent s-o foloseşti când vorbeşti cu şeful.

- Atunci e bine. Sper că ți-a spus Sheila, când te-a angajat, despre beneficiile de care te vei bucura: asigurarea, concediile plătite după douăsprezece luni de la angajare...

- Da, domnule.

El zâmbi din nou şi clătină din deget.

- Nu suntem atât de protocolari aici. Poți să-mi spui Lorne.

Ea nu ştiu ce să răspundă.

- N-am auzit pe altcineva adresându-se dumneavoastră, iar Sheila, când vorbeşte despre dumneavoastră, vă zice domnul Spencer.

El râse.

- îmi placi. Eşti deschisă, spui tot ceea ce gândeşti.

- Din nefericire, da, îi răspunse şi ea cu un zâmbet. Dar nu voi fi la fel de sinceră şi cu clienții. Va trebui să am puțin tact.

- Sunt sigur că o vei face. El se răsuci cu un sfert de tură pe scaun. Zici că nu eşti căsătorită. Ai cumva un iubit?

- Nu. Dar de ce mă întrebați?

- Aş vrea să te invit în oraş, şi voiam să ştiu dacă ar fi cineva care să se supere.

Chelsea nu ştiu ce să zică.

- Nu cred că ar fi o idee bună, cât timp lucrez la dumneavoastră. Acesta-i genul de lucruri care nu sunt privite cu ochi buni.

- Te temi să nu te descopere şeful? Ea se ridică şi se-ndreptă către uşă:

- N-aş vrea să vă închipuiți că alerg după promovări sau favoruri speciale. Nu cred că e înțelept să mă invitați în oraş. El păru intrigat.

- Dar nu te-am chemat pentru cine ştie ce afaceri ilicite. Te invit pur şi simplu la masă.

Chelsea roşi.

- Scuzați-mă, e necivilizat din partea mea, chiar aşa am şi crezut...

- Ştiu. Am văzut şi eu filme vechi pe tema asta. Nu, te invit doar la masă. Imi place să cunosc oamenii care lucrează pentru mine. Dacă ai fi fost bărbat şi te-aş fi invitat la masă, nu te-ai fi gândit la nimic altceva.

- E drept. Nu m-aş fi gândit aşa. Bine, îmi va face plăcere să iau masa cu dumneavoastră.

- Perfect. Ce-ai zice să mergem astă seară? Ea râse.

- Aşa de repede? Bine. N-am nimic altceva planificat. -Atunci, putem să plecăm direct de la serviciu.

Ea dădu din cap afirmativ.

- Am să vă aştept la ieşire.

Ducându-se înapoi în birou, îşi dădu seama că era chiar interesată să-l cunoască mai bine. Era destul de important dacă trebuia să lucreze împreună mai mult timp.

După orele de serviciu, Chelsea zăbovi lăsându-i pe ceilalți să plece înainte. Lorne fu printre ultimii care coborî în hol.

- Am întârziat, spuse el ca o scuză. A trebuit să vorbesc la telefon cu un om despre clădirea pe care o executăm la Waco. El a cam lungit vorba.

- Nici o problemă. Sheila mi-a spus că sunteți arhitectul acelei lucrări.

- Da, sunt vreo doi ani şi mai bine de când m-am apucat să lucrez şi eu personal. Trebuie să mai lucrez şi eu din când în când, ca să nu-mi ies din mână. Poate că ți-ar plăcea să o vezi mai de aproape când va fi gata. - Da, mi-ar plăcea.

Când coborau cu liftul, Chelsea avu impresia că mai multe persoane remarcaseră faptul că ea cobora eu Lorne şi comentau. Dacă va fi observat şi el, oricum n-a zis nimic. Traversară coridorul cu podeaua de marmură şi ieşiră în soarele fierbinte de afară.

Ea ştia unde parca el. Trebuise să ocolească în fiecare zi locul rezervat pentru maşina lui, când se întrecea cu alții în căutarea unui spațiu unde să-şi parcheze maşina. Astăzi Mercedesul lui era acolo. Era cafeniu, cu interiorul negru, şi- când îi deschise uşa, Chelsea remarcă mirosul specific al maşinilor noi dintr-o sală de expoziție.

Lome se aşeză pe scaunul şoferului. Chelsea rareori călătorise într-o maşină atât de scumpă şi fu impresionată, împotriva voinței.

El opri la un restaurant în drumul către oraş.

- Sper că-ți place pescăria. Cred că ăsta-i cel mai potrivit loc dacă-ți plac crevetele.

- îmi plac toate genurile de peşte.

Chelsea găsi că restaurantul avea un aer de intimitate. Era mai pretențios decât orice restaurant pe care-l frecventase până atunci. Se uită neliniştită la fusta şi bluza ei de toate zilele. Mulțumită lui Karen, învățase să se îmbrace mai îngrijit şi cu gust la lucru, chiar dacă prefera să arate ca o țigancă acasă.

După ce comandară, Chelsea spuse:

- Nu mă aşteptam la o cină atât de extravagantă. Nu pot crede că faceți asta cu toți salariații. îi aruncă o privire rapidă. Nu-i decât o cină, nu-i aşa? Spuneți-mi că n-am comis o greşeală pe care s-o regret mai târziu.

- Ai regreta chiar atât de tare dacă ar fi mai mult o întâlnire decât o însoțire la masă? îți repugnă chiar atât de tare? Zâmbi, conştient de faptul că nu era cazul.

- Nu s-ar putea spune niciodată că sunteți respingător. Dar, deşi am nevoie de acest serviciu, nu sunt chiar atât de presată încât să trebuiască să mă compromit. Intențiile dumneavoastră îmi pot crea multe complicații. El râse.

- E clar că nu vorbeşti pe ocolite. E reconfortant. Ultima mea recepționeră ar fi fost în stare să facă orice, întâmplător, n-am pus-o să facă nimic.

Chelsea îi studie fața. Lorne era frumos când zâmbea şi avea un aer romantic de trist când nu o făcea. Părul lui negru eraspicat cu cenuşiu, iar ochii cafenii păreau de ciocolată. îi amintea în oarecare măsură de Jason Randall, dar Lorne nu era căsătorit.

- Eşti un om interesant, spuse ea în cele din urmă, şi cred că m-ar interesa să te cunosc mai bine.

El se aplecă în față, şi ochii nu-i mai erau atât de tachinatori.

- Şi dumneata mă interesezi pe mine. într-un fel, aş fi vrut să te fi cunoscut înainte de a lucra la compania mea. Atunci mişcarea pe care vreau s-o fac nu ți s-ar fi părut atât de suspectă.

Ea zâmbi.

- Ce mişcare ai în minte? - Eşti dispusă să crezi numai lucruri rele despre mine. Ştiu că e o consolare ciudată, dar poziția dumitale în companie nu are un plafon nelimitat. Nu prea depinde de dumneata suirea treptelor promovării, dacă asta ți-a fost intenția la pornire.

- Ce vrei să zici?

- Că ne putem întâlni, bineînțeles cu acordul dumitale, şi aceasta nu va avea nici o influență asupra slujbei dumitale. Promovările în compania noastră

sunt mai mult sau mai puțin standarde pentru primii ani de muncă, şi, ca să fiu cinstit, recepționerele nu prea au rezistat la noi.- Ar fi rezistat, dacă ați fi angajat şi un operator de pupitru. Probabil că le munceşti la sânge.

- Am să mă gândesc la asta. Eşti prima care-mi spune care-i problema. Apreciez asta.

- Nu ştiu pentru ce, dar mă faci să fiu foarte sinceră. Nu sunt de obicei chiar atât de sinceră. Probabil că o să mă tem tot restul nopții pentru cele ce ți-am spus şi dacă nu cumva mă vei da afară mâine.

- îți promit că n-o voi face. Nu, vreau să te păstrez. De fapt, vreau să te țin în preajmă pentru o vreme.

Ieşirile la cină împreună după lucru deveniră un obicei în săptămânile următoare. Către mijlocul lunii august, Chelsea ştia că la serviciu îi era legat numele de cel al lui Lorne. Unele secretare începuseră să o evite când luau cafeaua, iar altele încercau să fie mai prietenoase decât înainte. Chelsea nu era sigură că-i plăceau aceste schimbări. Prietenia ei cu Lorne nu avea nimic de-a face cu modul în care-şi trata el salariatele, dar nici una dintre ele nu părea să creadă acest lucru.

Sheila se răcise față de Chelsea, şi aceasta o făcea pe Chelsea să creadă că mai mult ca sigur fusese iubita lui Lp/ne. Oricare ar fi fost situația, era de domeniul trecutului, pentru că Lome se îndrăgostise de Chelsea.

Ea ştiu înainte de a-i spune el. Spencer găsea tot felul de pretexte pentru a se opri la biroul ei de mai multe ori pe zi şi adesea rămânea la taclale chiar când aveau amândoi de lucru. Când a aflat că ea era pictoriță, a început să-i ceară părerea în legătură cu culorile şi designul folosite, iar Chelsea se simțea jenată că el nu-şi folosea grupul de decoratori pentru asta.

îi făcea curte în mod statornic. Era un dansator desăvârşit, iar discuțiile lor erau alerte şi interesante. Avea grijă ca ea să se distreze de fiecare dată. Chelsea nu fusese curtată niciodată de un om pentru care să nu conteze banii. începea să înțeleagă cum fusese răsfățată Karen din cauza averii părinților ei.

în cele din urmă, îl prezentă pe Lorne lui Karen şi Ryan. Contrar atitudinii față de Jason, Karen. s-a pronunțat din toată inima în favoarea lui Lorne. Ryan era mai puțin entuziast, dar Chelsea îl putea înțelege. Primele dăți a durut-o când s-a dus cu Lorne la ei în casă, pentru că ştia ce efect avea asupra lui Ryan. Dar ea trebuia să-şi continue viața aşa cum făcea şi el. Nu fusese niciodată vorba că Ryan ar părăsi-o pe Karen, iar Chelsea nu-l încurajase niciodată în sensul acesta. Şi, în afară de asta, cu cât s-ar fi obişnuit mai repede Ryan cu ideea de a o vedea cu Lorne, cu atât era mai bine pentru amândoi.

într-o seară, după ce au plecat de la Karen şi Ryan, Lorne, pe când conducea, era mai tăcut ca de obicei.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

- Nu, nu. Nimic. Mă gândeam doar la prietenii tăi. Se pare că au de toate, nu-i aşa? Ți-ai dori să ai şi tu ceea ce au ei?

Ea întoarse capul ca să-l privească. Dacă ar şti ce simt Karen şi Ryan unul față de celălalt.

- Ce vrei să spui?

- Au o casă frumoasă, doi copii minunați, chiar şi un câine.

- Câinele a fost ideea lui Karen. Chelsea zâmbi la amintirea întâmplării. Ea a hotărât că fetițele aveau nevoie de un animal prieten. Dar cred că lui nu i-a plăcut. Câinele a refuzat să fie dresat pentru casă, aşa că autoritara Karen a hotărât să-l pună în curtea din spate. Fetițele nu se duc aproape deloc să-l vadă. Aşa că bietul animal îşi petrece zilele săpând prin iarbă, iar nopțile latră la intruşii nevăzuți. Karen vrea să se descotorosească de el.

- Vreau să-ți arăt ceva.

- în loc să conducă maşina către casa ei, el întoarse în direcția opusă. Curând se găsiră nu departe de locul la care locuia acum Karen. Casele de aici erau printre cele mai frumoase din Dallas. Lorne încetini şi opri maşina.

Cât el ocoli ca să-i deschidă uşa de la maşină, Chelsea întinse capul şi privi pe fereastră. Casa era enormă, mai mare decât aceea pe care o aveau Bakerii. în grădină se aflau copaci uriaşi, şi grădinile, cu sistemul lor discret de iluminare, erau bine întreținute.

Se îndreptară spre intrarea din față. Chelsea se opri în verandă.

- Aici locuieşti tu?

- Da. Vreau s-o vezi.

Ea se întrebase unde o fi locuind şi pentru ce n-o dusese niciodată acolo. Acum înțelegea. Casa asta era suficientă cât să-i facă pe mulți să-şi schimbe atitudinea. Până în clipa aceasta, nu-şi dăduse seama cât de bogat era Lorne. Probabil că el vrusese să se asigure că o interesa persoana lui, nu banii pe care-i avea.

Casa era pe dinăuntru tot atât de frumoasă ca şi pe dinafară. Picioarele li se afundau în covoare moi. Prin nişe şi colțuri erau aşezate vase cu plante, arătând de parcă erau îngrijite de florari. Casa era mobilată elegant, deşi mai pretențios decât ar fi făcut-o Chelsea. Ştia că aici Karen s-ar simți ca acasă.

Lorne o purtă prin toate camerele de la parter, şi ajunseră în cele din urmă în birou.

- Asta-i camera mea preferată, spuse el privind-o enigmatic.

Chelsea se îndreptă spre rafturile de cărți care tapisau toți pereții. Multe cărți erau legate în piele, într-un colț se afla masa pentru proiecte, cu hârtia şi creioanele puse-n ordine. Un birou de mahon domina colțul opus. Mai multe scaune tapisate în piele maro-roşcat erau împrăştiate prin cameră.- înțeleg de ce. Cred că şi eu aş prefera-o.

- Crezi că ai putea să fii fericită atei? Ea râse.

- Cine n-ar fi? E ca un palat!

- E vorba de mai mult decât de aspectul casei. Voi merge până la capăt.

Ea îl privi nedumerită.

- Nu cred că înțeleg.

Lorne veni lângă ea şi o înlănțui cu brațele:

- Te întreb dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, Chelsea.

Ea rămase tăcută un timp îndelungat. Era frământată de emoții contradictorii. Se putea căsători oare cu un om, ştiind că îl iubea pe un altul? Pe de altă parte, ea şi Ryan nu aveau nici un viitor. Brusc luă o hotărâre.

- Vreau, Lorne.

• El se aplecă şi o sărută. Sărutările lui o excitau, dar n-o duceau la extaz cum se întâmpla când o săruta Ryan. Chelsea încercă pe cât putu să nu mai facă asemenea comparații. îl sărută şi ea, sperând să alunge demonii din creierul ei şi să se poată concentra asupra lui.

- Nu mi-ai spus că mă iubeşti, comentă el când o strânse şi o ținu în brațe.

- Nici tu nu mi-ai spus.

- Eu te iubesc, Chelsea. Nu prea mă pricep să spun asta. E o lipsă a mea, ştiu, dar asta nu înseamnă că nu simt. Vreau să te fac fericită.

Ea respiră adânc.

- Dacă ți-aş spune că sunt îndrăgostită de tine, ar fi o minciună. Dar țin la tine şi-ți voi fi o soție bună.

El păru că a căzut pe gânduri.

- E suficient pentru mine. Cu timpul o să mă iubeşti şi tu atât cât te iubesc eu.

- Sunt sigură că aşa va fi, îl susținu ea cu tărie. N-ai să ştii niciodată cât de mult doresc să te iubesc şi să nu te am decât pe tine în minte.- N-am mai fost îndrăgostit de multă vreme, spuse el aproape numai pentru el însuşi. Şi nu mă aşteptam să mă mai îndrăgostesc.

Se întrebă dacă-şi amintea de prima lui căsătorie. Nu-i vorbise niciodată despre asta. Dacă nu i-ar fi spus Sheila că a fost căsătorit, Chelsea nici n-ar fi bănuit.

- Eu am fost îndrăgostită odată.

- îl mai iubeşti şi acum? De aceea nu mă iubeşti pe mine?

Ea dădu din cap:

- întotdeauna am fost de părere că poți să iubeşti mai multe persoane, nu numai una singură. Poate chiar mult mai multe. Nu ştiu. Cred că mă tem să nu fiu rănită cumva.

Lorne o sărută din nou:

- Eu n-am să te rănesc niciodată, Chelsea. Suntem amândoi adulți şi nici unul dintre noi nu se aşteaptă la o poveste de dragoste nemuritoare. Eu sunt foarte impresionat de tine. Nu ne-am cunoscut de prea mult timp, şi n-arfi imposibil să pară prea rapid pentru oricine, dar eu sunt cu picioarele pe pământ. Ştiu ce vreau. Şi te vreau pe tine. Există riscul ca dragostea ta să nu se manifeste atât de repede cât aş dori eu, dar îmi asum acest risc.

Ea îi zâmbi.

- Atunci cred că ne putem căsători, şi să lăsăm restul lumii să se ducă dracului. Dacă n-o să ne înțeleagă nimeni, n-o să fie vina noastră.

- Fixează data. Dar nu lungi prea mult logodna. Nu vreau să te temi.

Chelsea se ridică pe vârful picioarelor ca să-l sărute. Demonul zbuciumului din ea nu se potolise, dar era hotărâtă să-l liniştească degrabă. Trebuia să se împace cu destinul, şi Lorne era cea mai bună soluție pentru problemele ei. Cu timpul, îşi spuse ea, o să ajungă să-l iubească atât încât să nu-l mai vadă numai pe Ryan în visurile ei. Capitolul paisprezece

Chelsea se duse să le spună lui Ryan şi lui Karen vestea despre eminenta ei căsătorie.

- Am vrut ca voi să fiți primi care află. M-a cerut în căsătorie Lorne şi am acceptat. întâlni ochii lui Ryan, în timp ce Karen chițăi şi alergă s-o îmbrățişeze. Ryan părea năucit. La vederea durerii întipărite pe fața lui Ryan, pe Chelsea o podidiră lacrimile.

- Mă bucur atât de tare pentru tine, izbucni Karen. Ați fixat o dată? Ce au spus părinții tăi? A, da, ziceai că noi suntem primii care am aflat. Sunt atât de emoționată! Tu nu eşti emoționat, Ryan? Chiar îmi place de Lorne! Vreau să zic că-mi place cu adevărat.

- N-am fixat încă data. Chelse'a ar fi vrut să se ducă să-l ia în brațe pe Ryan. M-a cerut abia aseară.

- Şi nu mi-ai dat un telefon? o întrebă Karen, ca şi cum era surprinsă că Chelsea nu simțise nevoia să-i aducă imediat la cunoştință vestea.

- Am considerat că e mai bine să ți-o spun personal, se eliberă Chelsea de Karen cu un zâmbet. Ştiam că o să fi emoționată.

- Emoționată e puțin zis pentru ceea ce simt eu! Crezi că părinții tăi vor veni la nuntă?

- Nu ştiu.

- Dacă nu vor veni, am să te ajut eu să rânduieşti totul. O să fie o nuntă mare, nu-i aşa? Nunțile mari sunt mai frumoase, după părerea mea.

- Eu aş prefera să fie mai mică.

- Dar dacă nu vor veni părinții tăi, cine te va da mirelui? Karen se uită către Ryan. Ştiu, Ryan va putea să Iacă asta.

El se întoarse cu spatele.

- Nu, nu cred că e o idee bună, adăugă repede Chelsea. Nu am nevoie de nimeni care să mă dea. Am plecat de mulți ani de acasă de la părinți. Nu e ca şi cum aş părăsi casa lor ca să vin la el.

- Dar trebuie să facă cineva asta. Poate că ar face-o tata. Dacă ar fi de acord.

- Poate. Nu m-am gândit deloc la asta. După cum am spus, nu s-a întâmplat decât aseară.

- Lorne e bărbatul ideal pentru tine. Am ştiut chiar din clipa în caree-lam văzut. Nu-i aşa că ți-am spus, Ryan? N-am simțit acelaşi lucru în privința lui Jason, dar Lorne m-a impresionat plăcut.

- Eu te-am întrebat ca să nu fac efortul să-mi închipui, glumi Chelsea.

- Trebuie să bem pentru asta. Mă întorc imediat. Karen ieşi grăbită.

Chelsea şi Ryan se aflau pentru prima dată singuri, din noaptea în care o sărutase tot în această cameră. Se priviră, şi între ei era o genune mai mare deGât spațiul care-i despărțea.

- îl iubeşti? o întrebă Ryan.

Chelsea întoarse capul, incapabilă să răspundă, temându-se de ceea ce trebuia să spună. El.veni lângă ea, făcând-o să se uite la el.

- îl iubeşti? repetă el, neputând să-şi ascundă durerea din glas şi din ochi.

Ea clătină tăcută din cap. Una era s-o minți pe Karen şi alta să-l minți pe Ryan.

- Nu.e-am spus-o.

- Probabil că te iubeşte foarte mult, dacă vrea să se căsătorească după ce i-ai spus că nu-l iubeşti. Pentru ce ar vrea un bărbat să facă aşa ceva?

Nu se gândise niciodată la aspectul acesta.

- Nu ştiu. Bănuiesc că o face crezând că îl voi iubi cu timpul. îmi place de el. Nu e ca şi cum nici nu mi-ar păsa de el.

Nu mai rezista să-l privească drept în față, simțea cum o podideau lacrimile care ar fi dat-o de gol.- Faci o greşeală, îi şterse el cu delicatețe o lacrimă ce i se scurgea pe obraz.

- Nu. Nu fac. Nu pot să trăiesc numai din fărâmituri. Ai idee cât mi-a fost de greu în ultimii doi ani? şopti ea pentru eventualitatea că s-ar fi întors Karen, şi nu-şi putu stăpâni durerea din glas.

- Da. Ştiu exact cât ți-a fost de greu.

- Mă îndoiesc. Tu n-ai fost nevoit să mă vizitezi în casa soțului meu şi să îngrijeşti de copiii noştri.

- Nu încă, ce-i drept.

Ea se încruntă la el şi strânse din pumni ca să se abțină să nu îl strângă-n brațe.

- Sunteți îngrozitor de tăcuți, spuse Karen revenind în cameră. Adusese o tavă cu trei pahare cu vin. Am crezut pentru o clipă că'a plecat Chel.

Se apropie de ei şi întinse tava către fiecare ca să-şi

poată lua un pahar.

Chelsea îşi şterse lacrimile pe furiş. ,

După ce luă şi paharul ei, Karen puse tava de o

parte.

- Ştiu că e devreme, dar, cum zice tati, soarele începe să apară la orizont.

Ea întinse paharul către Chelsea:

- Pentru fericirea ta. Se uită iscoditor către Ryan. Ce s-a întâmplat? Nu vrei să toastezi pentru Chelsea?

El ridică paharul.

- Pentru fericirea Chelsei, spuse el. Chelsei i se păru amar vinul.

- îmi place casa asta, spuse Karen în şoaptă urmând-o pe Chelsea prin hol. Fiecare dintre ele ținea în brațe câte o cutie cu lucrurile Chelsei.

- Da, e impresionantă. Chelsea îşi echilibra cutia, ca să poată deschide uşa de la dormitor. Las-o aici.

- Suntem singure? Credeam că Lorne are o menajeră.- Vine o femeie lunea, miercurea şi vinerea. Azi e ziua ei liberă. De aceea am trecut eu pe aici, am luat cheia casei de la el.

Karen puse cutia pe podea lângă toaletă.

- Doamne, ia te uită la camera asta! Pe lângă ea, casa mea pare o colibă!

Chelsea se uită împrejur ca şi cum nici n-ar fi observat camera până atunci.

- E frumoasă, nu-i aşa?

Patul cu baldachin părea uriaş. Capul patului era din alamă strălucitoare lustruită ca să sclipească. Celelalte mobile erau din stejar masiv cu alamă încastrată. Unul dintre pereți era în întregime din sticlă groasă şi avea vedere spre grădina din spate.

- îmi pare atât de bine că nu te-ai mutat la el înainte de nuntă, spuse Karen îndreptându-se spre fereastră. Ştiu că nu e treaba mea, dar cred că e important, totuşi.

Chelsea zâmbi, dar nu dădu glas părerii ei despre standardurile lui Karen.

- în felul acesta, poți pleca din casa ta proprie la nuntă şi să vii în casa mirelui. E mai frumos aşa. Mai tradițional.

Chelsea începu să-şi pună lucrurile în sertarele goale.

- Mă simt copleşită de locul ăsta, ca să-ți spun cinstit. Mie îmi plăcea apartamentul meu, în care ştiam unde se afla fiecare lucru. Dacă auzeam vreun zgomot noaptea, puteam deschide ochii şi să văd practic fiecare colțişor din casă. Aici trebuie să urc şi să cobor scările.

- Dar aici îl ai pe Lorne ca să te protejeze, observă Karen. E mai plăcut să ai un bărbat, în anumite privințe. Se duse la uşă şi privi de-a lungul holului. Ce-i în celelalte camere?

- Paturi pentru oaspeți. Du-te şi uită-te, dacă vrei. Karen se întoarse cu ochii plini de surprindere.- N-am văzut niciodată-n viața mea atâtea lucruri frumoase! Probabil că Lorne e bogat ca un reapi

- Probabil. - Nu eşti bucuroasă că te căsătoreşti cu o asemenea avere! Bineînțeles, tu eşti mai interesată de Lorne decât de banii lui - nu vreau să spun să nu fii, dar trebuie totuşi să simți ceva şi față de asta. Adică, doar dacă te gândeşti la toate lunile în care erai nesigură şi nu ştiai cum vei putea să-ți plăteşti chiria.

- Cred că zilele acelea au trecut pentru totdeauna. Aş minți dacă n-aş admite că mă bucur de situația mea. Să-ți socoteşti şi ultimul bănuț nu-i un lucru plăcut. Dar banii nu sunt totul.

- Ştiu. Ştiu. Am mai auzit asta. Banii nu aduc fericire. Dar ți-o pot procura totuşi pentru o vreme.

Chelsea râse:

- Adevărat.

Karen se aşeză pe pat şi sări pe el ca să-l încerce.

- Poți avea mulți copii într-o casă de dimensiunile astea. O să porneşti să-ți întemeiezi o familie chiar imediat?

- Rămâne de văzut.

- Nu? Trebuie. Sau poate că e mai bine să-ți faci planurile singură. Cred că ăsta-i cel mai bun lucru.

Chelsea nu răspunse.

- Dacă o să faci un copil imediat, copiii noştri ar putea să meargă împreună la şcoală. Eu îți pot procura informații despre Saint Anne. N-ar fi plăcut să-i vedem pe copiii noştri crescând împreună? Dacă ai avea o fată, ar putea fi cele mai bune prietene, aşa cum suntem noi.

- Nu ştiu dacă Lorne vrea măcar să aibă copii. Se lăsă pe vine şi zâmbi. Eu însă aş vrea să am copii. Le iubesc pe Bethany şi pe Ashley, dar ar fi minunat să am şi eu copilul meu, şi vreau să am o familie mare. Fiind singurul copil la părinți, am fost adesea singură.- Eu nu ştiu ce m-aş fi făcut fără Joyce. Nu suntem tot atât de apropiate ca atunci când eram copii, dar acum, fiind măritate amândouă, ne sfătuim adesea şi găsim rezolvări la probleme. Aş vrea ca şi fetele mele să fie tot atât de apropiate.

- Vrei să mai aduci o cutie? Aş vrea să mut totul în după-amiaza asta, dacă ar fi posibil.

Karen ieşi şi Chelsea o auzi cum coboară scările. Se opri din împachetat şi se ridică în picioare. Totul se petrecuse atât de repede. Nu mai avea timp nici să respire sau să înfiripe vreun gând până la nuntă.

Cum stabilise împreună cu Lorne că nu era cazul să prelungească logodna, căsătoria a fost fixată la jumătatea lunii septembrie. Se vor căsători în mai puțin de o săptămână. Oare procedase bine?

Părinții ei se bucuraseră de logodnă, deşi nu puteau să vină la nuntă. Ea şi Lorne hotărâseră să-şi petreacă luna de miere în Germania, în aşa fel încât să-i poată cunoaşte şi el. Chelsea spera că această călătorie îl va mătura din mintea ei pe celălalt. Tatăl lui Karen fusese de acord să țină locul tatălui Chelsei în lipsa acestuia, iar Chelsea s-a gândit că asta era în regulă, din moment ce ea îi frecventase ani de-a rândul pe Bakeri. Fulton Baker era aproape ca un tată pentru ea.

Karen voia să fie o nuntă uriaşă, dar Chelsea s-a ținut tare pe poziție în această problemă. Ea voia o nuntă mică, o petrecere intimă la care să participe numai prietenii cei mai apropiați. Karen trebuia să-i fie doamnă de onoare, iar Ryan cavaler de onoare. O surprinsese când Lorne îi ceruse acest lucru lui Ryan, dar nu avea alt prieten apropiat căruia să-i ceară un asemenea lucru. Uneori Chelsea se întreba pentru ce o fi având atât de puțini prieteni Lorne, dar asta nu era o întrebare pe care să i-o pună cuiva. Se gândise că se datora faptului că el fusese îngropat în munca lui. Ea nu mai lucra la Spencer Construction. De îndată ce fusese de acord să se mărite cu el, Lorne îi sugerase că ar fi mai bine să-şi dea demisia. Chelsea a fost bucuroasă că i-a cerut acest lucru. Nu se adaptase deloc muncii, iar celelalte femei oscilau între a fi reci sau prea prietenoase față de ea, de îndată ce aflaseră că se întâlneşte cu patronul. Sheila Stanford nici nu-i mai vorbea măcar.

în ultimele câteva săptămâni, Chelsea se concentrase să termine pânzele pe care le începuse, ca să poată să se pregătească să devină doamna Lorne Spencer. Nici nu-şi dăduse seama câte punți de legătură stabilise înainte de a întocmi listele cu locurile în care trebuia să înlocuiască fostul nume şi prestațiile pe care trebuia să le amâne sau să-şi înlocuiască adresa.

îl văzuse foarte puțin pe Ryan în ultimele săptămâni, dar acest lucru o bucura. Căsătorindu-se cu Lorne, era cel mai bun lucru pentru ea, era convinsă de asta. Dacă ar fi rămas singură, s-ar fi temut de ceea ce s-ar fi putut întâmpla între ea şi Ryan. Karen era prietena ei, şi îi era loială, dar era totuşi om. Ca soție a lui Lorne, ar fi fost mult mai puțin tentată.

- Ce faci? Mă aştepți pe mine? întrebă Karen aducând ultimele cutii.

- Ce? se uită surprinsă Chelsea. Scuză-mă. Cred că visam.

Karen zâmbi şi se aşează alături de ea pe podea.

- Nu te învinuiesc deloc. Dacă m-aş fi măritat cu un om ca Lorne Spencer, probabil că aş fi fost cu capu-n nori tot timpul. Chelsea îşi înghiți răspunsul. Nu era vina ei că-l luase Karen pe Ryan în dar. Deschizând cutia spuse:

- Nu cred că o să încapă toate astea în sertare.

' - Doar nu poți să aduci mobila ta. O vezi pusă aici?

- Nici într-un milion de ani. Chelsea o cumpărase din magazine ieftine şi de pe la bazare, aşa că mobila ei arăta ca atare, ea vezi dacă nu mai găseşti vreun sertar gol.

Karen făcu ocolul camerei, deschizând şi închizând sertarele.

- E îngrijit. îmi place. Nici nu-ți închipui cât de neglijenți pot fi bărbații. Tocmai vorbeam despre asta cu Joyce zilele trecute, la te uită! Lenjeria este împăturită. Cred că a fost călcată!

- Glumeşti! Chelsea se duse la sertarul pe care-l deschisese Karen. Ai dreptate.

- Vezi, ăsta-i avantajul să beneficiezi de o menajeră. Eu trebuie să fac totul singură. Ryan zice că nu ne putem permite o femeie. Clătină din cap amărâtă. Mi-e greu să aştept până când o să avem bani.

- Cred că pot muta unele din lucrurile lui Lorne în altă parte şi să-mi pun lenjeria mea de noapte în locul lor. Sertarul era aproape gol. Poate că ar trebui să-l întreb pe el mai întâi.

- Nu, pune-le. Karen luă lenjeria lui şi o puse pur şi simplu de-o parte. Aşa Acum ai destul loc?

Perfect.

- Mi-ar plăcea să vadă Ryan asta.

Karen se duse în mijlocul camerei şi se învârti în cerc.

- Nu văd care-ar fi motivul să vadă Ryan dormitorul lui Lorne.

- L-ar face să se gândească la fel la casa noastră. Se plânge mereu că e prea mare şi că nu avem destui bani. Tata i-a mărit salariul, după ce am vorbit eu cu el şi i-am explicat greutățile casei. Ne-a dat şi o bonificație la naşterea lui Ashley. Dacă Ryan ar şti că încă mai primesc întreținerea, s-ar înfuria!

Chelsea se uită către ea.

- Cum, părinții tăi îți mai plătesc încă întreținerea?- Doar până când îşi va permite Ryan să achite cheltuielile. Mama zice că nu trebuie să sufăr eu, numai pentru faptul că m-am căsătorit cu un om care n-are bani.

- Vorbeşti de parcă Ryan ar avea cel mai mic salariu. Are un salariu bun. Şi a mai crescut.

- Da. Şi e bun la serviciu, mi-a spus tata. Dar e atât de greu s-o porneşti de la nimica. Tu eşti norocoasă. Lorne are casa lui şi o afacere bine stabilită. N-o să trebuiască niciodată să te zgârceşti şi să faci economie.

- Amfăcut destul acest lucru în ultimii ani ca să merit să n-o mai fac şi acum.

- Da. Ți-ai plătit tributul, cum zice tata. Mă bucur atât de tare pentru tine.

- Asta-i tot ce am cărat cu drumul ăsta. Hai să mergem să aducem şi restul.

- Slavă Domnului că sunt mai multe lucruri de atârnat şi de înghesuit în baie, că n-a mai rămas nici un sertar.

Karen o urmă pe scări.

- Sper că n-am uitat nimic pentru nuntă. Am verificat de două ori la biserică, şi rochia ta azi dimineață, şi totul e-n ordine. Trebuie doar să-ți iei rochia astăzi după-masă. Să nu uiți s-o iei. O să ții minte?

- Cred că te poți bizui pe mine în privința asta, spuse Chelsea zâmbind.

- Să o şi încerci! Nu doar să iei cutia şi să pleci. Dacă e ceva în neregulă, se fac pe loc remedierile.

- Aşa am să procedez.

- Dacă ai fi fost mai înaltă, ai fi putut să porți rochia mea. Mama a pus-o bine, dar eu ți-aş fi împrumutat-o.

- Mulțumesc, dar prefer să o am pe a mea.

- Sigur că da. în felul acesta ai să poți să i-o dai fiicei

tale.

- Ba o s-o scurtez şi o s-o port ca rochie la cocktailuri.

- Asta-i o idee practică! Dar eu n-aş face niciodată aşa ceva. Nu cu rochia mea de mireasă. M-aş simți ciudat să mă îmbrac cu ea.

Chelsea mai controla o dată cu privirea camera, în timp ce se îndreptau spre uşă.

- O să-mi trebuiască multă vreme până să mă obişnuiesc să trăiesc într-un asemenea loc.

- Mie nu mi-ar fi trebuit-. M-aş fi adaptat imediat. îmi place casa asta.

Chelsea se asigură că încuiase uşa şi-i spuse că se va simți întotdeauna ca un intrus aici.

Nunta a fost făcută fast, dar frumoasă. Chelsea a fost bucuroasă că evitase tevatura şi tensiunea unei nunți ca a lui Karen. S-a îmbrăcat în aceeaşi cameră pe care o folosise şi Karen, dar, când a venit momentul să intre în biserică, a mers într-o capelă mică din spatele bisericii.

Karen a intrat în naos în urma ei. Ryan şi Lorne erau deja acolo. O clipă, Chelsea a trebuit să lupte împotriva impulsului de a izbucni în lacrimi şi a da bir cu fugiții. Dar Fulton Baker a ținut-o de braț a condus-o prin micul naos până a ajuns alături de Lorne.

El era frumos în costumul bleumarin. Pentru că rochia ei nu era prea elegantă, au hotărât ca el să renunțe la smoching. Lorne o privea cu ochi plini de

căldură şi repetă după preot cuvintele ca şi cum le-ar fi învățat dinainte. Glasul Chelsei nu era prea sigur. Lorne n-a vrut o verighetă scumpă, aşa că s-au mulțumit cu câte un inel. Cel pe care îl cumpărase pentru ea avea un cerc din diamante care prindea lumina răsfrângând-o ca pe un foc rece.

După ceremonie, Lorne o sărută, şi Chelsea îi zâmbi. Făcuse o alegere bună. Era sigură de asta. Ieşiră din biserică, soț şi soție.

Recepția a avut loc în casa Bakerilor, de aceea au fost atât de puțini invitați. Chelsea avea ciudata impresie că totul era ireal. Că visa şi se va trezi în curând. Că diamantul de pe mâna ei stângă şi bărbatul ce se afla alături de ea nu putea să însemne că era căsătorită. Se petrecuse totul atât de repede şi nu simțea nici o diferență.

Ryan participa bineînțeles şi el la recepție, dar stătea doar ca decor. Chelsea îl surprinsese de două ori privind-o, dar el întorsese capul cu un zâmbet. Ştia ce simțea el şi ar fi vrut să poată să-l consoleze. îşi amintea de durerea ei când se căsătorise el cu Karen şi cât de pustiită se simțise atunci. Dacă ar fi putut să-l scutească de această amărăciune, ar fi făcut-o cu drag.

Când plecară din casa familiei Baker, se duseră direct la aeroport. Chelsea stătea deoparte şi se uita la Lorne care verifica bagajele lor pentru zbor. Acesta era soțul ei. Ea se numea de acum Chelsea Spencer, nu Cavin. Şi din seara asta tot restul vieții ei va sta alături de Lorne. Tot i se mai părea că visează.

Se aşezară în avion şi Chelsea îşi încheie conştiincioasă cureaua de asigurare de la scaun. Lorne aşteptă până în ultima clipă ca să şi-o lege pe a lui. Ee auzi motoarele aparatului, simți mirosul propriu al avionului şi-şi spuse că zborul va fi perfect indiferent dacă îi place sau nu ei.

- Uite că s-a terminat, spuse el luându-i mâna într-a lui. M-am temut până-n ultima clipă că te vei răzgândi.

- Serios? N-aş fi făcut aşa ceva.

- Cu toate astea, eu m-am temut. O lovi uşor peste mână. N-aş fi vrut să ne petrecem prima noapte în aer, cu încă cincizeci de persoane alături.

Ea râse:

- Nici eu!

- Toată ziua nu m-am gândit decât la noaptea asta. Mă simt ca un puşti. Râse. Credeam că n-o să mai vină niciodată noaptea asta.

- Mie mi se pare că parcă aş zbura. Ca şi când aş fi clipit doar şi orele s-ar fi scurs. Karen era plină de nerăbdare, cred că mi-a telefonat de o sută de ori săptămâna trecută.

- Acum ne putem linişti. S-a terminat toată tevatura. Ea îşi împleti degetele într-ale lui.

- Vreau să-ți mărturisesc ceva. Nu pot să sufăr să merg cu avionul.

- Atunci de ce ne ducem în Germania? Puteam să-i cunosc pe părinții tăi şi altădată.

- Cu ani de zile în urmă când s-au întors din Statele Unite, zborul i-a afectat auzul mamei mele şi tensiunea arterială nu i s-a mai stabilizat de atunci. Voiam să te cunoască şi ei.

- Părinții mei nu mai există de mult, mi se pare ciudat când mă gândesc că am o altă familie. Şi încă aproape de-o vârstă cu mine.

Ea zâmbi:

- Uitasem că eşti mai mare decât mine. E un lucru care ny m-a deranjat niciodată.

- în fiecare an mă simt mai bătrân. Karen mă exasperează cu nesfârşitele ei liste şi planuri.

- Nu din cauza vârstei tale. Ea mă exasperează şi pe mine. Asta-i Karen.

- Apropo, când ne vom întoarce din Germania va trebui să lipsesc vreo câteva zile din oraş.

- Da? Unde te duci?

- La Austin. Am o ofertă pentru un proiect acolo. E o afacere importantă şi trebuie să mă duc personal ca să mă asigur că este întocmit cum trebuie.

- Pot să merg şi eu?

- Cred că ar fi mai bine dacă nu ai merge. Voi fi reținut tot timpul în şedințe şi te-ai plictisi. Te poți duce împreună cu Karen să faceți târguieli sau altceva. Ştiu că o să ai ce-i povesti despre Germania.

- Sigur. E bine şi aşa. Chelsea încercă să nu se simtă descumpănită. - îți ofer posibilitatea să te acomodezi cu casa fără să te-mpiedici de mine.

- Mă acomodez repede, îl asigură ea.

N-avea nici un motiv să-i spună lui că se temea să rămână singură în casa aceea uriaşă.

- O să-ți las o listă cu ce trebuie să faci în lipsa mea. Când să plăteşti menajera, de pildă.

- Lorne, nu m-aş supăra dacă ai sta toată ziua în şedință. Aş putea să iau maşina şi să mă duc să fac cumpărături acolo, tot atât de bine ca în Dallas.

- Nu mă duc cu maşina acolo, mă duc cu avionul. Se uită la ea ca şi cum n-ar fi mers niciodată cu maşina.

- A, nu închiriezi o maşină cât stai acolo?

- Chelsea, nu poți să mergi cu mine în călătoriile de afaceri. Asta e.

- Bine. Te-am întrebat doar.

Motoarele avionului îşi măriră turațiile şi Chelsea simți o uşoară zguduitură când porni avionul. Se uită pe fereastră la pista de decolare şi încercă să-şi spună că trepidațiile pe care le simțea se datorau zborului nu noii sale căsătorii.

Avionul întoarse şi începu decolarea. Chelsea îşi încleşta braţele pe scaun şi respiră adânc. Lorne îşi strânse în fine cureaua de siguranţă şi se uită pe o revistă scoasă din buzunarul scaunului din faţa lui. Avionul sălta în timp ce-şi mărea viteza; apoi, când aeroplanul părăsi pista şi se avântă în cer, Chelsea simţi de parcă s-ar fi rupt din mijloc.

Presiunea îi apăsa urechile, inima începu să-i bată cu putere în timp ce avionul se înclină şi începu călătoria. Ea îşi spuse pentru a mia oară că avioanele zboară în fiecare zi şi că era în perfectă siguranţă.

După câteva clipe, începu să se relaxeze şi se uită la Lorne. El răsfoia liniştit o revistă. însoţitoarea de bord se ridică şi începu să explice cum se foloseşte masca de oxigen şi procedurile de salvare pentru pasageri. Chelsea încercă să reţină fiecare cuvânt, deşi le auzise de atâtea ori. Lorne părea să nu o bage în seamă.

în timp ce se stabilizară la altitudinea de zbor, Chelsea se simţi ceva mai bine.

- Karen e îndrăgostită de casa noastră, spuse ea, ca să facă totuşi conversaţie.

- Zău? Drăguţ. Am construit casa aceea în şaptezeci şi cinci.

- Nu mi-am închipuit asta. Credeam că ai construit-o special pentru tine, nu? Nu-i de mirare că arată cum n-am mai văzut nici una până acum.

- Casele de dimensiunile acestea nu urmăresc un plan unitar, spuse el ca şi cum îl plictisea să facă o asemenea observaţie.

- Nu, bineînţeles că nu. Se simţi jenată. Toate casele în care locuise ea până acum erau făcute după acelaşi plan, şi la etaj doar cu câteva uşi diferit dispuse.

- Cred că e prea mare şi vreau să fac una care să fie nu doar frumoasă ci şi o investiţie bună. Când m-am hotărât s-o vând, mi-am zis că va trebui să obţin un profit bun.

- S-o vinzi? Cum, ne mutăm?

- La un moment dat. Doar n-ai vrea să stai acolo veşnic, nu-i aşa?

- Eu m-am gândit întotdeauna să mă mut pentru a avea un spaţiu mai mare. Dar singura casă care ar fi mai mare decât asta ar fi Buckingham Palace! Karen zice că ar trebui să avem o droaie de copii ca să putem umple toate paturile.

Lorne păru stingherit.

- Mie îmi plac copiii, adăugă ea repede, dar nu vreau să am chiar o ciurdă.

Văzând că el nu face nici un comentariu, îl întrebă:

- Ce te uiţi aşa?- Chelsea, cred că ar fi trebuit să discutăm problema asta mai înainte. Eu nu vreau copii.

Chelsea se uită uluită la el.

- Bine. Nu-i nevoie să-i avem chiar acum. Mi-arface plăcere să fim singuri o vreme.

- Nu vreau niciodată. Cred că ar fi trebuit să-ți spun de la început. Sunt însă atât de hotărât în privința asta încât am uitat că a avea copii este posibil într-o căsătorie.

- Nu vrei să ai niciodată copii? Nici măcar unul?

- Eu am suferit o vasectomie.

- Vai...

- îmi pare rău că nu ți-am spus. Mi-a scăpat din minte.

- E-n regulă. Mă surprinde, asta-i tot. Ea luă o revistă din buzunarul scaunului din fața ei şi începu s-o răsfoiască.

Nu vrea - nu poate să aibă copii! Clocoti mânia în ea. După zbuciumul şi încordarea din ultimele zile, asta punea capac la toate. Ea voia să aibă copii, iar el nu găsise de cuviință măcar să-i spună că nici nu se putea discuta despre aşa ceva? îşi mobiliza toate forțele ca să nu-i spună exact ceea ce gândea despre această omisiune.

Se calmă cu mare efort. Este o dezamăgire, dar căsătoria asta îşi avea şi beneficiile ei. Viața alături de Lorne va fi destul de palpitantă ca să-l poată scoate pe Ryan pentru totdeauna din gândurile ei. Asta merita orice sacrificiu.

La călătoria de întoarcere din Europa, era încă stăpânită de resentimente, dar se hotărî să nu-i spună lui Karen că nu va putea să aibă copii. Nu voia să fie nevoită să-şi apere soțul, în cazul în care ea n-ar fi fost de acord cu această hotărâre a lui. Capitolul cincisprezece

- Mi-ar fi plăcut să-mi spui din timp că nu vine şi Lorne, se încruntă Karen strângând tacâmurile de pe masă. Am făcut budincă şi rețeta mea este exact pentru patru persoane.

- Imi pare rău, dar n-am ştiut nici eu până când am telefonat la serviciu. A uitat să-mi spună că întârzie. Sau poate că a uitat doar Sheila. De când m-am căsătorit cu Lorne, nu prea e prietenoasă cu mine.

- A fost ceva între ei? întrebă Karen. Ştii, o idilă de serviciu?

- Am auzit că ar fi fost ceva. Dar desigur că nu-i un lucru despre care să-l întreb pe Lorne.

- Dacă mi-aş fi închipuit că ar fi fost ceva între soțul meu şi altă femeie, chiar dacă ar fi fost de domeniul trecutului, l-aş fi întrebat.

Chelsea nu răspunse timp de câteva minute.

- Karen, pot să discut ceva cu tine? Se uită împrejur ca să se asigure că Ryan mai era încă la copii. Nu crezi că e ciudat că Lorne lucrează până târziu acum? Nu făcea niciodată asta când doar ne întâlneam.

- Păi, nu prea te-ai întâlnit cu el mult timp, răspunse Karen punând deoparte farfuriile lui Lorne şi aşezând pe masă un suport pe care să aranjeze

budinca. Toată curtarea ta nu a durat decât vreo câteva luni. O privi mai de aproape pe Chelsea. Dar de ce întrebi?

- Când am telefonat ca să întreb de ce întârzie, mi-a răspuns Sheila la telefon.

Karen îşi ţuguie buzele gânditoare.

- Păi, e secretara lui, oricum.

- Ştiu, dădu din cap Chelsea. Probabil că e doar imaginaţia mea care lucrează.

- Sigur că da. Doar sunteţi încă proaspăt căsătoriţi.

- Da, aşa cred. Chelsea nu voia să recunoască înfaţa lui Karen că nu se simţea aşa.

Nu era de crezut că luna de miere să nu dureze decât atât cât au făcut călătoria de nuntă. Se simţea mai singură acum decât se simţea înainte de a se căsători cu Lorne.

- Ce ziceai că crezi? întrebă Ryan intrând în cameră.

- N-are importanţă.

Nu voia să ştie Ryan ce probleme erau între ea şi soţul ei.

- Am pus fetiţele în pat.

- Bun. Acum poate că vom reuşi să mâncăm în tihnă. Karen îi întinse Chelsei două pahare cu ceai să le pună pe masă.

- Păcat că nu a venit şi Lome, spuse Ryan. Iar lucrează până târziu?

- îşi iubeşte munca, răspunse Chelsea cu glas controlat. Mi-am închipuit că acum în preajma Crăciunului construcţiile vor fi lăsate pe planul doi, dar se pare că m-am înşelat.

- Mă surprinde că nu s-a menţinut vremea rea. Furtuna de zăpadă de săptămâna trecută a făcut să stagneze totul. Ryan îşi luă paharul cu ceai de pe masă. Eu n-am putut să mă duc la serviciu timp de două zile.

- Pe Lorne nu l-a reţinut acasă. A telefonat după un taxi şi a plecat. Spera să nu pară atât de furioasă cât se simţea. Işi petrecuse toată ziua frământându-se pentru sănătatea lui, ca în cele din urmă el să-i dea un telefon ca să-i spună că va dormi la birou din cauza condiţiilor nefavorabile de pe căile de acces. Nu se întorsese acasă decât a treia zi.

Ryan o fixă cu privirea.

- Eu cred că drumurile au fost mai rele de dimineaţă decât după ce toată ziua vehiculele au tot ostenit pe ele.

- Aşa cred şi eu.

Se ridică de la masă ca să aducă sarea şi piperul.

- Karen, unde ai ascuns sarea şi piperul?- în dulapul de lângă chiuvetă.

Chelsea se duse în bucătărie şi descoperi că Ryan o urmase. El o prinse de braţ.

- Te simți bine? -Sigur că da.

Ryan îi studie fața şi după aceea clătină din cap.

- Sper că şi tu eşti bine. Ea încercă să zâmbească:

- Credeam m-am aşteptat de la căsnicie la mai mult decât ar fi trebuit.

- Dacă ai vreodată nevoie de mine, sună-mă. Indiferent dacă-i ziua sau noaptea.

Ea dădu din cap. Oferta lui de a o ajuta aproape că o făcu să-i dea lacrimile. înainte de a se putea impacienta Karen de absența lor, Chelsea se întoarse în sufragerie cu solnițele cu sare şi piper.

- Tare mi-ar plăcea să nu mai tot aranjezi lucrurile în bucătărie.

- E mare, dar nu-i prea comodă, îi spuse Karen. Când am scăpat de bucătăria mică din prima noastră casă, ziceam căe-am apucat pe Dumnezeu de-un picior că aveam o bucătărie cu adevărat mare, dar aceasta are dulapuri în cele mai ciudate locuri. Cred că le-a conceput un bărbat, râse ea.

Chelsea aruncă o privire către Ryan, întrebându-se dacă nu avea nimic împotriva comentariilor din ce în ce mai depreciative despre bărbați pe care le făcea Karen. Oricum, dacă avea ceva împotrivă, Ryan nu lăsa să se . vadă.

- Veniți la petrecerea noastră de Crăciun? o întrebă Chelsea pe Karen înmânându-i budinca.

- Nu pot să lipsesc. îmi place casa aceea! Ryan râse.

- Bănuiesc că-ți dai seama cât prețuieşti tu, Chelsea. Vine să vadă casa... pe tine.- Ei, tu înțelegi ce vreau să spun, spuse Karen dând din mână. Chel, îmi place cum ați decorat-o de Crăciun.

- Mulțumesc. A fost un fleac, cu bugetul nelimitat de care am dispus. Sunt tentată să păstrez pomul de Crăciun tot anul, ca să continui să mă bucur de el.

- E frumos. Nu ştiu cum te-ai gândit la lucrurile pe care le-ai făcut. Mie nu mi-arfi trecut prin cap. Dacă aş încerca să împodobesc un copac ca acela, ar arăta caraghios. Cred că specializarea ta de artistă a fost răsplătită.

- Ai mai pictat în ultima vreme? o întrebă Ryan.

- Nu. Lorne zice că miroase prea urât. Şi are dreptate, bineînțeles. Uleiurile sunt frumoase când le priveşti, dar, ca să trăieşti în mirosul de ulei şi terepentinâ, trebuie să te deprinzi.

- Aşa e, spuse Karen strâmbând din nas. Aproape că-mi întorcea stomacul pe dos la cămin, şi nu pictai niciodată acolo. Să stai în mirosul ăla toată ziua, mă depăşeşte.

- N-ai putea să foloseşti vreuna din camerele nelocuite de sus? întrebă Ryan. Ştiu cât de mult îți place să pictezi.

Ea întoarse capul ca şi cum nici n-ar fi putut fi vorba de aşa ceva.

- Toate camerele sunt acoperite dintr-un capăt în celălalt cu covoare, ar fi o nenorocire dacă aş păta sau aş stropi ceva. Şi m-am şi săturat să tot pictez. N-am nici o plăcere, dacă ştiu că nu pot să expun nici un tablou.

- Asta nu-i cinstit, spuse Karen. Eu tot cred că ar trebui să-l dai în judecată pe Jason care te-a exclus aşa cum a făcut-o.

- Cu vremea, incidentul va fi uitat. Şi, din moment ce Lorne nu vrea să mai pictez, n-are nici un rost să mă grăbesc.

- Unde vă petreceți sărbătorile de Crăciun? întrebă Karen. Vă duceți în Germania?- Nu. Cred că rămânem acasă. Familia lui Lorne nu mai este în viață. O să tie un Crăciun liniştit.

- Cred că aşa este cel mai bine. Noi vom fi înconjurați de familie, ca de obicei. De mult îmi doresc să pot fugi şi să mă ascund pentru câteva minute. Karen se întinse şi luă încă o bucată de pâine cu usturoi. Af" fi primul Crăciun al lui Ashley, şi probabil, primul în care Bethany va înțelege despre ce e vorba.

- Să faci multe fotografii şi să-mi dai mie negativele.

- Chel, judecând după cum le iubeşti pe fetele mele, trebuie să faci un copil. Cred că eşti însărcinată.

Chelsea râse fără veselie.

- Nu sunt căsătorită decât de trei luni! Nu spusese nimănui că Lorne nu putea face copii. Şi apoi îi am pe ai tăi ca să-i iubesc.

- Nu-i acelaşi lucru. Nu-i deloc acelaşi lucru! Ryan o privi tăcut. Chelsea ar fi vrut ca el să nu aibă

acea misterioasă capacitate de a-i ghici gândurile. O putea citi ca pe o carte deschisă.

- Nu ştiu cu ce să mă îmbrac pentru petrecere, spuse Karen. Cred că m-aş putea îmbrăca în costumul acela roşu de lână cu guler alb. Mi-a rămas totuşi cam strâmt.

- Dar rochia bleumarin? o întrebă Chelsea. îți vine foarte bine.

- Nu ştiu. O îmbrac peste tot. Poate o să-mi cumpăr una nouă. Se uită peste masă la soțul ei. Şi să nu-mi spui că nu ne putem permite. Mai trebuie să-mi fac câte ceva nou din când în când. Doar nu vrei să fiu demodată.

- Şi mie-mi place rochia bleumarin, o fixă Ryan cu privirea. Nimeni de la petrecerea asta nu te-a văzut în ea.

- El chiar nu înțelege, se adresă Karen Chelsei, că bărbații pot să poarte acelaşi costum vechi la lucru ca şi la petreceri, sau oriunde în altă parte, şi nimeni nu observă. Dar nu-i acelaşi lucru cu o femeie.

- Eu însă nu m-am hotărât ce să îmbrac. Lorne îi spusese să-şi cumpere ceva nou, dar Chelsea ezitase, special pentru că ştia că nu-şi va permite şi Karen acelaşi lucru şi s-ar fi observat.

- Hainele n-au avut niciodată importanță pentru tine, lansă Karen remarca. Ai o poziție de menținut acum, ca şi mine. Nu ne mai putem îmbrăca în felul ăsta demodat.

Chelsea se uită la puloverul şi la blugii de pe ea.

- Eu sunt tot aia, Karen. Nu m-am schimbat.

- Ştiu. îți sugeram doar că poate că ar trebui. Eu n-am purtat niciodată blugi în casă totuşi. Nu ştii niciodată cine poate să-ți bată la uşă.

Ryan zâmbi crispat:

- A bătut altcineva în afară de mama ta şi de Joyce de când suntem căsătoriți?

- Nu despre asta e vorba, Ryan. Vezi? se adresă ea Chelsei, bărbații nu pot să înțeleagă.

- Atunci probabil că şi eu sunt bărbat, de vreme ce nu văd nici un motiv să-mi schimb stilul de viață numai pentru că acum am bani.

- Ar fi trebuit să ştiu că voi doi vă coalizați împotriva mea. întotdeauna ați făcut aşa, se încruntă Karen la ei.

- Ştiu cei de făcut, spuse Chelsea într-o inspirație de moment. Lasă-mă să-ți cumpăr eu o rochie de Crăciun.Asta va rezolva totul.

Imediat ce-i ieşiseră vorbele din gură, ştiu că făcuse o greşeală. Expresia lui Ryan se posomori, iar Karen începu să-i explice că nu poate fi de acord ca o prietenă să facă aşa ceva.

Chelsea descoperi că bogăția creează mai multe probleme decât poate să rezolve.

Petrecerea de Crăciun era oficială, pretențioasă, exact genul de întâlniri pe care le evitase întotdeauna Chelsea. Lui Karen îi plăceau.- Sandvişurile astea micuțe sunt minunate. Mă întreb din ce sunt făcute, spuse ea, cercetând din priviri camera. Trebuie să-mi dai şi mie numele furnizorului tău.

- Adresează-te lui Lorne. El s-a ocupat de gustări. Sau, mai bine zis, Sheila. Eu doar m-am îmbrăcat şi am coborât.

- Apropo, arăți minunat. E o rochie nouă?

- Lorne mi-a dăruit-o. Eu nu mi-aş fi cumpărat una neagră pentru Crăciun.

- E colosal! Karen mai mâncă un sandviş micuț. Nici nu-mi vine să cred ce persoane sunt aici. Lista ta de oaspeți probabil că a inclus toate personalitățile din oraş. Mă simt flatată că mă aflu aici.

- Nu fi proastă. Doar suntem prieteni. N-am petrecut nici un Crăciun fără tine şi fără Ryan, îi zâmbi ea peste masă. El fusese deosebit de tăcut de când veniseră. Chelsea ştia că asta se datora faptului că el nu mai văzuse până atunci casa ei - sau a lui Lorne - casa şi toate celelalte, şi nu crezuse în descrierile lui Karen. Chelsea se simțea puțin cam încurcată de ostentația lui.

Lorne trecu pe acolo şi, zâmbindu-i, o întrebă:

- Ai discutat cu familia Maxwell? Ziceau că nu te-au văzut toată seara.

- Atunci probabil că n-am vorbit cu ei.

Chelsea încercă să ascundă înțepătura din glasul ei. Chiar înainte de sosirea oaspeților, soțul ei o instruise cum să se amestece printre musafiri şi să nu stea de vorbă numai cu Ryan şi Karen.

- Unde sunt?

- E cuplul de lângă bolul cu punch. Probabil că-ți aminteşti de ei. Ea este bruneta aceea înaltă.

- Mă întorc imediat, le spuse Chelsea lui Karen şi Ryan.

îşi făcu loc prin mulțime până ajunse lângă familia Maxwell:- Mă bucur foarte mult că ați putut veni.

- Tocmai admiram cum ați aranjat casa. Cine v-a făcut decorațiile?

Chelsea zâmbi.

- Nimeni. Eu singură.

- Nu se poate! făcu doamna Maxwell cu neîncredere.

- Păi, eu sunt pictor profesionist. Cel puțin asta am fost. Dar acum sunt semipensionată.

- Eşti prea tânără ca să te pensionezi, spuse domnul Maxwell apropiindu-se puțin cam mult. El stătea în picioare şi îşi consuma conținutul cupei cu punch. Nu-i aşa că-i prea tânără, dragă?

- Sunt sigură că nu a fost decât o figură de stil, îi replică soția lui.

- Eu am pictat miniaturile victoriene de pe pomul de Crăciun şi de pe ghirlande, şi tot eu am cusut dantela de pe evantaie. Nu sunt tot atât de îndemânatecă la decorarea cu acul ca la pictura cu pensula, dar îmi place efectul dintre dantelă şi brocart.

- Dumnezeule mare! Vrei să spui că toate astea sunt ornamente făcute în casă? exclamă doamna Maxwell. Nu mi-aş fi putut închipui sub nici un cuvânt.

Chelsea nu-şi dădea seama dacă musafira ei spusese aceste cuvinte cu disprețul care se simțea.

- Ba da. Iar acum vă rog să mă scuzați, am văzut pe cineva pe care nue-am salutat încă.

Chelsea se strecură prin mulțime ca să ajungă din nou lângă Ryan şi Karen.

Karen descoperise pianul din nişa dintre living şi sufragerie. îşi trecu mâna peste el ca şi cum l-ar fi mângâiat. Chelsea îl deschise.

- Hai, cântă-ne ceva. Karen roşj şi ezită.

- Nu pot! In fața atâtor oameni?

- Te rog. Vreau să cânți. Karen se aşează la pian şi îşi plimbă degetele uşor pe clape.

- E bine acordat!

- Lome îl ține acordat, deşi nici unul dintre noi nu cântăm la pian.

Degetele dibace ale lui Karen începură o piesă susurătoare care-i plăcuse întotdeauna Chelsei. Ryan zâmbi cu mândrie. Talentul soției lui nu era destul de mare ca să se poată susține în circuitul concertelor, dar ea era mai bună decât pianiştii obişnuiți. Mulți dintre musafiri încetară să mai vorbească şi se apropiara ca să asculte.

Chelsea era mândră de prietena ei. Asta era Karen pe care o cunoscuse ea în şcoală. Timidă şi drăgălaşă, transformată de muzică. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ryan şi, pentru prima dată de multă vreme, nu mai văzu nefericirea ascunsă de pe figura lui. Spusese el odată că soția lui e ea însăşi numai atunci când se aşează la pian. Doar atunci este conştientă de ea însăşi.

Degetele ei se mişcau cu iscusință pe clape, trecând de la un cântec la altul, amestecând muzica populară cu cea clasică. Părea inepuizabilă, repertoriul ei fiind aproape nelimitat.

Lome se apropie de Chelsea şi o luă de-o parte de lângă pian. Când ajunseră destul de departe de mulțimea care se strânsese împrejur, îi spuse:

- Spune-i lui Karen să înceteze să mai cânte.

- Ce? îi răspunse ea râzând. De ce să-i spun asta?

- Pentru că a venit în calitate de musafir aici. Nu ca să distreze pe ceilalți. Am angajat un om care să facă acest lucru. E drept că a întârziat, dar se află în odaia de alături, enervat că ea cântă unele melodii din repertoriul lui.

- Cu atât mai rău, răspunse cu încăpățânare Chelsea. Trebuia să vină la timp. Mie îmi place s-o aud pe Karen cântând, mai mult decât pe oricine altcineva.

- Lumea probabil că-şi închipuie că am angajat-o ca să facă asta. Chelsea clătină din cap:

- E ridicol. Dacă aş fi în vizită la cineva şi o persoană ar începe să cânte la pian, mi-aş închipui că gazda mea are o prietenă talentată.

El zâmbi rece:

- Da, dar oamenii aceştia nu sunt obişnuiți cu deprinderile celor care trăiesc prin apartamentele din garaje. Ei socotesc că distracția este plătită. Prietena ta a făcut o prostie.

Chelsea se albi la față. Nu s-ar fi simțit mai prost dacă ar fi plesnit-o. Nu era pentru prima dată când Lorne i se adresa cu cruzime, dar nu se aşteptase că o va face în timpul unei petreceri din propria lor casă. Se uită împrejur să vadă dacă nu auzise cineva. Din fericire nu era nimeni prin apropiere.

Chelsea îi întoarse spatele şi se îndreptă către pian. Se uită pe furiş la fețele celor care se strânseseră să o asculte pe Karen. Păreau politicos plictisiți, ca şi cum ar fi ascultat muzica interpretată de un muzician plătit.

Ea îl apucă pe Ryan de braț şi-l trase de-o parte. în câteva cuvinte îi relată ce-i spusese Lorne.

- îmi pare rău, nu ştiu cum să procedez cu mai mult

tact.

Ryan îşi îndreptă capul şi căută cu privirile prin cameră.

- Unde-i el?

- Te rog să nu faci o scenă. Nu acum. Sunt furioasă pe el. După ce vor pleca toți am să discut chestia asta, îți promit. Găseşte un mod de a o scoate pe Karen de la pian înainte de a apuca vreunul dintre invitați s-o trateze ca pe o persoană angajată să cânte.

El se gândi o clipă, apoi spuse:

- Telefonează acasă şi cheam-o pe Bethany la telefon. Eu am să-i spun lui Karen că a sunat baby-sitterul ca să-i spună că fetiței îi e dor de ea. Asta o să aranjeze totul. Chelsea se grăbi să facă ce-i ceruse el. Vorbi cu Bethany până când sosi Karen la telefon. Cu un zâmbet, îi cedă receptorul:

- Se pare că lui Bethany îi e dor de tine. Karen luă receptorul, cu fața numai zâmbet. Chelsea şi Ryan se traseră la o parte ca să poată

vorbi:

- Sunt foarte jenată! N-aş fi vrut să-ți spun ce-a zis Lorne, dar nu aveam altă posibilitate.

- Sunt tot atât de afectat de ceea ce ți-a spus ție în legătură cu obiceiurile din apartamentele din garaje, ca şi de povestea cu Karen. Ryan încruntă din sprâncene. Aşa-ți vorbeşte întotdeauna?

- Nu. Bineînțeles că nu. Ar fi vrut ca el s-o creadă. Dar a vrut ca să nu fie pusă Karen într-o situație delicată, a fost însă lipsit de tact.

Ryan evident că nu o crezu. Chelsea nu era o adeptă a minciunii.

- Eşti sigură că eşti fericită? Te tratează cum trebuie?

- Ce să fac, Ryan? Să-I las, pentru că are o brutalitate pe care n-am observat-o niciodată înainte de a mă căsători? E o reacție necontrolată, nu-i aşa? şi apoi căsătoria e făcută din suişuri şi coborâşuri.

- Ştiu asta tot atât de bine ca şi tine. Chelsea se uită către Karen.

- Cred că ar fi mai bine să plecați, deşi regret că trebuie să-ți sugerez asta. Dacă ar solicita-o cineva să cânte la petrecerea lor sau ar întreba-o câți bani pretinde, ar supăra-o.

- După cât o cunosc eu pe Karen, va insista ea singură să plecăm imediat ce va închide telefonul. Ştii cum este ea cu copiii.

Karen închise şi se apropie de ei.

- Nu-mi place că fac asta, dar v-ar supăra dacă aş pleca mai devreme? Bethany vrea să mă duc acasă. Zice că îngrijitoarea are proble/ne cu Ashley pe

care a dus-o la culcare şi că pe ea o doare burtica. Cred că trebuie să fiu lângă ele.

- înțeleg. Chelsea îi conduse până la uşă. Am să vă ajut să vă găsiți hainele.

După ce plecară, Chelsea fu năpădită de emoții contradictorii. Acum, pentru că nu se mai temea că sentimentele lui Karen ar fi putut fi rănite, îşi dădea seama că rămăsese pe cap cu o casă plină de străini pe care trebuia să-i distreze. Karen şi Ryan fuseseră singurii ei prieteni pe care Lorne acceptase să-i invite.

. Se întoarse în living room şi încercă să se amestece printre musafiri aşa cum ar fi vrut Lorne să o facă de la început. Nu fusese niciodată bună pentru asemenea lucruri.

- Ce petrecere reuşită, i se adresă o bătrână. Pianista dumneavoastră a fost excepțională. Vă rog să-mi dați şi mie numele ei.

• Vă telefonez eu mâine, răspunse evaziv Chelsea.

îşi şi imagina ce-ar fi gândit Karen dacă ea i-ar fi dat numele şi numărul de telefon unei persoane care voia s-o angajeze ca pianist. Se pierdu în mulțime.

Pianistul pe care-l angajase Lorne era la pian, şi Chelsea se amuză în sinea ei că nu era tot atât de talentat pe cât era Karen. Nu-I asculta aproape nimeni, în loc să-l asculte, oamenii stăteau strânşi în grupuri ca înainte de a începe muzica.

în drumul ei prin cameră, Chelsea dădu peste familia Maxwell. Doamna Maxwell o sechestra înainte de a se putea eschiva.

- Am rămas consternată când am auzit că vă mutați. Ați găsit deja un cumpărător pentru casă?

- A fost o lovitură genială să dați o petrecere într-o casă ospitalieră, ca asta, adăugă soțul ei. O lovitură genială!- Să ne mutăm? Nici gând. Casa asta nu-i de vânzare, le zâmbi Chelsea confuză. Cine v-a dat ideea?

- Cum cine? Lorne, bineînțeles! Doamna Maxwell părea şi mai năucită decât Chelsea. Mi-a spus chiar el acum nu mai mult de zece minute că vă mutați la Austin şi că speră să vândă casa cât de repede va putea.

- Probabil că l-ați înțeles greşit.

- Nu, nu.e-am auzit şi eu, adăugă domnul Maxwell. Zicea că vă mutați. Deschide o nouă sucursală la Austin şi vrea să fie acolo în oraş.

- Vă rog să mă scuzați, se întoarse Chelsea pornind în căutarea soțului ei.

îl găsi la masă în sufragerie, controlând noile preparate pe care le scosese furnizorul.

- Ai venit, în fine, spuse el. A trebuit să fac eu ceea ce trebuia să faci tu.

- Lorne, ce-i cu povestea asta cu mutarea noastră la Austin?

Aştepta ca el să nege.

- Am să discut cu tine mai târziu. Am deschis o nouă sucursală acolo şi trebuie să pot supraveghea totul ca să înceapă cu bine.

O clipă doar îl privi lung.

- Vinzi casa noastră şi ne mutăm la Austin şi nici măcar n-ai catadicsit să-mi spui şi mie?

- Ssst! Vorbeşte mai încet, se uită el împrejur şi se încruntă la ea.

Chelsea se întoarse şi părăsi camera. îl auzi strigând-o, dar nu se opri. Orice i-arf i spus, era mai bine să o facă după ce plecau oaspeții. Fără să schimbe vreo vorbă cu cineva, trecu prin mulțime, sui treptele şi intră în dormitorul lor. De cum pătrunse, încuie uşa şi se aşează pe marginea patului.

"Să ne mutăm!" Nu putea săi intre asta în cap. Austin era la distanță de ore. Trebuia să străbată aproape jumătate din ținut! Era prea şocată ca să poată plânge sau să închege vreun gând coerent. Ştia doar că serile petrecute împreună cu Ryan şi Karen şi fetițele lor vor fi în curând de domeniul trecutului. în cele din urmă, începură să-i curgă lacrimile. Nu le putea reține să curgă. Se ridică în picioare şi se duse la şifonierul ei. Nu-i păsa dacă în casă mai erau sau nu o mulțime de oaspeți. Pentru ea petrecerea se terminase.

Se dezbrăcă şi-şi puse o cămaşă de noapte luată la întâmplare din sertar. Toropeala îi trecuse şi-i luase locul suferința. Se duse în baie şi-şi îndepărtă fardul, îşi perie părul, apoi îl împleti. Nu voia să-l lase liber, ca să-l tenteze pe Lorne să facă dragoste cu ea. Nu în seara asta.

întorcându-se către pat, se gândi să-i telefoneze lui" Karen, dar sS hotărî, în cele din urmă, să n-o facă. Karen probabil că era ocupată să culce copiii şi Chelsea nu era prea sigură că voia să-i vorbească acum. Şocul era mult prea proaspăt.

Dădu cuvertura la o parte şi se băgă în pat, lăsând camera în întuneric. Probabil că Lorne era furios, dar nu-i păsa. Dacă trebuia să fie cineva supărat, atunci ea era aceea.

în ultimele câteva săptămâni, Lorne începuse să facă aluzii nepoliticoase referitor la stilul ei de viață şi la inoportunitatea prietenilor ei. Adeseori, când le spunea lui Karen şi Ryan că el era la serviciu, el era de fapt în casă, dar refuza să-şi petreacă seara în casa lor. Uneori, când se întorcea acasă, nu-l mai găsea. Nu-i făcea plăcere să fie singură în casa aceea uriaşă, dar mai apoi observase că era preferabil să fie singură decât să stea împreună cu el.

Se ghemui într-un colț al patului, suferința producându-i o durere aproape fizică. Plângea tăcut în pernă. Dacă s-ar muta la Austin, nu i-ar mai fi văzut, pe Ryan şi fetițele, cu lunile. Poate chiar-cu anii, dacă Lorne ar fi ținut-o atât de strict în casă cum făcea la Dallas. Nu trecuseră niciodată mai mult de câteva săptămâni fără s-o vadă pe Karen, de când erau în primul an. Şi o parte din durerea ei era faptul că nu-l mai putea vedea pe Ryan. Chelsea se ura pentru sentimentele pe care le nutrea pentru soțul lui Karen, dar nu avea ce să facă. De când se căsătorise cu Lorne, vedea căsătoria cu alți ochi, şi-l dorea pe Ryan mai

mult ca oricând. Oare ştia Lorne asta? Imposibil! Chelsea avusese grijă să nu dea nici un semn că ar mai fi îndrăgostită de Ryan.

Aşa că Lorne nu putea să pretexteze gelozia ca motiv. Asta însemna că procedase aşa pentru că nu-i păsa destul de ea încât să-i spună că voia să vândă casa şi să părăsească oraşul.

Chelsea se întreba cum putuse să se bage într-o asemenea situație. Nu exista nici o altă cale de schimbare a lucrurilor decât printr-un divorț. Spera să poată adormi înainte de a pleca oaspeții şi de a se întoarce Lorne în pat. Altfel, era sigură că ar fi spus lucruri pe care le-ar fi regretat mai târziu.

Capitolul şaisprezece

Când Chelsea se trezi a doua zi de dimineață, locul lui Lorne din pat era neatins. Se ridică în şezut şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Fusese un coşmar? Dar când îşi închegă gândurile, înțelese că nu fusese coşmar. Lorne scosese casa la vânzare iar pe ea o muta la Austin fără s-o fi consultat măcar.

îşi trase capotul şi coborî scările, gândind că îl va găsi dormind pe canapea. Dar casa era goală. O cuprinse panica. Unde se dusese?

Ori încotro se uita, se vedeau resturile petrecerii. Pahare murdare peste tot, farfurii de desert şi şervețele

şifonate. Lumânările arseseră până la ultimul crâmpei şi covoarele erau murdare.

- Lorne! strigă ea cercetând camerele. Lorne, eşti

aici?

Auzi uşa de la intrarea din față deschizându-se şi alergă în living room ca să-l vadă intrând în casă, îmbrăcat tot în costumul pe care-l purtase cu o seară înainte. Unde ai fost? întrebă ea.

- La plimbare. Tu te-ai dus la culcare în toiul petrecerii mele, iar eu am plecat la plimbare. O privi cu dezgust. Nimic din ceea ce mi-ai putea spune n-ar scuza mojicia ta.

- Mojicia mea? Dar ce să mai zicem de a ta care ai pus casa-n vânzare fără măcar să-mi fi spus şi mie? Să trebuiască să aflu de la musafiri? Ce intenționai să faci? Aşteptai să vină un agent imobiliar cu eventualii cumpărători ca să-mi explice?

- Ştiam că o să fii împotrivă. Lorne se îndreptă spre scară.

- Stai, unde te duci? Trebuie să discutăm problema!

- Nu, nu trebuie. Se opri din drum ca să se uite la ea. Eu sunt proprietarul acestei case, aşa că am dreptul s-o vând când am chef. Afacerile mele mă solicită la Austin. Iar tu, ca soție, trebuie să mă urmezi. E clar.

Ea se duse la picioarele scării şi se prinse de balustradă.

- Sentimentele mele nu contează chiar deloc? -Ce ai fi vrut să fac? Să pierd o afacere de multe

milioane de dolari până când aş fi putut să vorbesc despre ea cu tine? Construiesc o promenadă la Austin, care va fi mai mare decât o promenadă obişnuită, acoperită. Trebuie să fiu acolo ca să văd dacă se face cum doresc eu. Nu vreau să tot călătoresc încoace şi-ncolo, şi bineînțeles că nu intenționez să stau la hotel cât timp va dura executarea proiectului. Mai ales că după aceea mă aştept să primesc şi alte comenzi, după ce se va vedea cât sunt de capabil. Trebuie să ne mutăm.

- Puteai să-mi spui şi mie mai înainte. Nu să mă laşi să aflu vestea de la străini.

Se ținea atât de strâns de stâlpul balustradei încât îi amorțiseră degetele.

- Sincer să fiu, nu credeam că voi avea probleme cu

tine.

Nu părea deloc pocăit - ci doar intrigat de reacția ei. Se întoarse şi porni mai departe pe scări.

- Aşteaptă puțin! Unde ai fost toată noaptea?

- La plimbare. Lorne nu se opri.

- Pe dracu, Lorne! Unde la plimbare? El se întoarse şi-i aruncă o privire rece:

- N-am de gând să-ți răspund la întrebarea asta. Noaptea trecută, tot timpul, m-ai pus în situații neplăcute. Ai insistat să-ți inviți prietenii care - trebuie să fii de acord - n-aveau nimic în comun cu cei de pe lista mea de invitați. Ba, Karen a mai făcut şi gafa să cânte la pian, ca şi cum şi-ar fi închipuit că asta era o seară pentru amatori. Şi în cele din urmă tu ai pus capac ducându-te la culcare în timp ce aveam musafiri în casă. Asta-i de neiertat.

- Karen a cântat mult mai bine decât insul pe care l-ai angajat tu, îl apostrofă Chelsea. Iar cât despre faptul că ei nu se potriveau cu ceilalți invitați, mă bucur! Pentru că ceilalți musafiri erau insuportabil de plictisitori! Nici unul nu era în stare să vorbească de altceva decât despre blazoane şi petreceri. Oamenii ăştia nu trăiesc în mod real?

-Ba destul de real. Dar nu prozaic, aşa cum erai tu obişnuită să trăieşti înainte de a te căsători cu mine.

- Şi asta-i o problemă! M-am săturat să te tot aud cum m-ai cules tu de pe drumuri!- Şi nu-i aşa? întrebă el zâmbind înnebunitor.

- Ascultă, Lorne! Eşti un simplu antreprenor, nu un membru al familiei regale. De acord că eşti bogat şi ți-ai cumpărat o poziție în societate, dar asta nu te ridică la un nivel superior mie!_Chelsea urcă furioasă ca o furtună treptele până la el. îmi datorezi respectul de a-mi spune unde ți-ai petrecut noaptea!

El îi aruncă o privire:

- Chiar vrei să ştii unde am fost? Chelsei îi pieri încrederea în ea:

- Ai fost cu o femeie?

- E cam greu să-ți închipui că mi-aş fi petrecut noaptea cu un bărbat, nu-i aşa?

Chelsea se repezi la el, dar Lorne o apucă de încheietura mâinii. Furioasă, se zbătu să se elibereze.

- O las baltă de data asta, spuse el, cu voce măsurată şi rece. Dar să nu mă mai întrebi niciodată aşa ceva. Dacă voi avea chef să plec, voi pleca! Dacă nu, am să fiu aici.

- Atunci acelaşi lucru e valabil şi pentru mine.

El o împinse de lângă el cu toată puterea. Chelsea se lovi puternic de perete apoi se prăbuşi. Năucită, se uită la el.

Lorne îngenunche în fața ei şi ridică degetul amenințător:

- Eşti un bun care poate fi consumat, Chelsea. Ține minte asta.

- De ce te-ai căsătorit cu mine? şopti ea. Nu mă iubeşti.

- Nici tu nu mă iubeşti pe mine. Mi-ai spus-o clar, dacă îmi amintesc eu bine. Imi plac competițiile. Mi-am dorit întotdeauna ceea ce nu aveam. Se ridică în picioare. Acum te am şi nu mai sunt sigur că te vreau.

Se întoarse şi plecă.

Chelsea, căzută jos, încercă să înțeleagă ce se întâmplase. Se ridică încet şi coborî treptele. Se aşeză pe canapeaua din birou, până când îl auzi părăsind casa, după care se duse sus să se îmbrace.

- Ce-nseamnă aia să te muți? exclamă Karen. Ryan o privea fix pe Chelsea, care îi evită privirea.

- E adevărat. Ne mutăm la Austin.

- Când? întrebă Ryan.

- Imediat ce va fi vândută casa, presupun. Nu ştiu exact. Nu ne-am decis încă, adăugă ea. Era foarte grijulie să nu-i lase să înțeleagă cum stăteau într-adevăr lucrurile între ea şi Lorne.

- Nu mi-ai spus niciodată că ai avea asemenea intenții, protestă Karen.

- Totul depinde de Lorne care a încheiat un contract să construiască promenada aceea. Cred că v-am spus despre asta. O să fie mai mare şi mai frumoasă decât promenada obişnuită, acoperită, dacă vă puteți imagina aşa ceva. Va trebui să vii acolo; vom face cumpărături împreună.

Karen arăta de parcă era gata să plângă:

- Dar n-am fost niciodată despărțite. Oricum, nu în oraşe diferite!

- O să supraviețuim. Bineînțeles că facturile de telefon ale lui Lorne vor sui până la cer, dar n-are importanță. Şi o să ne vizităm. Doar nu ne mutăm la capătul lumii. Austin e doar la o oră distanță cu avionul. O să vin din când în când în vizită la voi.

Habar n-avea dacă Lorne ar fi fost de acord cu asta, dar n-ar fi putut să suporte despărțirea, dacă el n-ar fi fost de acord. Se uită către Ryan ca să vadă cum primise vestea.

- E ceva în neregulă aici, spuse el rar. Dacă tu ai fi intenționat să te muți, ar fi fost primul lucru pe care ni l-ai fi spus. - Lorne a vrut să păstreze secretul până când era sigur. Doar v-am spus că şi eu am aflat abia noaptea trecută.

- Dar casa voastră este atât de drăguță!

- Karen, e prea mare! Nu-mi place să rămân singură în ea. E ca şi cum aş dormi într-un muzeu. Şi, sunt sigură că la Austin o să stăm într-una asemănătoare.

Se întrebă dacă va avea şi ea un cuvânt de spus în alegerea casei. O fi şi cumpărat una şi nu i-a spus nimic?

Bethany intră alergând în cameră şi se năpusti asupra genunchilor Chelsei. Ea se aşează cu băgare de seamă pe podea ca să îmbrățişeze fetița. Mai avea multe locuri dureroase de la căzătura din dimineața aceea şi ştia că avea multe vânătăi pe spate şi pe coapse.

- O să-mi fie dor de voi, spuse Chelsea cu glas chinuit. Bethany o privea cu solemnitate, neînțelegând ce se întâmpla.

- Aş fi vrut să locuieşti destul de aproape ca să crească împreună cu copiii noştri. Aş fi vrut să fie şi ei prieteni nedespărțiți, protestă Karen.

Pe Chelsea o podidiră lacrimile fără să şi le poată reține.

- Şi eu, şopti ea, încercând să-i zâmbească fetiței. Dar n-a fost să fie aşa.

- Tu n-ai nici un cuvânt de spus în privința asta? întrebă Ryan. De ce?

Ea îşi şterse lacrimile de pe obraji.

- Sigur că am un cuvânt de spus, dar profesia lui Lorne îl solicită la Austin. N-ar putea să se mute acolo şi să mă lase pe mine aici.

Când Bethany plecă din poala ei şi o luă spre hol cu paşi grăbiți, Chelsea constată că-i era greu să se ridice de jos şi încercă să mascheze asta față de ceilalți.

Ryan îi întinse mâna şi ea se prinse de ea.

- Cred că am îmbătrânit, spuse Chelsea încercând să schițeze un zâmbet. El nu făcu nici un comentariu, dar o privi atent. Chelsea ar fi vrut să aibă încredere în ei şi să. le ceară sfatul, dar mândria nu-i îngădui.

- Ştii când se va duce acolo să caute casă? întrebă Karen, conducând-o pe Chelsea către uşă.

- Nu încă. Lorne va pleca săptămâna viitoare. Poate că. va începe să caute şi casă.

- Fără tine? păru şocată Karen. Eu nu l-aş lăsa niciodată pe Ryan să facă asta. Dumnezeu ştie ce-ar putea el să aleagă?

- Construcțiile sunt specialitatea lui Lorne. Pot să am încredere în priceperea lui. Uită-te la casa în care stăm acum.

- Zici că tu n-ai de spus nici un cuvânt despre casă? întrebă Ryan. Că ar putea-o cumpăra fără să o vezi şi tu •mai înainte?

- Nu, bineînțeles că nu, încercă să zâmbească Cnelsea convingător. Doar că poate să facă nişte tatonări preliminare, atâta tot. N-o să cumpere o cas'ă fără să mi-o arate şi mie mai înainte. Se întrebă în sinea ei dacă era adevărat. Acum trebuie să fug. Am o mulțime de lucruri de făcut. Ne mai vedem într-o zi două.

- Dacă Lorne e plecat din oraş, vino luni la noi la masă. Telefonează-mi.

Karen îi făcu semn de rămas bun cu mâna şi închise uşa.

- Nu pot să cred aşa ceva! Să se mute Chelsea din oraş!

- Nu ți se pare ciudat? o întrebă Ryan, încruntând uşor din sprâncene.

- Cum adică ciudat?

- Nu sunt sigur, dar parcă ne-ar ascunde ceva.--Şi abia a putut să se ridice de pe podea. A trebuit s-o ajut eu.

- Asta nu înseamnă nimic. Eu mă aşez pe jos şi mă ridic toată ziua după fete. Chelsea nu-i însă obişnuită cu aşa ceva. Asta-i tot. - Dar până acum n-a mai avut niciodată probleme ca să se ridice de pe podea.

- Ryan, ce Doamne iartă-mă bălmăjeşti acolo? Eu mă tem c-o să o pierdem pe Chelsea şi tu nu te gândeşti decât dacă este sau nu tot atât de agilă ca acum un an.

- Nu sunt nici eu fericit să aud că se mută.

Era adevărat.Se simțea ca şi cum şi-ar fi pierdut o parte din el însuşi.

- Dar poate că este mai bine, spuse el, gândind cu glas tare.

- Cum să fie mai bine?

- Schimbările sunt bune pentru oameni.

Nu putea.să declare cât de tare se temea de această despărțire. Dar, dacă Chelsea ar fi rămas în continuare acolo, ar fi putut ei oare să păstreze distanța unul față de celălalt? Ea era mult prea tentantă. Dar, dacă pleca Chelsea, Ryan spera să poată reface dragostea dintre el şi Karen.

- Asta-i lucrul cel mai lipsit de suflet pe caree-am auzit vreodată, spuse Karen plină de mânie. îmi pleacă cea mai bună prietenă şi asta-i tot ce poți să spui? Că te bucuri că pleacă?

Ryan oftă:

- Hai, s-o lăsăm baltă, Karen. Nu vreau să mă cert cu ține astăzi.

Ea îl privi mustrător, dar el nu-i dădu atenție. Devenise expert în privința asta.

Casa pe care o cumpărase Lorne era aproape o copie fidelă a aceleia pe care tocmai o părăsiseră. Chelsea trecea dintr-o cameră în alta.

- O să mă pierd prin ele, comentă ea. - Nu, n-ai să te pierzi.

El inspectase casa cu ochi de constructor, ca să se asigure că se făcuseră toate îmbunătățirile pe care le ceruse.

- Aş vrea să te ajut s-o aranjezi.

- Cred că mai bine te-ai cocoloşi cât poți mai mult la prietenii tăi din Dallas. Nici nu se mai ostenea să-şi ascundă nepăsarea față de sentimentele ei când erau singuri. Şi apoi eu ştiu ce vreau.

Chelsea încruntă din sprâncene.

- Lorne, trebuie să stăm de vorbă.

- N-o iei de la început, bănuiesc.

- Cred că trebuie să divorțăm.

El o privi ca şi cum ar fi fost surprins:

- Un divorț? Nu!

- De ce nu?

- Primul motiv e pentru că abia am cumpărat casa. Apoi că de-abia ne-am căsătorit şi, în fine, că Texasul e un stat care asigură proprietatea comună a soților, proprietate pe care ar trebui s-o împart cu tine.

- Nu m-au interesat banii tăi înainte de a mă căsători şi nu mă interesează nici acum. Poți să-ți păstrezi casa.

- Iar în al doilea rând, ar dăuna afacerilor mele.

- Cum? se uită ea lung la el.

- M-am învârtit în cercuri largi în ultimii ani. Mulți mi-au spus că ar fi mai bine să am o soție. Una drăguță, care să ştie să discute cu clienții şi să-i încânte ca să facă afaceri cu mine.

-Asta nu prea seamănă cu mine.

- Ştiu. Dar poți fi instruită.

- N-am nevoie de permisiunea ta ca să divorțez. Oricum, nu după legile din Texas.

■ - Te-ai şi gândit la asta? Măi, măi, eşti plină de surprize astăzi. Ar fi o mare greşeală chiar şi pentru tine. Avocații mei ar avea grijă să nu te alegi cu nimic. L-aş putea băga chiar şi pe Ryan în asta. - Ryan, exlamă ea. Ce vrei să spui?

- N-ar fi nevoie să fie adevărat, dar de câte ori ai fost împreună cu ei, un avocat bun ar putea dovedi că mi-ai fost infidelă. Asta l-ar atrage pe judecător de partea mea. Ai apărea ca o căutătoare de aur şi o haimana.

- Nu pot să cred.

- Nu? Nu ştiu dacă n-ar vedea şi Karen la fel. Iar şeful lui Ryan e socrul lui, nu-i aşa?

Chelsea se dădu un pas înapoi:

- Mă şantajezi?

- Bineînțeles că nu. Vreau doar să-ți explic că ai regreta un gest pripit cum e divorțul.

Ea îl privi plină de curiozitate:

- De ce, Lorne? De ce vrei să mă păstrezi, din moment ce nu ne iubim? Ți-ai putea găsi altă soție, care să-ți amuze clienții, dacă asta-i tot ce aştepți de la mine.

- Sunt un om ocupat. Nu am timp de pierdut prin tribunale şi pe la avocați. Tu eşti drăguță şi faci impresie bună în pagina mondenă. îmi convine să am o femeie care să stea lângă mine în casă, decât să mă duc prin alte locuri să fac dragoste.

- Mă dezgusti! Cum ți-ai putea închipui că te-aş dori vreodată dacă mă tratezi astfel?

El zâmbi.

- Ți-am spus, îmi doresc întotdeauna ceea ce nu pot avea. Dacă încerci să mă refuzi, vei reveni în categoria lucrurilor interesante. Cel puțin pentru un timp.

Ea rămase la distanță:

- Nu e nevoie să procedezi aşa!

- Nu? Te temi atât de tare să te-ntorci să lucrezi în servicii de pe linie-moartă sau să încerci să vinzi tablouri pe care nu ți le expune nimeni?

- Nu ți-am povestit niciodată despre asta.

- Nu, dar ai făcut-o, şi dacă s-a întâmplat o dată, se va mai întâmpla. Aş putea să te împiedic să mai lucrezi vreodată ca artistă, dacă aş vrea. Nu trebuie decât să şoptesc un cuvânt la urechea potrivită, zâmbi el. Poate că l-aş convinge pe - cum îi zice? - Jason Randall, să mă ajute.

Chelsea se întoarse, ca să nu-l lase s-o vadă plângând.

- Urăsc casa asta.

- N-are importanță. El se uită la ceas. Acum plec. Stai aici şi aşteaptă oamenii care cară lucrurile. Ai grijă să nu zgârie sau să spargă ceva. Mă întorc diseară pe la nouă.Ea-şi îndulci figura.

- Unde este serviciul tău? Nu mi-ai spus niciodată. Nici nu ştiu unde să te sun dacă aş avea nevoie de tine.

- Nu-i nevoie să mă suni pentru nimic, înțelegi? Nu trebuie să fiu deranjat cu toate prostiile în timpul orelor de lucru.

Se îndreptă spre uşa din față fără să se uite înapoi la ea, părăsind-o pe Chelsea, care se întreba cum de intrase în porcăria asta.

în următorii doi ani, Ryan nu reuşi să şi-o alunge pe Chelsea din gânduri şi nici măcar să se gândească la ea în mod platonic. Nu fusese uşor. Fără influența liniştitoare a Chelsei, Karen era total sub influența lui Joyce şi a mamei sale, două femei care nu prea aveau mare considerație pentru bărbați. Oricât încercase Ryan, nu-i putea intra în voie soției lui.

în loc să se şteargă amintirea Chelsei din mintea lui, gândurile-i ca şi visele-i foarte erotice erau invadate de zâmbetul şi de imaginea ei. Ele îl făceau să fie bântuit de un dor pe care nu l-a înțeles niciodată soția lui.

Dormeau tot în camere separate. Şi, deşi era multă vreme de când începuseră să se strice relațiile dintre ei, el era deseori bucuros să mai facă o pauză. Karen îl cicălea şi țipa la el, încât i-ar f i trebuit o casă separată, nu doar o cameră. Singura consolare a lui Ryan erau fetițele. Bethany, care avea patru ani, era adorabilă, iar Ashley se uita la el ca la soare. Când se întorcea acasă de la lucru, alergau să-l întâmpine pisicindu-se şi râzând, iar el îşi revărsa cu bucurie toată dragostea asupra lor.

în compensare pentru atitudinea lui Karen față de el, stătea faptul că ea era o mamă bună. Trebuia să recunoască asta. Era singurul motiv pentru care nu era drăgăstoasă şi nici măcar prietenoasă față de el. Era ca şi cum dragostea pentru fetițe era un nou mod de a împărți habitatul, şi atâta părea să-i fie de ajuns.

O dată cu trecerea anului 1983, Ryan se apropia de douăzeci şi nouă de ani şi, pentru prima dată în viață, începu să fie conştient de trecerea timpului. Curând avea să împlinească treizeci de ani, şi nu trăise încă viața pe care şi-o dorise când era la colegiu. E drept că lucra pentru o companie prestigioasă şi avansase în mod regulat, dar Karen îi spunea adesea că totul se datora faptului că-l avea ca patron pe socrul lui. Contrar lui Todd care se folosea de relațiile familiei Baker ori de câte ori avea nevoie, lui Ryan nu-i plăcea să se ducă la cocteilurile familiei, şi dacă analiza mai bine căsnicia lui, constata că o ducea mai rău decât şi-ar fi închipuit.

- Karen, trebuie să facem ceva. Ne risipim şi nu-mi place asta.

Ea îşi ridică ochii de pe lucrul de mână:

- Cum ne risipim?

- ea gândeşte-te. Eşti fericită? Fericită cu adevărat, vreau să zic?

- Bineînțeles că sunt. Habar n-am ce vrei să spui, se întoarse ea la lucrul de mână.

Ryan se aşează alături de ea pe canapea.

- Iți mai aduci aminte când eram la colegiu? Câte vise ne făceam. Nu le duci dorul?

Ea se feri aproape imperceptibil. - Colegiul a fost acum o mie de ani! Vezi, că-mi şifonezi bluza.

- Credeam c-o să facem universul praf. Eu visam să revoluționez lumea computerelor, Chelsea că va deveni un al doilea Michelangelo în goană după bani, iartu... Tu ce-ți doreai, Karen?

- Habar n-am. Cred că-mi doream să fiu soție şi mamă, aşa că eu mi-am văzut visul cu ochii, îi aruncă ea un zâmbet. Vrei să mănânci la cină o bucată de friptură rece?

- Nu, urăsc friptura rece. Cum, tu nu ți-ai dorit nimic altceva decât o casă şi nişte copii? Dar în domeniul muzicii?

- Nu m-am specializat în muzică decât pentru că părinții mei voiau să mă specializez în ceva. Şi mi-am luat diploma - cu care Chelsea nu se poate lăuda - şi aşa mi-am liniştit părinții. Aş putea să prăjesc puțină carne. Mai e timp să dezgheț o bucată.

- Lasă, că nu mi-e foame, spuse el exasperat. -Dar peste două trei ore o să-ți fie.

- Hai să chemăm o baby-sitter şi să ieşim să luăm masa-n oraş. Mergem şi la un film. Ba nu, mai bine mergem să dansăm.

- Nu vreau să merg să dansez. Orchestra din localurile acelea cântă atât de tare şi, de cele mai multe ori, cântecele sunt absolut nemelodioase. Ce-or găsi puştii la ele de le îngână împreună cu orchestra, bănuieşti? Muzica noastră era mai melodioasă.

- Să mergem la un film, ce zici?

- Mai bine mă uit la TV. Dacă ieşim, trebuie să mă îmbrac.

- Păi, eşti îmbrăcată.

Ryan nu înțelegea de ce ar mai fi fost nevoie să se schimbe. Karen arăta întotdeauna de parcă aştepta musafiri. De-a lungul unei zile îşi împrospăta chiar şi fardul de câteva ori. - Nu pot să ies în oraş în rochia asta veche. La ce film vrei să mergem?

- Nu ştiu. Facem un tur pe promenadă şi vedem ce joacă.

Karen oftă de parcă asta ar fi fost prea mult:

- Du-te tu, eu rămân cu fetele, oftă ea şi înfipse acul de cusut în materialul pe care-l cosea. Am stat toată după-amiaza la centrul de comunicații ca să planificăm fondurile. Sunt prea obosită ca să mai ies încă o dată în oraş. Şi mă şi îndoiesc că am putea găsi o baby-sitter într-un timp atât de scurt. Ştii cum e tineretul de azi.

- Bine. Hai să culcăm copiii şi să jucăm ceva. „ - Ce să jucăm?

- Nu ştiu. Gin?

- Nu pot să sufăr jocul ăla. Dacă vrei să faci ceva, du-te şi fă. Nu-i nevoie să mă cari după tine, dacă vrei să ieşi undeva.

El îi studie profilul.

- Nu asta-i problema, Karen. El îi luă lucrul din mână şi-l puse deoparte. Căsătoria noastră trece printr-o criză. Rareori mai mergem undeva împreună. Tu ai treburile tale, eu pe ale mele. Nu avem nimic care să ne intereseze pe amândoi.

- E ridicol. Avem fetele.

El rămase o clipă pe gânduri.

- Poate că ar mai trebui să facem încă unu. Poate că ar fi băiat de data asta.

Karen se uită lung la el.

- Nu mai pot avea alt copil.

- Ba poți, cum să nu. N-ai decât douăzeci şi opt de

ani.

- Ştiu exact câți ani am, mulțumesc. El îi luă mâinile într-ale lui şi-i zâmbi.

- Nu ți-ar plăcea să mai ai un copil prin casă? Ashley e mare acum, are doi ani şi vorbeşte. Nu mai e bebeluş. Mi-e dor de nopțile în care-i dădeam biberonul, chiar şi de scutece. Ce zici?

- Doar ți-am spus că nu mai pot avea alt copil. Am trompele legate.

-Ce?

El crezu că n-a înțeles bine.

- Ți-am spus că o tac.

- Nu, Karen. Nu-mi amintesc aşa ceva. Ți-ai legat trompele? Când?

- Când s-a născut Ashley, bineînțeles. Ți-am spus că nu vreau decât doi copii şi că ăsta e ultimul.

- Nu mi-ai spus niciodată că ți-ai legat trompele! Karen! Cum ai putut să faci una ca asta? De ce nu m-ai consultat şi pe mine?

- Chelsea ştie. Cred că ți-am spus şi ție.

- Chelsea ştie şi eu nu? Şi nu pot fi dezlegate?

- Mă îndoiesc. Şi, chiar dacă s-ar putea, eu nu mai vreau să fiu însărcinată, întinse ea mâna după lucrul de mână Şi nici casa noastră nu are decât patru dormitoare. Dacă am mai avea un copil, ne-ar mai trebui un dormitor.

- Nu dacă m-aş muta eu la tine-n dormitor, unde ar trebui să stau.

- Nici nu se discută asta.

El îi smulse materialul din mână şi-l aruncă pe podea:

- Ei drăcie, ia ascultă! M-am săturat să iei numai tu toate hotărârile! Poate că Todd sau tatăl tău ar fi de acord cu aşa ceva, dar eu nu. Nu vreau să nu se iasă din cuvântul meu, dar insist să luăm hotărârile împreună. Am lăsat să meargă lucrurile aşa ca să nu produc animozități, dar m-am plictisit să o tot fac. Cred că e timpul să-mi impun punctul de vedere, poate chiar să fac scandal!

- Sigur că reacționezi. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, deveni vocea lui Karen ascuțită. Sigur că un bărbat vrea să facă totul cum vrea el! Bineînțeles că tu vrei să ai o casă plină de copii! Nu tu eşti cel care suportă greutatea sarcinii şi care trece prin chinurile naşterii!

- Nici tu! Ai avut grijă de asta, nu-i aşa?

Ryan se ridică de pe canapea şi păşi nervos spre fereastră.

- Ceea ce mă doare cel mai tare este că nici măcar nu mi-ai spus. Nu mi-ai spus!

- Cred că ți-am spus. Dar erau atâtea de făcut atunci. Ashley abia se născuse şi Bethany începuse să meargă, nici nu ştiam ce să fac mai întâi. Nu puteam să-mi amintesc chiar totul!

- Chiar totul? Dar aşa ceva nu era ca şi cum ai fi uitat să cumperi lapte sau să ratezi o întâlnire! Te-ai sterilizat de bună voie şi ai uitat să-mi spui?

- Eh, indiferent dacă ți-am spus atunci sau nu, acum ştii. Gata, hai să terminăm. Fetele sunt în curte, şi dacă ar veni, ar putea să te audă.

- Karen, asta depăşeşte orice închipuire! Ea îl înnebuni zâmbind.

- Cel puțin te va ține departe de budoarul meu. El o privi lung.

- N-am mai pus piciorul în dormitorul tău de multă vreme. Cât să fie? Un an?

- Nu ştiu. Nu-mi notez în calendar.

- Aş vrea să te duci la un doctor. Nu-i în regulă atunci când o femeie tânără nici măcar nu vrea să facă dragoste.

- Poate că tu ai nevoie de o consultație.

- Eu ştiu de cev am nevoie, îi răspunse el. Nu mulți bărbați ar fi stat cu tine atâta timp cât am stat eu. Probabil că nu sunt nici eu zdravăn dacă procedez aşa.

- Hai, continuă, amenință-mă! Nu-mi pasă. N-ai să mă părăseşti niciodată. Dacă ai face-o, tati te-ar da afară iar eu nu ți-aş mai da voie să-ți vezi niciodată fetele! Nu vrei asta, nu? Şl acum lasă-mă-n pace, că îmi produci dureri de cap.

Ryan o privi fix, apoi străbătu hotărât holul. îşi scoase geamantanul din dulapul lui şi începu să-şi facă bagajele pentru weekend. Trebuia să plece mai înainte de a-i spune lui Karen ceea ce ar putea să regrete mai târziu. Amenințările ei nu erau vorbe goale. De aceea mai sta încă alături de ea.

El ştia unde se va duce, fără ca măcar să se gândească. Dacă ajunge la Austin se va linişti. Oricum, trebuia s-o vadă pe Chelsea. Trebuia să ştie dacă e fericită. Dacă nu era, atunci, i-ar fi fost mai uşor să ia o hotărâre.

Karen îl întrebă, atunci când plecă, unde se duce, dar el nu-i acordă nici o atenție. Nu voia să-i dea de -.bănuit că se ducea la Chelsea. Ieşi în curte ca să-şi ia rămas bun de la fetițe, promițându-le că le va aduce ceva când se va întoarce, şi plecă.

Capitolul şaptesprezece

- Ce cauți la Austin fără Karen şi fără copii? îl întrebă Chelsea pe Ryan, de cum îl văzu intrând în casă. Ai venit cu treburi?

- Am venit să te văd pe tine, îi spuse el, cu zâmbetul pe care şi-l amintea Chelsea destul de bine. E mult de când nu te-am văzut.

- Da, îşi împreună ea degetele de la mâini ca să se împiedice să-l îmbrățişeze. E mult! Tu arăți minunat.

- Şi tu. îți prieşte viața de familie.

Chelsea zâmbi, fără să facă nici un comentariu. Puține lucruri i se potriveau atât de puțin ca viața de familie. - Hai, intră, la loc! şi Chelsea strigă:

- Măria, vrei să ne aduci nişte cafele în salon?

- Măria?

- Locuieşte aici. Deasupra garajului. Lorne zice că este mai comod pentru noi. Soțul ei îngrijeşte grădina.

- Drăguț. Ați avansat. Se aşează pe canapeaua împletită, verde cu alb şi se uită în grădină. E bine că nu a văzut casa asta Karen. Mai vorbeşte şi acum de cea din Dallas.

- Lorne pare să aibă o slăbiciune pentru casele uriaşe. Chelsea zâmbi către femeia care aduse tava cu două ceşti şi ibricul cu cafea. Mulțumesc. Imediat ce ieşi femeia, Chelsea întrebă: Ce fac Karen şi copiii?

- Bine. Copiii sunt minunați. Aş vrea să-i poți vedea. Bethany s-a înălțat şi nu-i mai tace gurița. Ashley e mai liniştită, dar face mai multe prostii. Ne dau de lucru. El luă ceaşca de cafea şi se uită la Chelsea cum îşi turna cafeaua. Tu ce mai faci?

Ea sorbi din cafea şi-şi dădu seama că era prea fierbinte ca s-o bea.

- îmi pare rău că nu l-ai găsit şi pe Lorne, e plecat din oraş, şi Chelsea îşi păstră o voce impersonală: E în Dallas toată săptămâna asta.

- De ce n-ai venit şi tu cu el? Ea ridică uşor din umeri.

- Sunt prea ocupată.

Adevărul era că el nu o luase. De fapt, îi spusese că n-ar fi fost binevenită.

- Te reții de la vreo treabă?

- Nu. De la nimic.

Chelsea îşi strânse picioarele sub ea şi se uită la Ryan.

- Tocmai mă gândeam, ştii, împlineşti treizeci de ani peste câteva săptămâni. Pare imposibil.

- Mi-ar face plăcere să nu-mi mai aminteşti. El puse ceaşca de cafea pe colțul mesei de la capătul canapelei.

- Nu te lăsa copleşit de asta. Mai bine gândeşte-te la prezent.

Nu vrusese să spună asta. Sorbi din nou din cafea şi se f ripse la buze.

- Ei, şi pentru ce al venit să mă vezi?

- Uitasem de francheța ta, spuse el cu un zâmbet. Ce, prietenii nu se pot vizita şi fără motiv?

- N-ai mai făcut-o niciodată.

El se întinse către ea, rămânând cu mâinile pe genunchi.

- M-am gândit să mă despart de Karen. Chelsea puse jos ceaşca şi se aplecă spre el

îngrijorată:

- Nu se poate! Ce s-a întâmplat?

- Nimic nou, încercă el să zâmbească, dar nu reuşi. Ştiai că şi-a legat trompele când s-a născut Ashley?

- Da. Tu nu? Mi-a spus că discutase mai înainte cu

tine.

- Probabil că ai observat că ea nu se sfieşte să deformeze adevărul, dacă-i de folos.

Chelsea fu şocată.

- Cum? Te-a minţit într-o problemă ca asta?

- Nu, doar că nu mi-a spus nimic.

- Şi bineînţeles că tu ai observat cicatricea. Sunt sigură că nu-i prea mare, dar, oricum, nu-i invizibilă.

El privi într-o parte, ca şi cum răspunsul îl făcea să se jeneze:

- Nu, n-am observat.

Chelsea îşi aminti de camerele lor separate:

- Scuză-mă, Ryan.

- Ce-i drept, mie mi-ar fi plăcut să am mai mulţi copii, îmi place să mă îngrijesc de ei şi m-aş fi bucurat să mai am un bebeluş în casă. - Poţi să adopţi unul.

- O vezi pe Karen acceptând? Nu, e vorba de ceva care s-a întâmplat înainte de a-şi fi legat trompele fără să-mi spună. Este un lucru care mă macină de ani de zile.

- Cred că nu vrei să-mi spui mie despre ce este vorba.

Chelsea se uită către uşa deschisă. De mai multe ori avusese impresia că Măria o spionează. Ieşi încet să se uite în cealaltă cameră şi închise uşa apoi: - n

- N-aş vrea să audă Măria, spuse ea, explicându-se.

- Karen s-a schimbat Şi eu. Dar ne-am schimbat în sens opus. Ea nu mai e fata cu care m-am căsătorit. Seamănă din ce în ce mai mult cu mama şi cu sora ei.

- La telefon e neschimbată.

- E uşor să pari acelaşi când stai de vorbă cu cineva cu care nu vorbeşti prea des. Casa noastră e ca o vitrină. Nu se poate locui în ea. Dacă-mi las semn la o carte, ea mi-o închide şi o pune bine, înainte de a apuca eu să o iau. Nici nu-ţi închipui cât e de iritant.

- Ba da. Am locuit cu ea patru ani la cămin.

- Să nu mă înţelegi greşit, îmi place o casă curată. Dar cum procedează ea e ridicol! Mă simt ca un copil căruia i s-ar controla unghiile înainte de a intra în casă! Nici o casă, în care se află doi copii mici, nu poate să fie în ordine perfectă.

îi simţea indignarea.

- Şi chiar casa este principalul motiv? Pot să vorbesc eu cu ea în problema asta. Ryan îşi trecu degetele prin păr, cu gestul obişnuit de care Chelsea îşi amintea atât de bine.

- Nu mai facem dragoste amândoi.

- Chiar deloc, întrebă ea?

- De un an, râse el nervos. Nu-mi vine să cred că-ți spun ție aşa ceva.

- Nu poate să continue aşa, ştii bine. - De aceea n-am văzut blestemata aia de cicatrice. N«am mai făcut dragoste cu ea decât de două ori de când s-a născut Ashley, şi, de fiecare dată a insistat să fie complet întuneric în casă. De fiecare dată m-am simțit ca un violator.

Chelsea se întinse şi-i luă mâna:

- îmi pare atât de rău, şopti ea.

El se uita la ea, şi Chelsea văzu că îi înotau ochii în lacrimi.

- Cred că trebuia să-ți spun.

- Sigur că trebuia. Ea încercă să lase deoparte sentimentele personale şi să se gândească ce ar fi mai bine pentru Ryan. Chiar ai părăsi-o?

- Nu ştiu, îşi întoarse el capul.

Chelsea îi împărtăşea durerea. Dacă ar fi fost hotărât, ar fi plecat cu el cât ai clipi din ochi.

- Ai multe de pierdut. Domnul Baker nu mi-a făcut niciodată impresia unui om iertător. Şi mai cu seamă când e vorba de Karen. Ea a fost întotdeauna slăbiciunea lui.

- Ştiu. Şi mă îndoiesc că ar fi de acord să-mi dea măcar recomandarea obişnuită' El are propriile lui legi, zâmbi Ryan. Dar mai sunt şi alte servicii. Buba cea mare e că nevastă-mea nu m-ar mai lăsa să-mi văd copiii. Nu ştiu dacă aş putea să suport aşa ceva.

- Nu poate s-o facă în mod legal. Vei avea dreptul să le vizitezi.

- Da, dar nu-i poți.... Mulți bărbați divorțați miau povestit lucruri îngrozitoare despre încercarea de a-şi vedea copiii. Cu banii familiei Baker, Karen le-ar putea ascunde pe Bethany şi pe Ashley ca să nu le pot găsi. Ar putea chiar să plece din țară cu ele.

- Nu mi-o închipui pe Karen să împingă lucrurile chiar atât de departe.

- Nici n-ar avea nevoie. Există destule posibilități de a preveni o vizită. După cum spun prietenii mei, fostele soții sunt pline de inventivitate în această privință. capabilă de auS^^^ST ^ °& " " **

- Dar ar putea oare să le facă fetelor una ca asta?

Ele te iubesc.

-Să le țină departe prin orice mijloace? A şi spus că le va întoarce împotriva mea dacă voi pleca. Am discutat asta mai înainte.

- Nu-mi închipuiam că situația este atât de rea.

El se lăsă pe spate şi-şi rezemă brațele de marginea canapelei.

- S-a întâmplat treptat. La început credeam că îi e greu să se acomodeze cu viața de femeie căsătorită. Că trebuie să învețe să se bucure de actul sexual.

El se opri brusc din discuție, simulând interes față de grădina de dincolo de fereastră.

- Nu e vina ta. N-o să îndrăznească să acționeze. Ryan îi întâlni ochii, iar ea văzu durerea în ochii lui

pe care nu şi-o putuse disimula.

- Cred, sper asta.

Se auzi un ciocănit uşor, şi.Măria deschise uşa înainte ca să poată răspunde Chelsea.

- Scuzați-mă, doamna Spencer. Voiam doar să ştiu dacă trebuie să pun un tacâm în plus la masă.

- Nu, Măria. De altfel nu mănânc nici eu astă seară. Aşteptă până când femeia plecă. Nu se amăgi în

privința insinuării. Măria vrusese să afle ce se întâmpla în spatele uşii închise. îi părea bine că nu-l atinsese pe Ryan, aşa cum fusese tentată să procedeze chiar cu o - clipă mai înainte de a intra Măria.

- Ce e ea? Câinele tău de pază? întrebă el dezgustat.

- Nu, a lui Lome . Nu pot să discut cu cineva fără să tragă ea cu urechea.

- Eu aş da-o afară.

- Am încercat o dată, dar Lorne a reangajat-o. Ryan o aținti cu privirea. - Asta-i situația cu tine?

- Nu vreau să înțelegi că ar fi imposibil de trăit cu el, se grăbi ea să-i răspundă. Doar că nu avem aceleaşi gusturi în ceea ce priveşte personalul de serviciu.

- Deci, eşti fericită cu el. Chelsea privi într-o parte.

- Totu-i perfect.

- Nu te cred.

Ea se ridică şi se îndreptă spre fereastră, apoi zâmbi trist.

- Trebuia să-mi închipui că ai venit aici ca să-mi spui lucrurile astea. în imaginația mea, era atât de simplu să-ți răspund.

- Te-am întrebat dacă eşti fericită în căsnicie. Asta nu-i o întrebare grea.

- Ba este. E cea mai grea întrebare la care a trebuit să răspund vreodată. Abia mi-ai spus acum câteva clipe că, dacă o părăseşti pe Karen, ai putea avea şansa de a nu le mai vedea vreodată pe Bethany şi pe Ashley. Că ți-ai pierde serviciul. Că ai pierde totul. Aşa că, da, sunt fericită în căsnicie.

- Tot nu te cred.

Ea se întoarse ca să-l privească în față.

- Ryan, nu mă întreba asta! Nu sunt puternică atunci când e vorba de tine. N-am fost niciodată.

El se ridică.

- N-am venit aici ca să-ți produc necazuri. N-am intenționat niciodată aşa ceva.

Ea îşi strânse mâinile pe lângă corp. Era distrusă sufleteşte.

- Dacă ți-aş spune că am făcut o greşeală măritându-mă cu Lorne, ce ai face? Ai părăsi-o pe Karen? Ai renunța să-ți mai vezi vreodată copiii? Ai pierde totul? Lorne are bani, şi banii înseamnă putere. Nu ştiu dacă este chiar atât de influent pe cât zice, dar ar putea să fie mult mai răzbunător decât Karen. Dacă l-aş părăsi pentru tine, n-ai mai putea găsi o slujbă în Dallas. O slujbă cum ai vrea tu. Asta ar însemna să te muți din oraş, ceea ce ar face să-ți fie şi mai greu să-ți vezi fetițele.

- Dar te-aş avea pe tine.

Era ca şi cum ar fi fost o singura ființă. Chelsea se uită la el şi simți cum i se frânge inima.

- Şi nu le-ai avea pe Bethany şi pe Ashley. Nu pot accepta asta, când ştiu cât de mult le iubeşti.

- Poate Karen a vrut doar să mă intimideze. Poate că pot să obțin totul.

Ea clătină încet din cap.

- Ştii că nu se poate.

- Imi va fi deajuns să te am pe tine. Lacrimile-i umplură ochii, ea încercă să şi le înghită

pe ale ei.

- Poate că acumți-arfi. Dar ce se va întâmpla peste zece ani? într-o bună zi, s-ar putea să regreți alegerea pe care ai făcut-o acum.

- Chiar îți închipui că am încetat vreodată în cei zece ani să te iubesc? întrebă el. Vocea lui era calmă, dar ea simți durerea din ea. Şi n-o să încetez să te iubesc nici într-o sută de ani.

- Şi le vei iubi întotdeauna şi pe Bethany şi pe Ashley.

Se bucură că era suficient de inteligentă şi sensibilă să nu-i spună că ar fi putut să aibă şi ei alți copii ai lor. Nici un copil nu le va putea înlocui niciodată pe Bethany şi pe Asley, oricât ar iubi-o el.

- Lorne se poartă bine cu tine? Ea se întoarse într-o parte.

- Bineînțeles că da.

- Uită-te la mine când îmi spui asta.

El se apropie de ea şi o apucă delicat de mână ca să se întoarcă spre el.

- Chelsea?

- Nu ştiu. Cum s-ar putea măsura aşa ceva? Locuiesc într-o casă care-i de fapt un palat! El e generos în ceea ce priveşte garderoba şi bijuteriile mele.

Călătorim în Europa. Am o maşină nouă, care a costat mai mult decât casa în care locuiau bunicii mei. Am mai mult decât mi-aş fi putut dori vreodată.

- Eu nu te întreb despre banii lui.

- Nu. Nu sunt fericită, îl privi ea tăios. Şi cu ce schimbă asta situația? Am învățat un singur lucru despre viață, că nu prea avem de ales. Şi că, dacă alegi, prețul poate să fie mult prea mare. Totul are un preț. Dacă te-aş avea pe tine, prețul ar fi copiii tăi. îți închipui vreo clipă că aş putea să trăiesc cu asta?

- Nu cred că nu avem de ales, replică el aproape furios. Nu asta-i calea!

- Ba da! Ea îşi puse mâna pe brațul lui: Ryan, gândeşte-te la fete. Dacă nu vei fi tu acolo, vor creşte semănând perfect cu familia Baker. Le doreşti aceasta?

- Nu. Vocea lui era răguşită de emoție. Nu vreau asta. Din cauza asta nu merge căsnicia mea cu Karen. Seamănă prea mult cu familia ei. Cred că nu va fi nimeni din familia asta fericit vreodată în căsnicie.

- Şi nu trebuie să uiți că şi fetele te iubesc tot atât cât ■ le iubeşti tu. Ce se va întâmpla cu ele dacă le vei părăsi?

- Dar ce se va întâmpla cu ele dacă mă vor auzi pe mine şi pe Karen certându-ne aşa cum facem acum? Argumentul e valabil şi invers.

- Ştiu. Nu pot să hotărăsc eu pentru tine. Depinde de tine dacă pleci sau nu. Dar nu trebuie să fiu eu motivul. Fetițele mă iubesc şi pe mine. Şi Karen, la fel. S-ar necăji toate dacă ar şti că noi suntem împreună dându-le pe ele la o parte.

Ryan tăcu o bună bucată de timp.

- A fost o greşeală din partea mea că am venit aici?

- Nu. Trebuia să avem discuția asta. Până acum," am tot sperat că lucrurile s-ar putea schimba, că am putea întoarce ceasul înapoi, că am putea să facem ceva să fim împreună. Acum îmi dau seama că s-au întâmplat prea multe lucruri cu noi. E un vis de care nu mă pot agăța.

- Chelsea, ce s-a întâmplat când eram la colegiu? De ce ai plecat, de fapt, în Germania?

Ea închise ochii şi încercă să-şi stăpânească gândurile.

- Cine ştie? spuse ea cât putu de liniştit. Mă ştii cum eram. Mi-a intrat în cap să plec, şi gata.

- Asta a fost singurul motiv?

Ea îşi dădea seama că nu va putea să-i spună niciodată adevărul. Ştiind cât îşi iubea copiii, n-arf i putut niciodată să-i producă suferință, spunându-i că ar fi trebuit să mai aibă unul. Că ar fi putut să fie căsătoriți amândoi, dacă ea n-ar fi fost atât de impulsivă şi atât de hotărâtă să evite o relație permanentă.

-Asta-i singurul motiv!

El nu spuse nimic multă vreme. Apoi adăugă.

- Cred că ar fi mai bine să plec. Am mult drum de parcurs până acasă.

- Pleci chiar acum? Nu rămâi peste noapte în oraş? Ai mult drum de parcurs cu maşina până acasă.

- Nu cred că ar fi înțelept să rămân la Austin. Mai ales că ştiu că Lorne lipseşte din oraş şi că tu nu vrei să-l părăseşti.

- Ai dreptate, bineînțeles. Şi Karen probabil că e îngrijorată.

- Este. O cunoaştem bine amândoi. Nu-i chiar atât de rece şi de rațională cum vrea să pară. In interiorul ei, suferă şi ea ca şi tine pentru asta.

- Crezi?

Chelsea dădu afirmativ din cap.

- Ştiu. Nu trebuie să uiți că ea este un produs al familiei Baker. Pe amândoi i^năpădise o emoție delicată. Du-te înapoi la ea, Ryan. Rămâi cu ea şi încearcă să rezolvi problema.

- Şi dacă n-am să reuşesc? Ea respiră adânc.

- Atunci vino şi spune-mi.

Se uitară unul în ochii celuilalt, înțelegând ceea ce nu fusese spus în cuvinte. Dacă nu s-ar fi înțeles cu Karen, Chelsea îl aştepta.

- La revedere, spuse el în cele din urmă. Ai grijă de

tine.

- întotdeauna am. Se lăsă în brațele lui şi-şi permise o îmbrățişare interzisă. înainte de a-i da el drumul din îmbrățişare, ea se trase înapoi şi spuse: Ai grijă cum conduci maşina.

Ryan plecă.

Ajungând acasă, Ryan rămase câteva minute în maşină, încercând să stabilească dacă era o hotărâre bună sau rea. încet, se strecură afară din maşină şi cără geamantanul până la- uşă. Casa era cufundată-n întuneric. Nu-şi dădea seama dacă era sau nu acasă Karen. S-o fi dus la părinții ei, plângând. Era atât de obosit încât nici nu-i păsa.

Băgă cheia-n broască şi deschise. Karen alergă la uşă, dar se opri când văzu că era el. Se priviră lung.

- Te-ai întors, spuse ea în cele din urmă.

- Da, încuie el uşa şi depuse geamantanul pe podea.

- Mă temeam că n-o să mai vii.

- Era gata să nu mai vin.

- Unde ai fost?

El scutură din cap.

- N-are importanță. Acum sunt acasă. Cred că fetele s-au culcat?

.- La ora asta? Bineînțeles. Ashley a plâns că nu erai aici ca s-o bagi în pat. Karen stătea înțepenită, f recându-şi mâinile una de alta.

- Ce tăcem noi, Karen? Nu mă întorc înapoi dacă nu se produce o schimbare.

- Nu putem să stăm jos ca să discutăm problema asta? se apropie ea de el, şi Ryan observă că plânsese. Să fac nişte cafea.

- Nu, mulțumesc. Am băut cafea toată noaptea. Vreau să dorm dacă se poate.

- Se duseră în birou şi se aşezară.

- N-am vrut să te fac să plângi, spuse el cu stângăcie. Nu mi-aş fi putut închipui că o să plângi după mine.

- Cum poți să spui aşa ceva? Dar eu te iubesc, Ryan. M-am temut că m-ai părăsit pentru totdeauna. Am plâns de cum ai ieşit pe uşă.

Vocea-i tremura, şi-şi înclină capul.

- Sincer să fiu, nu credeam că ți-ar păsa de mine. Karen, trebuie să se producă o schimbare în viața noastră. Nu țin neapărat să divorțez, dacă se poate evita.

Când se întorcea către casă de la Austin se gândise la ce-i spusese Chelsea. Ținea la Karen, deşi nu o mai iubea ca înainte. îşi iubea fetițele din toată ființa lui. Nu ştia dacă Chelsea era sau nu fericită, dar, oricum, din punct de vedere financiar, era asigurată. Şi, dacă ar fi divorțat de Karen, prea multe vieți ar fi fost date peste cap.

- Nici eu nu vreau, se uită ea la Ryan cu o mină nenorocită. M-am temut atât de tare că n-ai să te mai întorci. O să mă străduiesc din toate puterile, Ryan. Zău că da! Am cam sărit peste cal. Asta e! Ne-am aruncat prea multe unul altuia.

- E mai mult decât atât, Karen. Eu ți-am rămas credincios. Dar nu trebuie să te aştepți că voi rămâne veşnic, fără o viață sexuală. Sunt de acord să avem camere separate, dacă aşa vrei tu, dar nu pot să trăiesc ca un ermit. - Am să mă duc la o consultație, spuse ea cu glas scăzut. Poate că este într-adevăr ceva în neregulă cu mine.

- Merg şi eu cu tine, dacă vrei. Am auzit că aceste consultații, în cazul oamenilor căsătoriți, sânt mai eficiente dacă se duc ambii parteneri. Vreau să-ți pun mai multe întrebări. Sunt dispus să am răbdare.

- Am să mă străduiesc cât am să pot, Ryan. Ai să

vezi.

El îi luă mâna într-a lui. Cum o ținea aşa, începu să o studieze.

- în unele privințe, noi ne-am schimbat foarte mult, dar mâna ta a rămas neschimbată. Am considerat întotdeauna că ai cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut vreodată.

Ea îngenunche pe podea în fața scaunului pe care stătea el şi-şi rezemă fruntea de genunchii lui.

- Regret atât de mult tot ce s-a întâmplat, Ryan. Ți-am spus atâtea lucruri care nu trebuiau spuse niciodată. După ce ai plecat, m-am gândit la tot ce, am spus şi aş fi vrut să-mi pot lua vorbele înapoi.

- Vreau să-ți cer un singur lucru, şi vreau să-mi spui adevărul. M-ai mințit când ai spus că Chelsea a făcut un avort?

Ea clătină din cap.

- Nu, este adevărat. Ar fi trebuit s-o conving să nu-l facă. Mă simt vinovată şi pentru asta. Dar nu voiam să se căsătorească ea cu tine, şi ştiam că ai fi fost al ei dacă-ți spumea că aşteaptă un copil.

- Mi-ai spus că m-ai dorit inițial numai pentru că nu voiai să fiu al ei.

- Asta a fost o minciună. Ridică spre el ochii umflați de plâns. Te iubeam. Şi te mai iubesc şi acum. Bineînțeles că nu voiarn să aibă ea omul pe care-l doream eu, dar n-am vrut decât să te jignesc atunci când am spus ceea ce am spus.

Ei, merge.

- Doamne, Ryan. Am făcut atâtea greşeli. Vocea ei era slabă şi neajutorată. în ultimele ore, mi-am dat seama de tot ceea ce am făcut. De aceea sunt hotărâtă să mă duc la tratament.

- Am să mă interesez să găsesc un doctor bun. Şi să vedenrdacă putem să mergem împreună.

Karen veni în brațele lui şi Ryan o îmbrățişa, lăsând-o să plângă liniştit pe umărul lui. El închise ochii şi o ținu strâns, dorind s-o poată iubi din toată inima, ca s-o uşureze.

Şi aşa ceva nu era încă posibil.

Lorne se întoarse acasă vineri, şi îi dădu Chelsei un cadou împachetat într-o cutiuță.

- Ce-i asta? Nu e ziua mea şi nici aniversarea căsătoriei, spuse ea, în timp ce deschidea cutia.

- Nu ți-am mai cumpărat nimic în ultima vreme. Credeam că o să-ți placă.

în cutie găsi o brățară delicată ale cărei diamante scânteiau printre legăturile de aur.

- E frumoasă! Lorne, nu trebuia. El zâmbi.

- Dacă vrei, pot s-o duc înapoi.

Ea râse în timp ce şi-o încheia pe mână.

- îmi place.

- Cum ai petrecut săptămâna asta?

- Bine, spuse ea liniştită. Deoarece Ryan nu fusese decât o singură dată, se gândea că s-ar putea ca Măria să nu-i spună lui Lorne despre asta. Cel puțin aşa spera. Dar tu?

- Ocupat. Sunt' sleit. Negocierile s-au rezolvat în favoarea mea, mai rea a fost călătoria. Data viitoare poți să vii cu mine.

- Bine. Mi-ar face plăcere s-o văd pe Karen.

Era surprinsă cât de bine îşi putea ascunde sentimentele față de soțul ei, în timp ce Ryan o ghicea imediat.

- Deşi n-am să mă mai duc o vreme. Dacă vrei, te-ai putea duce săptămâna viitoare.

Ea îl privi îngândurată.

- Nu mă pot duce atunci. Banchetul de binefacere a fost amânat pentru săptămâna viitoare, iar eu am fost de acord să fac parte din comitet.

El dădu din umeri dispreţuitor.

■ Oricum, să nu zici că nu ți-am propus niciodată..

îşi luă geanta de voiaj şi porni pe scări. ,

Chelsea se uita după el buimacă. Nu-I înțelegea niciodată. Pentru ce-i cumpărase o brățară destul de scumpă şi-i mai oferea şi posibilitatea să plece la Dallas când abia de curând fusese neînduplecat la propunerea de a merge cu el acolo?

A doua zi se lămuri. Chelsea îl suna rareori pe Lorne la serviciu, dar fiind la întrunirea comitetului şi vrând să verifice o întâlnire cu una din femeile care prezentau interes pentru banchetul de binefacere, dădu un telefon. De cum răspunse secretara, îi recunoscu vocea.

- Sheila? întrebă ea. Urmă o lungă pauză.

- Da. Vrei să vorbeşti cu Lorne?

- Nu. Am să vorbesc cu el când va veni diseară acasă.

Chelsea închise şi rămase cu ochii pironiți pe telefon, înainte de a pleca el la Dallas, secretara era o tânără căsătorită care avea şi un copil. Sheila venise la Austin împreună cu Lorne.

Chelsea îşi desfăcu brățara de la mână şi o vârî în buzunar. De cum ajunse acasă o puse bine şi-şi spuse că nu o va mai purta niciodată. Lorne este încă plin de surprize, se gândi ea. Crezuse că nu o va mai jigni niciodată. Dar greşise. Capitolul optsprezece

1992

- La mulți ani, spuse Patricia Norlock, ridicând în sus paharul cu şampanie. Soțul ei repetă urarea.

Chelsea se uită la Lorne, apoi zâmbi. Bău în linişte. După doisprezece ani de căsnicie nu-şi mai făcea vise deşarte că anul care venea putea să fie mai fericit decât cei de până acum.

Lorne bău paharul până la fund. Păru-i albise aproape în întregime şi riduri fine îi încrețeau fața. La cincizeci şi şapte de ani, arăta cu cel puțin zece ani mai bătrân.

Petrecerea fusese ideea lui, ca şi toate celelalte petreceri de dinainte. Chelsea avea multe cunoştințe în Austin, dar nu avea o prietenă intimă. Lorne o descurajase, împiedicând-o să-şi facă prietenii, spunând că-şi alegea întotdeauna

persoane care îl stânjeneau pe el din punct de vedere social. Aşa că a devenit foarte retrasă, evitând să fie umilită de soțul ei fără să-i ofere acestuia posibilitatea de a-i umili cunoştințele la întâlniri. Lorne procedase astfel ca s-o împiedice să-şi creeze relații.

De această dată, cel puțin, era o petrecere mică. Nu participau decât cinci perechi. După standardurile lui Lorne, asta era o petrecere intimă. Chelsea căută cu privirea prin cameră ca să se asigure că Măria avea grijă să fie mereu paharele pline şi gustări pe tăvi. Ochii ei se opriră în mod automat asupra Sheilei.

în ultimii câțiva ani, Lorne nu se mai străduise s-o țină pe planul doi. Acum se afla, după cum considera ea, în plin triumf. Era invitată la toate petrecerile lui Lorne şi adeseori ca a doua gazdă. Chelsei nu-i mai păsa.

Chelsea-şi atinse părul cu mâna. Lorne o bătuse la cap să se tundă, dar ea se ținuse tare în această privință. îi plăcea să poarte părul lung. Dar, ca un compromis, îl ținea tot timpul strâns într-un coc. Nu-i păsa că lui Lorne nu-i plăcea şi că susținea că la treizeci şi şapte de ani era prea bătrână ca să mai poarte părul lung. Inelele părului el erau încă de un castaniu strălucitor, şi ea considera că este cea mai frumoasă podoabă a ei.

Măria venise în cameră şi începuse să umple din nou paharele cu şampanie. Chelsea ar fi preferat ca menajera să nu fie chiar atât de sârguincioasă în această privință. Lorne se cam ambalase la pahar, şi, pentru ochiul experimentat al Chelsei, depăşise deja măsura.

Lorne investise în două bănci, una de economii şi alta de împrumuturi, şi ambele dăduseră faliment în ultimele luni. Chelsea nu ştia sigur care era situația lor financiară acum pentru că soțul ei refuzase să-i spună, dar ştia că averea lui scăzuse simțitor. Excesul de băutură părea un adevărat barometru al stării lui financiare.

- E o petrecere frumoasă, spuse Patricia privind-o pe Chelsea. Nimeni nu dă petreceri atât de reuşite ca voi.

Ochii ei o urmăriră pe Sheila, care străbătu camera ca să se aşeze lângă Lorne.

Chelsea ştia că Patricia, ca şi alte soții din cercul lor, se întreba dacă Sheila era într-adevăr amanta lui Lorne cum se zvonea, şi, dacă era aşa, ce căuta în casa Chelsei. Patricia era prea bine crescută ca să întrebe, iar Chelsea nu vorbea niciodată despre aşa ceva.

- Mulțumesc, mă bucur că ați putut veni, tu şi James.

- Doisprezece ani în grupul nostru, asta-i aproape un record, spuse râzând Patricia.

Chelsea zâmbi doar, fără atâta replică.

- James mi-a povestit despre proiectul Houston. Mi-a părut atât de rău că a dat greş.

Chelsea nu-şi trăda surprinderea nici măcar cu o clipire din ochi.

- Se mai întâmplă. Houston este atât de departe, aproape că speram să se întâmple aşa. Lorne ar fi lipsit prea mult de acasă, dacă reuşea. In mintea ei se întreba însă ce însemna asta de fapt pentru ei. Ştia că Lorne se bizuia pe acest proiect ca să se pună pe picioare. Ea îşi îndreptă ochii către locul în care stătea Lorne, şj-| văzu pe acesta întinzând paharul Măriei ca să i-l umple din nou cu şampanie. Băuse prea mult, chiar şi la gabaritul lui.

- Nu ştiu cum poate să facă asta, îi spuse Patricia cu glas scăzut. James zice că Lorne poate să bea până îl bagă pe el sub masă şi nici nu se cunoaşte că ar fi băut.

- Tata zicea că Lorne are nişte picioare binecuvântate, spuse Chelsea. Şi adăuga că nu-l dau niciodată de gol. Nici unul din părinții ei nu-l plăceau pe Lorne, şi o declarau deschis. De aceea nici nu prea telefonau. De altfel, n-ar fi mirat-o dacă ar fi aflat că Lorne le-ar fi spus verde-n față să nu ia legătura cu ea şi să nu se amestece în căsnicia lui. Asta era stilul lui Lorne, mai ales acum că era băut.

Chelsea ştia că e alcoolic, într-o vreme încercase să-l convingă să se lase ajutat, dar el devenise violent şi o plesnise atât de tare încât căzuse pe jos. După aceea, îl lăsase să bea cât poftea. Nu merita să fie snopită în bătaie pentru sănătatea lui.

Cum îl privea, Lorne se legăna pe picioare. Chelsea . se uită spre Patricia şi se întrebă dacă observase şi ea. Patricia nu-i era prietenă intimă, deşi James probabil că era cel mai bun prieten al lui Lorne. Chiar dacă vorbele ei despre capacitatea lui Lorne de a bea fără să se îmbete păreau că voiau să spună că el nu mai face asta acum, Chelsea ştia întotdeauna când Lorne era beat. Privind spre el. văzu că tocmai ducea singur paharul la gură, cu mişcări şovăitoare ca ale unui om beat.

'- S-a făcut târziu. Cred că ar fi bine să plecăm, spuse Patricia.

Era clar că observase.

- Chiar trebuie? Nu e chiar atât de târziu. Chelsea se temea de încheierea petrecerii. Dacă Sheila şi Lome îşi făcuseră planuri împreună, atunci aceasta aştepta până dispărea toată lumea şi pe urmă plecau şi ei amândoi. Dar, dacă nu va pleca împreună cu Sheila, Lome şi-arfi revendicat drepturile asupra Chelsei. Beția nu-i diminua poftele, doar posibilitățile.

- Ba da, e aproape miezul nopții. Trebuie să-i dăm drumul baby-sitter-ei. Eşti norocoasă că nu ai copii. E aproape imposibil să găseşti o persoană care să stea cu copilul, şi costă o avere.

Patricia îi şopti Măriei, când trecea pe lângă ele, şi Măria se duse să le aducă hainele.

- Ne bucurăm atât de mult că ați venit, zise Chelsea în timp ce se pregăteau şi ceilalți să plece.

Sheila îşi luase şi ea haina pe care i-o adusese Măria, iar Lorne o ajuta să se îmbrace. Ea îi zâmbi. Chelsea se gândi că față de Sheila era loial.

Pe când oaspeții dădeau mâna cu Lorne şi-şi luau rămas bun unii de la alții, Chelsea se duse să stea alături de soțul ei. Se strădui să nu dea atenție faptului că Sheila era şi ea alături de el ca şi cum ar fi locuit în aceeaşi casă,

James o ajută pe Patricia să-şi pună haina, apoi se îndreptară cu toții către uşă.

- A fost o petrecere frumoasă, spuse James în timp ce-i strângea mâna lui Lorne.

- Nu vreau să plecați, spuse Lorne plângător. E încă devreme. Chelsea, spune-le că e prea devreme să plece.

- Ne-ar fi făcut plăcere dacă ați mai fi stat, spuse Chelsea ascultătoare.

Lorne se încruntă la ea ca şi cum ar fi spus tocmai invers.

- Să nu credeți nimic din ceea ce spune ea, zise el către James cu neobrăzarea-beției. E prea devreme!

Patricia puse mâna pe brațul soțului ei. James suspină. - Trebuie s-o duc pe femeie acasă. Lorne îi făcu cu ochiul.

- Pun pariu că îți displace să faci asta. Nu-i aşa, James? Spune-mi, cum arată? E o tipă dintr-acelea drăguțe, obraznică sau unduitoare care parcă te-ar îmbia să rămâi singur cu ea cinci minute?

- Eşti îngrozitor! râse Sheila şi-l lovi cu putere peste braț. Nu-i aşa că e îngrozitor, James?

Patricia îi aruncă un zâmbet rece lui Lome. Chelsea încercă să-l scuze pe Lome.

- Ştiți doar că vrea să vă tachineze, spuse ea. Patricia se comporta clar ca o femeie geloasă.

- Lasă-i să plece dacă aşa vor.

Pe neaşteptate, Lorne se întoarse şi o trânti jos. Chelsea scoase un țipăt când simți că-i fug picioarele de sub ea, şi se prăvăli atât de puternic încât i se tăie respirația.

Patricia alergă țipând spre ea. O ajută pe Chelsea să se aşeze în şezut şi-i trase fusta peste picioarele dezgolite.

- N-ai pățit nimic?

Lorne se clătina deasupra ei.

- îmi pare rău. Nu ştiam că stăteai atât de aproape de mine. Doar ştii că am glumit. Spune-le că am glumit, Chelsea. Nu ți-aş fi făcut un rău pentru nimic în lume.

Şi îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice în picioare.

Chelsea nu luă în seamă încercarea lui de a o ajuta. Se ridică cu greu.Era prea jenată ca s-o poată privi pe Patricia în ochi. - Te simți bine? o întrebă Patricia, aplecându-se, cu sinceră îngrijorare, către Chelsea.

- Da, da, am căzut doar. Asta-i tot.

- Trebuie să plecăm, îi spuse Patricia lui James. Acum!

James părea aproape la fel de jenat ca şi Patricia. Se uită de la Lorne la Chelsea şi apoi la Sheila.- Da, o să ne vedem peste o zi, două. Dădu din nou mâna cu Lorne şi plecă. Chelsea se aşează tremurând pe brațul celui mai

apropiat scaun.

- Trebuie să plec şi eu, spuse Sheila. Deschise uşa pe care o închisese Lorne şi se uită

spre Chelsea. în timpul confruntării ea nu-i adresase Chelsei nici un cuvânt.

- La revedere, Lorne.

- Ne vedem mai târziu, spuse el. Ea se grăbi să iasă.

Chelsea îşi îngropa fața-n mâini. Lorne nu plecase cu Sheila.

- Ei bine, cred că eşti satisfăcută. Iar ai vrut să mă pui într-o situație delicată față de prietenii mei, spuse Lorne apropiindu-se de ea.

- Nu m-ai împins tu. Eu mi-am pierdut echilibrul. Vocea ei era stinsă. N-ar fi vrut să rămână singură

cu el. Nu când era în starea în care era.

El o înhață de braț şi o smuci încoace şi-ncolo:

- Te-am văzut vorbind cu James mai devreme! Ce i-ai spus?

Ea evită să se uite la el.

-e-am spus că şampania am luat-o de la Fidel. Mă întrebase de unde am cumpărat-o.

- Ar fi putut să mă întrebe pe mine asta!

- Ar fi putut s-o întrebe tot atât de bine şi pe Sheila! îşi ridică Chelsea capul, încercând să joace tare ca să iasă din situație. Uneori asta-i reuşea. Dacă vrei să vorbim despre situații jenante, ce părere ai despre faptul că ai invitat-o la noi în casă şi că se poartă ca şi cum ar fi stăpână?

- Ea arată al dracului mai bine decât ține în postura asta! Probabil că am fost nebun când m-am căsătorit cu tine! M-am înşelat! Asta e! Te-ai căsătorit cu mine pentru banii mei!- Nu, nu-i adevărat. Dar chiar că nu-mi amintesc pentru ce m-am căsătorit cu tine.

Lorne îşi trase înapoi mâna şi o plesni.Chelsea nu observase mişcarea şi fu lovită drept în față. în timp ce se prăvălea, o fulgeră o lumină puternică şi urechile-i țiuiră. Temându-se de ce se întâmpla, se ghemui ca o minge şi încercă să-şi ferească stomacul şi fața de cădere şi de lovituri. Auzi un țipăt umplând camera şi-şi dădu seama că era strigătul ei.

După această scenă, care păru să dureze o veşnicie, Lorne se îndreptă bălăbănindu-se spre uşa din față. Fără să-şi pună vreo haină pe el sau să-şi ia rămas bun, ieşi trântind uşa în urma lui.

Chelsea rămase nemişcată acolo unde căzuse. Era lovită peste tot, şi se simțea mult prea rău ca să încerce să se scoale în picioare. Când simți o mână care o atingea, tresări speriată.- .

Măria sta aplecată asupra ei, cu fața plină de îngrijorare.

- Doamnă Spencer? Vă puteți ridica?

Chelsea nu era sigură. încercă încet să se îndrepte.

- Să chem o ambulanță?

- Nu, se grăbi ea să răspundă. Dacă făcea publică situația, Lorne i-arfi tras, data viitoare, o bătaie soră cu moartea. Nu, nu am nevoie de ambulanță. Ajută-mă doar să mă ridic.

Sculatul în picioare fu mai dureros decât se aşteptase. Cu greu putea să stea dreaptă.

- Sunt bine, Măria. Mulțumesc. Femeia o conduse până la scară.

- Să vă ajut să ajungeți în cameră. Aveți nevoie de odihnă. Asta este.

Chelsea se simți cuprinsă de o recunoştință copleşitoare față de Măria pentru amabilitatea ei. Până în seara asta, nu păruse ca Măriei să-i pese de ea vreun pic. Dar femeia nici nu fusese în casă vreodată când îşi revărsa Lorne mânia asupra ei.

Cu cât se mişca mai mult, cu atât Chelsea se simțea tot mai rău, ştia însă că nu are nici un os rupt şi nici un organ intern afectat. Mai avusese înainte coaste rupte şi organe zdrobite.

Când ajunseră la ea în cameră, Chelsea spuse:

- Adu-mi geamantanele, Măria. Cele pentru călătorii.

- Doar n-o să plecați aeum, nu-i aşa? N-o să-i placă asta domnului Spencer.

- Adu-mi totuşi geamantanele.

Chelsea se aşează pe marginea patului. Se îndoi înainte şi se cuprinse cu brațele. Durerea era atroce. Dar umilința era şi mai mare. Nu se mai putea minți în continuare. Maltratările lui Lorne erau din ce în ce mai rele. De data aceasta o împinsese de față cu alții. în ultima scenă mersese prea departe.

Măria o ajută să împacheteze. Tot timpul cât dură operația, Chelsea trăgea cu urechea să vadă dacă nu se aude deschizându-se uşa din față. Lorne nu venea niciodată prin spate, iar cealaltă uşă făcea un zgomot pe care nu se putea să nu-l audă din dormitor. Se folosise de acest truc în mai multe rânduri.

După ce strânse tot ceea ce voia să ea cu ea, o trimise pe Măria să-l cheme pe Juan ca s-o a"jute să-şi ducă bagajele la maşină. Chelsea nu-şi da seama cât timp se scursese. De obicei Lorne rămânea toată noaptea în oraş, dar nu chiar

întotdeauna. Dacă s-ar fi întors acasă şi ar fi găsit-o împachetând ca să plece de la el, ar fi bătut-o mai rău de cum o făcuse.

Chelsea nu se putu linişti decât atunci când se îndepărtă suficient cu maşina de casă şi împrejurimile ei. Va veni oare după ea? El s-ar fi aşteptat să se îndrepte către Dallas, spre nord, aşa că ea se îndreptă spre sud, către San Marcos. Nici unul dintre ei nu cunoştea pe nimeni acolo. Chelsea trase pentru noapte la primul popas care i se păru mai curat. Era prea obosită ca să-şi ia înăuntru cu ea altceva decât lucrurile necesare peste noapte. Când intră în cameră, trecând pe lângă oglindă, ezită.

Obrajii îi erau traşi şi plini de vânătăi. Deasupra ochiului stâng avea o umflătură urâtă. Se aplecă încetişor înainte şi-şi studie imaginea din oglindă. Nu va mai uita cele întâmplate. De data asta nu-i va mai găsi scuze. De fiecare dată dăduse vina fie pe alcool, fie pe ea însăşi, că-l aţâţase s-o lovească.

îşi trase lucrurile de pe ea şi intră sub duş. Oglinda din baie îi revelă mai multe vânătăi. încercă să se curețe de orice urmă lăsată de Lorne. Apoi se băgă goală în pat şi se strădui să adoarmă.

- Bethany, vrei să scoți friptura din cuptor? întrebă Karen în timp ce aducea conopida la masă. Ashley, lasă chiflele-. Te văd.

Ashley îi zâmbi şi aşteptă până se întoarse Karen cu spatele ca să mai ia o chiflă de pe platou. Bethany o ciupi.

- Dacă nu încetezi cu asta, ai să te faci cât o balenă.

- Nu. N-am să mă fac. Eu semăn cu tata. Noi putem să mâncăm toată ziua şi nu ne îngrăşăm.

Karen le auzi şi le spuse:

- ea nu vă mai certați acolo. Hai la masă, Ryan! Vino să mănânci.

Bethany scoase friptura din cuptor, stomacu-i chiorăi de foame. Hotărâtă îşi învinse chinurile foamei. Duse în sufragerie friptura şi aşeză platoul pe suportul pe care-l pregătise mama ei. Aşezându-se la locul ei, încercă să nu se uite la mâncare.

Ryan veni la masă şi zâmbi spre ea, apoi către Ashley.

- Arată bine. Voi ați ajutat-o pe mama să gătească?

- Da, sigur, răspunse Karen în locul lor. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ele. îi trecu vasul cu cartofi lui Bethany, care i-l dădu mai departe lui Ryan, fără să se servească.

- Nu mănânci cartofi? întrebă Karen.e-am făcut exact cum îți plac ție.

- Sunt la regim, făcu Bethany semn din cap şi către friptură. Nu vreau decât un ceai.

Ryan se încruntă.

- Ai dat jos destul, draga mea. încă puțin şi-o să cazi din picioare.

Bethany îl privi dezaprobator.

- Mă văd şi eu în oglindă. Sunt enormă.

- Porți măsura şapte, o apostrofă Karen. Asta nu este o talie enormă după părerea nimănui.

- Mâinile şi picioarele îmi sunt tot prea groase. Trebuie să mai dau jos puțin. Sorbi din ceaiul de la gheață şi speră să-şi înfrângă chiorăitul mațelor. Ideea de a introduce alimente în trupul său i se părea revoltătoare.

- Poate că ar trebui să țin şi eu regim, spuse Ashley, examinându-şi silueta. Ce părere aveți?

- Tu eşti perfectă. Ryan se uită din nou la Bethany. Eşti sigură că te simți bine? Nu te-am văzut mâncând toată săptămâna.

- Am mâncat aseară, se apără Bethanty. Nu-ți aminteşti? Când am făcut şunca aia?

- Da, dar nu te-am văzut gustând din ea.

- Am gustat-o când i-am pus legumele. Mamă, şi tu faci la fel. Te-am văzut. Am mâncat.

Karen se încruntă uşor. Luarea în greutate era un subiect delicat pentru ea. Cu anii, se îngrăşase, fără discuție. Bethany considera că mama ei era grasă, şi era hotărâtă să nu arate ca ea. Dintre cele două fete, Bethany lua mereu în greutate, dar se hotărâse, la începutul anului şcolar, să facă ceva în această privință.

La început îi fusese greu. Apoi, cu timpul, descoperise că voia din ce în ce mai puțin să mănânce. Acum, imediat, foamea-i slăbea. Numai uitându-se la ceilalți cum mâncau era suficient să i se taie pofta de mâncare. Lui Bethany îi displăcea, de asemenea, să-i privească pe ceilalți cum mănâncă sau să se gândească la procesul digestiei.

Avea treisprezece ani acum şi începuse s-o intereseze băieții. Observase că cele mai căutate fete erau întotdeauna cele slabe, care semănau cu modelele din reviste. Asta însemna pentru ea să nu vrea să devină niciodată grasă. Pentru a-şi întări hotărârea, arunca o privire către mama ei. Karen îşi unse o chiflă cu unt şi apoi îşi concentra atenția asupra mâncării ei.

- Mă scuzați? întrebă Bethany.

- Dacă nu vrei să mănânci, măcar stai aici şi ține-ne companie, îi răspunse Ryan. N-am cum să te mai văd altfel.

- Poate că dacă nu ai lucra atât de târziu noaptea, îl apostrofă rece Karen.

- Suntem deosebit de ocupați. Nu-mi face nici mie plăcere.

Karen scoase un zgomot care dovedea că nu-l credea.

- Ashley, ți-ai făcut lecțiile?

Ashley încuviință din cap, dar nu se uită în ochii ei.

Bethany ştia ce înseamnă asta. Ashley îşi făcea întotdeauna temele la şcoală înainte de a suna clopoţelul de dimineaţă. Uneori nu şi le făcea chiar deloc.

- Am luat nouăzeci şi opt la testul de engleză, spuse

ea.

- Foarte bine, o lăudă Ryan cu un zâmbet. Dar tu, Ashley?

Ashley îi aruncă o privire surorii sale.

- Nouă nu ne-a adus încă lucrările. Bethany zâmbi. Ea ştia mai bine.

- Nu vrei o chiflă cu unt? o întrebă, cu inocenţă, Ashley pe Bethany.

- Nu, mulţumesc. Nu vreau să mănânc colesterol şi *ăină albă, îi răspunse plină de ifose Bethany. N-ar

l>bui să mănânci nici tu. Ashley mai puse puţin unt pe chiflă şi o mancă evident satisfăcută. Bethany întoarse capul. Pentru a se menţine pe poziţie, se concentra asupra protuberantei pe care o descoperise chiar în după amiaza aceea pe coapsa ei. Ashley spusese că era un muşchi, dar Bethany voia să evite orice posibilitate de a deveni grasă.

- Am găsit o reţetă nouă de dietă în revistă, spuse Karen. Poţi să mănânci oricâte grapefruituri sau cantalupi vrei, trebuie să eviţi numai amidonul. Am s-o încerc şi eu.

- Dietele astea nu sunt deloc sănătoase pentru voi, spuse Ryan. Unele pot să fie mai mult dăunătoare decât bune.

- Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Karen se servi cu conopidă şi brânză. Dar mie mi se pare perfectă. Vrei să încerci şi tu cu mine, Bethany? Ţie îţi plac cantalupii.

- Ei îi ajunge cât regim a ţinut, se încruntă Ryan la Karen şi-i aruncă una dintre acele priviri pe care părinţii cred că nu le înţeleg copiii.

- Ce avem la desert, întrebă Ashley? v

- Chec cu ciocolată, atacă a doua bucată de friptură Karen, şi adresându-se lui Ryan: Presupun că ai să întârzii şi mâine seară?

- Da, săptămâna asta am să lucrez până târziu în fiecare zi şi probabil şi săptămâna viitoare. Atunci se va întoarce Beall din vacanţă şi voi putea să mă odihnesc şi eu un pic.

- Ai să găseşti tu altceva ca să nu vii acasă. Bethany încercă să nu-i bage în seamă. Maică-sa îr

făcuse reproşuri lui taică-său de când îi ştia ea. Uneori se întreba cum de le suporta el. Bethany se hotărâse să părăsească, imediat ce va absolvi şcoala, casa părintească şi să nu se mai întoarcă niciodată. A sta acolo era deprimant.

Ashley termină de mâncat şi-şi duse farfuria la bucătărie. Se întoarse cu două bucăţi de chec.

- Vrei şi tu una, Bethany? - N-o mai necăji pe sora ta, dacă este la regim, spuse Karen în mod automat. Hai, dă-mi-o mie. Am s-o mănânc eu.

Ashley îi dădu cealaltă bucată lui Ryan şi se duse să-şi mai ia una pentru ea.

- Acum pot să mă scol de la masă? întrebă Bethany rugător.

- Sigur, răspunse Ryan. O urmări îndepărtându-se, şi îngrijorarea îl cuprinse din nou. Era mult prea slabă, totuşi. Şi se adresă lui Karen.

- Aş vrea să n-o încurajezi cu regimul ăsta. Te-ai uitat la ea în ultima vreme?

- E mai subțire, replică ea ridicând uşor din umeri. Ochii ei îi evitară pe ai lui.

- Ai observat şi tu asta? Cred că ar trebui s-o ducem la un control.

Karen îi aruncă o privire.

- Şi când crezi că mai pot s-o fac şi pe asta? Toate după amiezile din săptămâna aceasta îmi sunt planificate. Nu mai am când să mă duc şi cu ea la doctor.

- La dracu', Karen! e un lucru mult mai important decât toate planificările pe care ți le-ai făcut tu cu Joyce.

- Of! Te las să decizi tu care-i mal puțin importantă: formația Toys for Tots*' sau Asociația de binefacere. Astea-s lucrurile unde trebuie să mă duc. Eu aş zice că amândouă sunt la fel de importante. Dar, bineînțeles că tu ştii mai bine. întotdeauna ştii mai bine.

îşi tăie o bucată din prăjitura de pe farfurioară. Ashley se întoarse la timp ca să audă ultima parte a discuției.

- Toys for Tots? Pot să merg şi eu cu tine?

- Ei bine nu, nu poți. Trebuie să fii la şcoală exact când are loc spectacolul.

Toys for Tots, numele unei formații muzicale - s-ar traduce: "Jucării pentru copii".- Nu s-ar putea să vin după ce se termină cursurile? se încruntă Ashley în timp ce se strecura pe scaun.

Karen îi aruncă o privire, peste masă, lui Ryan.

- Şi nici nu văd vreun motiv pentru care s-o duc pe Bethany la doctor. N-a lipsit niciodată de la şcoală, notele ei sunt foarte bune. Seamănă pur şi simplu cu familia ta. Toți sunteți slabi.

Ryan nu dădu atenție împunsăturii:

- Am să-mi fac eu timp să mă duc cu ea.

- Aha, pentru asta poți să-ți faci vreme, dar acasă nu poți să vii la timp? E bine de ştiut, Ryan. Am să țin minte!

Se ridică şi-şi aruncă şervețelul lângă farfurie. Tare greu putea să țină familia unită. Nu era deloc de mirare pentru el că Bethany nu agrea mesele-n familie şi voia să-i evite. Şi el ar fi făcut la fel dacă nu ar fi fost Ashley.

în timp ce ieşea pe uşă să se ducă în camera lui Bethany, sună soneria.

Ryan deschise.

- Chelsea?

Chelsea păşi în lumina holului, şi Ryan rămase cu gura căscată.

- Ce s-a întâmplat cu tine? Ai avut un accident? Chelsea care era deja gata să plângă, izbucni în

lacrimi la întrebarea lui.

- Ar fi posibil să stau o vreme aici?l-am părăsit pe Lorne.

- A venit tanti Chel? întrebă Ashley, alergând spre

ei.

Când o văzu, se opri şi se uită lung la ea.

- Ce s-a întâmplat cu faţa ta? Ryan făcu un semn liniştitor:

- Du-te şi cheam-o pe mama, draga mea. Trebuie să stăm de vorbă cu tanti Chel, separat.

O conduse pe Chelsea în birou şi încuie uşa.

- Ce dracu' s-a întâmplat cu tine?

- M-am ciocnit de o uşă, spuse ea cu o slabă notă de umor. Parcă aşa-i scuza obişnuită- îl omor!

- Nu, nu trebuie, il trase ea de mânecă văzându-l că se îndrepta spre telefon. Nu vreau să ştie că sunt aici. Am fost ieri la un avocat şi am intentat divorţul.

- Arăţi îngrozitor, spuse el, neputând să-şi ia ochii de la vânătăile şi de la faţa ei trasă.

- Mulţumesc. Tu ai ştiut întotdeauna ce trebuie să spui ca să mă îmbărbătezi. v

De data asta zâmbetul ei era aproape sincer. Ar fi putut spune că efortul o durea.

- Trebuie să te vadă un doctor, lasă-mă să te duc la un spital.

- Nu-i nevoie. Asta s-a întâmplat noaptea trecută. Acum mi-e bine. O văzu pe Karen care intrase în cameră. Mi-e bine, repetă ea. Nu te uita aşa la mine.

Karen o privea complet uluită.

- Nu se poate! Lorne a făcut asta?

- Da, el a făcut-o.l-am părăsit. Aş vrea să stau la voi câteva zile. Numai până când îmi voi găsi un loc. Ştiţi vreun apartament de închiriat pe la vreun garaj? adăugă ea în glumă.

- Cum poţi să glumeşti într-un asemenea moment? o întrebă Karen.

- Dacă nu o fac, plâng, şi m-am plictisit de plâns. Asta am tot făcut de douăzeci şi patru de ore. Ai vreo aspirină?

Karen ieşi în grabă şi-i aduse una. Chelsea întâlni ochii lui Ryan.

- Promite-mi că n-ai să faci nici o prostie. Nu merită. Ryan se simţea de parcă era bolnav.

- Nu pot să cred că te poate molesta cineva aşa! Ce dracu s-a întâmplat?

- Bănuiesc că am întins coarda prea tare, spuse clătinând din cap Chelsea. E greu de explicat. Lucrurile au evoluattreptat. La început nu părea suficient ca să divorțez; apoi a devenit din ce în ce mai insuportabil. Noaptea trecută m-a speriat. Credeam că o să mă omoare. - Cum, a mai făcut asta şi tu ai suportat? Şi nu mi-ai spus?

o privi cum se ridică şi păşeşte către fereastră.

- Trebuia să-l fi dat pe mâna poliției!

- Dacă aş fi făcut-o ar fi venit după mine, când ar fi scăpat de acolo. Doar nu puteau să-l țină o veşnicie, ştii bine. Am făcut o dată o plângere, şi n-am mai repetat-o niciodată după aceea.

- Asta-i o nebunie! Am să fac şi eu o plângere!

- Nu ți-o vor primi.

Veni lângă Chelsea şi îngenunche în fața ei, privind-o îndurerat. Ar fi vrut s-o ia în brațe şi să n-o mai lase niciodată să plece. Era ca şi cum nici n-ar fi trecut ultimii doisprezece ani.

- Chelsea, spuse Ryan; glasul lui era încărcat de toată durerea pe care o resimțea pentru ea.

Ea îi atinse fața cu delicatețe.

- Sunt bine.

O auziră pe Karen întorcându-se cu apa şi aspirina. Ryan se ridică brusc. Chelsea luă cele două tablete şi le înghiți.

- Mulțumesc. Pot să rămân aici? Dacă deranjez prea tare mă pot duce la un hotel.

- Nici să nu aud aşa ceva. Karen se aşează pe brațul scaunului pe care stătea Chelsea şi-i înlănțui umerii cu brațul. O să stai aici până când voi şti că eşti în siguranță. Lorne n-o să îndrăznească să vină după tine aici.

- Ryan se-ntreba dacă pentru Karen aceasta reprezenta o surpriză tot atât de mare ca pentru el. După cum arăta acum, şocul inițial nu părea să fi trecut.

- Poți să stai în camera lui Ashley. Ea n-o să se supere dacă o să doarmă cu Bethany.

Chelsea zâmbi şi dădu aprobator din cap. Părea din nou gata să plângă.

- V-ar supăra dacă m-aş duce acum să mă întind puțin? Sunt extenuată. - Sigur că eşti! Ryan, du-te şi adu-i lucrurile. O să mă duc eu s-o ajut să le aranjeze.

Chelsea îi dădu lui Ryan cheile de la maşină. în timp ce ieşea, îşi zise că Chelsea avea dreptate. Dacă s-ar fi dus el la Austin, şi i-ar fi tras o mamă de bătaie soră cu moartea, nu Lorne ar fi intrat la puşcărie. Şi oricâtă plăcere i-ar fi făcut să-l bată până la desfigurare pe Lorne, nu merita să fie închis pentru asta. Aşa că Ryan se mulțumi doar să-şi imagineze ce i-ar plăcea să-i facă.

Cel puțin, îşi spunea el, Chelsea venise aici şi el putea s-o ocrotească. Era acum în siguranță. încercă să nu se gândească la divorț şi la faptul că acesta i-ar fi redat Chelsei libertatea.

Capitolul nouăsprezece

Chelsea ştia că nu putea să stea prea mult timp cu Ryan şi cu Karen. în afara sentimentelor pe care le mai purtau ea şi Ryan unul față de celălalt, exista şi posibilitatea ca Lorne să le producă neplăceri. Era conştientă că Lorne ştiuse imediat unde se dusese ea când părăsise Austin-ul.

începu să caute un loc unde să poată locui chiar de a doua zi de la sosirea în Dallas. Karen era împotrivă, ea zicea că ar fi trebuit să aştepte măcar până când i-ar fi trecut vânătăile. Dar Chelsea voia să-şi găsească o casă cu mult înainte de asta. Nu o dată se întrebase pentru ce făcuse Lorne ceea ce făcuse şi dacă nu cumva ea îl ațâțase s-o lovească. Aceste gânduri o speriau. Voia să se stabilească în Dallas, aşa că era hotărâtă să nu se mai întoarcă la Austin. îşi luase chiar şi oră la un doctor care s-o ajute să depăşească sindromul de soție bătută.

La început, căutase o casă, dar curând renunță la ea. Se plictisise să locuiască într-o casă gospodărească Voia să redescopere cine era ea şi să trăiască după gustul ei.

Agentul de vânzări îi arătă cam în silă un apartament de garaj. Nu era prea departe de casa lui Karen, într-o zonă liniştită din Dallas, unde fusese odată un magazin de automobile. Jos uşile erau destul de largi ca să poată trece o maşină prin ele, de-a lungul sălilor mici. în spatele acestui spațiu se afla un altul unde erau reparate şi revopsite maşinile. Sus, pe scări, se afla o cameră uriaşă, cu ferestre ce dădeau spre străzile din față şi spre clădirile din spate cu aleile lor adiacente.

- îl cumpăr, spuse Chelsea. E perfect. Ar fi putut să dea cu chirie parterul şi să obțină în felul acesta un venit. Mansarda era perfectă pentru un studio. Ferestrele ofereau lumină din plin, şi putea să fie complet separată de parter, pentru că această cameră dispunea şi de o scară care dădea spre exterior.

Trăi cu sufletul la gură până ce semnă actele. Deşi avea destui bani pentru prima rată din banii pe care-i luase cu ea şi din brățara cu diamante pe care o vânduse chiar în acea dimineață. Cel puțin, aşa credea ea. Lorne fusese generos în privința darurilor şi bijuteriilor. Cu timpul va vinde şi restul şi va avea suficient cât să-şi achite ratele casei. Nu era scumpă, oricum, nu era în raport cu stilul ei recent de viață.

- Ți-ai cumpărat un atelier? o întrebă Karen când se întoarse la ea acasă. Nu ți-a ieşit din minte?

- Nu, bineînțeles. Nu-ți aminteşti? întotdeauna am spus că vreau să am un studio, în care să locuiesc într-un capăt şi în celălalt să lucrez.

- Dar când îți doreai asta eram adolescente!

- Mă întorc la pictură. Trebuie să am un studio. Aşteaptă să-l vezi. Pot chiar să închiriez parterul unui mecanic şi să am în felul acesta un venit regulat.

- E din ce în ce mai rău. Nu e cu putință să trăieşti de pe urma unui garaj!Chelsea râse.

- Ba da, pot. O Iau de unde am început. îți aminteşti? Cel puțin garajul şi apartamentul de acum sunt mai mari. Trebuie să-l vezi.

- Abia aştept, spuse Karen fără entuziasm. Chelsea se uită la fetele care plecau la şcoală. Ea le

zâmbi şi le vorbi, dar după ce ieşiră, întrebă:

- Bethany e bolnavă?

- Nu, numai că ține regim de slăbire.

- Dar e subțire ca o scândură. Eşti sigură că nu e bolnavă?

- Ryan se ține de capul meu să mă duc cu ea la doctor, dar nu e nevoie. Şi eu cred că e cam slabă, dar nu pare bolnavă. Are rezultate bune la şcoală, e plină de energie. Zicea că vrea să devină model, şi alea trebuie să fie numai piele şi os.

- Cu siguranță că ea aşa este!

- Şi pentru că a venit vorba despre dietă, am să încep să frecventez un club, de pe promenadă, pentru menținerea sănătății, n-ai vrea să mergi şi tu cu mine?

Chelsea strâmbă din nas.

- Nu pot să sufăr sauna şi exercițiile la aparate.

- Nici eu, dar o frecție te face să te simți bine, şi-mi place să fac aburi şi să înot la piscină.

- Poate că am să merg şi eu mai târziu. Acuma am destule de făcut. în dimineața asta trebuie să mă duc la avocat şi să încep formalitățile pentru procesul de divorț.

- Atât de repede? Ce o să zică el? De ce nu mi-ai spus şi mie mai înainte în loc să-mi vorbeşti despre atelier?

Chelsea se uită la mâinile ei pe care le ținea împreunate în poală.

- A fost mai greu decât mă aşteptam. Nu sunt sigură că am făcut bine.

- Probabil că glumeşti!

- Lorne este atât de imatur în anumite privințe. Tu nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Uneori este ca un copil. Cred că are nevoie de mine mai mult decât îşi închipuie el.

- Te-ai programat şi la un doctor? Ai nevoie de cineva care să-ți vorbească în mod rațional. Lorne este o persoană matură cu un caracter vicios. Nu-i în el nici un copil ascuns.

- M-am programat. Am să mă duc. Oricum, avocatul s-a arătat foarte interesat imediat ce i-am spus cine este cel de care divorțez. Lorne s-a mai confruntat cu el într-un tribunal, cu câțiva ani în urmă, într-un litigiu legat de

nişte plăți. Avocatul îi mai poartă încă pică. Zice că va face tot ce-i stă în putință să câştig - mai ales când mi-a văzut cicatricele de pe față pe care nu le-a acoperit machiajul. Zice că ar trebui să fac nişte fotografii care să-mi servească drept mărturie.

- Asta nu-i o idee rea. Am să ți le fac chiar eu.

- El zice că asta m-ar ajuta şi pe mine să-mi amintesc în cazul în care m-aş răzgândi în ceea ce priveşte divorțul. Se pare că a mai avut de-a face şi cu alte femei bătute.

- Nu te înțeleg. Zău, că nu te înțeleg! Tu eşti cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată. De ce ți-ar mai trebui ceva care să-ți amintească să nu te mai întorci la el? ridică din sprâncene în timp ce turna cafeaua în cele două ceşti. Mie nu mi-ar mai trebui nimic altceva ca să-l părăsesc.

Chelsea clătină din cap.

- Aşa ziceam şi eu înainte. Dar e altceva când te afli tu personal în situația respectivă. Nu îți este clar deloc ce ar trebui să faci. le găseşti scuze soțului şi te acuzi pe tine. îți închipui că nu se va mai întâmpla altădată. Dar, bineînțeles că se mai întâmplă.

- Nu, tu ai nevoie de un psihiatru.

- Ştiu. M-am şi programat, zâmbi Chelsea sorbind din cafea. Şi de aceea am şi venit la tine. Ştiu că tu nu m-ai lăsa să fac vreo prostie.- O să te ținem sub observație, Ryan şi cu mine. Poți să te bizui pe asta.

Bethany veni în hol şi trecu pe lângă ele în drum spre birou. După aceea, Chelsea auzi cum dăduse drumul la televizor. Ea nu-şi putu ascunde mila de îngrijorare de pe față.

- Karen, poate că ar trebui şi Bethany să meargă la doctorul ăsta.

- De ce, Dumnezeule mare?

- Hai, las-o, doar nu vrei să-mi spui că a pierdut din greutate numai din cauza unui regim normal şi datorită unor motive raționale. Arată de parc-ar fi prizonieră într-un lagăr de concentrare. Cad blugii de pe ea!

- Parc-ai fi Ryan. Numai despre asta vorbeşte în ultima vreme. Că Bethany e prea slabă, că are un aer bolnăvicios, că-şi distruge sănătatea. Drept să-ți spun, m-am şi plictisit să-l tot aud! Cred că e un mod al lui de a-mi atrage atenția că ar trebui să mai slăbesc.

- Mie nu-mi pasă dacă tu mai slăbeşti sau nu, obiectă Chelsea. Dar mă-ngrijorează Bethany! Tu ai auzit de anorexie? Toată lumea a auzit de ea în ultima vreme!

- Anorexie? Bethany? Nici vorbă. în ciuda respingerii ei vehemente, Karen nu părea prea convinsă. Doar ia cina cu noi. Acum trei zile am cumpărat o înghețată dintr-aceea mare cu ciocolată, care-i place ei în mod deosebit, şi a mâncat-o pe toată!

- Şi după aceea a vomat-o?

- E dezgustător! De unde să ştiu?

- Karen, te rog, fă asta pentru mine. Du-o la un doctor şi apoi la un psihiatru.

- Bine. O să-i iau oră săptămâna viitoare. Dar o să vă simțiți ridicoli, tu şi cu Ryan când veți afla că nu are nimic.

Chelsea se simți uşurată. Poate Karen nu observa nimic neobişnuit la Bethany, fiind toată ziua cu fiica ei, dar pentru Chelsea care nu o văzuse de o bucată de vreme, schimbarea era înspăimântătoare. Oricât arfi zis Karen că fiica ei e plină de energie, după părerea Chelsei fata părea deprimată şi apatică. Cel puțin acum putea fi ajutată oricât ar fi supărat-o asta. Chelsea se ridică şi spuse:

- Am câteva bijuterii pe care aş vrea să le vând. Cred că o să le duc la acelaşi bijutier.

- N-aş vrea să vinzi toate piesele astea. într-o zi ai să ți le doreşti şi n-o să mai ai de unde să le iei.

- Cred că e mai bine pentru mine să mă descotorosesc de toate amintirile plăcute despre Lorne. Trebuie să-mi plătesc casa şi trebuie să dau şi divorțul. Dacă Lorne va face recurs, va trebui să-i fac față şi-mi trebuiesc bani lichizi.

- Bine, dacă aşa zici tu. Dar noi n-o să te lăsăm să mori de foame, ştii asta.

' - Ştiu. Vrei să mergi cu mine la bijutier?

- Nu, tocmai plecam la clubul pentru menținerea sănătății. Dacă îl amân, s-ar putea să-mi piară dorința.

Pe când Chelsea se duse la ea în cameră să ia şi alte lucruri pe care intenționa să le vândă, Karen îşi luă rămas bun de la fete şi plecă. Nu avea de mers mult cu maşina, şi apoi asta arfi putut oricând să întrerupă orele de la club dacă i s-ar fi părut prea istovitoare. Faptul că devenise membră nu însemna că trebuie neapărat să-i onoreze cu prezența.

Mai fusese acolo şi altădată cu Wendy Green şi-i plăcuseră exercițiile. Wendy pierduse toate kilogramele pe care le pusese în ultimii câțiva ani şi arăta din nou tânără şi drăguță. Karen nu ştia dacă i se va potrivi sau nu şi ei, dar era hotărâtă să încerce. Cântarul ei de baie îi va da răspunsul.

Se duse la recepție şi vorbi cu femeia care elibera abonamentele. După ce ascultă care erau prețurile, Karen îşi luă un abonament care-i permitea accesul nelimitat la echipament şi posibilitatea de a veni şi în fiecare zi, dacă aşa i-ar fi plăcut. Costa mai mult, dar după cum o asigura femeia, merita. •

După ce completă cecul, Karen fu condusă în camera din spate unde-şi alese un maieu şi o pereche de pantaloni colanți din tricot pe măsura ei, pe care-i trase cu greu pe ea. Hainele ei de stradă erau făcute în aşa fel încât îi ascundeau cărnurile şi rotunjimile. Dar aici toată lumea era îmbrăcată în costumul special pentru exerciții. Părăsi vestiarul, ca să o întâlnească pe femeia care o aştepta

afară, cam jenată. în fața ei se afla un tânăr care arăta mai curând a zeu grec decât a simplu muritor.

- El e Hank Farley, unul dintre cei mai buni instructori ai noştri. Hank, dânsa e Karen Morgan. Este nou înscrisă.

Hank zâmbi şi întinse mâna. Karen dădu mâna cu

el.

- îmi pare bine să te cunosc, Karen. O să lucrăm împreună. Abia aştept.

- Mulțumesc, murmură ea. Nu văzuse niciodată pe cineva atât de bine făcut ca acest bărbat, în afară de lilme. Nu era înalt, dar arăta de parcă ar fi putut să ridice un camion. Fața-i era frumoasă ca a unui copil. Ea se trezi întrebându-se câți ani o fi având şi dacă era însurat.

Se duseră la perete şi Hank îi arătă cum trebuie să se aşeze şi să manipuleze cureaua pentru întărirea muşchilor torsului. Ca să-i demonstreze, puse mâinile lui peste ale ei şi o ajută să tragă în unghiul potrivit. Karen îşi dădu seama că era privită şi cu greu se putu concentra la exercițiu. Nu era uşor.

Hank o purtă pe la toate aparatele, arătându-i cum să folosească echipamentul bine şi spre folosul ei.

- Nu te grăbi, o sfătui el, poți să-ți faci rău cu asta şi să fie nevoie să fii remodelată. Voi fi aici ori de câte ori îți vei rezerva ora. Altfel rişti să fiu cu un alt client.

- O să țin minte să telefonez.

O fulgeră un gând care o făcu să înnebunească, şi-şi feri privirea.

- Bine, spuse el cu vocea mai mieroasă. Trebuie să fii sigură că o să faci aşa. îi aruncă un zâmbet care o făcu să se simtă tânără şi subțirică. Şi acum, la duş! Când termini, înfăşoară-ți şervetul peste mijloc şi vino în camera de masaj.

Karen făcu aşa cum îi spusese el. îşi termină repede duşul şî-şi spuse să nu fie proastă. Hank era sexi şi o făcea sâ-i fiarbă sângele în vine ori de câte ori îi zâmbea, dar ea aproape că ar fi putut să-i fie mamă. Nu era un gârkJprea plăcut.

îşi înfăşură şervetul în jurul ei şi se duse în camera de masaj. Dar spre surprinderea ei, el era acolo şi o aştepta.

- Tot dumneata faci şi asta?

- Eu fac totul. Le-am spus că trebuie să-mi ridice salariul. Dar, beneficiile sunt mai mari aşa. El clipi din ochi către ea şi lovi cu palma masa de lucru. întinde-te pe burtă.

Karen nu era sigură că trebuia să facă asta. Când venise cu Wendy, nu văzuse şi camera de masaj pentru că Wendy avea un abonament mai ieftin! Karen presupuse că o femeie trebuie să facă masaj. Ea se întinse pe masă şi încercă să nu se simtă ca un butoi.

Hank începu să-i maseze umerii. Mâinile lui erau puternice, dar nu-i produceau durere şi ea se simți relaxată până-n vârful degetelor de la picioare.

- Ai carnea tare, spuse el. Nu toată lumea e aşa.

- Da, chiar?

- Dacă ai vedea unele femei care vin aici! Sunt ca mămăliga. Dumneata ai substanță şi chiar muşchi.

Nu ştia ce să-i răspundă. Hank nu părea să aibă nevoie de impulsul ei ca să continue conversația.

- în curând se face un an de când lucrez aici şi nu te-am mai văzut. De obicei, o persoană vine de mai multe ori înainte de a face toate exercițiile, dar am auzit că dumneata ai făcut un abonament complet chiar din prima zi.

- Am mai venit o dată cu Wendy Green.

- Wendy Green. Nu. Nu-mi spune nimic.

- Instructorul ei este o femeie. Cred că-i zice Naomi.

- Da, Naomi este una dintre cele mai bune.Wendy e pe mâini bune.

Karen putea să pună pariu că Wendy nu fusese niciodată pe mâini atât de bune ca cele care o masau pe ea acum.

- E minunat!

- Eşti foarte încordată. Nu ştiu de ce sunt oamenii atât de încor dați la masaj. Mie personal îmi place.

- Mulți oameni se jenează de felul în care arată, spuse Karen cu grijă.

Ea îşi spunea întotdeauna că nimeni nu observă că e grasă decât dacă îi atrage ea atenția.

- Nu ştiu de ce. Oamenii sunt de toate dimensiunile şi formele. Şi nu-i nimic rău în asta. Mie personal, nu-mi plac femeile slăbănoage. Nu sunt plăcute.

Lui Karen nu-i venea să creadă că-l auzise bine.

- Iar te-ai încordat. Relaxează-te.'

, Mâinile lui se mişcară mai în jos, măturând marginea şervetului.

Karen simți că roşeşte. Nimeni în afară de Ryan nu văzuse atât de mult din ea, şi nici el n-o mai văzuse în ultima vreme.

Hank nu rată o mângâiere. Mâinile lui se plimbau pe trupul ei ca şi cum ar fi fost un teritoriu familiar lui.

- Nu sunt originar din Dallas, spuse el. Am crescut în Houston. Credeam că dacă voi veni în nord vor fi verile mai răcoroase. Râse. Măiculiță, cum m-am înşelat!

- Verile sunt ucigătoare aici, căzu de acord Karen. Mâinile lui se mişcau către fese. Ar fi vrut să-i spună

să se oprească, dar se temu să nu-şi închipuie el că e prea mărginită. Şi îi era atât de bine.

- îmi lipseşte plaja. Tot soarele ăsta nu-i bun pentru dumneata, deşi am văzut venind aici femei cu pielea ca de broască. Dumneata nu arăți aşa.

- Eu n-am vrut niciodată să mă bronzez. Nici măcar atunci când eram la colegiu.

- Ai urmat la colegiu? Doamne, ce-aş fi vrut şi eu să mă duc la colegiu. Aş fi vrut să fiu antrenor sau poate chiar doctor specializat în răni provocate de atletism. Aş fi fost bun la asta.

- Nu-i timpul trecut, te mai poți duce.

- Nu, acum trebuie să muncesc. N-am destul timp să mă duc şi la colegiu. Suna ca şi cum ar fi regretat cu adevărat. Poate vreodată.

- Ai să te duci, dacă-ți doreşti cu tărie. Se întreba câți ani o fi avut exact. Eşti căsătorit?

El râse din nou.

- Nici gând. Nu sunt încă pregătit să mă stabilesc cu o persoană. Nu încă.

Ea îşi ascunse un zâmbet. Nu era căsătorit. El o masa mai departe pe dosul picioarelor, iar Karen era bucuroasă că şi le răsese chiar în dimineața aceea.

- Cred că o să-ți placă aici.

Karen închise ochii şi-l lăsă să-i maseze şi ultima încordare din muşchi. Dacă i-arfi făcut Ryan acest lucru acasă, ar fi refuzat să stea întinsă. Dar pe Hank nu-l interesa sexul, şi ea îşi păstra sângele rece. Ştia că dacă ar fi spus un singur cuvânt, el i-ar fi înfăşurat şervetul în jurul ei şi nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Dar ea nu spuse cuvântul. în seara aceea, la cină, Karen se mai gândea încă la Hank. Fusese atât de minunat să-şi amintească! Orice bărbat poate să facă aşa ceva tot atât de perfect.

- Mamă, eşti pe altă lume sau ce? o întrebă Ashley întinzându-i bolul cu mazăre. Vezi, că frige la fund.

- Scuză-mă. Karen era jenată că fusese surprinsă visând.

îşi puse puțină mazăre în farfurie, dar se opri înainte de a mai pune o lingură. Dacă se va mai duce la Hank la gimnastică, va trebui în mod sigur să piardă din greutate.

- Mi-am găsit un loc unde să locuiesc, îi spuse Chelsea lui Ryan. Nu pot să nu ți-l arăt şi ție.

- E un atelier, tati, adăugă repede Ashley. M-a dus astăzi după-amiază acolo. E rece!

Bethany îşi puse zece boabe de mazăre în farfurie şi-i pasă bolul Chelsei.

- Mi-ar plăcea să pot locui acolo!

- Sunteți oricând binevenite. Am să cumpăr nişte saltele pneumatice pentru voi ca să le folosiți ca paturi. Mă duc să dau un anunț pentru închirierea garajului.

- Te-ai întors la garaj? întrebă Ryan amuzat. Karen nu servise nici un pic de pâine.

- Şi eu sunt împotrivă. Cine ştie cine poate închiria garajul? Nu-i un loc sigur. Sunt nişte case vechi prin vecinătate şi tu ştii că alea se pot prăbuşi.

- E bună, protestă Chelsea. Casele sunt vechi, ce-i drept,dar erau într-o zonă în care au cumpărat tineri căsătoriți. Acolo sunt probabil în mai mare siguranță decât aş fi oriunde în altă parte. Cine să năvălească deasupra unui garaj?

- A întocmit actele de divorț astăzi, îi spuse Karen lui Ryan.

- Adevărat? Ochii lui îi căutară pe ai Chelsei. Mă bucur să aud asta. Te-ai dus la avocatul pe care ție-am recomandat eu?

Chelsea dădu afirmativ din cap. - îmi place de el. Abia aşteaptă să-l înfrunte pe Lorne.

- Bun. Loveşte-I la pungă. Merită să fie curățat.

- Nu ştiu dacă mai este mult în cont. N-am discutat asta cu el.

- Cum, nu ştii câți bani are? întrebă Ashley căscând ochii mari. E posibil aşa ceva?

- Mănâncă acolo şi taci, îi spuse Karen amenințător.

- Numai casa voastră valorează o avere, spuse Ryan. Ai dreptul la jumătate din valoarea ei, chiar dacă n-ar mai fi nimic altceva.

Karen îi aruncă o privire mirată lui Ryan. ,,- De unde ştii cum arată casa lor? N-am fost niciodată acolo.

-e-am descris-o eu, adăugă Chelsea liniştitor.

- Astăzi am fost la clubul pentru menținerea sănătății, spuse Karen. Cred că începe să-mi placă.

Bethany strâmbă din nas.

- Urăsc exercițiile fizice.

- Şi eu care speram că o să mergi cu mine odată. Karen nu spera, mai ales după cel întâlnise pe

Hank.

- Merg eu, se oferi Ashley. Mi-ar plăcea să fac aşa ceva!

- O să mai vedem.

Karen nu era deloc convinsă că ar vrea ca fiica ei să-l întâlnească pe Hank şi nici vice versa. El nu o întrebase, şi s-ar putea să-şi închipuie că este necăsătorită şi mai tânără decât era. Tot restul mesei, îi stărui în minte fiecare moment petrecut în sala de gimnastică. Abia aştepta după-amiaza următoare.

Peste o săptămână, Karen putea să spună că începuse să piardă din greutate. Observase şi Hank.

- Ai început să slăbeşti simțitor, spuse el în timp ce-i supraveghea mişcările la aparatul pentru întreținerea muşchilor de la picioare. Nu cred că am mai văzut pe cineva care să răspundă atât de repede. Ea zâmbi.

- Țin şi regim.

- Să nu forțezi lucrurile. Dacă pierzi din greutate prea repede, după aceea pui la loc grăsime. După cum spun mereu, îmi place mai mult o femeie durdulie decât una ca o scoabă.

- Eşti prea drăguț ca să fie adevărat. Mă faci să mă simt ca o stea de cinema.

El îi zâmbi.

- Aşa şi sper.

Karen ar fi vrut să ştie dacă asemenea comentarii erau făcute numai cu ea, dar nu putea să întrebe aşa ceva. Dacă răspunsul ar fi fost nu, ar fi fost jignită.

După duş, se grăbi către camera de masaj şi fără nici un fel de reținere, se lungi pe masă. Asta devenise pentru ea partea cea mai plăcută a programului.

în timp ce-i masa nodurile muşchilor, Hank spuse:

- Ştii, mă întrebam, n-ai vrea să ieşim o dată împreună?

Ea-şi răsuci gâtul către el ca să-l vadă.

- Poftim?

- Cred că nu. Uită ce-am spus.

- Cred că aş putea să ies o dată cu tine. Ca prieteni, vreau să zic. Mintea ei începu să depene. N-ar fi trebuit să spună aşa ceva, dar nu voia să dea înapoi. Acum era momentul să-i spună că era căsătorită. Işi înghiți însă vorbele.

- Da? Ce părere ai de sâmbăta viitoare? Să nu le spui însă nimic celor de aici. Nu ne este permis să ne întâlnim cu clienții în afara orelor de serviciu, şi aş putea avea o grămadă de neplăceri.

- N-am să le spun. Bine, sâmbăta viitoare. - De unde să te iau?

- Am să te întâlnesc eu. Se întreba ce scuză va trebui să invoce față de Ryan ca să plece de acasă într-o sâmbătă seara. Neville îți convine?

Era un restaurant modest pe care nu-l frecventase niciodată cu Ryan şi fetele. Şi era şi la oarecare distanță de casa lor.

- Neville este perfect. Ne întâlnim acolo, să zicem, la şapte?

- Şapte e perfect.

Ea se întreba ce-i va spune lui Ryan.

în timpul mesei de la Neville, Karen îi tot arunca priviri lui Hank pentru a se asigura că nu visează. După câte observase, el era vegetarian, aşa că a comandat salată în loc de friptura pe care intenționa s-o mănânce. El o recompensă cu un zâmbet.

- îmi pare bine că ai putut să vii astă seară, spuse el. Ți-a fost greu să pleci de acasă?

- Greu, în ce sens? se sustrase ea.

- Ți-am văzut fişa. După cum reiese din rândul trei, eşti căsătorită.

- A, nu. Nu mi-a fost greu.

Nu se gândise că-i cercetase formularul completat când îşi făcuse abonamentul. Ştiuse şi atunci când o invitase?

- Este o relație liberă între noi. Aşa am vrut eu, atunci când ne-am căsătorit. în felul acesta fiecare este liber.

Karen îi zâmbi în timp ce-i descria această relație care ar fi părut a fi a ei cu Ryan. Se străduia să-şi amintească dacă o fi completat pe formular şi vârsta. De obicei n-o făcea.

- Astăzi e o zi importantă pentru mine întrucât este ziua mea de naştere.

- Zău? Trebuia să-mi fi spus. - N-am vrut să te fac să-mi oferi vreun cadou.

Ea se întreba ce vârstă o fi având, dar nu voia să-l întrebe. Asta i-ar fi dat şi lui ocazia să o întrebe câți ani are ea, şi nu voia să-i spună că are treizeci şi şase de ani. Ce faci de Crăciun?

- Nu ştiu. Nu sunt prea apropiat de mama mea, şi nu ştiu dacă tata va fi acasă în zilele acelea. Am un tată vitreg căruia nu-i face plăcere să mă vadă. Hank se încruntă către salata din farfurie.

- E îngrozitor!

Karen se hotărî să-i cumpere un cadou de Crăciun. Probabil că de sărbători se va simți foarte singur. L-ar fi putut aduce la ei în calitate de prieten. Cu siguranță că ar fi acceptat, în condițiile astea.

- Ei, nu-i chiar atât de rău. Naomi n-are nici ea familie. Probabil că vom petrece împreună_.

- Naomi? Instructoarea lui Wendy? îşi aminti că Naomi era tânără, mlădioasă, drăguță şi cam toantă.

- Da. Ne-am întâlnit o dată sau de două ori, rânji el către ea. Eşti geloasă?

- Nu! Bineînțeles că nu.

- Asta-i grozav în ce te priveşte. Adică, ai pe cineva şi pot avea şi eu pe cineva, dar putem să ne aparținem unul altuia.

- Nu înțeleg.

- Doar n-o să-ți cer să-ți părăseşti soțul, spuse el cu o voce scăzută, ca să nu poată fi auzit de ceilalți clienți din jurul lor. Totul cu cea mai mare discreție. Nici o încurcătură, nici un telefon acasă sau altceva de acest gen.

-Nu m-am gândit niciodată la asta. Gândurile lui Karen se învălmăşeau. Deodată fu clar pentru ea că nu trebuia să se găsească aici, să mănânce cu Hank, gândindu-se să se încurce cu el. Ce se va întâmpla dacă va afla Ryan? Şi, mai rău, ce se va întâmpla dacă vor afla fetele ei? îşi dădu seama că trebuia să termine masa şi conversația, şi să plece imediat.

- Locuiesc pe Wascomb, câteva blocuri de la sala de gimnastică.

-Aa?

- Mă gândeam că poate ți-ar face plăcere să vii pe acolo uneori.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, şi-i zâmbiră din nou, de data asta conspirativ.

Conştiința lui Karen amuți.

- Poate. Da, mi-arplăcea. Uneori. Nu fusese atât de emoționată nici când era la colegiu şi o curta Ryan. Da, cu siguranță că voi veni.

- Când terminară de mâncat, insistă să plătească ea.

- Eu te-am invitat aici. Şi mai e şi ziua ta de naştere, spuse ea. Ştia că Hank nu dispunea de prea mulți bani. El o lăsă să plătească.

Ieşiră afară la maşinile lor. El deschise uşa de la maşina ei.

- Data viitoare va trebui să parcăm mai departe unul de altul, ca să nu ne prindă careva.

- Nu m-aş fi gândit niciodată la asta.

- După cum ți-am spus, poți să ai încredere în discreția mea.

Fără ca ea să-şi dea seama, el se aplecă şi o sărută pe buze.

Sărutul fu scurt şi lipsit de pasiune, dar inima lui Karen începu să bată cu putere. Dacă i-arfi cerut-o, ar fi alergat cu el chiar atunci în apartamentul lui. Să fii curtată era mult mai excitant decât să fii măritată!

Fiind la volan, în drumul către casă, se trezi zâmbind. Când intră în casă, fu bucuroasă că Ryan lucra până târziu, ca de obicei. Chelsea era în birou, şi distinse sunetul glasurilor fetelor vorbind în camera lui Ashley. Karen se duse în birou. - Bună. S-a terminat atât e repede întrunirea? Karen clătină din cap.

- Am minți când am spus că am o întrunire astă-seară. Chel, n-ai să ghiceşti unde am fost!

- Arăți de parcă stai să dai pe dinafară. Unde? Karen se aşează pe canapea alături de scaunul

Chelsei.

- M-am întâlnit cu cineva. Chelsea nu înțelese:

- Ce vrei să spui?

Karen trase cu ochiul către uşă ca să se asigure că nu erau fetele pe hol.

' - M-am întâlnit cu cineva interesant. Un bărbat.

Chelsea tot nu făcea impresia că înțelesese despre ce era vorba.

-Ei şi? - Am luat masa împreună. Chel, m-a invitat să mă duc în apartamentul lui.

Chelsea rămase cu gura căscată.

- Cum, ai avut o întâlnire? Te-ai întâlnit cu un bărbat?

- Ssst! Nu vreau să audă fetele. Astă-seară ne-am întâlnit pentru prima dată. Am vrut să-ți spun înainte, dar eram atât de nerăbdătoare. Ea îşi împreună mâinile. E atât de frumos! Nici nu-mi vine să crezi ce bine e făcut.

- Karen! Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile! Vrei să zici că te-ai încurcat cu cineva?

- Nu. Nu încă. Sau poate. Dacă o cină luată împreună poate fi considerată astfel! Karen simțea că îi clocotea sângele-n vine. E atât de minunat!

- Şi cu Ryan cum rămâne Karen, nu se poate, nu-i adevărat, nu te-ai întâlnit cu nimeni, nu-i aşa?

- Trebuie să mă ajuți. Lucrează la sala de gimnastică unde mă duc eu. E instructorul meu. Aşa l-am cunoscut.

- Dar te duci abia de o săptămână! -Ştiu! A fost o atracție instantanee. Pentru amândoi! îți închipui pe cineva care să mă placă de la prima vedere? Râse şi se îmbrățişa singură. Mă face să mă simt subțire şi drăguță.

Chelsea se uita fix la ea.

-Am nevoie să mă acoperi. Nu prea des, bineînțeles, doar când n-o să pot găsi o scuză plauzibilă pentru Ryan. Ai să faci asta pentru mine, nu-i aşa, Chel?

-IM-am să fac aşa ceva! Pesemne că ai înnebunit!

- Te rog! Eu aş fi făcut-o pentru tine.

- Nu, n-ai fi făcut-o! Mi-ai fi vorbit despre fidelitate şi despre păstrarea cuvântului dat, şi mi-ai fi spus să procedez aşa cum trebuie. Promite-mi că n-ai să-l mai vezi!

- Nu pot să-ți promit. Dacă l-ai cunoaşte, îl vei înțelege. Karen se întinse şi o prinse pe Chelsea de mână. E tânăr. Cred că prea tânăr chiar. Dar lui nu pare să-i pese de asta. Nimic nu are importanță pentru el. Mă place aşa cum sunt. Nu-l supără nici măcar faptul că sunt măritată!

- Ți-a dat prin cap că Ryan te-ar părăsi dacă ar afla? Lucrul acesta nu înseamnă nimic pentru tine?

- Ba sigurcă înseamnă, dar n-o să descopere. Eu şi cu Hank am discutat despre asta în timpul mesei. Aşa-I cheamă, Hank Farley.

- Nu-mi spune mie cum îl cheamă! Nu vreau să ştiu nimic despre el. Chelsea se dădu la o parte şi-şi astupă urechile.

Karen râse.

- Am să mă mai văd cu el. Când sunt cu el simt că trăiesc. Nu mă mai simt ca o femeie de vârstă mijlocie cu doi copii adolescenți.

- Şi cu Ryan cum rămâne? Poate să afle în nenumărate moduri. Nu te gândeşti cât l-ar durea aşa ceva?

Karen făcu un semn din mână. - Ryan nu mă întreabă niciodată nimic şi nici nu observă ce fac eu. Am să fiu atentă. Se ridică şi se întinse. Am început să şi pierd din greutate!

- Ceea ce eşti pe cale să pierzi este Ryan! Karen încruntă din sprâncene şi se aşează lângă

Chelsea. Simți că i se taie elanul.

- Credeam că eşti mai receptivă. Eşti căsătorită de multă vreme. N-ai simțit niciodată că te-ai plictisit?

- Ba sigur că am simțit. Dar nu m-am încurcat niciodată cu altcineva. Eu sunt în situația inversă şi ştiu ce simți în asemenea cazuri. Cred că fiecare simte

în interiorul său, indiferent dacă admite sau nu. Poate că nu chiar de la început, dar cu timpul. Nu merită să rişti. Crede-mă!

Karen se lăsă pe spate pe perne aşa cum făceau fetele când auzeau ceva care nu le convenea.

- Dacă l-ai cunoaşte, l-ai înțelege. Nu-şi putu ascunde iritarea. Te credeam mai lipsită de prejudecăți.

- Eu îți dau un sfat bun şi tu ştii bine asta. Nu risca totul pentru aşa ceva!

Karen se uită în jurul ei prin cameră. Era bucuroasă de viața pe care o ducea, chiar dacă era uneori plictisită. Casa ei era drăguță şi fetele minunate. Sigur că nu

dorea să divorțeze, dar oricât nu voia ea să.....Ryan nu

i-ar f i trecut cu vederea ceva atât de serios ca un adutter. Se întoarse cu gândul înapoi, cu ani în urmă, când Ryan o părăsise aproape o noapte întreagă. Fusese distrusă.

- Cred că ai dreptate.

- Ştii bine că am foarte mare dreptate.

Karen studie expresia mânioasă de pe chipul Chelsei. După o vreme spuse:

- Eşti o prietenă bună. Poate mai bună decât merit

eu.

- Prostii. Chelsea îşi feri privirea. Vreau doar să nu faci vreo prostie pe care ai regreta-o toată viața. Karen se aplecă spre ea şi o îmbrățişa.

- Mulțumesc.

- O părăsi pe Chelsea şi străbătu holul până în dormitorul ei. Auzea inflexiunile vocilor fetelor, zgomotul obişnuit al casei care-i era atât de familiar încât devenise imperceptibil. Trecu în revistă dormitorul ei, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci.

Ca tot ce se afla în casa ei, era o reflecție a ei însăşi. Amprenta personalității ei se simțea în fiecare obiect, de la draperiile asortate şi cuvertura de pe pat până la pieptănul şi setul de perii. Chiar şi în visele ei cele mai nebuneşti ştia că Hank Farley nu i-ar cere să se mute cu el şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ea ar fi trebuit să-l refuze. El nu ar fi fost niciodată în stare să-i ofere un loc atât de plăcut ca acesta. Nici n-ar fi putut câştiga nici măcar o parte infimă din cât câştiga Ryan. Nici chiar dacă ar fi devenit doctor, şi ea ştia bine că aşa ceva era mai mult un vis decât o intenție.

Nu, gândi ea, în timp ce se băga în pat. Nu merita riscul. Cu toate astea, lăsă să i se perinde prin fața ochilor fiecare detaliu al serii petrecute împreună cu Hank, şi insistă multă vreme asupra sărutului spontan cu care se încheiase. Cel puțin îl putea vedea la sală şi să-şi amintească ce s-ar fi putut întâmpla. Deşi era de vârstă mijlocie şi supraponderală, s-ar fi putut cupla cu un bărbat atât de

tânăr încât putea să fie dorit de fiicele ei. Gândul o făcu să zâmbească. Capitolul douăzeci

Bethany parcurgea grijulie holul către clasă. în ultima vreme se simțea foarte slăbită şi nu voia să rişte să cadă. Chiar şi labele picioarelor ei erau atât de subțiri încât lăsau impresia că oasele-i împungeau pielea cu fiecare pas pe care-l făcea. Zâmbi la gândul cât de suplă devenise. Era convinsă că va fi plăcută acum când nu mai era grasă.

Ashley iar chiulise de la şcoală astăzi. Bethany se întreba cum de reuşea sora ei să chiulească. Era sigură că dacă ea ar fi lipsit atât de mult, ar fi fost prinsă şi probabil exmatriculată. Lui Ashley nu părea să-i pese dacă observa sau nu cineva.

Mai mulți băieți şi fete o împinseră pe Bethany, şi ea abia îşi putu menține echilibru. Se uită după ei. Fetele erau tot atât de grase cum fusese ea şi mai erau şi gălăgioase pe deasupra. Nu înțelegea ce găseau băieții la ele. Cum le privea, văzu una dintre fete cum scoate o baghetă de zahăr candel din buzunar şi-i dă unuia dintre băieți să muşte. Stomacul lui Bethany ghiorâi, iar ea înghiți în sec. Chiar şi acum trupul ei se împotrivea uneori. Se felicită că avea suficientă voință să-şi ferească trupul de aditivii, chimicalele şi caloriile pe care le conținea bagheta aceea de zahăr candel.

Ultima oră pe care o avea astăzi era engleza. Bethany era bună la această materie, mai ales acum, în semestrul doi, când învățau literatură şi nu gramatică. Se ambiționa să obțină din nou numai note de A. Ashley ar fi fost bucuroasă să ia măcar nota de trecere la engleză. Bethany era foarte îngrijorată din cauza surorii sale.

Părinții ei păreau să nu observe, dar hoarda de prieteni a surorii sale se schimbase. Nu-i aducea niciodată acasă pe puştii aceia, iar Bethany ştia de ei numai pentru că-i văzuse în parc împreună cu ea. Toți erau mai mari decât Ashley, care deşi avea doar doisprezece ani arăta ca de şaisprezece, şi nu erau genul de tipi dispuşi să-şi piardă timpul de pomană.

Bethany abia aştepta să vină vara. Atunci ea va avea paisprezece ani iar Ashley treisprezece. Vor fi în fine, adolescente amândouă. Ea îşi închipuia că dacă Ashley va fi mai mare, nu va mai trebui să-şi facă atâtea griji pentru ea. Doisprezece ani, era atât de mică.

Se aşeză în bancă, dar descoperi că profesoara îi făcea semn din cap să se apropie de ea. Bethany se duse să vadă ce dorea. Nu-i plăcea să fie singură cu un profesor. O făcea să se simtă ca mama ei când suna telefonul în miezul nopții.

- Eşti sănătoasă? o întrebă profesoara în şoaptă. Părea îngrijorată.

- Da, sunt bine, sănătoasă. Mulțumesc.

- Când ai intrat pe uşă am observat că eşti foarte palidă. Dacă ai nevoie să te duci la infirmerie, ridică degetul. Ai înțeles?

- Da, doamnă. Bethany se duse la locul ei întrebându-se ce însemnau toate astea. îşi scoase pe furiş pudriera din pungă şi se privi în ea. Era palidă, dar nu mult mai mult ca de obicei.

Deşi nu spusese nimănui, sănătatea ei începuse să o cam sperie. în ultimele două luni nu avusese ciclu şi în plus observase că începuse să aibă mai mult păr pe brațe decât de obicei. Ascundea faptul, purtând mâneci lungi, dar se întreba ce se va face la vară.

Cât despre ciclu, nu se întrerupsese de prea multă vreme, şi se liniştea gândindu-se că trupul ei mai fluctua încă între copilărie şi adolescență. Deşi, decât să se întrebe, mai bine arfi discutat cu maică-sa, dar ea o ştia pe Karen că era întotdeauna refractară la problemele privind sexul. Aşa că Bethany se hotărî s-o întrebe pe Chelsea.

Ora parcă zbura. Bethany nu răspunsese decât de câteva ori la întrebări, iar profesoara o pusese adesea în încurcătură, rugând-o să vorbească mai tare, ea însă ştiuse să răspundă la toate întrebările pe care le pusese profesoara despre Keats şi Shelley. Poezia era unul dintre temele ei preferate şi uneori se gândea să se facă poetă când se va face mare. Nu prea ştia cum ar fi trebuit să procedeze, mai ales că voia să fie şi manechin.

Când sună clopoțelul, Bethany se ridică prea brusc şi camera se învârti cu ea. Se opri şi se rezemă cu palmele de bancă, aşteptând să-i treacă senzația. Când ridică în sus capul, observă că profesoara o privea, cu aceeaşi expresie îngrijorată pe față. Bethany îi zâmbi şi se prefăcu că îşi caută tocul.

Ieşi din clădire împreună cu alți elevi şi se uită în sus şi-n jos în parcare după maşina mamei şi după Ashley. Obiceiul lui Ashley era să vină la prima oră să răspundă la apel, apoi să chiulească restul zilei, întorcându-se la timp pentru a se întoarce acasă împreună cu Bethany ca şi cum ar fi fost acolo toată ziua. Astăzi însă nici urmă de Ashley.

Bethany o găsi pe Karen şi se aşeză pe locul din față de la maşină. Maică-sa zâmbi către ea întrebând-o:

- Unde-i Ashley?

- Nu ştiu. Cred că n-a ieşit încă din clădire. Strânse din ochi din cauza soarelui, în timp ce se uita după soră-sa. Ashley nu-şi închipuia că are să fie prinsă odată, dacă proceda mereu aşa?

Karen bătu nerăbdătoare cu degetele în volan.

- Bineînțeles că întârzie ca de obicei. Dar eu nu am timp să aştept după ea. îşi cercetă ceasul cu diamante de la mână.

- De ce? Ai vreo programare undeva?

- Nu. Ți-am fixat ție o programare.

- Mie?

- La doctorul Butler. Pentru un control.

Pe Bethany o încercă o senzație de slăbiciune. Ura programările la doctor.

- Dar nu am nimic.

- Eram sigură că ai să protestezi. De aceea nici nu ți-am spus mai înainte. Tăticul tău zice că trebuie să mergi la doctor, şi probabil că are dreptate. N-ai mai fost la un control de mai bine de un an.

- Dar nu sunt bolnavă.

Bethany se încruntă şi se afundă mai tare în scaun. Nu putea să sufere condiția ei de copil. Când o să se facă mare, are să facă exact ce-i va plăcea şi asta nu o să presupună să se ducă în fiecare an la control la doctor.

- Crezi că Ashley s-a dus acasă pe jos cu alți copii şi a uitat să ne spună?

- Probabil. Las' să vină singură pe jos acasă ca să se trezească, gândi ea. Poate că asta o va face să fie mai atentă. Iar casa lor era destul de aproape de şcoală încât să poată să vină pe jos. Lui Karen nu-i plăcea, pur şi simplu, să le lase nesupravegheate pe stradă. Se temuse întotdeauna că ar putea fi răpite, deşi Bethany nu înțelesese niciodată pentru ce ar fi fost mai vulnerabile când se întorceau acasă de la şcoală decât atunci când se duceau la vreo prietenă.

Karen puse maşina în mişcare şi-şi urmă drumul ca să iasă din parc.

- Parcă văd că o să întârziem. Mi-ar plăcea ca şi Ashley să fie la fel de înțeleaptă ca tine. Ea pare că nu gândeşte niciodată. Bethany îşi ascunse un zâmbet. îi făcea plăcere când cineva observa cât era ea de bună. Se străduia din răsputeri să fie perfectă, şi, cu Ashley ca termen de comparație, nici nu era greu să pară aşa.

Cabinetul doctorului Butler se afla în cartierul

Comercial dintre casa lui Bethany şi cea a bunicilor ei. Toată familia se consulta la Butler, iar Bethany nici nu-şi putea imagina să fie văzută de altcineva. Stătea în camera de aşteptare cunoscută şi se uita pe o revistă. Toate manechinele erau subțiri ca nişte bețe, cu obrajii supți şi cu zâmbet radios. Bethany se gândea că erau ireal de frumoase. Observă că unele dintre ele erau mai grase decât ea, şi asta o umplu de mândrie. într-o zi va fi şi ea una dintre ele.

Când îi fu strigat numele, Bethany o urmă ascultătoare pe infirmieră. Jenant pentru ea, veni şi mama ei cu ea.

- Sunt prea mare ca să fie nevoie să vii şi tu cu mine. şopti Bethany când infirmiera le părăsi in camera de examinare. Pot să mă duc la consult şi singura

- Ştiu că poți, scumpa mea. Vreau numai să aud ce zice doctorul.

Bethany oftă. Oare părinții ei au s-o trateze toată viața ca pe un țânc? Era convinsă că aşa vor face. Se şi vedea la cincizeci de ani, venind la doctor tot însoțită de mama ei.

Doctorul Butler intră în salon râzând cu gura până la urechi.

- Bună, doamnă Morgan, Bethany. Ce vânt vă aduce astăzi pe amândouă la mine? Ochii lui o trecură-n revistă pe Bethany şi se citi în ei o notă de îngrijorare. Presupun că una dintre voi e bolnavă?

- Eu nu sunt bolnavă.

- Ryan vrea să-i faci un control. N-a mai făcut un control de mult şi ştii cât este el de grijuliu cu sănătatea fetelor noastre.

- Ai pierdut mult în greutate de când te-am văzut' ultima dată, spuse doctorul Butler în timp ce controla ochii şi urechile lui Bethany. De ce?

- Nu vreau să fiu grasă, răspunse ea simplu.

- Cred că e o reacție împotriva mea, spuse Karen râzând. Trebuie să am grijă de orice bucățică pe care o mănânc. Eu i-am spus lui Ryan, dacă vrea să fie slabă, las-o să fie! Şi eu aş vrea să slăbesc!

Doctorul scoase un sunet de dezaprobare. îşi luă stetoscopul şi ascultă bătăile inimii lui Bethany.

- Inima bate normal. îi mai aruncă un zâmbet. Sunt totuşi îngrijorat de pierderea asta de greutate. îi descheie mâneca bluzei şi i-o ridică pe mână. Bethany se simți jenată de părul mătăsos şi întunecat ce-i crescuse acum pe piele. Ciclul tău este regulat?

Se înroşi la față de ruşine.

- Da, minți ea. Era clar că nu putea să discute aşa ceva cu un bărbat.

El o privi ca şi cum n-ar fi crezut-o.

- Când ai avut ultimul ciclu?

- La sfârşitul lunii ianuarie, născoci ea. Ştia că nu avea cum s-o verifice.

- Ce ai mâncat astăzi? Karen răspunse în locul ei.

- Ouă jumări şi pâine prăjită. Fără şuncă. Nu vrea să mănânce carne.

- E adevărat? Ai mâncat jumări şi pâine prăjită? întrebă el privind-o atent pe Bethany.

- Da, aşa e, pretinse ea că a mâncat.

Pusese mâncarea în şervețel şi o aruncase după aceea.

El îşi notă ceva în carnețel. Bethany se întrebă ce o fi scris, dar el îl ținea în aşa fel încât ea nu putu să citească.

-- Erai puțin cam slabă ultima dată când ne-am văzut "noi, spuse doctorul ca pentru sine*Cred că trebuie să-ți luăm puțin sânge, - şi-i aruncă din nou acel zâmbet patern. Vreau să văd nişte chestii.

Bethany ştia că vorbea despre SIDA şi că nu va găsi nimic.

- Nu-mi place să mi se ia sânge.

- Ştiu. Nimănui nu-i place. Doctorul Butler se uită la Karen. Cunoşti termenul de anorexie de natură nervoasă?

Karen îl privi uluită, dar dădu afirmativ din cap.

- Cine nu a auzit de ea? Dar nu asta are Bethany. A ținut regim şi a slăbit în mod intenționat. Nu e slabă din cauza anorexiei.

Doctorul Butler îi zâmbi lui Bethany:

- Crezi că asta-i greutatea ta normală? Bethany se gândi o clipă.

- Nu chiar. Mâinile îmi mai sunt tot grase şi mai am grăsime aici,_şi-şi atinse partea interioară a genunchilor unde se îndoiau. Ies în relief.

- Şi ce-ai zice dacă ți-aş spune că eu te găsesc subponderală? Că nu mai ai nici un pic de grăsime nicăieri pe trupul tău?

- Cred că fiecare are opiniile lui, spuse Bethany cu grijă, şi nu aş fi de acord.

Doctorul Butler scrise din nou ceva în carnetul său.

- Vreau să te internez în spital câteva zile. Doar cât să pot face nişte investigații serioase.

- în spital? exclamă Karen.

- Nu mă pot interna, protestă Bethany. Am un test la engleză mâine, iar vineri am teză la biologie.

- Chiar e necesar? întrebă Karen. Nu mai sunt decât câteva săptămâni până la vacanța de primăvară, şi Bethany s-a străduit să aibă rezultate foarte bune anul acesta la şcoală - fără absențe sau întârzieri. Nu mi-ar face plăcere s-o iau de la ore.

Doctorul se gândi o clipă, timp în care o examina din ochi pe Bethany.

- Nu ştiu. După părerea mea, trebuie să fie pusă sub supraveghere permanentă până când va mai lua puțin în greutate. Nu e sănătos pentru ea să fie atât de slabă.

Ochii lui Bethany se holbară. Voiau s-o bage-n spital ca să o facă să se îngraşe la loc! O podidiră . lacrimile. Se străduise atâta ca să ajungă aşa!

- Nu vreau să mă duc la spital! Ce se va întâmpla cu testele mele?

- Poate că profesorii vor accepta să dai mai târziu testele dacă le voi trimite eu câteva rânduri. '

Karen se uită îngrozită şi oarecum neajutorată.

- Chiar crezi că este nevoie să fie internată în spital? Este necesar?

- Mă tem că da. Anorexia nu e un lucru pe care să-o înlături uşor. Trebuie îngrijită.

- Atunci cred că nu avem altceva de făcut, spuse Karen cu glas scăzut. Mergem acasă să-şi ia lucrurile.

- Bine. Am să sun la spital ca să anunț să vă aştepte. îi zâmbi din nou lui Bethany. Pe tine te văd mai târziu, îi spuse el.

Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Când plecă doctorul, ea izbucni:

- Nu mă duc la spital!

Se străduia să n-o podidească lacrimile.

- L-ai auzit ce a spus, ai pierdut o mare cantitate din greutatea normală. Karen se uita la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o de multă vreme. Mă întreb dacă vrea ca infirmiera să-ți ia sânge aici sau după ce o să te interneze?

- N-o să-l dau aici, bătu ea din picior. Era atât de nervoasă că tremura. La spital! Am să fiu cât un butoi când_ voi ieşi de acolo!

în ciuda scâncetelor ei, Karen o duse la spital în decurs de o oră. Camera era dezolantă, în pofida pereților de un vernil pal, şi a perdelelor stropite cu verde şi cu galben. Lui Bethany nu-i plăcu din prima clipă. în alt pat mai era o fată. Şi ea avea obrajii traşi. Bethany se bucură să vadă că fata aceea era mai plină. Avea semne clare de grăsime pe mâinile ei.

Când rămaseră singure aceasta-i zâmbi.

- Bună. Mă numesc Stacy Ridgway. Mă întrebam dacă o să mai aducă pe cineva aici, sau este rezervată numai pentru mine.

- Eu sunt Bethany Morgan. Pentru ce eşti aici?

- Ca şi tine, probabil Anorexie, suspină Stacy. Părinții mei m-au adus săptămâna trecută.

- Ai stat aici o săptămână?

- Şi tu o să stai, de aceea eşti aici. Nu te lasă să pleci de aici până nu iei ceva în greutate. E a treia oară de când vin aici. Sunt cunoştință veche.

- Eu nu o să stau o săptămână! Trebuie să mă duc la şcoală.

Stacy se aplecă înainte. Pielea ei părea întinsă bine pe umerii obrajilor şi pe maxilare.

- Există o şmecherie cu care poți să ieşi, îi şopti ea. Să iei repede în greutate.

-" Păi eu nu vreau să mă îngraş. Şi aşa mâinile mele sunt grase!

- Nu le pasă lor de asta. Dacă te îngraşi repede, ieşi repede. După aceea e uşor să dai jos dacă nu ai stat mult. Stacy îi făcu din ochi ca şi cum ar fi avut o experiență îndelungată. - Cred că ai dreptate.

- După cum ți-am spus, sunt aproape o profesionistă. Bethany se întinse pe spate şi se uită la TV-ul

atârnat de tavan. Nu-i plăcea acest sistem de aici.

- N-am să te mai pot vedea - îi spuse Karen lui Hank în acea după-amiază la sală. Un timp, vreau să zic. în cele două luni de când începuseră să iasă împreună, Hank încercase de mai multe ori s-o facă să vină la el. De fiecare dată, Karen se simțise copleşită de vinovăție. Ieri am internat-o pe fiica mea la spital, şi am prea multe pe cap.

- Sper că nu e nimic serios, păru el sincer îngrijorat.

- Şi eu. A ținut un regim prea strict. Sunt sigură că aşa vordovedi testele. Doctorul nostru este foarte grijuliu, îşi încruntă sprâncenele amintindu-şi cum o văzuse pe Bethany în pat la spital. Fără cămaşa cu mâneci şi fără pantalonii care

să-i mascheze picioarele, era scheletică. Cum se putuse întâmpla una ca asta fără ca ea să observe?

- întotdeauna am spus că pâfiă la urmă regimul e moarte curată, râse el potrivind greutățile pe tava aparatului pe care urma să-l folosească ea. Şi apoi, dacă toată lumea ar fi perfectă, eu aş rămâne fără slujbă.

Karen zâmbi. în ultimele două luni pierduse peste şapte kilograme şi se simțea minunat.

- Când va ieşi din spital Bethany, aş vrea să vină şi ea din când în când la gimnastică.

- Perfect. Sunt sigur că există nişte exerciții care i se vor potrivi perfect. Au să-ți indice cei de la birou.

Karen se întreba cum ar putea s-o aducă pe Bethany şi eventual şi pe Ashley, fără să se interfereze cu şedințele ei. Nu voia să-l împartă pe Hank cu nimeni, şi cu atât mai puțin cu fetele ei. Chiar dacă nu s-arf i întâlnit cu el după şedințe, îi plăcea să-l tachineze şi să flirteze cu el. Aşa ceva n-ar mai fi fost posibil cu fetele de față.

- Miercurea ar fi o zi bună pentru ele, spuse ea pe gânduri.

- Dar eu sunt liber miercurea.

- Aşa-i! Uitasem. Totuşi, asta-i singura zi în care sunt libere amândouă fetele. Cred că n-ai să le poți întâlni, îşi ascunse ea un zâmbet. Miercurea arfi perfect.

Bethany se privea în oglindă. Obrajii i se împliniseră, brațele se rotunjiseră. Arăta îngrozitor.

- E bine că te-ai întors acasă, spuse Ryan punându-i geamantanul pe pat. Parcă ai fi lipsit o veşnicie.

- Aproape o lună. Nu-şi putea lua ochii din oglindă. Era grasă! Ryan veni lângă ea şi o îmbrățişa.

- Arăți grozav! Acum eşti iar vechea mea Bethany. Să rămâi aşa. E-n regulă?

- Sigur, tati. Abia-I asculta. Stacy o învățase o mulțime de lucruri în săptămânile în care împărțise camera cu ea. Ea nu se gândise niciodată mai înainte să folosească laxative şi diuretice pe lângă dietă. Era logic.

- Mami ți-a făcut felurile tale preferate pentru cină. Este emoționată că eşti din nou acasă. Ashley a vrut să te aştept să nu se mai ducă astăzi la şcoală ca să fie aici când vei veni, dar i-am spus că nu vii cu mult înainte de a se întoarce ea. i-a fost dor de tine.

- Şi mie mi-a fost dor de voi toți. Bethany se întreba dacă Ashley tot mai chiuleşte de la şcoală. Nu mai fusese singură cu ea ca să o poată întreba.

- Va veni şi Chelsea la cină. A fost îngrijorată din cauza ta.

- Ştiu. M-a vizitat deseori.

Ryan arăta de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu îndrăznea să se exprime. Ea văzuse această mină la ambii ei părinți şi la Chelsea de când fusese internată în spital. Ştia că erau îngroziți de starea ei şi Se întrebau pentru ce se petrecuseră cele ce se petrecuseră cu ea.

- Mă simt bine, tati. Zău că mă simt bine.

- Nu mi-ai mai spus aşa de ani de zile.

Ea se apropie de el şi-l îmbrățişa. Era atât de apropiat şi de liniştitor. Nu-şi amintea să se fi întâmplat vreodată să fie el în cameră şi să nu se fi simțit în siguranță.

- Nu vreau să te sperii din cauza mea.

- Nu vrem să ți se întâmple nimic rău, spuse el încet, şi o sărută pe creştetul capului. Să ai grijă de tine. Da?

- Da, îi zâmbi ea.

O lăsă singură, iar ea se întoarse din nou spre oglindă. Grasă! Ştia ea că luase în greutate, observase asta din oglindă, de la spital, dar aici era altceva, să se vadă în propria ei oglindă din propria ei cameră. Arăta enormă!

Bethany străbătu holul şi intră în camera mamei, iar de acolo în baie. în dulapul cu medicamente găsi un sortiment întreg de pilule. Repede, înainte de a o prinde careva şi a o lua la întrebări, citi prescripțiile. Datorită constantei sale cure de slăbire, Karen avea atât laxative cât şi diuretice. Bethany puse vreo câteva în buzunar şi se întoarse în camera ei. Aproape alergase când trecuse prin camera mamei ei.

- Bethany? Mă cauți?

- Nu, aveam nevoie de o aspirină. Mă doare capul. Am găsit ce căutam.

- Bine. Karen îi atinse obrazul ca şi cum ar fi controlat-o să vadă dacă nu are febră. îmi pare atât de bine că te-ai întors acasă. - Habar n-ai ce bine e să fii acasă! îi zâmbi Bethany şi se duse la ea în cameră.

Ashley găsea că e mai nostim să fii rău, decât să fii bun. Noii ei prieteni râseseră de ea când încercase pentru prima dată alcoolul şi când încercase să învețe să fumeze. Ea nu vedea ce-i amuza că era să-şi dea plămânii afară tuşind, dar îi plăcea că i se dădea atenție. Bethany fusese întotdeauna copilul bun din familie, obținuse note mari fără efort şi fusese folosită întotdeauna ca exemplu bun pentru Ashley. Ashley se plictisise încercând să atingă performanțele surorii sale şi se străduia acum să-şi croiască un drum propriu.

Noul ei iubit, mai mare decât ea, se numea Scott Stark şi frecventa şcoala publică. Fuma şi bea zdravăn, şi conducea un Mustang - ponei roşu - care avea însemnele unui ponei pe compartimentul pentru mănuşi şi pe scaunele din maşină. în cercul lui Scott, maşinile Mustang - ponei erau considerate cele mai bune maşini.

Ashley îl cunoscuse la patinoar, cu ocazia unei petreceri organizate la aniversarea unuia dintre prietenii ei de la St. Anne. El o luase drept mai mare de doisprezece ani, şi Ashley nu-l contrazisese. Când aflase cât era de mică nu făcuse caz de asta. Scott o învățase să chiulească de la şcoală în aşa fel încât să nu se observe. Tot el îi motiva absențele în carnet dacă era nevoie şi semna cu numele tatălui ei. Şcoala nu verificase niciodată semnăturile, aşa că Ashley nu se ducea la şcoală decât atunci când avea chef.

Fusese mai greu să-l vadă pe Scott cât fusese Bethany la spital. Era obişnuită ca Bethany s-o apere. Dar curând îşi dădu seama că putea să facă orice pofteşte dacă procedează cu grijă. Era ca un joc, să fie mai şireată decât adulții din viața ei. Lui Ashley îi plăcuse întotdeauna riscul.

- Am văzut-o pe sora ta astăzi, îi spuse Scott în timp ce Ashley se strecura pe locul de lângă el din maşină. Intra în şcoală. Categoric că e slabă.

- Ştiu. Se teme să nu se îngraşe ca mami când o să fie mare. Ashley se încruntă. A slăbit mult de când s-a întors de la spital. Noaptea trecută i-am auzit, pe mami şi pe tati, certându-se în legătură cu asta. Tati zicea că Bethany trebuie să se ducă înapoi la spital. Mami zicea că nu-şi mai poate permite să lipsească deloc anul ăsta de la şcoală. Când m-am băgat eu în pat ei încă se mai certau.

- Ştii, pun pariu că tu ai putea să găseşti o cale să te strecori noaptea de acasă dacă ți-ai pune asta-n cap. Scott întinse mâna şi-şi aranja părul de pe gât. Pun pariu că ai putea.

Ea zâmbi. în ultima vreme mai făcuseră nişte pariuri dintr-astea, în legătură cu băutul, de pildă. îi plăcea să-l sărute pe Scott, şi el s-o pipăie, dar nu-l lăsase s-o pipăie, totuş peste tot. El nu era prea încântat şi ea nu voia să-l piardă.

- Poate că aş putea. Şi ce am face? El măsură din ochi locul de parcare.

- Am avea toată noaptea ca să ne hotărâm. Te-aş putea aştepta la colțul din susul casei tale, te-aş duce înapoi la ivirea zorilor. Ce părere ai?

- Nu ştiu. Lasă-mă să mă mai gândesc. El îi făcu cu ochiul şi-i aruncă un zâmbet.

- Nu te gândi prea mult. Doar nu-ți închipui că am să te aştept veşnic.

Ea se încruntă:

- Ai să aştepți atâta cât vreau eu. Nu eşti singurul băiat din Dallas care conduce un Mustang-ponei şi căruia îi place să hoinărească. El râse.

- Eşti o forță, puştoaico! bine, gândeşte-te şi spune-mi.

Ea se întinse şi-l sărută. Astăzi trebuie să ajung la şcoală înainte de ora de istorie. Avem lpi test şi trebuie să-l iau. Va avea influență asupra mediilor mele.

Scott se strâmbă.

- Eu m-am gândit să mă las de şcoală.

- Acum? Dar eşti în ultima clasă!

- Nu-mi pasă. M-am plictisit de şcoală. Mai bine hoinărim amândoi.

O înghionti până când Ashley începu să râdă.

- Am să mă gândesc şi eu la asta, spuse ea ştrengăreşte deschizând uşa maşinii. Acum trebuie să plec. Pe mâine! Am putea să ne ducem la lac.

- E o întâlnire. Pe când ea se strecura afară, el îşi aprinse o ţigară.

întorcându-se la şcoală, Ashley zâmbea. Viaţa poate fi atât de frumoasă şi fără prea mare efort.

în noaptea aceea a fost atentă la obiceiurile părinţilor ei şi la ce oră verifica tatăl ei uşile să vadă dacă erau încuiate. Mama ei se duse în cameră când începu transmiterea ştirilor de seară. Ryan rămase mai târziu, îl auzi venind în cameră, din hol, după miezul nopţii. Aşa cum spusese Scott, nu era prea greu să se strecoare din casă. Putea să hoinărească de la miezul nopţii până în zori. Era suficient timp să facă orice arfi hotărât.

Cum stătea întinsă ascultând, Ashley auzi uşa de la Bethany deschizându-se şi târşit de picioare goale în baie. în câteva clipe străbătu până la ea un zgomot de icnet. Când se auzi pentru a doua oară, Ashley se ridică şi se-ncruntă în întuneric. Iar se forţează Bethany să vomite? Consideră că era un gest grosolan şi dezgustător şi se duse să-i spună surorii ei. Bethany stătea pe pardoseala din baie şi se ţinea cu mâinile de toaletă. Faţa ei era albă şi lucioasă ca faianţa. Ashley avu o ezitare.

- Ţi-e rău?

Bethany dădu din cap şi icni din nou în toaletă. După ce-i reveni roşeaţa în obraji spuse:

- Mă simt îngrozitor de rău. Muşchii mei se încordează şi mi se produce un spasm. Şi inima o simt ciudat.

- Cum rău?

- Cred că mai bine ai aduce-o pe mama. Ashley se întoarse şi se grăbi pe hol. Dacă Bethany

s-arf i forţat să vomeze, nu s-arfi dus după Karen. Ashley alergă la patul ei şi o clătină:

- Mamă, trezeşte-te. îi e rău lui Bethany. Karen se întoarse şi încercă să deschidă ochii.

- Ashley? Cât e ceasul?

- Nu ştiu. E trecut de miezul nopţii. îi e rău lui Bethany.

Karen se ridică în sus în pat şi-şi frecă ochii, luptându-se cu somnul. -Rău?

- E în baie şi vomită.

Asta o trezi pe Karen care îşi lăsă picioarele pe marginea patului. -Vin.

Ashley stătea la uşa băii în timp ce Karen se uita la faţa lui Bethany şi-i punea întrebări. Bethany era evident mult prea slăbită ca să-i fie de prea mare ajutor. Karen îi strigă lui Ashley:

- Du-te şi adu-l pe tata. Trebuie s-o ducem pe Bethany la spital.

Ashley alergă să facă ce i se spusese, apoi se grăbi să se îmbrace. Nu voia să scape ocazia. Rareori ieşisnoaptea atât de târziu din casă, mai ales la vreme de şcoală.

O puseră pe Bethany în maşină, neostenindu-se să-i tragă altceva decât un halat peste pijama. Ashley se întreba dacă Bethany nu se va simți jenată când îşi va reveni. Bethany se ruşina atât de repede.

Ryan conduse maşina către spital uitându-se din când în când către Bethany care stătea ghemuită lângă Karen pe scaunul din față. în mai multe rânduri ochii lui îi întâlniră pe aceia ai lui Karen într-o spaimă tăcută. Numai ce se uita la Bethany şi-şi dădea seama că era o situație disperată. Acum se uita pierdută înainte, trupul ridicându-se şi coborând o dată cu respirația.

în camera de gardă doctorul aruncă o privire către Bethany şi începu să dea ordine surorilor şi infirmierelor. Ryan şi Karen încercară să se dea la o parte din drumul lui, dar să rămână în raza vizuală a lui Bethany. Sub luminile din spital, pielea ei era albastră.

Bethany fu internată şi dusă la reanimare. Ryan auzi cum era chemat la megafon doctorul Butler şi se întrebă ce să caute acolo doctorul la ora aceea din noapte. Se linişti însă imediat ce văzu figura familiară a doctorului venind spre ei, cu însemnările despre bolnav în mână.

Doctorul Butler nu zâmbea. Dădu din cap a salut către ei şi se îndreptă spre Bethany. îi ridică pleoapa şi-i luă pulsul în timp ce sora o punea sub oxigen. Nu da nici un semn că ar fi conştientă. în afară de rarele spasme ale muşchilor, Bethany era perfect liniştită.

Doctorul se întoarse înapoi la Ryan.

- Cred că ar fi mai bine să vă duceți în camera de aşteptare. Vin şi eu în câteva minute.

Karen era gata să protesteze, dar Ryan le întoarsepe ea şi pe Ashley către uşă. Trebuie s-o vadă mai întâi. O să-i poți pune întrebări mai târziu.

Camera de aşteptare era goală, cu excepția unui bărbat care stătea singur într-un colț îndepărtat, părând că moțăie până la următoarea programare de cinci minute de vizită. Ryan, Karen şi Ashley stăteau unii lângă alții la celălalt capăt. Karen îşi puse mâinile-n mâinile lui Ryan, iar el îşi dădu seama că erau reci şi umede.

- O să-i fie bine.

- E atât de bolnavă! De ce nu m-o fi chemat mai devreme?

- Poate de abia se trezise, spuse Ashley. N-am auzit-o mişcându-se până când n-a venit în baie. Crezi că are gripă sau aşa ceva?

- Nu ştiu, clătină din cap Karen. Fața îi era crispată de groază. Nu ştiu, pur şi simplu.

Ryan tăcea. El observase că Bethany pierduse din nou din greutate. Era cel puțin tot atât de slabă cât fusese când venise data trecută în spital, în luna februarie. Cum reuşise să dea jos ceea ce pusese atât de repede pe ea? Se uită către Karen şi ştiu că şi ea îşi amintise discuția de noaptea trecută dintre ei în legătură cu necesitatea de a o aduce din nou pe Bethany la un control. Karen vrusese să aştepte până în vară ca să nu trebuiască să mai lipsească de la şcoală dacă doctorul Butler ar fi vrut s-o interneze din nou. Ryan simți că se înfurie numai gândindu-se la asta. El ținea mâinile lui Karen în ale lui.

Păru că trece o veşnicie până când veni doctorul Butler. Era grav.

- Mă tem că nu vă aduc veşti bune. Bethany este o fetiță foarte bolnavă.

- Trebuie s -o reținești aici? întrebă Karen. Are să lipsească mult de la şcoală?

Doctorul Butler se aşează lângă ei înainte de a răspunde.

- Să vă explic ce pare a se fi întâmplat cu ea. A pierdut toată cantitatea pe care o acumulase, după cum arată. Bănuiesc că a luat laxative şi probabil şi diuretice. Vă lipsesc din casă?

Karen se uită la Ryan.

- N-am observat.

- l-au fost vătămați rinichii. De fapt, mă tem că rinichii ei nu mai funcționează.

Karen clătină din cap cu ochii larg deschişi.

- Şi cum ai să-i faci să funcționeze din nou? Ryan avu senzația că auzea toate astea de la mare

distanță, şi că totul se petrecea cu încetinitorul, cum se întâmplă în accidentele de automobil sau cu ocazia altor întâmplări traumatizante.

- Nu-i prea uşor. Doctorul Butler evită să o privească. Este într-o stare critică, teribil de instabilă.

- Ce vrei să zici? întrebă Ryan.

- Bethany s-ar putea să moară. Ochii lui Butler îi întâlniră pe ai lui, şi Ryan citi în ei certitudinea.

Nu fu capabil să spună nimic. Nici un cuvânt.

- Probabil că greşeşti, spuse Karen cu voce ridicată. Este imposibil. Astăzi a fost la şcoală! Şi nu i-a fost rău atunci.

- Poate că i-a fost. Eu am văzut-o pe fata asta făcând lucruri care pe noi ne-ar da peste cap. Trebuie să aşteptăm şi să vedem. S-ar putea să greşesc eu.

Ryan ştiu că nu era aşa. Doctorul încerca doar să îndulcească lovitura.

- Cât? răsună cu gravitate vocea lui.

- Dacă rinichii îi sunt distruşi complet, mă tem că nu va dura mult. Rămân aici cu voi, bineînțeles. O bătu uşor peste mână pe Karen şi plecă.

Ryan îl urmări cu privirea. Bethany era pe moarte?

- Dar a fost la şcoală astăzi, repetă Karen. Nu se poate, se înşală doctorul.

Ashley plângea încetişor. Karen, în mod automat, o prinse în brațe. Se îmbrățişară amândouă. Ryan se simți izolat, absolut singur. Karen se uită către el.

- Dă-i telefon Chelsei.

- Acum? se uită el la ceas. E unu şi jumătate noaptea.

- Vreau să vină Chel. Am nevoie de ea.

Ryan se duse să caute un telefon. Formă numărul din memorie. Când răspunse Chelsea, îi spuse:

- Bună. Sunt eu. îşi dădu seama că nu putea să-i spună mai mult.

- Ryan? S-a întâmplat ceva?

- Da. El se îndreptă şi privi în tavan ca să se calmeze. Am dus-o pe Bethany la spital. E la reanimare. Poți să vii şi tu?

- Vin imediat.

Ryan puse receptorul în furcă. Asta era Chelsea. Nici o întrebare, nimic. "Vin imediat". Ryan se întoarse la Karen.

- Vine.

Când Chelsea sosi, o puseră la curent cu cele întâmplate. Ca şi ei, Chelsea era uluită de cât de repede se întâmplase totul. Ea le îmbrățişa pe Karen şi pe Ashley, şi aruncă o privire către Ryan care-l făcu să se simtă şi el alături. Dacă ea era aici, se liniştise şi el. îi revenise o parte din speranță.

înspre zori li se îngădui s-o vadă pe Bethany cinci minute. Zăcea în pat ca o păpuşă, cu tuburi şi aparate peste tot. Părul ei blond, exact de aceeaşi nuanță ca al mamei ei, părea împâslit din cauza sudorii. Nu deschisese ochii.

- Ce-i pe pielea ei? întrebă Ashley în şoaptă. Ryan observă imediat. Un strat de sudoare sticlea

pe pielea ei palidă. Era ceva cum nu mai văzuse niciodată-n viața lui.

Doctorul Butler care era acolo lângă ei le spuse cu voce scăzută:

- Asta se numeşte gheață anorexică. O las o vreme numai cu voi.

Ryan îl prinse de mână.

- Ce înseamnă gheață anorexică? Doctorul Butler clătină cu tristețe din cap:

- Mă tem că înseamnă că diagnosticul meu a fost corect. Este o problemă de ore.

Karen şi Ashley plângeau, încercând pe cât posibil să nu facă zgomot ca să n-o tulbure pe Bethany. Ryan nu era sigur dacă mai era posibil să se facă ceva.

Fata arăta ca moartă. Se duse lângă ea şi-i atinse faţa. Sudoarea se lipi pe degetele lui.

-- O s-o pierdem, spuse Karen, căzându-i în braţe. O să-mi pierd copilul.

Ar fi vrut să-i spună că nu-i adevărat, dar nu putu. O ţinea, sperând să fie destul de puternic încât să poată face tot ceea ce trebuia să fie făcut îr» următoarele zile. O parte din el refuza categoric să creadă că era ceva adevărat.

- Am uitat să le telefonez lui tati şi mami! exclamă deodată Karen. Du-te şi le telefonează, Ryan!

El dădu din cap.

- Lasă-mă să fiu lângă ea cât se poate. Nu sunt decât cinci minute. El ştia că mai târziu Karen îl va învinovăţi pentru asta, dar nu-i păsa. Nimic nu-l putea lua de la căpătâiul lui Bethany. Următoarele douăsprezece ore au stat împreună cu Bakerii şi cu Chelsea în camera de aşteptare a blocului de reanimare. Timp de cinci minute în fiecare oră li se permitea unuia sau la doi dintre ei să stea cu Bethany. Ea nu părea să ştie că suntacolo sau să fie conştientă de ceva. Zăcea doar nemişcată, semănând din ce în ce mai mult cu ceara, pe măsură ce se scurgea timpul.

Când s-a terminat totul, părea imposibil ca să fi fost totul real.

Karen plângea, dar Ryan nu-şi putea înlătura simţământul că era doar o mare greşeală, că Bethany dormea şi că în curând se va trezi şi va fi din nou ea dintotdeauna.

Şi Chelsea avea ochii uscaţi. Era sub şoc. El putea să spună asta. O iubise pe Bethany ca pe propriul ei copil. Familia Baker era rigidă în durerea ei, nelăsând să se vadă nimic din ceea ce se petrecea în ei. Ashley arăta ca un copilaş pierdut într-un coşmar. Ryan o ţinea, şi ea plângea de-şi dădea sufletul din ea.

Trebuiau luate hotărâri. Trebuia să se ia legătura cu pompele funebre. Chelsea fu aceea care se îngriji de toate astea. Karen era incapabilă să facă ceva, iar Ryan era ocupat cu Ashley şi Karen. Cât despre Bakeri, o sfătuiau pe Chelsea, dar păreau hotărâţi s-o lase să facă ea totul.

Capitolul douăzeci şi unu

Ryan a fost bine până când a trebuit să aleagă coşciugul lui Bethany. Chelsea s-a dus cu el. Vedea că era prea calm, prea liniştit, şi se temea. Karen era total desprinsă de realitate şi era sub efectul sedativelor, părinţii ei aveau grijă de Ashley şi se îngrijeau de telefoane. Toată lumea a fost de acord că Chelsea avusese o idee bună să se ducă împreună cu Ryan.

Se uita la el cum îi spunea antreprenorului de pompe funebre cine erau. Omul îi aşteptase. Chelsea încercă să nu se gândească la faptul că Bethany va rămâne aici în tăcerea aceasta, în locul liniştit pregătit pentru înmormântare.

- Nu credeam că veți veni atât de repede, spuse omul cu solicitudine. Veniți aici, vă rog. îi conduse în spatele clădirii.

în uşa camerei în care intră antreprenorul de pompe funebre Ryan ezită. Coşciugele erau aliniate ca maşinile într-o parcare, fiecare dintre ele diferind uşor de cel de dinaintea lui. Chelsea se simți prăbuşită, dar ştia că totuşi ea nu suferea atât cât suferea el. îi puse mâna pe braț ca să simtă că îi era alături, şi intrară împreună în cameră.

- Acesta este un model drăguț, spuse omul cu vocea lui şoptită, frecându-şi mâinile lungi şi osoase. Dincoace este un altul care cred că v-ar plăcea. Care era culoarea ei preferată?

Ryan privi la el năucit.

- Culoarea ei preferată? Cred că roşie.

- Roşie, întări Chelsea.

- Atunci vi-l recomand pe acesta. Omul puse mâna mângâietoare pe un coşciug roşu deschis combinat cu argintiu de lângă ei. Săltă capacul ca să le arate căptuşeala de satin roşu şi pernuța micuță. E chiar frumos, nu-i aşa? Desigur că nu-i plăcut să alegi un coşciug. Şi ea era atât de tânără. Da, cred că roşu ar fi o alegere bună, având în vedere vârsta ei.

• Cât costă? întrebă tăios Chelsea. Voia să termine cât mai repede cu asta, era clar că Ryan nu mai putea

suporta să fie în camera asta. Când omul îi spuse suma, aceasta o descumpăni. Vorbiți serios? El se dădu înapoi cu paşi mărunți.

- Sau avem modelul acesta. Era tot roşu luminos,, dar era finisat cu oțel, nu cu argint.

Chelsea încercă să nu se încrunte. Ea ura întotdeauna ornamentele la funeralii şi era convinsă că toate cheltuielile n-aveau rost. Prețul acestui coşciug depăşea cu mult suma pe care îşi închipuise Chelsea că va fi necesar s-o cheltuiască Ryan şi Karen.

- îl luăm pe ăsta, spuse Ryan, uitându-se fără rezerve la el. Vocea i se sparse şi el şi-o drese tuşind.

- E greu, ştiu, spuse omul. Niciodată nu-i prea uşor, dar când mai e vorba şi de o persoană atât de tânără... lăsă el fraza neterminată.

Se întoarseră în biroul lui, Chelsea şi Ryan se aşezară în fața biroului mare şi impresionant al antreprenorului ca să îndeplinească restul formalităților, în timp ce el înşira sumele necesare pentru închirierea maşinilor şi dricului, pentru transportul preotului dus şi întors de la cimitir, şi pentru purtătorii coşciugului, mintea Chelsei hoinărea. Problemele acestea nu trebuiau discutate sau tocmite. Ar fi vrut să fie şi Karen de față să-i ajute în luarea hotărârii.

în cele din urmă, omul îi spuse lui Ryan suma tuturor celor comandate, şi Ryan se uită o clipă la el lung înainte de a scoate carnetul de cecuri. Chelsea se

întreba şi ea cum de se ridicase la suma aceea şi ce-ar fi făcut nişte oameni care nu şi-ar fi permis o asemenea cheltuială. în împrejurarea de față nu se putea târgui, dar era convinsă că suma depăşea orice aşteptare.

- Vă felicit pentru alegerea făcută, spuse antreprenorul de pompe funebre. Nici eu n-aş fi făcut o alegere mai bună. Sunt sigur că nu veți regreta mai târziu.
- Şi acum ce urmează? întrebă Ryan.

- Noi o vom pregăti pe fiica dumneavoastră pentru a putea fi văzută la ora şase seara. Vă sfătuiesc să nu vină decât familia. După ce vă luați cu toții rămas bun, poate veni şi publicul. Atitudinea lui îndatoritoare începu s-o cam calce pe nervi pe Chelsea.

- Ora şase, spuse Ryan. Asta era ora la care ne strângeam de obicei cu toții la masă. Se uită în tavan ca pentru a-şi stăpâni emoția.

- Dacă vă convine mai bine o altă oră...

- Nu, nu. Şase este perfect. Mă gândeam doar cu glas tare. Ryan se ridică de pe scaun. Mai este nevoie să fac ceva?

- Nu, acum totul este în mâinile noastre.Omul le aruncă un zâmbet profesional.

Chelsea fu bucuroasă să iasă de acolo. Ryan se sui în maşina ei privind împietrit înainte.

- Te simți bine? îl întrebă ea. El încuviință din cap.

- Nu-mi vine a crede că s-au petrecut cele întâmplate. Acum două zile Bethany... Vocea lui se sparse, şi făcu o pauză înainte de a continua, Bethany era încă vie şi bine. El se uită pe fereastră ca şi cum l-ar fi interesat traficul, sau măcar l-ar fi observat. Şi astăzi... Cum o să mai trăim de aici încolo? Cum am să pot să mă mai duc la serviciu şi să mă întorc acasă ştiind că n-o voi găsi şi pe ea?

Chelsea se întinse şi-i luă mâna în mâna ei.

- Ştiu. Aş vrea să pot face ceva ca să-ți uşurez situația. Trebuia să iei medicamentele pe care ți le-a prescris doctorul.

- Nu puteam să fac asta. Unul dintre noi trebuia să se poată ocupa de formalități. Karen nu era capabilă să o facă. Mânia străbătu din glasul lui. Chelsea, tot ce pot să-mi reproşe.' este că eu am observat că Bethany pierdea din greutate şi n-am forțat-o pe Karen să se ducă la doctor cu ea. Karen voia să nu lipsească deloc de la şcoală anul acesta. Şi acum... Ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji. Ryan păru a nu le observa. Ar fi trebuit s-o oblig să o ducă pe Bethany la Butler. Sau ar fi trebuit să rămân acasă şi să mă duc eu cu ea.

Chelsea îl ținea strâns de mână.

- N-ai ştiut. Nici unul dintre noi n-a ştiut. Dacă v-ați fi închipuit că se poate întâmpla aşa ceva, ați fi sărit în foc amândoi ca să preveniți asta.

- Nu-mi vine în minte decât Karen spunându-mi că sunt exagerat. Că Bethany putea aştepta încă două luni până când termina şcoala. Două luni! Şi ea nu mai avea de trăit decât două zile! Stăpânirea de sine îl părăsi şi el se prăbuşi peste Chelsea. Doamne! îmi vine s-o distrug pe Karen!

Ea îl ținea ca pe un copil şi-l lăsă să plângă pe umărul ei.

- Gata, gata, îl linişti ea cum faci cu un copil care plânge. Ştiu că e dureros. Karen nu a făcut-o cu intenție. Ştii asta.

El o strânse mai tare.

- în sufletul meu ştiu, dar simt o asemenea furie împotriva ei. în timp ce Bethany slăbea întruna, Karen nu avea altceva de zis decât să aşteptăm. Că nu are timp să alerge încoace şi-ncolo la doctor toată ziua bună ziua. Ce dracu" avea de făcut atât de important că nu-şi putea duce copilul la doctor?

El se îndreptă în scaun şi se uită în gol.

- Scuză-mă. Nu trebuia să-ți spun ție toate astea.

- Ba trebuia. Cu siguranță că nu poți spune aşa ceva nimănui altcuiva, şi mai cu seamă lui Karen. E şi ea inima ei de zdrobită, Ryan, ca şi tine. După cum spuneai tu, habar n-ai avut că era atât d' serios. Dacă poate fi cineva învinuit, acela este doctorul că nu v-a atras atenția că trebuia s-o supravegheați îndeaproape.

- Slăbise atât de mult. Când s-a întâmplat asta, Chelsea? Vocea lui era sugrumată de emoție. Vedeam că pierduse din nou din greutate, dar nu-mi dădeam seama cât era de grav.

- Nici eu. Purta haine largi ca să nu observăm noi. Ştia că ai fi dus-o înapoi la spital dacă am fi observat că slăbise din nou ca de la început.

- Dar noi trebuia să fi ştiut! Cred că m-am temut să recunosc asta.

Chelsea îl luă în brațe.

- Toți am greşit. Şi eu mă socoteam vinovată. Ar fi trebuit să-i dau mai multă atenție. M-am gândit că după ce fusese internată îi va trebui un timp mai îndelungat până să ajungă în stadiul ăsta. Mă simt şi eu vinovată, răsună vocea ei nehotărâtă.

Ryan o îmbrățişa.

- Nu te învinui. Nimeni dintre noi nu trebuie s-o facă. Asta nu ar schimba nimic. O ținu strâns lângă el, alinându-i câteva clipe durerea. Ştiau amândoi că trebuia să-şi păstreze cumpătul pentru cei de acasă.

Ziua trecu în tristețe pentru Chelsea. Ca şi pentru Ryan, căruia nu-i venea să creadă că Bethany nu mai era cu adevărat. Părea că trăieşte un vis şi era necesar să-şi atragă atenția din când în când că ceea ce se întâmpla era real.

Funeraliile au avut loc a doua zi. Părinții şi frații lui Ryan veniseră din Colorado, împreună cu soțiile şi copiii lor. Bakerii îşi făcuseră paturi

suplimentare în dormitoarele lor, deşi familiile nu fuseseră niciodată prea apropiate. Chelsea stătea cu sufletul la gură ca nu

cumva Cecilia Baker s-o jignească pe doamna Morgan, ca să n-o macine pe Karen.

Chelsea nu asistase niciodată la o slujbă mai emoționantă. Capela era înțesată cu colegii de clasă şi prietenii lui Bethany, şi cu veri îndepărtați din partea mamei. Partea din față a capelei era plină în întregime cu flori, şi multe dintre ele erau etalate în vestibul. Chelsea observă că nu era nimeni care să nu aibă ochii umezi. Moartea lui Bethany, atât de neaşteptată pentru cineva atât de tânăr, îi impresionase pe toți.

Karen s-a comportat mai bine decât s-ar fi aşteptat Chelsea. Avea o paloare de moarte şi ochii îi erau rătăciți, dar nu s-a comportat isteric şi a rezistat să asiste la slujbă fără să cadă. Ryan, care parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele două zile, era mai tăcut ca de obicei. Karen părea să fie de acord cu toate deciziile luate de el şi de Chelsea.în privința funeraliilor. Singura ei dorință a fost ca să rămână şi Chelsea în rândurile familiei. Nimeni nu a obiectat.

Tot ce a avut Chelsea de făcut în această calitate, a fost să treacă pe lângă catafalc, cu şirul celor din familie, şi să o vadă pe Bethany zăcând acolo în coşciug. Mai târziu fusese bucuroasă că făcuse acest lucru. Antreprenorul de pompe funebre şi-a îndeplinit sarcina cu prisosință şi obrajii supți ai lui Bethany păreau rotunzi şi plini de viață. Făcea mai curând impresia că doarme decât că este moartă. Părul ei blond era împrăştiat pe pernă, şi Chelsea şi-o închipui dându-şi-l la o parte în gestul pe care-l făcea ea de obicei.

Când Chelsea se dădu la o parte, plângea. Ea puse mâna pe spatele lui Karen, şi pentru o clipă, niciuna dintre ele nu-şi putură ascunde durerea.

Parcurse cimitirul alături de părinții lui Ryan şi, cât preotul pronunță ultimele cuvinte, stătu în spatele lui Karen. Briza rece de martie îi ridică părul şi-l făcu să se zbată pe pulpana hainei. Era o zi mult prea frumoasă ca să fie o zi de înmormântare. Acesta era genul de zi care-i plăcea lui Bethany.

Chelsea o luă de umeri pe Ashley şi fata se rezemă de ea. De când se întâmplaseră toate astea, nimeni n-o băgase în seamă pe Ashley, şi ea îşi ținuse firea, nefăcând parte dintre cei care plâng în public. Chelsea o îmbrățişa şi o simți tremurând. Copilul nu-şi stăpânea prea uşor durerea aşa cum o făceau ceilalți toți. Ea îi trecu brațul peste umeri şi fetița nu se retrase.

După ce preotul încheie serviciul divin, care păru a dura o veşnicie, cei îndoliați începură să părăsească mormântul. Nimeni nu voia să rămână lângă sicriu când era lăsat în groapă. Acest lucru părea mai real decât tot ce se întâmplase până acum.

O dată întorşi acasă, Karen se duse direct în dormitorul ei. Chelsea o urmă.

- Nu pot să stau de vorbă cu nimeni acum, spuse Karen lungindu-se pe pat şi acoperindu-şi ochii. Nu pot face nimic.

- Vrei să te las singură? -Nu.

Chelsea se aşează la marginea patului.

- Te-ai comportat bine. Mă temeam pentru tine.

- Nu a fost uşor pentru niciunul dintre noi.

- Nu. Nu a fost. Karen suspină.

- Mama va fi aici în câteva minute şi-mi va cere să mă scol şi să mă duc să vorbesc cu prietenii şi cu familia strânsă la masă.

- Dacă vrei, fac eu asta pentru tine.

- Vrei? Karen deschise puțin ochii ca să se uite la Chelsea. Nu mă mai pot preface că mi-e bine şi să procedez ca şi cum viața ar merge înainte. Ea se frecă la ochi. Singurul lucru pe care aş vrea să-l fac, arfi să mă aşez pe jos şi să plâng.

- Ştiu.

După o vreme, Karen spuse:

- Am învățat un singur lucru, că viața e prea scurtă.

- D*a.

- Şi prea nesigură ca să o laşi să treacă aşa. N-o să mai fac asta niciodată. N

Chelsea se uita în jos către ea. Ea ştia că acum Karen era profund îndurerată şi că avea nevoie să vorbească, dar nu înțelegea ce vrusese, dacă vrusese, să zică.

- De acum încolo o să trăiesc din plin. îi datorez asta lui Bethany.

Se auzi un ciocănit în uşă, şi fără să aştepte să răspundă Karen, Cecilia o deschise.

- Au venit invitații, Karen. Te poți odihni mai târziu.

- Are nevoie să se odihnească. O să vin eu în locul ei, spuse Chelsea.

Karen se ridică. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai Chelsei.

- Nu, o s-o fac eu. Cred că asta o să mă împiedice să mă mai gândesc.

Cecilia ținu uşa deschisă până când trecură ele.

Pe la jumătatea lunii aprilie, Karen se simți în stare să-şi continue viața. Gândul care o frământase la început că ea trăia şi Bethany nu, o părăsi treptat şi îşi dădu seama că durerea nu mai era atât de adâncă, că se transformase într-o durere surdă, şi începu să facă lucruri care o bucurau altădată. Printre primele activități pe care le reluă fură vizitele la clubul de menținerea sănătății.

- Ne-ai lipsit, spuse Hank. Mi-a părut cu adevărat rău auzind de fiica dumitale. - Mulțumesc. Karen îşi înghiți tristețea obişnuită stârnită de aceste cuvinte. încercăm să ne trăim viața în mod normal.

- Ți-arface plăcere să ne întâlnim să luăm masa la Nevilles? E prea devreme, înțeleg. Mâinile lui puternice îi înlăturau tensiunea cu uşurința obişnuită.

Karen ezită doar o clipă.

- Mai bine aş veni la tine acasă, dacă nu te deranjează. Aşteptă răspunsul lui cu respirația tăiată.

- Cred că n-ar trebui să faci asta, dacă vrei să menținem distanța. Nu aş vrea să crezi că profit de starea în care eşti.

- Nu. Am luat unele hotărâri în ceea ce priveşte viața în ultima vreme. M-am plictisit să trăiesc pentru alții. N-o să fiu tânără o veşnicie, şi n-aş vrea să am regrete mai târziu. în ultimele câteva săptămâni, pusese la loc cea mai mare parte din greutatea pierdută, care se adăuga la depresiunea şi la hotărârea de a-şi schimba viața. Vreau să vin în apartamentul tău.

- Ce părere ai despre miercurea viitoare? Sunt liber în după-amiaza aceea.

- în timpul zilei? Nu se aşteptase la asta. Ea şi Ryan nu făcuseră niciodată dragoste în timpul zilei, nici chiar când fuseseră proaspăt căsătoriți. Karen fusese întotdeauna prea sfioasă.

- Sigur. în felul acesta nu va trebui să dai prea multe explicații. Soțul probabil că este la lucru atunci, nu-i aşa?

- Da, aşa e. Cred că aş putea veni atunci.

- Perfect. O să te aştept.

Karen rămase tăcută gândindu-se la transformarea care tocmai se petrecea cu ea. Nu se gândise niciodată că ar putea face aşa ceva. Dar asta însemna să trăieşti. Auzise destule cleveteli ca să ştie că majoritatea adulterelor se petreceau în orele zilei când soții erau lâ serviciu, şi ştia din timpul terapiei că aversiunea față de a face dragoste în timpul zilei nu era un lucru normal. Dacă altcineva putea face asta, pentru ce n-ar putea s-o facă şi ea?

Miercuri, Karen îşi pierdu o oră fardându-se şi încercând să se decidă cu ce să se-mbrace. Nimic nu părea potrivit. Habar n-avea cum trebuia să se îmbrace când se ducea la un amant acasă. Ideea de a o suna pe Joyce ca s-o întrebe o făcu să râdă. Era timpul să hotărască singură ce trebuie să facă.

în cele din urmă se fixă la o rochie simplă, bună pentru aproape orice ocazie din timpul zilei. îşi pieptănă părul pe spate. în ultima vreme începuse să-l vopsească şi i se părea că asta o făcea să pară mai tânără. Grăsimea constituia o problemă, dar nu mai era din moment ce Hank era deja obişnuit cu formele trupului ei, îşi spuse ea.

Conduse maşina până la casa lui şi înconjură de două ori strada până se calmă ca să parcheze unde-i spusese el să lase maşina. De acolo nu putea fi văzută din stradă, şi către apartamentul lui se trecea printr-un patio, aşa că

putea intra şi ieşi fără să fie văzută. Cu toate astea, Karen se simți observată pe când parcurgea curtea interioară ca să bată la uşă.

Hank deschise imediat şi râse văzând-o. Nu era îmbrăcat decât în blugi. Nu-I văzuse niciodată fără cămaşă, şi fu impresionată de etalarea muşchilor săi.

Apartamentul lui era mic. Ea uitase cât de plăcute puteau fi uneori asemenea lucruri. Avea o canapea, un scaun, un TV şi nimic altceva. Pe pereți atârnau mai multe crochiuri şi picturi în acuarele de apă făcute de amatori. Păreau făcute de aceeaşi mână. O văzu uitându-se la ele şi-i spuse.

- Naomi le-a făcut. E bună, nu-i aşa?

224

Karen le privi mai de aproape. Promiteau, dar mai era mult până să fi putut fi considerate artă adevărată.

- Drăguțe. Ea se uită la el, apoi din nou la tablouri. Tot te mai vezi cu Naomi?

El ridică uşor din umeri.

- Din când în când, suntem doar prieteni.

Karen nu ştia cum să interpreteze aceste cuvinte. Implicau ceva mai mult decât prietenie.

- Dormitorul meu este aici. El o luă de mână şi o conduse spre uşă.

Nu se aşteptase să fie cu mult diferit de cum era.

- Ai nişte vin?

El se gândi o clipă.

- Cred că da. Ai vrea să bei un pahar acum?

- Te rog. Era atât de nervoasă că-i apăruse sudoare pe buza de sus. I se întâmpla adeseori aceasta când era pusă în fața unei situații neprevăzute.

Hank se duse în bucătărioară şi luă un pahar care purta marca unui restaurant cunoscut şi o sticlă de vin începută. Era cel mai ieftin sortiment din care băuse vreodată Karen, dar ei nu-i păsa. Era binevenit orice ar fi putut-o relaxa.

- Ei, dar nu-i cazul să fii atât de speriată, spuse el, în timp ce-i înmâna paharul. Doar n-o să facem nimic din ce n-ai mai făcut mai înainte.

- Nu m-am gândit în felul ăsta.

- Asta-i prima ta relație! rânji el. E-n regulă, nu-i aşa?

- Sigur că da. Se simțea puțin enervată că el presupusese că nu ar fi fost aşa. Ți-am spus doar mai de mult că nu am pe altcineva.

- Ştiu, dar credeam că vrei să zici că nu aveai acum "pe altcineva. Ei, asta-i cu adevărat deosebit! Rânjetul lui

infect o pătrunse cu tot vinul băut. Şi totuşi Karen se relaxa.

- Cred că sunt nebună că am venit aici. Vreau să spun că nu am discutat niciodată despre asta, dar eu sunt mai bătrână decât tine - şi măritată. N-aş avea dreptul să fiu aici.

- Ştiu că eşti mai bătrână, dar nu-mi pasă. Şi ai dreptul să fii oriunde ai chef să fii.

- Cum poți să fii atât de perfect? întrebă ea în timp ce vinul o încălzise toată. Cum poate să nu-ți pese că sunt mai bătrână şi grasă şi măritată cu un altul?

- E simplu. Nu am avut multe combinații. Zâmbetul lui era dezarmant. Cum ți se pare vinul?

- Mai bun decât mă aşteptam, îi răspunse ea cu un zâmbet.

- Hai să-ți arăt dormitorul. Dacă vrei poți să şi pleci. Vreau să-ți fie clar. Poți pleca oricând sau să spui nu. El o măsură cu privirea ca şi cum ar fi vrut să se asigure că

îl înțelesese. 4

Karen se întrebă dacă ceva din trecutul lui îl făcea să fie atât de prevenitor în privința asta.

- înțeleg.

Dormitorul lui era chiar şi mai mic decât livingul. Patul de dimensiuni mai mari ca de obicei trona aproape dintr-un perete în celălalt.

- Cum ai reuşit să-l bagi aici? întrebă ea.

- N-a fost prea greu. El apăsă pe saltea, şî se stârniră valuri pe suprafața ei. Este un pat cu apă. După ce îl aşezi, îl umpli cu apă. - Un pat cu apă? apăsă şi ea pe saltea ca să încerce. N-am mai stat niciodată-n viața mea într-un pat cu apă!

Hank râmji.

- Păi, o să-l încerci imediat. îi luă paharul cu vin din mână şi începu să o sărute pe gât. Karen uitase să mai protesteze. Buzele lui erau atât de fierbinți şi răspândiră o asemenea flacără prin ea cum nici nu-şi închipuise că ar putea exista. Sărise masa de prânz, şi vinul i se suise la cap. Cum camera se învârtea uşor în jurul ei, se agăța de Hank ca să se proptească. Sub degetele ei, muşchii lui puternici erau fierbinți şi fermi. Karen uită imediat că nu-i plăcea să facă dragoste în timpul zilei.

Capitolul douăzeci şi doi

Următoarele două săptămâni, Karen părea că pluteşte pe bule de săpun. De câte ori suna telefonul, sărea şi se grăbea să răspundă. îi spusese lui Hank să nu o sune acasă, dar el o făcea din când în când. Elementul suplimentar de aventură era ca un af rodisiac pentru ea.

După aproape cincisprezece ani de căsnicie, descoperise că amorul putea fi un lucru plăcut. Hank nu era un amant mai bun decât Ryan - era mai egoist şi

mai puțin atent ca s-o satisfacă - dar, în mod pervers, Karen găsea că era excitant. Era în afara vieții ei normale, combinația se putea termina în orice clipă, puteau fi descoperiți. Fiorul pentru ea nu consta în raportul propriu-zis - ci în faptul că era tăinuit.

La început, Hank reprezenta tot ce-şi dorea. O suna zilnic şi se întâlneau de câteva ori pe săptămână. Karen pretindea că se duce după lapte sau după pâine şi în loc de asta se ducea la Hank ca să petreacă acolo câteva clipe de hârjoneală în patul lui. După câteva săptămâni ea observă, totuşi, o răceală în înflăcărarea lui.

Hank îi spuse că nu mai avea timp pentru alte lucruri care-i plăceau. Karen începuse chiar să se strecoare la el şi peste noapte, nelăsându-l să se odihnească suficient. Karen nu înțelegea atitudinea lui. Ea era de părere că bărbații voiau să facă dragoste de dimineață până seara în fiecare zi, şi nu vedea pentru ce Hank nu se încadra în acest gen.

- Nu te pot vedea astă-seară, spuse el. Am de făcut unele comisioane.

- Dacă aş avea o cheie de la apartamentul tău, aş putea să te aştept până te-ai întoarce, şoptise Karen la telefon. Ea ştia că Ryan şi Asley se uitau la TV în camera alăturată. Inima îi bătea cu putere din cauza îndrăznelii.

- Nu dau nimănui cheia de la apartamentul meu.

- E cineva acolo lângă tine? întrebă ea. Parcă am auzit pe cineva vorbind.

- Mă uit la TV.

Karen încruntă din sprâncene. Nu-I credea.

- De ce nu-ți amâni comisioanele pe mai târziu? N-aş sta decât vreo câteva minute.

- Uite ce, am şi eu viața mea personală, înțelegi, o apostrofă Hank arțăgos, făcând-o să dorească să-l îmbrățişeze.

Karen se uită la ceas.

- Aş fi acolo în zece minute şi aş pleca într-o jumătate de oră.

- Trebuie să plec.

- Bine. Darmi-edordetine. Auzi paşi apropiindu-se de uşă şi închise. încă vreo câteva vorbe şi l-ar fi convins. Se uită peste umăr la Ryan.

- Eşti la telefon? Mi s-a părut că aud pe cineva vorbind acolo.

- Atunci am vorbit eu. N-am început să vorbesc singură, spuse ea morocănoasă. Nu putea să sufere când îi punea întrebări dintr-astea. Era ca şi cum ar fi controlat-o. Lui Karen aproape că-i veni să râdă

gândindu-se ce-ar fi zis Ryan dacă ar fi aflat că avea o combinație.

- Nu vrei nişte floricele? Ashley şi cu mine am făcut câteva.

- Nu, mulțumesc. Se uită gânditoare către telefon. De fapt, am vorbit cu Chelsea. O să fug un minut până la ea. Nu lipsesc mult.

- Să conduci cu grijă. El trecu în bucătărie şi o lăsă singură.

Karen îşi luă portmoneul şi conduse maşina către apartamentul lui Hank. Dar în loc să se ducă la uşă, parcă pe spațiul de unde se vedea bine uşa şi aşteptă. După câteva minute, uşa lui se deschise şi o fată cu părul negru păşi afară. Karen o recunoscu imediat pe Naomi, şi fu cuprinsă de gelozie.

Hank stătea în pervazul uşii şi vorbea. Perechea râdea şi Naomi întinse de câteva ori mâna ca să-l atingă pe braț sau pe piept. El se aplecă şi o sărută cu pasiune cum nu o sărutase niciodată pe Karen; plesnind-o pe fese, închise uşa.

Karen se simți deprimată. Naomi fusese aici când telefonase ea. O criticaseră? De asta or fi râs oare?

Porni motorul şi întoarse, înainte de a putea ajunge Naomi în locul de parcare. Nu-i păsa dacă o vedea, dar nu voia să dea ochii cu Naomi în momentul acela. Nu garanta că n-ar fi târnuit-o de păr pe tânăra femeie.

Nu se putea întoarce acasă atât de repede, aşa că se duse la Chelsea. Rareori venea la ea noaptea. Deşi Chelsea considera că era o zonă perfect sigură, Karen întotdeauna se gândea că cineva ar putea pândi din casa scărilor sau de după colțul clădirii. Din fericire, Chelsea era acasă.

- Bună. Pot să intru? - Sigur că da. Chelsea îi aruncă o privire. Eşti singură?

- Vreau să stau de vorbă cu tine, spuse Karen căutând cu privirea împrejur. Ai făcut o grămadă de modificări. Era adevărat. Chelsea pusese vase cu plante prin colțuri şi o plantă mare ornamentală o folosise pentru împărțirea în două părți a camerei. Mobila era cu gust aleasă, şi întreg spațiul era de o curățenie exemplară, chiar şi cel rezervat picturii.

- Trebuie să-mi țin mintea ocupată. -Ce se mai aude cu divorțul? Chelsea dădu din cap.

- Am prima înfățişare peste două săptămâni. Vrei să mergi cu mine? Sunt cam neliniştită. Avocatul meu zice că probabil Lorne nu se va prezenta, dar s-ar putea să greşească.

- O să merg. Karen se gândi imediat dacă asta n-o s-o împiedice să-l vadă pe Hank în ziua aceea. Spera să nu fie aşa.

Chelsea se aşează pe una din cele două canapele şi-şi trase picioarele sub ea.

- Ei, cum mai merge?

- Nu prea bine. Karen se aşează pe cealaltă canapea şi puse picior peste picior.

- îți mai lipseşte tot atât de mult Bethany? Poate că ar trebui să mai urmezi un timp un tratament. Cred că o să faci asta.

- Nu-i vorba de asta. Bineînțeles că-i mai simt lipsa. A fost copilul meu. O să mă gândesc la ea în fiecare zi a vieții mele. Dar asta-i altceva.

- Vrei nişte cafea? Arăți ca şi cum ar fi ceva serios.

- Nu, n-aş mai putea dormi dacă aş bea cafea atât de târziu. Ştii, e ciudat, noi ne spunemuna alteia aproape tot despre viața noastră, dar despre asta nu ți-am spus. - Hai, că mă sperii. Cred că nu s-a întâmplat nimic cu Ryan sau cu Ashley, nu-i aşa?

- Nu, nu. Nu-i cazul să-ncerci să ghiceşti, că n-o să reuşeşti. Ea respiră adânc. Mă întâlnesc cu un alt bărbat. Ştii, ți-am spus eu!

Chelsea o privi îndelung.

- Nu vorbeşti serios. Karen se trezi zâmbind.

- Ba da, vorbesc serios. E bărbatul despre care ți-am vorbit mai demult.

- Credeam că te hotărâseşi să nu continui relația!

- Da, aşa a fost. Dar când a murit Behany mi-am dat seama cât de repede se scurge viața. N-aş vrea să fiu bătrână şi să-mi dau seama că n-am trăit niciodată propriu-zis. Cu ce să-mi umplu timpul? Cu gospodăria şi cu viața socială? Trăiesc într-un vacuum!

- Ai o căsnicie fericită! Karen, cum poți să-ți rişti căsnicia pentru nătângul ăsta?

- Hank nu-i un nătâng. El e instructor de gimnastică la clubul pentru menținerea sănătății.

- Oricum!

- Dacă o să-l cunoşti vreodată, ai să înțelegi. Karen culese o pernă din cele împrăştiate şi şi-o puse-n poală. N-ai observat cât am slăbit? E pentru că am o preocupare acum.

- Mai sunt şi alte moduri de a avea o preocupare!

- Ne vedem aproape în fiecare zi, şi întrun fel în care nu putem fi împreună, vorbim la telefon. E atât de excitant. Chel, mă simt mai tânără decât sunt.

- Nu-mi mai da amănunte. Nu vreau să ştiu nimic.

- Acum de la el vin.

- Nu mă auzi? Dacă Ryan mar întreba vreodată despre asta, aş vrea să-i pot spune că nu ştiu nimic. Dacă-mi debitezi tot ce-ai făcut, n-aş mai putea. Nu vreau să-ți tiu complice.

- Dar am nevoie de sfatul tău.

Chelsea dădu din mâini cu palmele întinse.

- De când sunt eu expertă în combinațiile dintre amanți? Eu n-am avut niciodată vreunul...

- Aveai destui prieteni la colegiu. Nu e mult prea deosebit. Problema mea este că bănuiesc că Hank se mai întâlneşte cu cineva.

- Karen, gândeşte-te şi tu! Ce importanță are dacă s-ar întâlni? Şi tu trăieşti cu un alt bărbat. Soțul tău!

- Asta-i cu totul altceva. Când i-am telefonat lui Hank, zicea că este singur, dar mie mi s-a părut că aud pe cineva lângă el. Nu-mi făcea impresia că era TV-

ul. Aşa că i-am spus lui Ryan că vin aici, şi m-am dus la el şi am aşteptat afară. După mai puțin de cincisprezece minute a ieşit o fată!

Chelsea se uita lung la ea.

- Te-ai dus la el acasă şi l-ai spionat? Nu făceam aşa ceva nici când eram la colegiu!

- Cum puteam şti altfel precis? Aşa că ce să fac?

- Trebuie să-i spui lui Hank ăla că n-o să-l mai vezi niciodată de acum înainte şi după aceea să devii tu însăți.

Karen încruntă din sprâncene.

- Eşti ultima persoană la care m-aş fi aşteptat să fie atât de calculată.

- Adică ce vrei să spui cu asta?

- Asta sunt eu, Chel. Uiți că eu îți ştiu toate secretele. N-ai trăit întro mănăstire. Mai ales în ultimul an de colegiu.

Chelsea se întoarse.

- Uneori simt anul ăsta ca o ruşine. E greu de crezut că am fost atât de tânără şi de naivă. - Toți am fost. Aşa am fost crescute să fim. Dar chiar dacă ai fost naivă, inocentă n-ai fost.

Chelsea se încruntă.

- N-am crezut niciodată că-mi vei spune asta.

- Nu-i ceva pe care aş putea să-l uit vreodată. Karen simți cum o trece un fior rece. Uneori nu-i mai plăcea de Chelsea prea mult, şi asta se-ntâmpla mai ales când îşi amintea că aceasta fusese odată însărcinată cu copilul lui Ryan. Ea dădu din cap. Nu că vreau să-ți amintesc asta, am vrut doar să subliniez faptul că tu ştii mai multe despre ce înseamnă să ai o combinație decât mine. Ştii că eu rareori mă întâlneam cu altcineva în afară de Ryan.

- îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu te-aş ajuta în privința asta nici dacă aş fi avut combinații cu nenumărați bărbați. Tu ai un bărbat bun care nu bea şi nu te bate şi nu aleargă după alte femei. Ai o fată care are nevoie de tine acum mai mult ca oricând. în condițiile astea ar fi greu pentru mine să-ți arăt o simpatie mai mare.

- E uşor pentru tine să spui aşa. Tu nu te-ai plictisit niciodatâ-n viața ta.

- Ba m-am plictisit, cum să nu.

- N-ai fost niciodată tentată să ai vreo combinație, oricum. Dacă ai fi fost, ai fi mai înțelegătoare.

Chelsea se uită într-o parte.

- Pentru ce incriminezi comportarea asta? Tu n-ai fost niciodată tentată de un bărbat însurat? Chelsea se ridică şi se îndreptă către cofjul pe care-l folosea drept bucătărie.

- Ți-am spus că nu am avut combinații. Eşti sigură că nu vrei o cafea?

- Nu mai pot să stau. Ryan îşi închipuie că am stat aici tot timpul. Trebuie să mă duc acasă. O să faci măcar asta pentru mine? Dacă sună cumva, ca să mă caute, să-i spui că abia am plecat şi că mai aveam de făcut un comision înainte de a mă duce acasă? N-o să stau mult la Hank. Asta ar fi o bună acoperire pentru mine.

- Nu m-ai auzit ce ți-am spus. Chelsea se întoarse către Karen din colțul mansardei în care se afla. Nu vreau să te ajut cu nimic în această privință. Absolut cu nimic.

- Bine. Karen strânse din buze. Tot ce pot să spun este că eu nu am avut această atitudine, atunci la colegiu, când ai avut tu nevoie de mine. Ce-ar fi fost dacă te-aş fi refuzat să te duc la clinică. Cred că ar trebui să-ți aminteşti asta ori de câte ori te porți în mod egoist.

- Mai bine ai pleca. Mă tem că ne vom arunca vorbe pe care după aceea le vom regreta.

Karen o privi chiorâş.

- Eu n-am spus niciodată cuvinte pe care să le fi regretat după aceea. Voiam doar să-ți amintesc faptul că îmi eşti datoare.

- Prietenii nu-şi țin socoteala la război.

- Foarte inteligent. Ar putea servi drept moto, îi azvârli Karen. Dar nu e adevărat. Toată lumea ține socoteala şi prietenii, mai ales.

- Ce vorbeşti? Dacă nu te ajut să-l înşeli pe Ryan, nu mă mai consideri drept prietena ta? Nu se poate.

- Pentru,ee nu se poate?

- Pentru că e o nebunie! Eu te sfătuiesc de bine. Dacă ai sta să te gândeşti puțin, ți-ai da seama de asta.

- Nu aveai obiceiul să mă dădăceşti. întotdeauna ziceai că fiecare cu steaua lui şi că fiecare-şi face drumul său propriu în viață.

- Nu mai suntem în şaptezeci! Şi lumea s-a schimbat.

- Şi eu m-am schimbat. M-am plictisit să fiu gospodină. Vreau ceva palpitant în viața mea. Tu eşti pe cale să divorțezi şi te poți întâlni cu cine-ți place. Pentru ce eu să stau acasă şi să te las numai pe tine să te destătezi?

- Pentru că tu eşti căsătorită iar eu nu sunt! Tu nu poți să-ți dai întâlnire, dar eu pot! Asta nu-nseamnă nimic pentru tine?

- Bine. N-are nici un sens pentru mine. Eu încerc doar să-ți aduc aminte că data trecută tu ai fost cea care m-ai rugat să-ți fac un serviciu.

- Karen!

- La revedere, Chelsea. O să mă duc acasă la familia mea perfectă ca să mă plictisesc perfect toată seara de perfecta mea viață. Karen ieşi trântind uşa-n urma ei. Conducând maşina către casă, se gândea că prietenia ei cu Chelsea nu mai era cum fusese înainte.

- Mă bucur că te-ai putut întâlni cu mine la prânz, spuse Ryan când se îndepărtă chelnerul de masa lor. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva despre Karen, şi tu o cunoşti mai bine ca oricine.

Chelsea îi aruncă o privire îngrozită. Nu că ar fi vrut s-o acopere pe Karen, dar voia să-l cruțe pe Ryan.

- Ce-i cu Karen?

- Sunt îngrijorat din cauza ei. Situația asta a început chiar înainte de a o pierde pe Bethany. El făcu o pauză ca şi cum vorbele îl dureau încă prea tare. Se poartă altfel!

- Cum adică altfel?

- Ca şi cum ar fi mereu preocupată de ceva, indiferent ce face. Şi a slăbit. - Karen a ținut aproape toată viața regim.

- Da, dar acum are efect. Pun pariu c-a pierdut vreo opt dacă nu zece kilograme, de la înmormântare încoace.

- Am observat. Arată bine.

Ryan clătină din cap cu nerăbdare.

- Nu mă interesează că a slăbit sau nu, atâta timp cât este sănătoasă. Dar ceea ce mă frământă este pentru ce?

- Poate din cauza amărăciunii.

- Da, dar vezi tu, răspunsul lui Karen la nefericire a fost întotdeauna să se-nfunde-n bucătărie şi nu să o evite. Nu ştiu cum să spun, parcă ar avea o taină la care se gândeşte mereu. Are asta vreun sens?

Avea foarte mult sens după discuția pe care o avusese Chelsea cu prietena ei.

- închipuiri! Poate că ar fi bine să plecați într-o vacanță toți trei. Să uitați o vreme de tot. Cam într-o săptămână se termină şcoala. Ție îți place la Blue Ridge. Ai putea prinde ultimele zile cu rododendronii în floare.

- Karen spune că e alergică la tot ce-i acolo.

- Şi-ar putea lua nişte medicamente împotriva alergiei, încercă Chelsea să-şi stăpânească enervarea din glas. Se plictisise văzându-i pe toți învârtindu-se în jurul lui Karen.

Şi Ryan părea să se fi plictisit de asta.

- Ea zice că medicamentele pentru alergie o fac să doarmă. Crede că vacanța ideală arfi la Bahamas sau un alt loc plin de turişti.

Chelsea se abținu să dea glas celor ce credea ea despre asta. Ryan zâmbi.

- Parcă te aud zicând: căsnicia presupune să lase fiecare de la el - de ambele părți. Nu-i aşa? - Chelsea dădu din cap, mai mult în silă.

- Nu ştiu pentru ce am lăsat lucrurile să evolueze aşa. Nu mi-au plăcut niciodată discuțiile. La început a fost uşor să cedez eu pentru că eram proaspăt

căsătoriți şi ea era atât de drăgălaşă şi părea atât de neajutorată. Am vrut să aibă tot ce-şi dorea.

- Ştiu. Şi eu simțeam acelaşi lucru față de ea. Chelsea zâmbi la amintirea aceasta. Nici nu pot să-ți spun de câte ori am înfruntat pe câte cineva care o speria sau o intimida.

- Ceea ce nu înțeleg eu, continuă Ryan, este că ea-i tot atât de delicată ca un taur furios. Deşi pare delicată şi calmă, dar dacă îşi pune ceva în cap, aşa trebuie să se facă, n-are importanță ce zice sau simte altcineva. Nu-i uşor să trăieşti cu o asemenea persoană.

Chelsea îi aruncă o privire în timp ce le adusese chelnerul mâncarea. Când acesta se îndepărtă îi spuse:

- Ştiu, dar din anumite motive noi amândoi am hotărât să le acceptăm. Niciunul dintre noi n-o vom părăsi niciodată.

în timp ce-şi tăia friptura, Ryan căzu pe gânduri.

- Ce mai e cu Ashley? * El clătină din cap.

- Avem probleme cu ea. Sunt sigur că e din cauza pierderii lui Bethany, dar face tot ce-i stă în putință să intre-n încurcături. Săptămâna trecută mi-a telefonat de la şcoală, la serviciu, că Ashley are un număr neobişnuit de absențe.

- A fost bolnavă?

- Nici măcar o zi. Eu le-am spus că n-a lipsit mai mult de câteva zile tot anul, dar secretariatul avea un morman de motivări, cele mai multe dintre ele cu semnătura mea.

- Nu înțeleg. - Ashley a chiulit de la şcoală şi mi-a falsificat semnătura.

- Şi de ce pe a ta? De ce nu pe a lui Karen?

- Imi închipui că asta se datoreşte faptului că în anumite împrejurări Karen mai trimite câte un bilet la şcoală, şi ar fi fost mai uşor pentru secretariat să verifice semnătura. Am trecut pe acolo ca să verific semnăturile să văd dacă seamănă cu a mea. De la secretariat mi-au spus că mă vor suna dacă mai apare vreuna, dar şcoala se va termina curând.

- Ai toată vara la dispoziție s-o laşi să-şi revină din situația în care este, indiferent despre ce este vorba.

,' Eu am pus-o pe seama morții lui Bethany, dar majoritatea motivărilor datau dinainte de luna martie. E drept, absențele au crescut de atunci.

Chelsea era îngrijorată. Ea observase la Ashley un mod evaziv de a răspunde.

- Dacă vrei, o să vorbesc eu cu ea.

- Mulțumesc. Ți-aş rămâne recunoscător. Nu ştiu cât efect va avea. A devenit atât de tăcută față de mine şi de Karen. E ca şi cum ar contesta totul. El zâmbi vag. Şi nici măcar nu e adolescentă, cel puțin până după cinci iulie.

- Am spus întotdeauna că e precoce, zâmbi Chelsea. Probabil că e doar o etapă pe care o parcurge. Şi-n afară deasta, Bethany era atât de bună, vă învățase cu nărav. Cred că orice copil se revoltă la un moment dat în viață. Altfel n-ar părăsi casa părintească.

- Poate. Dar e greu să adopți o atitudine filozofică atunci când trebuie să-i faci față. Poate că dacă sj Karen n-ar mai fi cu capul în nori, s-ar putea descurca. In afară de asta, ea nu lucrează. Ar putea să o supravegheze pe Ashley mai bine ca mine.

- E ocupată. Mă îndoiesc că stă acasă mai mult ca tine. Agenda ei este încărcată ca memoria unui computer - sunt notări în toate colțişoarele.

- Ştiu, spuse Ryan dând de o parte mâncarea. Cum am ajuns eu aici, Chelsea? Când s-a întâmplat? Nu mi-am dorit niciodată o familie în care fiecare să-şi trăiască viața lui şi un copil care să-l facă pe James Dean să pară o umilă copie a lui. E ca şi cum m-aş rostogoli de pe un munte în virtutea inerției. îmi face impresia că nu există nimic care să pună capăt acestei situații!

Chelsea puse jos furculița.

- Treceți cu toții printr-un moment delicat. Pierderea unui copil nu e ceva care să poată fi uitat în două luni. Trebuie să mai treacă un timp.

- Poate că nu e legat de Bethany, deşi s-ar putea să ai dreptate. Nu ştiu.

- Te-ai gândit la posibilitatea de a avea un psihiatru la care să meargă toată familia?

- Bineînțeles că da. Dar Karen zice că-i prea ocupată şi Ashley zice că-i mereu pe fugă, zice că nu merge, nici nu vrea să vorbească sau să asculte.

- Atunci mai bine las-o baltă. Dar ce-ar fi dacă te-ai duce tu la un psihiatru?

- Cred că mi-aş putea lua o oră. Mai rău ca acum nu mă pot simți. Orice schimbare ar reprezenta o îmbunătățire.

- Cred că ar trebui să te duci la el imediat ce te-ntorci la lucru. înainte de a uita sau a găsi un motiv să renunți.

Ryan încuviință din cap.

- Aşa o să fac. Dar tu? Ştiu cât țineai la Bethany. îi mai simți lipsa? Ar fi bine să depăşeşti starea asta.

- Mă stăpânesc destul de bine. M-am gândit întotdeauna la Bethany şi la Ashley ca la proprii mei copii. Nu a fost uşor. - Nu. Pentru nici unul dintre noi n-a fost uşor. Chelsea îl lăsă pe chelner să-i ia farfuria.

- Vrei să vorbesc eu cu Karen? După ce se gândi o clipă, o întrebă:

- Ați avut vreo discuție amândouă! Serile trecute i-am spus să te invite la cină, şi mi-a dat de înțeles că n-are chef să gătească pentru musafiri. în cei cincisprezece ani de când suntem împreună, tu n-ai fost considerată niciodată musafir.

- Am avut o neînțelegere. N-a fost nimic serios. Probabil că mai e încă furioasă pe mine,.dar nu va dura. Chelsea se întreba în sinea ei dacă era chiar aşa. Se mai certase cu Karen şi mai înainte dar se împăcau a doua zi sau curând după aceea. De data asta, când sunase, Karen fusese aproape brutal de rece.

- Poți să-mi spui şi mie de ce v-ați certat? Chelsea clătină din cap.

- Nu, nu pot. Şi n-aş vrea s-o întrebi pe Karen despre asta. E ceva care ne priveşte numai pe noi două.

- Bine. Dacă aşa zici tu. Dar era evident intrigat.

- O să încerc să vorbesc cu Ashley.

- Probabil că n-ai s-o mai recunoşti. Asta-i cealaltă față a revoltei ei. S-a tuns cum nu se poate mai urât. A venit tunsă aşa seara trecută. S-a ras pe o parte a capului şi în rest şi-a lăsat părul lung. Când îşi leagă ce-a mai rămas într-o coadă de cal, e de nedescris.

Chelsea zâmbi.

- Asta-i forma actuală de revoltă. Ryan încercă să zâmbească şi el. - întotdeauna mă simt mai bine după ce stau de vorbă cu tine. Mai bine, decât să mă programez la un psihiatru, aş veni să stau de vorbă cu tine.

- Nu ți-ai putea permite să mă plăteşti pe mine, spuse ea râzând. Tocmai am vândut un tablou şi-mi cunoşti situația financiară.

- Chiar ai vândut? Pe care dintre ele?

- Râul timpului. Unul din cele care trebuia să fie expuse la Franklin Building.

- Vezi? Ți-am spus eu că n-ai să fii interzisă veşnic.

- Semnând pânzele cu numele meu de căsătorie nu mai leza pe nimeni. Poate că or fi uitat minciunile pe care le debitase Jason despre mine, dar nu am nici o şansă, îi spuse ea aplecându-se către el. Am trimis câteva!

El râse.

- Arta pentru salvarea artei? îmi aduc aminte când spuneai că nu-ți pasă dacă te cumpără cineva, atâta vreme cât poți crea.

- Eram tânără şi încă la şcoală. Acum trebuie să-mi onorez notele de plată şi să-mi fac o carieră.

- S-a fixat procesul? -Ea clătină din cap.

- Mi se pare ciudat când mă gândesc că mă voi numi în curând iar Chelsea Cavin. Parcă n-ar fi real.

- Vrei să merg cu tine? Mi-aş face timp dacă ai avea nevoie de mine.

Ea clătină din cap.

- Zice şi Karen că o să meargă, dar acum e atât de supărată, mă tem că nu poate fi vorba de aşa ceva. Nu, o să mă duc singură, mulțumesc oricum. îți închipui ce eveniment de zile mari ar fi pentru Lorne dacă ai merge tu cu mine? Te-ar putea implica.

- Nu-mi pasă.

- Dar lui Karen i-ar păsa, totuşi. Şi în afară de asta, vreau să fiu singură. Este important pentru mine acest lucru.

- Bine. Dacă-ți schimbi părerea, sună-mă. Ea dădu din cap. - Eşti un prieten bun, Ryan. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine şi fără Karen prin câte am trecut.

El ji răspunse cu un zâmbet.

- întotdeauna am fost nedespărțiți. Cei Trei Muşchetari până la capăt.

Chelsea se gândi la ultima discuție pe care o avusese cu Karen şi încercă să dea răspunsului ei o notă optimistă.

- Sper.

Capitolul douăzeci şi trei

Din iunie, Karen ştiu că Hank o vedea în mod regulat pe Naomi. De mai multe ori o văzuse din parking pe tânără cum ieşea din casă de la el. Karen era tot geloasă, şi această competiție era mult prea flagrantă ca să n-o bage-n seamă. Şi mai rău, o făcea să se simtă părăsită şi să-şi simtă vârsta. Aşa că înainte de a apuca Hank să-i spună că totul s-a terminat, rupse ea legătura cu el şi renunță la calitatea de membru al clubului de menținerea sănătății.

Era mai slabă decât fusese vreodată. în timpul colegiului şi ştia că părinții ei se declaraseră în cele din urmă de acord cu felul în care arăta. Ryan era tot rezervat, dar ei nu-i păsa ce zicea el. El era rezervat şi-n ceea ce priveşte hainele cu câteva numere mai mari pe care le purta ea. Mai mult ca niciodată, Karen îşi privea bărbatul ca pe un rău necesar. El plătea facturile, rareori avea pretenții sexuale de la ea şi era iubit de Ashley. Fiecare dintre ei îşi avea locul lui în gospodărie, el pe al lui, ea pe al ei.

A doua zi după ce rupsese cu Hank, Karen era abătută. Ryan şi Chelsea au observat şi s-au arătat îngrijorați, dar Karen nu a avut încredere în nici unul dintre ei. De când Chelsea refuzase să o ajute în relația ei, Karen se răcise față de ea. Din păcate, Karen se întoarse la vechea ei metodă de a combate depresiunea şi plictiseala; începu să mănânce mai mult. Pentru a-şi menține forma, începu să caute să-l înlocuiască pe Hank.

înlocuitorul îl găsi la o petrecere pe care o dăduseră părinții ei. întâlnirea avusese loc cu ocazia aniversării căsătoriei unui prieten şi partener de afaceri al tatălui ei. Ashley refuzase, în ultimul moment, să se ducă, şi Karen se enervase că trebuia s-o lase acasă.

- Când eram eu copil n-am refuzat niciodată să mă duc la o petrecere la care mă ducea mama mea, izbucni când Ryan îi deschise uşa de la maşină în fața casei părinților ei.

- Tu şi Ashley nu prea vă asemănați, spuse el. Speram să vină, dar niciunul dintre noi n-ar fi vrut să apară aici, aşa cum era îmbrăcată.

- Se îmbracă de parcă s-ar duce la o întâlnire cu îngerii Iadului. Karen mătură cu privirea strada înainte de a da colțul. Nu pleacă de acasă, nu-i aşa? Mai are vreo întâlnire?

- Chiar dacă ar avea nu ar recunoaşte. Zicea că o să stea acasă să se uite la TV.

- De ce să n-o cred? E o adevărată dezamăgire fetița asta. Karen se gândi la Bethany, care se îmbrăca aşa cum trebuia şi care fusese întotdeauna atât de delicată şi de drăguță. Nu putea să înțeleagă cum de o pierduseră pe Bethany. Pe dată se simți vinovată.

- Trece doar printr-o etapă. O s-o treacă şi pe asta. Ajunseseră şi deschiseră uşa din față. Un murmur

liniştit ajunse până la ei. Câteva persoane, elegant îmbrăcate, se agitau prin livingul părinților ei. Mai mulți dintre ei întoarseră capul când intrară Karen şi Ryan, zâmbindu-le atunci când îi recunoscură, înainteze a-şi continua conversația. Era genul de petreceri care-i plăceau lui Karen.

Când Cecilia îi întâmpină la uşă, Karen zâmbi vinovat.

- îmi pare rău că am întârziat, mamă, dar am avut nişte probleme cu Ashley chiar când eram gata să plecăm.

- Ea n-a venit cu voi?

- Planificase altceva mai înainte. Karen ştia că mama ei n-ar fi înțeles niciodată că Ashley prefera să se uite la televizor decât să vină la petrecerea ei. Nici Karen. nu o putea înțelege.

- E destulă lume.

- Amestecată, spuse mama ei. Sunt şi Dreyerii pe aici, pe la pian. A venit şi fiul lor cu ei. îți aminteşti de Mark, nu-i aşa?

- Mark, nu cred.

- Ba sigur că-.l cunoşti. Du-te să vorbeşti cu ei. Cu un zâmbet rece către Ryan, Cecilia se pierdu în mulțime.

Karen îşi făcu loc prin cameră. Ea îi recunoscu imediat pe Dreyeri. îi cunoscuse în mod întâmplător cu • anidezile-nurmă. Untânărcare părea de vreo douăzeci şi cinci de ani stătea în picioare lângă ei. Asemănarea cu domnul Dreyer era destul de mare ca să-i dovedească faptul că era fiul lui. Karen întinse mâna.

- Domnul Dreyer, doamna Dreyer, îmi pare bine să vă revăd. Felicitări cu ocazia aniversării.

- Mulțumesc, Karen. Cred că-ți aminteşti de Mark? Karen privi împrejur şi descoperi că Ryan nu o

urmase.

- Mark. Da, desigur, minți ea mieros. De mult timp.

- Da,aşa e.

- Soțul tău este cu tine? o întrebă doamna Dreyer. - Se pare căl-am pierdut prin mulțime. E pe-aici pe undeva. Ea ridică din umăr ca să indice că nu prea-i acordă atenție lui Ryan. Probabil că stă de vorbă cu Todd şi cu Joyce.

- Ne-a părut atât de rău când am aflat de pierderea fiicei voastre, spuse doamna Dreyer cu glas îndurerat. Atât de tânără!

- Da, mulțumesc. Aşa era. Mark se uita tot timpul fix la ea.

- E şi soția mea aici, spuse el. Mi-ar plăcea s-o cunoşti.

- Mi-ar face plăcere. Nimic nu era mai departe de adevăr. Karen îl găsea interesant pe Mark, şi nu ținea neapărat să-i cunoască soția.

- Du-te şi găseşte-o, spuse doamna Dreyer. Probabil că s-a pierdut în mulțime şi a intrat iar în panică. Ea râse parcă a nu da credibilitate acelei panici.

Mark o luă pe Karen de braț şi o conduse prin mulțimea de lângă părinții lui. Când erau destul de departe de aceştia, el spuse:

- Ne-am mai întâlnit? Sincer să mărturisesc eu nu-mi amintesc.

Karen râse.

- Nici eu. Dar cred că părinții noştri se cunosc atât de bine încât îşi închipuie că noi doi ne cunoaştem prin osmoză.

El o conduse la bolul cu punci.

- Dacă te-aş fi cunoscut mi-aş fi amintit. Nu eşti genul pe care l-aş fi putut uita.

- Ce, Mark, flirtezi cu mine? îi aruncă ea o privire piezişă şi-i zâmbi, cu soția în aceeaşi cameră?

- Şi tu flirtezi cu soțul tău pe aici pe undeva! Karen râse discret. El ştia cum să joace jocul ăsta.

- Locuieşti în Dallas? - Acum da. Compania din Houston la care lucram eu s-a desființat pe neaşteptate. Şi m-am gândit că n-ar fi rău să vin aici să mai fac şi eu o pauză. Am trecut prin prea multe furtuni şi mă pot odihni o vreme.

- îmi place Houstonul. Plaja este atât de aproape.

- Probabil că o vreme mă voi împărți între cele două locuri. Soția mea, ca şi familia ei, locuiesc încă acolo.

- Ce profesie ai?

- Sunt expert contabil. Sper să mă-mpac bine cu Data-Comp.

- Cu compania tatei? Ştiu că au contabili acolo. Nu prea ştiu mare lucru despre firmă.

Mark zâmbi răspândind mult farmec.

- Poate-mi pui o vorbă bună.

- Cred că aş putea, îl asigură Karen grăbit. Era ceva mai în vârstă decât Hank şi mult mai rafinat. Mark avea acces în lumea ei şi nu avea nimic de-a face .cu lumea interlopă în care se-nvârtea instructorul.

- Am să-ți rămân veşnic recunoscător. Ochii lui căprui-închis promiteau mai mult decât recunoştință.

- Serios? Vocea ei era seducătoare şi plină de căldură. Cât de recunoscător?

- Suficient cât să-ți cer să-mi arăți oraşul.

- Ție şi soției tale?

- Nu, rlumai mie.

Karen zâmbi. Nu se simțea atât de plină de viață din prima zi cu Hank.

- O să văd ce pot face.

- Mark, te-am căutat peste tot, se auzi o voce din spatele lui Karen.

întorcându-se, văzu o femeie micuță uitându-se nenorocită la Mark. Părul ei întunecat şi drept era tăiat scurt cum îl au curierii, total lipsit de eleganță, şi rochia, deşi era scumpă, era şleampătă. Nu era deloc în elementul ei.

Mark zâmbi forțat.

- Soția mea, Polly. Polly, dânsa e Karen Baker.

- Karen Morgan, îl corectă ea. Baker e numele meu de fată.

- Deci, părinții dumitale sunt cei care dau petrecerea? întrebă Polly. Este foarte drăguț.

- Mulțumesc. Karen îi aruncă o privire lui Mark. Mi-a părut bine să vă cunosc. Am să vorbesc cu tati!

EJ zâmbi şi-i aruncă o privire promițătoare.

- îmi pare, cu adevărat, bine.

Ea îşi făcu loc prin mulțime ca să ajungă lângă tatăl ei, care era angajat într-o discuție cu alți bărbați. Când Karen ajunse alături de el, acesta-i zâmbi.

- Abia aşteptam să veniți şi tu cu Ryan. Este cu tine, nu-i aşa?

- E pe aici pe undeva. Pot să-ți vorbesc o clipă? Fulton se scuză față de cei cu care se întreținea.

- Ce este?

- Tocmaie-am întâlnit pe fiul lui Dreyer. Ştiai că e-n căutare de serviciu? E pe cale să se mute din Houston.

- Zău? Nu, nu ştiam.

- Ar vrea să lucreze la Data Comp. E contabil. Fulton se uită în jur, pe gânduri.

- Ştiu şi eu, îl cunosc pe tatăl lui de ani de zile. Mă întreb dacă i-o semăna.

- Am fost impresionată plăcut de el. E şi soția lui aici, adăugă ea ca să nu pară interesată neprincipia! de el. E drăguță ca un şoricel.

- Da, am cunoscut-o când au venit. Băiatul pare a semăna bine cu taică-său, nu-i aşa? E copia lui mai tânără.

- Ai cumva vreun loc de contabil? - Cred că voi avea. Suntem pe cale să rămânem fără un om. iese la pensie, înțelegi. O să mă duc să vorbesc cu băiatul.

- Cred că mai este tot lângă bolul de punci. Karen fu mândră de ea văzându-l pe taică-său îndreptându-se către Mark. N-avea nici o îndoială că Mark îi va arăta recunoştinţa.

După atâţia ani de pictură, Chelsea devenise destul de obiectivă ca să poată vedea că picturilor ei le lipsea ceva. Dar nu-şi dădea seama ce anume: Când auzise că Jean-Paul Armând, un artist francez cunoscut susţine un seminar timp de o săptămână la SMU, s-a înscris imediat.

Nu se aşteptase să fie mai interesată de pictor decât de operele lui. Jean-Paul era blond, şi ochii lui albaştri păreau să-i caute direct în suflet. îşi spuse că probabil se datora faptului că era învăţat să observe şi să înregistreze • fiecare detaliu pe care-l vedea, dar realiză că era mai mult decât atât. îl interesa persoana ei.

- La a treia oră, Chelsea ştia deja că nu era doar imaginaţia ei. Jean-Paul îi acorda ei mai multă atenţie decât tuturor celorlalţi din clasă. Când se termină ora, veni la ea şi-i spuse!

- Vrei să mergem la o cafea? Poate că nu te grăbeşti chiar atât de tare să ajungi acasă? Cuvintele lui puţin accentuate îi ajunseră la inimă.

- Mi-ar face plăcere. Nu mă grăbesc. El zâmbi, avea dinţi albi şi puternici.

- N-ai vreun soţ gelos care să vină să ne caute?

- Sunt divorţată.

- Uite că mai avem ceva în comun. Şi eu sunt.

- Şi altceva? întrebă ea.

- Arta noastră. - Da, bineînţeles. Ea închise notesul şi-şi puse tocul de o parte. Am luat multe notiţe.

- Am observat şi eu. Păreai adâncită în scris. Ochii lui deosebit de pătrunzători îi întâlniră pe ai ei. Era atât de interesant ceea ce spuneam?

- Extraordinar. Ea se uită împrejur să vadă dacă ceilalţi studenţi plecaseră.

- Unde ţi-ar plăcea să bem cafeaua? El ridică din umeri.

- Cunosc atât de puţin oraşul. Alege tu.

- Ştiu exact unde ne ducem. Luăm maşina mea. Jean-Paul râse.

- Americăneşte. Te-ai hotărât atât de repede. îmi încredinţez soarta în mâinile tale.

Chelsea conduse la o cafenea mică, nu departe de campus. Era cunoscută grupurilor de studenţi şi rămânea deschisă aproape toată noaptea.

- Am aflat atât de multe din ora dumitale, spuse ea după ce făcuseră comanda. Nu m-am gândit niciodată să folosesc tehnicile pe care ni le-ai descris. Când m-am înscris la seminar, mă temeam că am uitat cum se studiază.

- Nu cred că e prea mult de când ai terminat şcoala.

- Am treizeci şi şapte de ani.

- Atât de sinceră! Nu mai cunosc nici o altă femeie care să admită că are peste treizeci de ani, fără să dea importanță vârstei.

- Nu cred în vârstă. Şi în afară de asta nu mă sperie că îmbătrânesc.

Se uita la ea ca şi cum era fascinat de fiecare cuvânt pe care-l spunea.

- Eşti atât de diferită de toate femeile pe care le-am întâlnit. întinse mâna şi-i atinse părul, pe care-l purta legat atârnând pe un umăr. Mi-ar plăcea să te pictez. Ea-i studie fața ca să se încredințeze că dorea cu adevărat acest lucru.

- Aş fi măgulită! Dar nu vei sta destul aici ca să termini tabloul. Orele dumitale se apropie de jumătate. Mai rămâi după aceea în Dallas?

- Nu, din nefericire nu pot. Am alt seminar programat la Nashville. Poate că voi învăța să scriu cântece country şi western cât voi sta acolo. Poate o să-ți dedic unul. Vrei?

-Ai face asta?

Chelnerul adusese cafelele şi Chelsea sorbi dintr-a ei cu grijă.

- E fierbinte!

- Atunci să aşteptăm până se răceşte. Ziceai că nu te grăbeşti.

Ea lăsă jos ceaşca de cafea şi se uită la el.

- Nici n-aş fi visat să te întâlnesc. îți urmăresc de câțiva ani cariera.

- Acum eu sunt cel flatat. Spune-mi, Chelsea, pictezi sau vrei doar să înveți despre asta?

- Pictez. Am un atelier la mine acasă.

- Nu-mi arăți şi mie câteva pânze de ale tale? Mi-ar plăcea să văd ce poți să faci.

-Ba da, cu plăcere.

- Mâine seară sunt liber după cursuri. Privirea lui hipnotizantă părea să-i pătrundă în suflet.

- Mâine seară este perfect, se auzi ea spunând.

- Şi astă-seară a fost perfect, răspunse el cu farmecul lui galic. Am putut vorbi toată seara despre artă, şi stau la masă cu o femeie frumoasă. Cine şi-ar dori mai mult? El se întinse şi-i prinse mâna.

Chelsea fu surprinsă de evoluția lucrurilor.

- Te mişti cam repede, spuse ea retrăgându-şi mâna. M-am oferit doar să-ți arăt pânzele mele, nimic altceva. - M-ai înțeles greşit, spuse Jean-Paul jignit. Nu m-am gândit la nimic neplăcut. Doar că m-am simțit bine aici. Mă simt ca şi cum am îngrămădit mai multe zile şi nopți într-una singură. El îi întinse mâna cu palma deschisă.

După un moment de ezitare, Chelsea îşi puse mâna în mâna lui.

- Am vrut doar să fiu sigură că înțelegem bine ce vrea fiecare.

- Aş zice că ne înțelegem perfect unul cu altul. Dumneata eşti o femeie şi eu un bărbat. Nici unul dintre noi nu are pe cineva care să-l aştepte acasă, şi nu-i încă târziu. Ce faceți voi aici în nopțile fierbinți de vară, Chelsea?

- Bem cafea şi încercăm să rămânem cu capul în nori ş; cu picioarele pe pământ. Dumneata şi o noapte de vară ar fi un amestec periculos.

- Chiar? Păru încântat să fie descris în aceşti termeni. Mi-ar face plăcere să fiu periculos pentru dumneata.

Chelsea zâmbi. îşi dădea seama că ar fi fost slabă în fața lui Jean-Paul chiar dacă n-ar fi fost proaspăt divorțată şi singură.

- Dumneata ai felul dumitale, cum obişnuia să spună bunica mea.

- Şi ce-nseamnă asta? Uneori engleza mea nu-i prea bună.

- înseamnă că ai fermeca şi păsările din copaci. Ai un talent care n-are nimic de-a face cu arta pe care-o profesezi.

- Iar sunt flatat. Mă găseşti, aşadar, fermecător? Ea ezită. .

- Da.

- Atunci pentru ce-ți tragi din nou mâna? Ea îşi puse mâna în poală, în siguranță.

- Pentru că pleci duminică, şi n-o să mă las cucerită de un bărbat care nu rămâne lângă mine decât o săptămână.

- Vrei să spui că nu eşti ceea ce se numeşte o aventură de o noapte, spuse el lămurit deodată.

- Cam aşa.

- Şi de ce-ți închipui că aş pleca pentru totdeauna după ce trece ziua de duminică? Părea foarte interesat de răspunsul ei.

- Pentru că mi-ai spus că eşti programat pentru un seminar la Nashville. Şi asta nu-i lângă Dallas.

- Nu, dar avioanele zboară dus şi-ntors mereu. Mă pot întoarce.

Se gândea profund în timp ce-l studia privindu-l pe deasupra mesei.

- Mă zăpăceşti, spuse ea în cele din urmă.

- Pentru că vreau să trăiesc viața din plin? Ce-i atât de remarcabil să zbori de la Nashville la Dallas? Dacă pot merge de aici acolo, mă pot întoarce şi înapoi.

-Da, dar pentru ce ai face-o?

El se apropie mai mult peste masă.

- Poate pentru că am găsit ceva în Dallas pe care nu vreau să-l pierd. Pe cineva care mă interesează în mod deosebit.

Ea clătină din cap.

- Nu pot crede asta.

- De ce nu?

- Pentru că eşti Jean-Paul Armând. Şi eşti vestit. El râse.

- Şi în țara voastră oamenii vestiți num se îndrăgostesc? Nu cred să fie adevărat aşa ceva!

- Nu te-ai îndrăgostit de mine.

- Nu? Cum de reuşeşti să te uiți în inima mea şi să ştii că nu? El o privi mai atent.

- Asta nu se întâmplă aşa. Oamenii nu se îndrăgostesc atât de repede. Nici măcar nu ne cunoaştem, propriu-zis.

- Ce prozaic. Nu ai nici un pic de spirit franțuzesc? Ea se trezi râzând.

- Sunt în parte franțuzoaică.

- Mă simt atât de uşurat! Să salvăm atunci partea asta să nu dispară. Restul din dumneata o să încerce s-o potolească.

Ştia că trebuia să aibă o ținută, dar nu-i mai păsa. Trecuse atâta timp de când n-o mai găsise un bărbat dezirabilă şi nu-i mai vorbise astfel.

- De cât timp eşti singură? o întrebă el, punând deodată mai multă gingăşie-n glas.

- Parcă aş fi de o veşnicie. Divorțul s-a terminat săptămâna trecută. Am fost căsătoriți doisprezece ani, dar am fost singură o mare parte dintre ei.

- A făcut un mare păcat. Jean-Paul părea ofensat pentru ea. Nici un bărbat n-ar fi trebuit să te lase să te simți singură. Nu locuiați împreună?

- Ba da, dar asta nu exclude singurătatea.

- Ah. Vorbeşti ca o adevărată franțuzoaică. Poate că această parte din dumneata nu s-a pierdut totuşi. Ştiu ce-nseamnă să te simți singur, dar să nu fii singur.

- Cred că singurătatea e cel mai rău lucru, mai cu seamă atunci când mai e cineva cu tine-n casă. Chelsea încercă să soarbă din nou din cafea.

- Se purta brutal cu dumneata?

Ea flutură un zâmbet. El ştia exact ce să o întrebe ca s-o descumpănească.

- Aş vrea mai bine să nu vorbesc despre el. -Atunci aşa era. Nici o femeie nu vrea să vorbească

despre aşa ceva. N-ai avut nici un frate să aibă grijă să fii bine tratată?

- Sunt singură la părinți. - Alt păcat. Când părinții au văzut cât o să fii de frumoasă, ar fi trebuit să-ți facă un frate care să te protejeze. Râse în timp ce-i întindea mâna. Nu te tachinez decât în parte. Dacă ai fi trăit împreună cu mine aş fi avut grijă de dumneata, nu te-aş fi maltratat.

- De când eşti divorțat?

- De o veşnicie. De peste un an. El zâmbi până când îi răspunse şi ea cu un zâmbet. De acum încolo nu mai trebuie să fii singură niciodată. Când ai un asemenea zâmbet. Chiar şi îngerii ar pogorî din cer ca să-ți țină companie.

Chelsea râse.

- îngerii nu prea sunt buni cozeuri. Jean-Paul se lăsă pe spate şi o privi pe gânduri.

- Cred că voi găsi un avion care să mă aducă înapoi în Dallas. Nu cred că te pot cunoaşte suficient numai în trei zile.

Chelsea îşi spuse să nu dea prea mare atenție vorbelor lui. Jean-Paul era încântător şi evident că-i plăcea să flirteze. Uneori nu stăpânea prea bine engleza, aşa că era posibil ca să nu fi intenționat să sune atât de intim ceea ce spunea. Totuşi, îi făcea plăcere senzația produsă de faptul că un bărbat o găsea atât de atrăgătoare încât să zboare de la Nashville la Dallas doar ca s-o mai vadă pe ea încă o dată. Descoperi că regreta plecarea lui.

Seara următoare el o însoți, de la cursuri, acasă. Chelsea se simțea nervoasă în timp ce el îi cutreiera prin apartament, studiindu-i o pânză ca apoi să se-ndrepte spre alta.

După ce le văzu în cele din urmă pe toate, dădu din cap, tot în tăcere. Se întoarse la primele dintre ele, şi rămase pe gânduri în fața lor. - Sunt aşa de rele? întrebă ea când el tot nu făcu nici un comentariu. Ce părere ai?

Se uită către ea ca şi cum uitase că aştepta un verdict din partea lui.

- Nu sunt rele.

Chelsea se relaxa, în mod vizibil.

- M-ai speriat pentru o clipă.

- Nu sunt extraordinare, dar nu sunt nici proaste. Ea se încruntă.

- Ce-i cu lucrările mele? Ştiu că nu sunt Michelangelo, dar credeam că o să fii mai entuziast față de ele.

- Omenirea a avut deja un Michelangelo. Nu mai este nevoie de un altul. Astăzi ar fi fost greu pentru el să-şi vândă lucrările. Gusturile s-au schimbat.

- Ştiu asta. Ea îl urmă la celălalt tablou.

- Le lipseşte sufletul. El îşi îndepărtă picioarele ca şi cum se pregătea să se certe cu tablourile. N-au suflet.

Chelsea clătină din cap a dezacord.

- Cum poți să spui aşa ceva? Am pictat Interludiu într-o perioadă de mari emoții. Am ținut-o numai într-un plâns cândl-am pictat. Cum poți să spui că nu are suflet?

- Te uiți la pictură şi-ți aminteşti ce s-a întâmplat în viața dumitale când ai pictat-o. Dar eu nu am fost aici. Mie nu-mi spune acelaşi lucru. Făcu un pas înainte. Culorile astea de aici - se armonizează bine între ele, dar tot atât de bine s-ar preta pentru un pandantiv sau pentru un material de rochie. Nu mă fac să simt nici o emoție.

- Scuză-mă, Jean-Paul, dar greşeşti. Toți prietenii mei simt emoție în fața lor. Mi-au spus-o.

El zâmbi şi clătină din cap.

- Ei îți sunt prieteni. Probabil că şi ei au trecut prin emoțiile prin care ai trecut când le-ai pictat. Ei văd ceea ce ai făcut şi-şi amintesc tot aşa de perioada respectivă. Asta nu-i artă. Asta-i un jurnal. Chelsea se încruntă la tablou. Până acum îl considera unul dintre cele mai bune.

- Şi cum să pun suflet în lucrările mele? Cum aş putea să pun emoția în pânzele mele în aşa fel încât şi un străin să poată simți ceea ce am simțit eu?

Râzând, Jean-Paul o luă cu brațul de după umeri.

- Asta-i veşnica şaradă. Cum aş putea învăța pe cineva acest lucru? Asta vine din adâncul sufletului dumitale, care se concentrează şi curge pe pânză o dată cu culoarea.

- Vrei să spui că nu am adâncime pentru că nu am suflet? Mulțumesc!

- Vezi, cum te-ai supărat! Asta-i bine! Mânia face sufletul. Ca şi dragostea şi durerea şi orice altă pasiune. Când vei avea destulă experiență să-ți creezi sufletul, atunci el va deveni o parte din lucrările dumitale, în aşa fel încât privindu-l o persoană să poată spune:

"Mă simt trist doar privindu-l!" sau, "Mă uit la tabloul ăsta şi mă simt ca şi cum aş fi îndrăgostit." Când se va întâmpla asta vei avea cu adevărat suflet.

- Dacă ai fi oricine altcineva, aş zice.că spui prostii. Ea privi tabloul. N-am dus o viață destul de grea. Cât ar mai trebui să sufăr ca să pot transmite simțămintele mele pânzei?

Jean-Paul dădu din umeri.

- Nu pot răspunde la aşa ceva. Când se va întâmpla, o să ştii. El o privi. Nu ți-am spus asta ca să te rănesc sau să te descurajez. Trebuie să-ți spun că ai mult talent. Mai mult decât am văzut în ultima vreme.

- Dar tocmai aî spus...

-Talentul este tehnică. Pânzelordumitale le lipseşte sufletul. Nu-i acelaşi lucru. Ea dădu încet din cap.

- Cred că înțeleg. El se duse repede în celălalt colț al despărțitorii şi arătă către pânza de pe şevalet.

- Aicea văd un început de suflet.

- Pe ăsta nul-am terminat încă.

- Nu l-ai definitivat, vrei să spui. Dar cândl-am privit, am simțit o tristețe. Regretul după ceva pierdut.

-l-am început în ziua divorțului. Am lucrat la el toată noaptea şi nul-am mai atins după aceea.

El clătină din cap încurajator.

- Şi pentru ce nu ai mai pus mâna pe el?

- Pentru că de câte ori mă uit la el, mă simt tristă. Ochii ei se lărgiră. Asta încerci să-mi spui, nu-i aşa? Cum am putut să-l pun în tabloul acesta şi în celelalte nu?

- Unul dintre secretele picturii este să ştii când să o slobozeşti, spuse el cu un zâmbet plin de înțelepciune. Să reprezinți emoția doar când e gata ca să fie prezentată.

- Mi-ai dat de gândit mult.

Jean-Paul veni către ea şi o înlănțui cu brațele.

- Sper. Cred că poți deveni destul de bună, instruindu-te.

- Dar unde am să mă instruiesc? Dumneata nu o să stai aici atât de mult, chiar dacă te vei întoarce de la Nashville.

- Lasă-mă să mă gândesc la problema asta un timp. O trase mai aproape de el şi o privi în ochi. Cred că am găsit o soluție.

Ştia că o s-o sărute, dar nu se trase înapoi. Deşi nu-l cunoştea decât de patru zile, părea că-l ştie mult mai de mult. Sărutul lui era plin de dorință şi pasionat şi o transportă şi pe ea din cauza emoției lui. Ea-i întoarse sărutul, pasiunea fiind aprinsă de pasiune. Era ca şi cum regulile ei nu se aplicau la el.

Când o conduse către patul ei, ea nu obiectă. Şi când o părăsi dimineață nu se mai simțea atât de singură.

Capitolul douăzeci şi patru

în ultima zi în care mai rămase în Dallas, Chelsea îl duse pe Jean-Paul să-l prezinte lui Ryan şi lui Karen. N-a fost nici o surpriză că el le-a cucerit atât pe Karen cât şi pe Ashley. Chelsea privea cu un zâmbet cum discuta Jean-Paul despre muzică, Ashley privindu-l cu gura căscată. Nici nu-şi dădea seama că ştia totul despre rock.

- N-am mai văzut-o vorbind atâta pe fiica mea de luni de zile, spuse Ryan venind din bucătărie unde Chelsea pregătea altă cană cu ceai. E plăcut să văd că mai e capabilă să poarte o conversație.

Chelsea zâmbi.

- Nu ştiam că lui Jean-Paul îi plac copiii. Sigur, Ashley are aproape treisprezece ani şi n-o să mai poată fi catalogată mult timp în această categorie.

El îi studie profilul.

- Cât de mult îți place de el? Chelsea se uită la el surprinsă.

- îmi place mult. Ție nu?

- Nu. Mie nu-mi place.

- Cum poți să spui asta? Abia-L cunoşti de o jumătate de oră!

- Dacă aş fi spus că-mi place de el, mi-ai fi acceptat opinia? Arfi putut să-mi placă de el atât de repede, dar nu poate să-mi displacă.

Chelsea se uită către uşă ca să se asigure că nu pot fi auziți.

- Nu eşti cinstit! - Nu am încredere în el! Karen intră în cameră.

- Mai durează ceaiul ăla? Ryan, încetează s-o tot cicăleşti pe Chelsea, las-o să facă ce a venit să facă.

- Cum îți place Jean-Paul, şopti Chelsea.

- Cred că e colosal! E atât de frumos şi de inteligent! Nu seamănă deloc cu alți bărbați cu care te întâlneai tu.

Chelsea se făcu că nu bagă în seamă înțepătura.

- Vezi, îi spuse ea lui Ryan. Lui Karen îi place de el.

- Eu nu sunt Karen şi nu-mi inspiră încredere.

- Vai, pentru Dumnezeu, Ryan, spuse Karen impacientată. Nu mai fi atât de provincial. îmi place accentul lui! Şi e atât de sexi! în mod conspirativ îi şopti Chelsei: Te-ai culcat cu el?

- Karen, exclamă Ryan.

Chelsea nu răspunse. Aruncă nişte cuburi de gheață într-un vas pe care-l puse pe tavă împreună cu cele cinci căni cu ceai.

- O să le duc pe toate înăuntru ca să nu mă mai deranjez.

- Te-ai culcat cu el, insistă Karen triumfătoare. Doar nu vrei să negi asta.

- Nu-i treaba ta, o apostrofă bărbatul ei.

- Vrei să duci tu tava, Ryan? Cred că am încărcat-o prea tare.

El o ridică uşor, se uită la Karen, şi se duse înapoi în birou.

- E atât de sexi, repetă Karen. Cum e la pat?

- Fii convinsă că n-am să-ți spun! Cu o încruntare uşoară, Chelsea se duse după Ryan în birou.

Jean-Paul tot mai vorbea cu Ashley despre meritele diferitelor formații rock.

- Când pictez, adesea ascult muzică pentru a-mi crea starea sufletească. Poate că nu vei fi de acord, dar muzica rock reprezintă furie şi nebunie pentru mine. Prea multe sunete discordante! Prea multă pasiune!

- Am observat şi eu pasiunea, spuse Ashley.

- Ashley, exclamă Karen intrând în cameră. Ce tot spui! Nu trebuie să-i dai atenție, Jean-Paul: Uneori spune lucruri pe care nu le crede cu adevărat.

- Nu mai sunt un copil, mami!

Jean-Paul o linişti pe Ashley făcându-i cu ochiul şi zâmbindu-i ca şi cum ar fi conspirat împreună.

- Trebuie să spun că Ashley înțelege destul de bine muzica. Noi găsim aceleaşi elemente în ea. Pasiunea nu este rea într-o formă de artă.

El zâmbi spre Chelsea, iar ea roşi.

Ryan se încruntă la Jean-Paul şi apoi şi la ea.

- Cât ziceai că mai rămâi în Dallas?

- Din păcate, plec astăzi. Jean-Paul făcu un gest galic ca să indice că e condus de soartă. Trebuie să plec la Nashville p'entru alt seminar.

- Păcat! spuse Karen în timp ce se aşeza lângă el atrăgându-i atenția, alăturându-şi genunchii de genunchii lui. O să ne fie greu să te mai vedem. Zâmbetul ei era îmbietor.

Chelsea se trezi privind-o. Karen flirta fără ruşine cu Jean-Paul de față cu ea şi cu Ashley şi cu Ryan. Karen îi spusese odată că nu ştia nimic despre flirt, era clar că nu ştiuse când fusese la colegiu.

Jean-Paul părea să se bucure de atenția ce i se dădea.

- Sper să mă întorc repede. Seminarul nu durează decât o săptămână; după aceea mă voi întoarce la Dallas şi la Chelsea, adăugă el.

- Cât timp vei sta în țară? întrebă Ryan. - Nu ştiu încă. Nashville este ultimul meu angajament. Depinde de multe lucruri, zâmbi el către Chelsea.

Chelsea îi zâmbi şi ea şi o văzu pe Karen încruntându-se uşor. Se simți stingherită. Observase şi Ashley. Ryan nu părea să fi observat ce făcea Karen, dar Chelsea ştia că el era conştient de asta. Nu era atât de orb la nuanțe cum voia să pară.

- Sper să rămâneți la masă, spuse Karen. Ştiu că Chelsea nu prea găteşte şi aş vrea să-ți ofer măcar o masă bună, bine gătită cât stai aici. N-am angajat un bucătar deşi ar fi mult mai convenabil, aşa că eu sunt aceea care gătesc. îmi place să pregătesc mâncărurile.

- Din păcate, trebuie să plec înainte de masă. Am avion la ora şase.

- Ce păcat! Poate când te întorci la Dallas o să poți lua masa cu noi. Insist. Karen folosi accentul bombastic pe care-l arbora la petrecerile oficiale. O să fixez o întâlnire împreună cu Chelsea.

- O să fie minunat, spuse Jean-Paul cu un zâmbet. Mă voi gândi cu drag la bucatele dumitale pe viitor.

- îmi place accentul dumitale. Vorbeşti de mult timp englezeşte? Karen lăsă ca pleoapele să-i acopere pe jumătate ochii, ca apoi să-i deschidă larg.

Chelsea privea la Karen cum flirta cu Jean-Paul, neştiind cum să pună capăt acestei situații, până când Ashley se încruntă la maică-sa şi se ridică brusc în picioare.

- Eu plec, declară fata şi părăsi camera.

- Unde pleci, o întrebă Karen. Te întorci la masă? Ashley nu se sinchisi să-i răspundă.

Ryan ieşi afară după fiica lui şi Chelsea auzi curând o discuție în şoaptă venind dinspre uşă. Când Ryan se întoarse, era furios. Zgomotul unei uşi care se trântea semnala ieşirea lui Ashley. - Zice că o să vină la masă, se adresă el lui Karen. Karen zâmbi ca şi cum scena nu ar fi fost câtuşi de

puțin jenantă.

- E atât de independentă pentru vârsta ei. E şi ea la primul ei prieten. E atât de palpitant!

Chelsea nu vedea nimic palpitant în acțiunile lui Ashley sau în stilul ei punk. Şi ce-nsemna pentru ea că avea un prieten? Nu avea decât treisprezece ani! Dacă Ashley ar fi fost fata Chelsei, ea s-ar fi temut ori de câte ori ar fi ieşit

din casă, dar Karen părea hotărâtă să nu vadă decât ceea ce voia ea să vadă. Chelsea se uită la ceas şj fu surprinsă să constate că trecuse deja o oră.

- îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar noi trebuie să plecăm.

Jean-Paul se uită şi el la ceas.

- Da. Mai trebuie să-mi iau lucrurile şi să ajung la

aeroport.

Atât de curând? Vocea lui Karen era aproape tânguitoare. Abia ai venit!

- O să se întoarcă, spuse Ryan tăios. El se ridică şi-i întinse mâna lui Jean-Paul. Mi-a părut bine că te-am cunoscut.

Jean-Paul se ridică şi el şi strânse mâna ce i se întindea. Părea a observa gelozia lui Ryan şi că se amuză.

- O să ne revedem în curând.

Karen căută ochii Chelsei şi-i aruncă un zâmbet scurt, discret. Cu durere, Chelsea realiză că lui Karen îi făcea impresia că ar concura amândouă pentru acelaşi bărbat. Fu bucuroasă să scape de acolo.

Ryan închise uşa din faţă în urma lor. Simţea că din nou Chelsea se ambala într-o situaţie neplăcută, dar ştia că nu avea nici o posibilitate să o oprească.

- îmi place de el, zise Karen plină de ea. - A fost evident, spuse Ryan ieşind din birou cu tava cu ceaiurile neatinse, ca să o ducă în bucătărie.

- Ce vrea să-nsemne asta? îl somă ea, urmându-l.

- îţi îgchipui şi tu. Doar nu sunt orb, Karen. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă să-i intri în graţii.

- Gelos? întrebă ea zeflemitor.

- Nu, doar îngrozit. Puse cana cu ceai în frigider şi turnă cuburile de gheaţă din tavă în automatul de făcut gheaţă. Ai fi putut să te manifeşti aşa după ce pleca Ashley din cameră.

- Ce vrei să spui cu asta?

- încetează să mă mai pui să-ţi explic lucrurile evidente. Chiar crezi că nu te-am observat flirtând la petrecerea pe care au dat-o părinţii tăi? Dacă vrei să faci pe frivola, te priveşte, dar lasă-i pe prietenii Chelsei, şi mai ales de faţă cu Ashley.

Mânia lui Karen izbucni şi începu să strige la el, dar Ryan mai auzise ieşiri dintr-astea şi mai înainte. El ieşi pe uşa laterală şi plecă. Gelozia lui nu fusese pentru soţia lui, şi ţinea neapărat să scape de tiradele ei.

Următoarea săptămână şi jumătate, Chelsea picta aproape cu frenezie. După cum îi sugerase Jean-Paul, încercă să picteze cu muzică, dar îşi dădu seama că ea picta mai bine când era linişte deplină. Lucra la două tablouri deodată ca să nu se mai obosească încă o dată. Rezultatul era mulţumitor din punctul ei de vedere.

Nu ştiu că se întorsese Jean-Paul decât atunci când îi bătu la uşă într-o seară. Surpriza de a descoperi că era el o lăsă fără grai pentru un moment.

- Intră înăuntru! spuse ea, regăsindu-şi vocea. Chiar te-ai întors înapoi!

- Am spus că mă întorc, nu-i aşa?

-Da, dar după ce ai plecat, am crezut că ai spus aşa ca să faci mai uşoară despărțirea. Multora nu le place să-şi ia rămas bun.

-Eu nu fac parte dintre aceştia. înainta în cameră şi ,se duse acolo unde lucra ea. Studie, în tăcere, cele două pânze.

- Ei, întrebă ea nerăbdătoare.

- Ai evoluat, rânji el. Te-a inspirat amorul făcut cu mine?

- Cu siguranță cu nu dai pe dinafară de modestie, nu-i aşa? întrebă Chelsea râzând.

- Absolut deloc. Cred că modestia arf i în detrimentul lucrărilor mele. O trase mai aproape de el. Spune-mi cât de dor ți-a fost de mine.

- Foarte tare, spuse ea cu sinceritate. M-am simțit singură fără tine.

-Ei, vezi? N-am motiv să fiu modest. Când plec sunt dorit, şi când mă întorc sunt îmbrățişat. N-am nici un motiv deci să-mi pun cenuşă-n cap.

- Cât rămâi în oraş?

- Atâta cât să mă întorc în casa lui Karen la o masă, era atât de nerăbdătoare să gătească pentru mine. Plec sâmbătă la Paris.

- Atât de curând? făcu ea dezamăgită. Speram să te văd mai mult.

- Şi o să mă vezi. Vreau să mergi cu mine la Paris.

- Cum? Să merg eu la Paris? Cu tine?

- De ce nu? Nu-i decât un oraş. N-ai merge la Houston sau la New York cu mine?

- Probabil, dar Parisul e la celălalt capăt al pământului!

- Nu chiar. Vrei să mergi?

- Trebuie să mă mai gândesc. Cuvintele lui o umpluseră de surprindere. La Paris?

249

- Am nişte veşti care o să te facă să te hotărăşti,e-am telefonat unui vechi prieten de al meu, Meneir.

Ea rămase cu gura căscată.

- îl cunoşti pe Meneir? Chiar Meneir acela?

- Da. Cred că nu e decât unul. Ne cunoaştem de ani de zile. A fost profesorul meu, înțelegi. Stăm aproape unul de altul, numai la câteva blocuri depărtare. Meneir zice că ai putea fi eleva lui.

Chelsea trebui să se aşeze pe scaun.

- Să-mi dea lecții Meneir?

- Ca o favoare pentru mine. Tot mai trebuie să te gândeşti? Vreau să-ți spun că Meneir este bătrân, nu te poate aştepta o veşnicie.

- Sigur că merg! Nu pot da cu piciorul unei asemenea şanse!

Jean-Paul se prefăcu ofensat.

- Deci trebuie să-nțeleg că micuța mea Chelsea poate fi convinsă mai curând de promisiunea unui bătrân decât de farmecul meu.

Chelsea îşi lăsă capul într-o parte gânditoare.

- Şi ce intenționezi cu asta?

- Ce vreau?

- Nu sunt încă prea sigură că vreau să locuiesc cu tine. Asta-i aranjamentul pe care-l ai în minte, bănuiesc.

- Nu ți-am cerut să locuieşti cu mine, spuse el surprins. Ce-am spus ca să te fac să te gândeşti la asta?

Confuză, ea replică:

- Bănuiesc... Asta e, cred că asta înseamnă. Aşa face impresia.

- Ah, Chelsea, trebuie să mă scuzi! N-am avut intenția să te fac să gândeşti aşa. Dacă ți-aş promite că-ți dă lecții Meneir în schimbul faptului de a trăi cu mine ar însemna să te prostituezi!

- Ştiu. - Fără îndoială că ai avea mustrări de conştiință! Chelsei i se păru că protestul lui era cam insistent,

dar nu-l băgă în seamă.

- Atunci, ce doreşti mai exact?

- O să-ți găsesc un apartament care să fie aproape de mine şi de Meneir. Sper să te vizitez deseori, dar nu să locuim împreună. Aiuitat, am şi eu lucrul meu. Nu pot crea cu cineva care să-mi tot vorbească, şi femeilor le place să vorbească.

- Ai uitat că şi eu sunt tot artist şi că înțeleg asta, nu putu ea să-şi ascundă ieşirea de mânie. Nu se poate să fii atât de şovin!

El râse şi dădu din umeri. -_ - Poate că sunt. Eu trăiesc într-o lume diferită de a ta. în lumea mea nu sunt considerat aşa, şi dacă sunt, nu are importanță. Vreau doar să scot din tine un artist de mare calitate.

Chelsea nu-şi închipuia că franțuzoaicelor le plăcea să fie toate pe acelaşi calapod mai mult decât le plăcea americancelor, dar o lăsă baltă.

- în cazul acesta, vin cu tine fără rezerve.

- Bine. Plecăm sâmbătă.

- Nu sunt sigură că pot pleca atât de repede. Se uită prin apartament. Am o mulțime de lucruri de făcut dacă mă mut la Paris.

- Cât poate fi de greu? N-ai familie, -ai legături serioase. Poți închiria casa sau s-o laşi goală până când te întorci. Şi dacă nu vei mai vrea să te întorci, Ryan ar putea să-l vândă pentru tine.

- Faci să pară totul atât de simplu. Jean-Paul zâmbi.

- Aşa este. Nu-i bine să te complici cu lucrurile care-ți aparțin. încep să te stăpânească ele pe tine în loc să fie invers. Se întoarse către noile ei pânze. După progresul pe care l-ai făcut, cred că vei-fi o studentă bună. Chiar şi lui Meneir îi va plăcea.

- O să studiez cu Meneir, îşi spuse Chelsea aproape numai pentru ea. Nu-mi vine să cred.

- Faci o mare greşeală, îi spuse Ryan apăsat. Pentru ce vrei să te muți în Franța?

- Pot studia sub îndrumarea lui Meneir, repetă Chelsea. Nu-ți dai seama ce înseamnă asta pentru cariera mea?

- Ceea ce văd este că Jean-Paul are un pogon de prostii. Ce se va întâmpla dacă vei ajunge acolo şi vei descoperi că minte?

- Pentru ce ar face-o? întrebă ea.

Ryan se îndreptă spre fereastra biroului încruntându-se către curtea din spate.

- Dintr-o mie de motive.

- Nu ca să-mi ia banii. El nu ştie cât voi primi în urma divorțului. Nici măcar nu m-a întrebat.

- Interesul pentru banii tăi nu era în capul listei mele, îi răspunse Ryan. Faci o mare greşeală, Chelsea.

- Nu ştiu cum poți spune asta. El mi-l oferă pe Meneir. Asta înseamnă diferența dintre a rămâne o pictoriță mediocră şi aceea de a deveni cu adevărat mare!

- Meneir ăsta ştie să scoată talente? Singura persoană care ți-a spus vreodată că lucrările tale sunt mediocre este Jean-Paul!

- El e-n măsură să ştie!

- A mai fost o mulțime de oameni care ți-au văzut picturile şi au spus că eşti neobişnuit de talentată. - Atunci pentru ce întâmpin atâtea greutăți cu vânzarea? Jean-Paul zice că lucrările mele sunt lipsite de suflet. Dacă Meneir mă poate învăța cum să pictez cu emoție, voi fi câştigat oricât m-arcosta să ajung la asta! Ea se îndepărtă de el. Când se întoarce Karen acasă? Pun pariu că ea este mai receptivă.

- Bănuiesc, că se va întoarce cam într-o oră. Nu sunt sigur unde s-a dus.

Chelsea suspină.

- Nu vreau să mă cert cu tine, Ryan. Speram să te bucuri pentru mine.

El veni către ea.

- Sunt fericit că ai posibilitatea să studiezi cu acel Meneir. Dar sunt îngrijorat de rolul pe care-l joacă Jean-Paul în această afacere.

- N-o să locuim împreună'. Nu va avea nici un motiv ulterior. Pentru ce nu-ți place de el?

Ryan clătină din cap.

- Nu ştiu. E prea fără cusur, prea şlefuit. Simt că minte aşa cum respiră.

- Nu e cinstit. Abia l-ai cunoscut!

- E adevărat. El se aşează pe canapea lângă ea. Poate că e pentru că nu vreau să te muți tu atât de departe, în Franța, unde nu cunoşti pe nimeni în afară de el. De unde o să ştiu dacă o să-ți fie bine?

Ea îi zâmbi.

- Franța are servicii poştale. Am auzit că au chiar şi telefoane. ,

El râse scurt.

- O să-mi fie dor de tine, Chelsea.

- Ştiu. O să-mi fie şi mie dor de tine. Ar fi vrut să-ntindă mâna ca să-l atingă. Nu mai era nimeni în casă. Nu ar fi ştiut nimeni. Dar se reținu din obişnuință. - Cred că nu trebuia să gândesc aşa, dar nu sunt prea multe indicii când e vorba să cunoşti oamenii.

- Trebuie să recunosc, Lome a fost o alegere proastă.

- Şi Jason Randall şi încă vreo câțiva alții.

- E-n regulă, nu mă pricep să aleg bărbații cu care mă iubesc. Dar pe Jean-Paul nu-l iubesc, şi nici el nu mă iubeşte pe mine. Asta-i altceva.

- Asta înseamnă că ai procedat mai bine? Karen mi-a spus întruna că el e iubitul tău. Vorbele păreau că-l dor. Aşa e?

- Vrei cu adevărat să ştii? întrebă ea liniştit.

- Nu. Credeam doar că o să-mi spui. El se întoarse şi privi de-a lungul camerei către fereastră.

Chelsea se întinse şi-i luă mâna.

- Ryan, trebuie să fac asta. A studia cu Meneir e şansa vieții mele.

Degetele lui se strânseră de ale ei, dar spuse:

- Doar nu te aştepți să-ți dau şi binecuvântarea acum. Ți-am spus doar că faci o greşeală. Ce se întâmplă dacă bați tot drumul ăsta până la Paris şi descoperi că Jean-Paul este un al doilea Lorne?

- Mă întorc acasă. Am învățat multe de cânle-am părăsit pe Lorne. N-aş mai rămâne într-o asemenea situație acum.

- Nu spune prostii. El îi ridică mâna şi se uită la ea. Nu vreau să te pierd, Chelsea.

- Dar nu mă pierzi, îl consolă ea cu gingăşie. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

- în ultimele luni a fost un iad aici, spuse el. S-au întâmplat lucruri despre care tu habar n-ai. De exemplu, Karen nu se duce la târguit atunci când lipseşte.

- Pentru ce spui asta?

- Cred că se vede cu cineva. El se aplecă în față şi-şi sprijini coatele de genunchi. Nu ştiu cine este şi nici nu am dovezi clare că am dreptate, dar ăsta e adevărul. Chelsea clătină din cap.

- Nu cred, Ryan. Nu mi-a spus nimic. Ea ştia despre Karen că nu-l mai vedea pe Hank. Nu se mai duce nici măcar la clubul pentru menținerea sănătății.

- Ce are clubul cu asta?

- Nimic. Voiam doar să spun. Trebuia să fie atentă, altfel putea spune mai mult decât trebuia. Nu voia să-l jignească pe Ryan. Ştii cât de mult îi place lui Karen să târguie.

- Da, dar în ultima vreme când se duce la târguit nu se-ntoarce cu nimic. Asta cu siguranță că nu e genul ei.

- Sunt sigură că e numai imaginația ta. Ea-şi puse mâna pe umărul lui. îi făcea rău să-i vadă durerea şi descumpănirea. Karen ar trebui să fie nebună să se vadă cu altcineva când te are pe tine! Era mai mult decât intenționase să spună. Trebuie să plec. Ashley nu-i acasă, şi lui Karen s-ar putea să nu-i placă dacă ne-ar găsi singuri.

Ryan râse crispat.

- Crede-mă, ei nici nu-i pasă de mine. Mi-a dat clar de înțeles.

- Nu cred nici o clipă. Chelsea se ridică să plece. Karen se va întoarce curând. Astă-seară esté masa cea mare. Probabil că s-a dus prin oraş să caute lucruri deosebite.

- Poate.

- Am vrut doar să-ți spun despre Meneir şi despre Paris înainte de masă. Jean-Paul aproape sigur că va menționa despre asta şi n-aş fi vrut să te ia prin surprindere.

- Mulțumesc. O să-i spun şi lui Karen când se va întoarce. Chelsea plecă, dar nu-i ieşeau din cap cuvintele lui Ryan. Se întâlnea Karen cu altcineva? Işi închipuise, când Karen încetase să-l mai vadă pe Hank, că se va potoli, că acea combinație fusese o alunecare întâmplătoare şi că ea se va întoarce la viața ei obişnuită. Ce făcuse ea de era Ryan atât de bănuitor?

Chelsea era frământată de toate astea în timp ce se îndrepta spre casă. Dacă Ryan avea necazuri în căsnicie, ar fi avut nevoie de ea. Parisul era departe de Dallas. Dar îşi spuse cu fermitate că nu-şi putea trăi viața dacă se-ntreba mereu dacă nu va avea Ryan nevoie de ea la un moment dat. îşi îndreptă mintea spre ceea ce trebuia să împacheteze pentru drum şi ce să lase.

Restul după-amiezei Chelsea şi-l petrecu sortându-şi lucrurile. Trebuia să-şi ia toate ustensilele de pictat, dar nu era sigură că o va lăsa în avion cu ele, având în vedere că cele mai multe erau inflamabile. Asta presupunea noi cheltuieli pentru obținerea unora noi la Paris, pe lângă inconvenientul de a trebui să se obişnuiască să mânuiască alte pensule, pânze şi vopsele necunoscute.

Habar n-avea ce haine să ia cu ea pentru că nu ştia cât va sta. Nu ştia ce perioadă presupunea această ucenicie la Meneir, şase luni? Şase ani? In cele din urmă se hotărî să-i pună mai multe întrebări lui Jean-Paul.

în seara aceea se duse la el la hotel ca să-l ducă în maşina ei, să nu mai ia şi el alta. Jean-Paul avea o cameră la ultimul etaj dintr-unul din cele mai prestigioase hoteluri din Dallas. De la fereastra lui, Chelsea putu privi panorama oraşului. Soarele de iulie se lăsase spre apus, o pâclă uşoară de căldură mai atârna încă în aer licărind.

- Ți-a trecut dorul de casă? o tachina el, intrând în urma ei şi sărutând-o pe ceafă. - Aşa fac impresia? Eu iubesc Dallasul. Nici un texan adevărat nu-şi părăseşte uşor oraşul.

- Aşteaptă să vezi Parisul. O să uiți total de dorul de casă.

Ea râse.

- Natural că simți aşa, Parisul este casa ta. Luând un aer serios întrebă: Cât timp voi lua lecții cu Meneir?

El o înlănțui cu brațele şi o lipi cu spatele de pieptul său. Ea-şi întoarse capul către obrazul lui.

- Depinde. Un om ca Meneir nu face cursuri de şase săptămâni. El te învață atâta cât ai ce învăța de la el.

- Dar nici n-am discutat încă despre preț.

- Mă şi gândeam când o să mă întrebi asta. Când îi spuse prețul, Chelsei i se tăie respirația.

- Ce, e prea mult? Nu poți să-i ceri lui Meneir să-ți dea lecții pe mai nimic.

- Nu dispun de atâția bani. Ea făcu un calcul mental, în trei luni şi-ar fi cheltuit jumătate din ceea ce i se cuvenea după divorț, şi banii ăştia îi trebuiau ca să se poată întreține până când găsea un serviciu permanent.Nu mă aşteptam să fie atât de scump.

- Ai să înveți de la cel mai bun. Şi în afară de asta, voi americanii sunteți toți bogați. Jean-Paul rânji în timp ce se îndepărta de ea şi se aşează pe pat ca să-şi pună pantofii. Sunt aproape gata de plecare.

Chelsea se întreba dacă el chiar credea cu adevărat că este independentă din punct de vedere financiar. Nu discutaseră niciodată despre bani, dar Jean-Paul ştia că ea nu avea serviciu şi hainele ei, cumpărate toate de pe vremea când fusese căsătorită, erau de foarte bună calitate. Era lesne de înțeles că el îşi imaginase că e înstărită.

Când Jean-Paul se duse în baie ca să se pieptene, Chelsea se îndreptă spre oglinda de la măsuța de toaletă ca să-şi verifice machiajul. Putea să-i spună că nu avea decât banii obținuți la divorț şi când se vor termina nu va mai primi alții? în Texas nu se plătea nici o pensie alimentară după divorț. Când se gândea cum

să-i explice situația fără să pară că s-ar gândi că el îi urmărea banii, ochii îi căzură pe o eşarfă.

Zăcea lângă geamantanul lui Jean-Paul, pe jumătate ascunsă de o cămaşă pe care o aruncase el. încet, ea o trase şi se uită la ea. Culoarea şi desenul dovedeau de netăgăduit că era aceea pe care i-o cumpărase ea lui Karen de ziua ei.

- Pentru ce eşti atât de tăcută, îi strigă Jean-Paul, făcând-o să tresară. Ai plecat cumva?

- Nu. Nu, sunt încă aici. Mototoli eşarfa şi o strecură la ea în geantă.

El se întoarse în cameră.

- Eu sunt gata dacă mai eşti aici. Ne vom duce la masa pe care ne-a pregătit-o Karen s-o devorăm.

Ea încercă să zâmbească. Tot drumul în maşină îi făcea impresia că eşarfa o ardea prin geantă. Nu putea fi a lui Karen. Magazinul probabil că vânduse destule de aceeaşi culoare şi cu acelaşi design. Dar Karen lipsise de acasă aproape toată după-masa, şi Ryan se îndoia că se dusese la târguit.

Când ajunseră la casa Morganilor, Chelsea îşi ceru scuze şi o trase pe Karen deoparte. Fără nici un alt cuvânt scoase eşarfa şi i-o dădu.

Karen ezită o clipă, apoi o luă.

- Mulțumesc. Mă şi întrebam cum o s-o iau înapoi.

- Deci, este a ta? Ce-ai căutat în camera de hotel a lui Jean-Paul? o întrebă Chelsea cu glas scăzut ca să nu-i deranjeze pe bărbații care erau în birou.

- Ssst. Te poate auzi careva. Ce importanță are pentru ce am fost acolo? Jean-Paul a zis că nu e nici o înțelegere între voi. Mi-a telefonat, şi eu m-am dus. Chelsea se uită la ea.

- Cum, recunoşti? Şi, nici măcar nu-mi ceri scuze?

- Pentru ce ți-aş cere? Şi, în afară de asta, şi tu ai fost acolo sau nu tu ai găsit-o? Karen se întoarse către cuptor. N-aş fi vrut s-o găseşti tu, dar n-are importanță pentru mine dacă ai găsit-o. Şi, în afară de asta, suntem coşcogeamitea femeile acum. Nu trebuie să-ți răspund, îi aruncă ea Chelsei o privire rece peste umăr.

Chelsea se simți de parcă fusese pălmuită. Prietenia dintre ea şi Karen nu mai ținea de mult. Dar acum, îşi dădu ea seama cu mâhnire, se terminase. Privirea pe care i-o aruncase îi spusese mai mult decât vorbele lui Karen. Lui Karen nu numai că nu-i păsa dacă ea credea că Jean-Paul fusese cu ea, dar spera ca Chelsea să fie geloasă.

Chelsea se dădu încet înapoi. N-o s-o lase pe Karen să vadă cât de afectată era de sfârşitul unei prietenii despre care crezuse că va dura veşnic.

Deşi a reuşit s-o scoată la capăt cu mâncarea, n-a simțit nici un gust. Răspundea prompt la întrebări şi a legat chiar ea o conversație. Dar în sufletul ei

era distrusă. Când Jean-Paul a întrebat-o dacă e gata de plecare, ea a încuviințat din cap şi s-a ridicat imediat, gata să scape de acolo. Când plecă împreună cu el, Karen îşi înfipse ochii ca nişte pumnale în ochii ei.

Când au ajuns la hotelul lui, Chelsea a pretextat o durere de cap şi n-a suit la el în cameră. Nimic nu o putea convinge să se culce în patul pe care îl împărțise cu alta în după-masa aceea. în loc să facă asta, se duse acasă şi rămase toată noaptea trează", întrebându-se dacă mai trebuia să plece la Paris, când ştia că Jean-Paul era total lipsit de scrupule putând să facă dragoste cu două prietene în aceeaşi zi. Dar ea se ducea pentru Meneir, nu pentru Jean-Paul. Şi nu mai putea suporta să stea în Dallas când Karen nu-i mai era prietenă. Dimineață, hotărârea ei să plece era luată.

Capitolul douăzeci şi cinci

Parisul era mare, zăpăcitor şi impresionant. Chelsea se simțea acolo ca un copil, dar Parisul pe care-l vedea ea cu Jean-Paul era cu totul diferit. Ea s-a îndrăgostit de pasaje, străzile închise în sticlă mărginite de shopuri. Trecerea prin ele însemna că te aflai în Parisul anilor 1820. Modernizările nu erau făcute decât pentru a le sublinia frumusețea arhaică.

Unul dintre cele mai îndrăgite de ea era Galeria Vivienne, unde expusese Jean-Paul la sfârşitul anilor şaptezeci, când era încă un necunoscut. Pe vremea aceea, îi spusese el, pasajul aparținea unui artist numit Huguette Spengler şi era locul unde se strângeau artiştii, atât cei vestiți cât şi cei care se luptau să ajungă, asociindu-se ca să-şi prezinte lucrările. Acum shopurile învechite fuseseră înlocuite, de galerii, dar Jean-Paul rămăsese cu nostalgia lor.

I-a găsit o locuință pe o străduță numită strada Benoît. La numărul douăzeci şi doi. Suia câteva trepte până deasupra unui shop antic care ieşea în strada din spate. Pe o latură dădea într-o curte pe care Chelsea o împărțea cu o pereche de proaspăt căsătoriți. îi plăcuse tocul de la prima vedere.

Jean-Paul locuia o stradă mai departe, pe strada Delacroix, mai modernă. Deținea ambele nivele ale unei clădiri înguste decorată cu fier forjat. Oamenii păreau să intre zi şi noapte la el, dar când voia să lucreze, Jean-Paul se închidea la etajul de sus şi refuza să răspundă la orice apel.

Chelsea nu mai trăise într-o atmosferă atât de relaxată de pe vremea studenției, dar trebuia să lupte cu deprinderea limbii. Cunoştințele, ei din şcoală şi din colegiu păreau uneori a fi o limbă total diferită.

Când trebuia să-l întâlnească pentru prima dată pe Meneir, tremura din toate mădularele, Jean-Paul râsese de ea, dar o ținuse de mână când bătea la uşa de un roşu deschis. Aproape imediat uşa a fost deschisă de o femeie plinuță care zâmbi când îl recunoscu pe Jean-Paul. Chelsea a încercat să urmărească franceza alertă, mai ales când i-a fost repetat de mai multe ori numele, dar era

peste putința ei. Femeia i-a aruncat un zâmbet matern şi i-a condus în cea mai luminoasă dintre camere.

La început, Chelsea a crezut că nu era nimeni în cameră. După aceea, observă în spatele unui maldăr de pânze, că era un bărbat în vârstă. Meneir, nu i se adresa nimeni niciodată cu nici un alt nume, era clar de vreo optzeci de ani şi marcat bine de vârstă, dar ochii lui erau la fel de tineri ca ai oricărui alt tânăr. El o măsură din ochi înainte de a-i vorbi şi a-i zâmbi.

- Probabil că eşti tânăra despre care mi-a vorbit adesea prietenul meu.

Uşurată, Chelsea observă că el vorbea o engleză aproape cursivă.

- Eu sunt Chelsea Cavin.

Jean-Paul îi zâmbi bătrânului său mentor.

- Promite, altfel nu ți-aş fi cerut să o vezi. Puse jos pachetul de pânze pe care-l căra subsuoară. Astea sunt câteva din lucrările ei, ca să-ți poți face o părere după ele de capacitatea elevei.

Chelsea-şi frământa mâinile în timp ce Meneir le ridica încet una după alta, plasând-o pe fiecare pe câte un şevalet la vedere. Nu vorbi până când nu le studie pe toate cu amănunțime.

- Da. Promiți, spuse el în cele din urmă. Jean-Paul a făcut bine că te-a adus la mine. Se uită mai atent la ea. Mă aştept să lucrezi din greu. Eu sunt bătrân, şi nu mi-au mai rămas mulți ani de trăit. N-am timp de pierdut cu studenți leneşi.

- Asta-mi convine şi mie. Vreau să învăț şi sunt hotărâtă să lucrez cât pot mai mult.

Meneir îi făcu semn din cap lui Jean-Paul să ridice pânzele.

- începem de mâine dimineață. Să fii aici la şapte. Chelsea îi mulțumi în timp ce-l ajuta pe Jean-Paul

să împacheteze pânzele ca să nu se frece una de alta.

- M-a acceptat! strigă ea de cum ajunseră în stradă. O să mă învețe ce ştie!

- Aveai vreo îndoială?

- Da, într-un fel. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Nici nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă îl întâlneam şi nu i-ar fi plăcut picturile mele. e-au plăcut, nu-i aşa? N-a spus că-i plac?

- Meneir nu acordă laude deşarte. Dacă declară că-i place ceva, asta echivalează cu cea mai mare laudă pe care ai primi-o de la oricare altul. El este un perfecționist - tot atât de mare pe cât este artist - şi n-are nici timpul nici interesul să declare că-i place ceva de care nu-i pasă.

- E mai bătrân decât mă aşteptam. Sănătatea îi va permite să facă ore cu mine? Am înțeles că vrea să mă pună să lucrez ore întregi.

Jean-Paul dădu din umeri şi zâmbi.

- Nu te-ar fi primit dacă nu-şi închipuia că poate să facă asta. Are o energie remarcabilă pentru un om de vârsta lui. - îți dai seama! Sunt eleva lui Meneir!

- Asta trebuie sărbătorită. O să chem toți prietenii la mine şi o să petrecem toată noaptea.

Chelsea nu-şi închipuia cum ar putea să difere de celelalte nopți de la Jean-Paul, dâr râse şi dădu din cap aprobativ. Se gândi că începea să-i placă să locuiască la Paris avându-l pe Jean-Paul drept ghid şi prieten.

A doua zi dimineață se întoarse la Meneir şi fu introdusă în atelier. Toată casa lui era plină cu tablouri, unele proprii, altele despre care Chelsea era sigură că erau ale lui Soutine, Matisse şi Bonnard, toți artişti pe care probabil că Meneir îi cunoştea. Gând care o făcu să i se taie respirația. Era ca şi cum călca pe un pământ sfințit.

Pe la prânz, pierduse mult din sentimentul de venerație, din nevoia de a se concentra. în timp ce expunerea era făcută în limba engleză, erau unele noțiuni asupra cărora el insista că nu erau comprehensibile decât în limba franceză. Ea se lupta din greu ca să înțeleagă şi să memoreze fiecare cuvânt al lui.

în ciuda vârstei, Meneir părea insensibil la oboseală. O ținea lângă şevalet toată ziua, nelăsând-o să se oprească decât atâta cât să-şi dezmorțească muşchii şi să înfulece ceva la prânz. N-o lăsa să plece decât atunci când umbra se lăsa pe toată strada din fața ferestrelor lui.

- Pe mâine, îi spunea el când ieşea Chelsea. începem mâine la aceeaşi oră. Avem multe de făcut.

Când parcurgea strada Benoît ca să suie cele câteva trepte până în camera ei, Chelsea era epuizată. Cădea pe pat şi închidea ochii. îndrumările şi cuvintele despre modul de a picta ale lui Meneir i se învălmăşeau prin minte, cu modul în care ținea el pensula, tehnica pe care o folosea pentru aplicarea fondului sau combinarea unei culori cu alta în aşa fel încât ambele straturi să fie vizibile. Nu-şi dăduse seama cât de mult avea de învățat.

Adormi şi fu trezită de o bătaie în uşă. Ştiind că nu putea fi decât Jean-Paul, se luptă să răspundă. El năvăli în cameră plin de energie.

- Ce faci? Dormi? Noaptea abia a început!

- Era foarte târziu când m-am băgat în pat noaptea trecută, şi Meneir m-a pus să lucrez pe rupte toată ziua.

- Cu siguranță că nu regreți că ai venit aici! Chelsea zâmbi.

- Nu, nu regret deloc.

Aici la Paris, Jean-Paul era în elementul lui. Uitase că găsise eşarfa lui Karen în camera lui de hotel. Din noaptea aceea nu se mai culcase cu el, deşi ştia că nu era decât o chestiune de timp ca să se pună din nou problema.

- Hai. ea-ți geanta. S-au strâns cu toții la mine la cină. Hai, hai. Doar nu vrei să nu-i vezi pe toți la un loc.

Chelsea îşi înhaţă geanta şi-şi zise că se va odihni mai târziu.

După cum spusese Jean-Paul, toţi erau strânşi la el acasă. Părea că avea un mare număr de prieteni, cea mai mare parte schimbându-se de la o zi la alta. Chelsea se lăsă dusă de val încercând să reţină toate numele şi feţele şi să se bucure, din umbră, de aerul de prietenie care plutea prin cameră.

Mulţimea celor de la Jean-Paul era diferită de prietenii Chelsei din Dallas. Deşi nu se considera a fi formalistă, nu le permitea musafirilor ei să folosească marijuana sau alte droguri ilegale. Jean-Paul nu părea să facă aşa ceva. Chelsea fu nervoasă gândindu-se că aceleaşi legi ar trebui aplicate şi în Franţa. îşi repetase de mai multe ori că aşa trebuia să fie, ca nici unul dintre cei ce le foloseau să nu se ascundă.

După ore de discuţii frenetice şi de râs, musafirii au plecat tot atât de neaşteptat cum veniseră. Jean-Paul rânji la ea.

- Sunt grozavi, nu?

- Marijuana este legală la Paris? Cred că am văzut pe cineva folosind chiar şi cocaină!

- Probabil că era Françoise. Ea are obiceiul ăsta

rău.

- Dar asta nu-i ilegal? insistă Chelsea. Jean-Paul mergea prin cameră şi strângea paharele

şi scrumierele golindu-le.

- Nimeni nu a deranjat pe nimeni. Nu trebuie să te temi de asta. El îi cuprinse talia cu mâna şi o sărută. Hai, ajută-mă să strâng şi o să ne ducem la culcare.

Chelsea făcu o pauză. Nu voia să se culce cu el, dar cum ar fi putut să-l refuze? Oricum, o prezentase de bună voie lui Meneir, îi găsise un loc unde să stea la Paris şi o introdusese în cercul lui de prieteni ca să nu se simtă singură. Şi în afară de asta, nu era ca şi cum s-ar fi culcat pentru prima oară cu el.

- Sunt îngrozitor de obosită, se apără ea.

El aşează paharele înapoi pe marginea mesei şi o împinse uşor către spatele casei.

- Atunci o să strângem mâine. Ma protégée trebuie să se odihnească.

- Dar mă odihnesc mult mai bine la mine acasă. Nu mi-am luat lucruri de schimb...

- Nu-i nici o problemă. Eu sunt un tip care se scoală devreme. O să mă duc eu după ele ca să poţi să te scoli exact când trebuie să te duci la Meneir.

Chelsea ştiu că fusese manipulată. Merse mai departe cu un zâmbet şi îl lăsă pe el s-o dezbrace. Următoarele câteva luni părură să treacă în zbor. Vara era pe sfârşite, căldura era înmuiată de ploi. Chelsea îşi petrecea fiecare moment

în care nu dormea pictând sau stând cu Jean-Paul. Treptat, se obişnui cu ideea să nu doarmă şi-şi dădu seama că începuse să facă cele mai bune lucrări.

Nu închinase casa ei din Dallas, şi din când în când, trimitea pânze de ale ei, prin poştă, ca să fie depozitate acolo până la întoarcerea ei. Ryan avea grijă de asta şi-i scria, dându-i veşti de pe acolo. Karen nu-i scria.

Chelsei îi mai lipsea încă prietenia pe care o avusese cu ea, dar descoperi sentimentul de libertate de a nu se teme de ceea ce ar fi putut spune Karen sau dacă ceea ce făcea ea nu intra în conflict cu ceea ce plănuia Karen. înainte de a fi departe de ea, Chelsea nu băgase de seamă ce influență avea Karen asupra ei. Cu trecerea anilor se obişnuise atât de mult să se supună celor hotărâte de ea încât nici nu se mai gândea la asta.

Jean-Paul era un iubit satisfăcător, dar nu se gândise nici o clipă să se îndrăgostească de el. O luă prin surprindere când îi spuse că el era îndrăgostit de ea.

- Ce te uiți de parcă nu ți-ar fi trecut niciodată prin cap? o întrebă el în timp ce stăteau cu capul pe aceeaşi pernă în semiobscuritatea dinaintea ivirii zorilor. Cred că ştiai ce sentimente am pentru tine?

- Țin la tine foarte mult, dar nu vreau să mă căsătoresc.

- Nici eu.

Chelsea-şi propti capul în palmă.

- Mă iubeşti şi nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Da. Dar mi-ar plăcea să te muți aici. Ce nevoie mai ai să ai casa ta proprie când eşti aproape tot timpul aici?

- Cred că ai nevoie de spațiu. Când pictezi vrei să fii singur. - Da, dar nu m-ai împiedica. Tu lucrezi tot timpul la Meneir aşa că nu ai avea nevoie de o cameră în atelierul meu.

- Fac unele lucrări şi acasă. Cred că nu ți-ai dat seama cât de mult lucrez.

Jean-Paul se gândi o clipă, răsucindu-i o şuviță castanie de păr pe degetele lui.

- Am să-ți dau dormitorul cel mic din partea din față a casei drept atelier pentru tine. E bine?

îşi făcu socoteala. Banii ei erau atât de limitați şi chiria era exorbitantă la Paris.

- Asta ar fi o idee bună. Aş sta mai mult în cazul ăsta.

- Atunci s-a aranjat. Te muți aici. Acum, scoală-te şi grăbeşte-te să ajungi la Meneir. Ştii cum e el când întârzie cineva.

Chelsea spera să fi făcut o alegere bună. Din punct de vedere financiar era o mişcare bună, şi oricum stătea aproape tot timpul la Jean-Paul. O îngrijorau cuvintele lui că era îndrăgostit de ea, dar spusese totuşi că nu voia să se însoare

cu ea. De fapt, ei îi făcea impresia că se mai vedea şi cu alte femei. Nu-I înțelegea încă pe Jean-Paul şi probabil că nu-l va înțelege niciodată.

în timp ce ea lucra la Meneir, Jean-Paul se dusese să discute cu proprietăreasa ei şi aranjase ca să-i mute lucrurile la el. Ea încercă să nu fie tulburată de faptul că procedase cu atâta grabă şi fără să se consulte cu ea mai înainte. De cum îşi achită chiria a doua zi.'se gândi că ar fi trebuit să fie bucuroasă că se va ocupa el de problemele ei. Şi, totuşi, nu era.'

îşi luase puține lucruri cu ea la Paris deoarece nu ştia cât timp va sta, aşa că lucrurile ei fură cărate cu uşurință la Jean-Paul acasă. în câteva zile i se părea că locuia aici de când lumea. Se întrebă ce vor zice prietenii lui de acest aranjament, dar nici unul dintre ei nu făcu nici un comentariu. Nu se ştie din ce motiv asta nu-i tulbura deloc. Erau oare obişnuiți cei din grupul lui să trăiască atât de liberi încât faptul că împărțea casa cu Jean-Paul nu însemna nimic pentru ei?

După o săptămână după ce se mută la Jean-Paul, el îi spuse că proprietăreasa i-a mărit chiria.

- Imi pare rău, spuse Chelsea. Şi ți-a mărit-o cu mult?

- Mă tem că da. Dar, bineînțeles, cu partea pe care os-o plăteşti tu, nu va fi ch iar atât de rău. Va fi chiar ceva mai puțin decât atunci când stăteam singur.

- Poftim?

- Bineînțeles că vei participa la chirie, spuse el ca şi cum ar fi discutat şi ar fi căzut de acord în această privință înainte de a se muta acolo. Nu-i aşa? Ştii doar cât îți admir independența.

- Bineînțeles, bâlbâi ea. Numai că m-ai luat prin surprindere.

- Intr-o bună zi voi avea casa mea proprie. Asta-i visul meu, să nu mai plătesc unor proprietari rapaci.

Chelsea socoti în minte care era situația ei bugetară.

- Şi cât va fi partea mea exact? Când îi spuse nu-i veni să-şi creadă urechilor. Dar e mai mult decât plăteam dincolo!

El dădu din umeri.

- Dar apartamentul ăsta e mai mare, mai frumos, nu-i aşa?

Chelsea nu ştiu ce să zică. Renunțase la intimitatea ei ca să plătească o chirie mai mare. Gratitudinea ei față de Jean-Paul nu mergea chiar atât de departe.

- Da, aşa e. Jean-Paul, poate că ar fi trebuit să-ți spun ceva mai înainte. Eu nu sunt prea înstărită, ştii. Nu dispun decât de ceea ce mi-a revenit în urma divorțului şi ceea ce obțin din picturile mele.

- Da, dar toți americanii sunt bogați, rânji el către ea ca şi cum ştia că glumeşte. - Nu, nu suntem.

El o cuprinse cu brațele şi o îmbrățişa. • Nu-ți face griji. Vin aici prietenii mei astă-seară, şi Françoise va găti pentru toți. Va fi muzică şi veselie.

- Nu mă aşteptam să vină cineva astă-seară, se uită ea împrejur. Trebuia făcută curățenie dacă veneau musafiri şi ea era deja obosită că pictase toată ziua. Şi Françoise se droghează de câte ori vine aici. Nu-mi face plăcere aşa ceva.

- Atunci să nu stai în camera în care face ea asta. E o grămadă de alți oameni cu care poți sta de vorbă.

- Asta e şi casa mea acum. Şi nu vreau ca nimeni să facă ceva ilegal în ea. De când i se spusese că va plăti jumătate din chirie, era hotărâtă să aibă şi ea un cuvânt de spus.

- Pentru asta nu vreau să mă căsătoresc. Nici măcar cu tine. El o sărută pe nas. Nu-mi pasă dacă prietenii mei se droghează în casa mea. Am încercat şi .eu aşa ceva şi nu văd nimica rău în a te droga. Ar trebui să încerci şi tu.

- Nici gând, spuse cu fermitate Chelsea. N-am să mă droghez.

El râse cu indulgență.

- Cum poți să judeci ceva înainte de a încerca? Şi în afară de asta, Françoise este o veche prietenă şi nu pot să-i spun ce să facă şi ce să nu facă. Prietenii nu fac asemenea lucruri.

Chelsea nu era de acord, dar ştia că nu avea câştig de cauză într-o discuție cu Jean-Paul. El făcea întotdeauna exact ce-i plăcea. Regretă că se mutase la el. De când se mutase cu el nu-i mai spusese că o iubeşte. îi spusese asta doar pentru că ştia că-i va creşte chiria şi voia să-l ajute_financiar? Nu-i plăcu gândul acesta.

într-o oră, oamenii începură să sosească. Chelsea se liniştea spunându-şi că era destulă ordine în casă, având în vedere că nu fusese prevenită. Oricum, erau oameni care veneau atât de des încât nu avea importanță dacă era praful neşters în living room sau dacă nu era patul făcut. N-avea nici unul, de altfel, nici un motiv să se ducă la ei în dormitor. închise uşa de la el şi se duse să-şi întâmpine musafirii.

Françoise sosi cu prietenul ei actual, Edouard, împreună cu ei mai era şi o tânără cu părul negru care se uită lung la Chelsea. Françoise o prezentă ca Mariette Armand. Când o văzu Jean-Paul, o îmbrățişa cu entuziasm.

Chelsea o înghionti pe Françoise, întrebând-o în şoaptă:

- Cine e? E o verişoară a lui Jean-Paul? Françoise chicoti. Sosise târziu de data asta.

- Nu, nu. E soția lui.

- Mai spune o dată. Franceza mea cam lasă de dorit.

- Mariette a fost soția lui Jean-Paul până acum vreo câteva luni.

- Credeam că a divorțat de un an. Chelsea se uită la Jean-Paul care râdea în fața Mariettei. Se distrează, cu siguranță, mult prea bine pentru un cuplu divorțat.

- Asta-i genul lor. Ea l-a părăsit pentru un altul care se numeşte Didier, dar n-a durat. Eu i-am spus că n-o să dureze. Didier nu a fost niciodată credincios cuiva, şi nu i-a fost nici ei. Ea dădu din umeri,smerii ei înguşti ca şi cum ar fi spus că nu înțelege pentru ce-şi închipuise Mariette altfel,e-am spus lui Jean-Paul să nu divorțeze de ea, dar n-a vrut să mă asculte.

Cfielsea-şi aruncă privirea spre locul în care Jean-Paul şi Mariette stăteau de vorbă, cu capetele apropiate şi râzând. Zâmbea politicos spre ei în timp ce <

o analiza tainic pe cealaltă femeie Mariette părea să aibă vreo douăzeci de ani şi era frumoasă. Chelsea nu se simți la îndemână cu ea în casă Şi Jean-Paul părea mult prea bucuros de întâlnirea cu ea.

- ea te uită cine e aici, Chelsea, spuse Jean-Paul. Mariette s-a întors la Paris!

- Ne-am cunoscut la uşă. Ea se uită la Mariette şi Jean-Paul care aveau un schimb de cuvinte rapid în limba franceză. Mariette se uită la ea şi-şi încrucişa brațele pe piept.

- Ea nu vorbeşte englezeşte, îi explică Jean-Paul.e-am spus că tu locuieşti acum aici

Chelsea încuviință din cap gânditoare. S-ar putea ca Mariette să fi fost un alt motiv pentru care a vrut el ca Chelsea să se mute atât de repede în casa lui. Ce o poate face mai geloasă pe o femeie?

- Pot să stau o clipă de vorbă cu tine, Jean-Paul? Ea îl trase de o parte. Mariette îi urmări cu privirea,

scoțând în afară buza de jos a bosumflare într-un gest de copil.

- Ştiai că o să vină şi ea în seara asta?

- Auzisem că e în oraş. O văzuse Françoise.

- Arată de parcă ar vrea să mă sfâşie-n bucăți!

- Mariette este o femeie geloasă. Afost surprinsă să te găsească aici. Asta-i tot. Rânji la ea. Poate că şi tu eşti geloasă?

- Nu, nu sunt. Asta nu era adevărul adevărat. Locuia cu Jean-Paul ca iubită a lui, şi pentru ea asta implica un fel de angajament.

- Cred că eşti, repetă el. Dar nu trebuie să te bosumfli, tu eşti cea pe care o iubesc. Ochii lui se întoarseră către Mariette dovedind un mare interes.

- Nu mă bosumflu! se încruntă ea către el. Zic doar că arfi trebuit să-mi spui că va veni aici. Nu vezi cât este de penibil? - Nu, nu, Chelsea, îi spuse el în cel mai fermecător mod. Nu-i nimic penibil aici. Eu şi cu tine suntem doi oameni inteligenți, independenți. Şi acum, o răsuci el către bucătărie, musafirii noştri au nevoie de pahare pentru vin.

Chelsea nu văzu câtă inteligență şi independență era în asta, şi-i displăcu profund să fie trimisă să aducă pahare ca şi cum ea n-ar fi ştiut şi singură cum să fie o gazdă bună.

Musafirii au tot sosit până s-a umplut casa. Asta nu era un lucru neobişnuit la Jean-Paul. Chelsea chiar se întreba uneori dacă el îi cunoştea pe toți cei care se strângeau la el în casă. Târguise în drumul către casă când se întorcea de la Meneir, dar hoarda devorase repede totul până şi pâinea şi brânza care crezuse că-i va ajunge toată săptămâna.

Pe la miezul nopții, o parte din mulțime începuse să se retragă. Chelsea nu se supăra să-i vadă plecând. Porni prin camere în căutarea lui Jean-Paul, dar nu-l găsi nicăieri. Françoise era în bucătărie mâncând ultimele fructe care mai rămăseseră când Chelsea o întrebă dacă nu-l văzuse.

- Jean-Paul? A plecat cu Mariette acum vreo două

ore.

- Serios? Şi unde s-a dus?

- Nu ştiu. Ea îi strigă lui Edouard în franceză: Unde sunt Jean-Paul şi Mariette? După ce el îi răspunse, ea zise: Crede că s-au dus la apartamentul Mariettei.

- De ce? Chelsea îşi dădu seama că era o întrebare prostească încă. înainte de a-şi auzi glasul, dar nu găsise altă întrebare. Ce alt motiv putea fi decât cel care era evident. .

- Habar n-am. Trebuie să-l întrebi când va veni acasă. Françoise aruncă la gunoi cotorul de măr şi se-ndreptă spre Edouard. Trebuie să plec acum.

El o luă de după umeri cu brațul şi păşiră afară.

Chelsea încercă să-şi stăpânească mânia şi jena în timp ce aştepta să plece şi ultimii musafiri. I se părea că n-o să mai plece niciodată. Şi nu era nici.urmă de Jean-Paul.

Când închise uşa după ultimul dintre invitați, Chelsea se duse în dormitor şi se aşeză pe pat ca să se gândească. Nu exista decât un singur motiv pentru care să rămână în apartamentul Mariettei atât de târziu. Ea stătu întinsă pe pat, complet îmbrăcată, în aşteptarea lui, luând un pahar cu vin şi suspinând. Fusese cineva în dormitorul lor. Cât fusese de obosită ea schimbase lenjeria de pe pat. Indiferent dacă-i plăcea sau nu lui Jean-Paul nu va continua să trăiască aşa. ,

în cele din urmă el se întoarse. Hainele-i erau şifonate şi descheiate. Trebuia să se radă şi era destul de beat când făcu semn cu mâna la uşă.,

- Bonpur, strigă el mai tare decât ar fi fost cazul.

- Unde ai fost? Ştia că asta o făcea să pară o femeie geloasă, dar în ultimele câteva ore începuse să se teamă să nu se fi întâmplat ceva cu el. Acum că îl vedea sănătos, mânia ei se dezlănțui.

- Cu Mariette, privi el peste umăr. Au plecat toți?

- Aşa cred! Mai e puțin şi se face ziuă! Privirea ei mânioasă înregistra aspectul lui neglijent. Probabil că te-ai îmbrăcat în grabă.

El se uită în jos surprins să descopere cămaşa greşit încheiată şi pe jumătate ieşită din pantaloni.

- Probabil, căzu el de acord.

- Te-ai culcat cu Mariette? El ridică din umeri.

- N-o văzusem de mult. Era singură. Biata Mariette! E atât de tânără şi inocentă. Nu ca voi americancele independente.

-E aproape tot atât de inocentă ca Diamond Lil!

- Nu cunosc pe nimeni cu numele de Lil, spuse el confuz din cauza beției. Să ne culcăm. O să vorbim despre Lil mai târziu.

Chelsea se dădu la o parte de lângă pat.

- Ba o să vorbim acum. Cum ai putut face amor cu ea, dacă mă iubeşti pe mine?

- Noi francezii suntem nişte bărbați romantici, spuse el ca şi cum ar fi fost firesc. N-o iubesc pe Mariette.

Chelsea se uită la ceas.

- Trebuie să plec. Meneir mă aşteaptă. Du-te şi culcă-te. O să vorbim mai târziu. Neaşteptând să vadă dacă el o ascultase, ea ieşi din casă.

în timp ce se îndrepta către Meneir, ea se gândea înnebunită. îşi închipuise că Jean-Paul nu mai voia să meargă cu altă femeie când îi ceruse să se mute la el şi-i spusese că o iubeşte. Asta era ca şi cum şi ea i-ar fi spus acelaşi lucru. Nu înțelegea de ce se culcase cu Mariette. Beat cum era, simțea nevoia de protecție? Avea toate şansele să contracteze SIDA, şi Chelsea nu o vedea pe Mariette prea exigentă. O femeie care făcea dragoste cu fostul ei soț când acesta era încurcat cu altă femeie. Ce trebuia să facă?

Când se întorcea în seara aceea acasă, era destul de obosită ca să nu-i pese dacă el n-ar fi vrut să vorbească despre Mariette. Ea pregătise cina, şi când el îi spuse că iese să se plimbe, nu-l întrebă nimic. Nu dorea nimic mai mult decât să rămână singură cu gândurile ei şi să cugete la hotărârea pe care trebuia să o ia. Capitolul douăzeci şi şase

Ryan ştia că ceva nu era în regulă, dar nu reuşea să sesizeze ce anume. Karen ieşea prea des, iar scuzele ei frecvente se dovedeau exagerat de frivole. în plus, şi Ashley era mereu plecată. Cu toate astea, ea refuza categoric să-i spună unde se ducea şi cu cine. O pedepsise mai mult decât credea că este posibil, dar întotdeauna Karen o scăpase de orice restricție înainte de a trece două ore.

O discuție în contradictoriu cu soția lui nu prevestea nimic bun. în ultima vreme, ea îşi ieşea din fire mai uşor ca niciodată şi oricum, ar fi făcut tot cum voia ea. Nu putea, nu mai dorea să vadă cum Ashley se purta într-un mod inacceptabil, care îi aducea copilului numai necazuri.

- Are numai treisprezece ani!, spuse Ryan, cu sângele clocotindu-i de furie. Nu are nici un motiv să stea afară până la miezul nopții, ca să nu mai vorbim de faptul că vine singură de la şcoală, seara!

- O dată în viață este tânără, îi riposta Karen pudrându-şi fața. Las-o să se bucure. Poate, dacă Bethany ar fi fost tratată mai indulgent, ar mai fi încă în viață.

Aşa cum intenționase Karen, aceasta îl durea. Ryan o privi fix prin oglindă.

- Nu te mai recunosc. Zilele astea nu am putut vorbi deloc.

Ea oftă ca şi când observația lui ar fi plictisit-o.

- Tot timpul nu faci altceva decât să te plângi. Am obosit să te mai ascult.

- Dorința de a menține un oarecare control asupra fiicei tale nu înseamnă a te plânge! Mi-ai subminat autoritatea în fața ei, nu vrea nici măcar să se aşeze la masă dacă i-o spun eu! - Nu-i vina mea că nu mai are încredere în tine. Karen surâse îngâmfată şi-şi înclină capul pe spate

pentru a-şi aplica mai muft rimei.

- Nu, nu este. Ea aşteaptă doar până ce-i dai mai multă atenție şi face tot cum vrea ea. Ştii unde s-a dus în seara asta?

Ochii albaştri ai lui Karen scânteiară în direcția lui.

- Desigur. El observă că mințea.

- Unde s-a dus? Cu cine a ieşit? Nimeni nu a venit să o ia - a plecat pe jos. Nu este nimic în apropiere la care să poată ajunge pe jos. Cu cine s-a întâlnit?

- De unde naiba vrei să ştiu? Nu-mi petrec timpul spionându-mi fiica.

- Poate ar trebui. Sau cel puțin ar fi bine să petreci mai mult timp cu ea. Unde pleci?

- în seara asta este o întâlnire cu comitetul de femei.

- Marțea? Nu este cam neobişnuit? Nu-şi putu reține sarcasmul din voce. Mi-ai spus că vă întâlniți numai miercurea.

- M-au anunțat telefonic de întâlnirea asta. Trânti tubul de rimei în cutia cu farduri şi se holbă la el, prin oglindă. Nu ai nici un drept să insinuezi că m-aş duce să mă întâlnesc cu altcineva.

- Nu am? Se aplecă spre ea şi o întoarse cu fața spre el. Karen, ceva se întâmplă. Nu sunt chiar atât de orb sau de tâmpit ea să nu văd asta.

Karen îi îndepărtă mâinile de pe umerii ei.

- N-am să stau aici ca să discut cu tine în felul acesta. Pleacă din calea mea. îl îmbrânci şi-şi luă o rochie de pe umeraş.

Ryan o privea cum îşi trage rochia pe cap şi o încheie.

- Ce s-a întâmplat cu noi? o întrebă posomorât. Cum am ajuns în situația asta?

It Capitolul douăzeci şi şase- N-am nici o idee despre ce vorbeşti. îşi prinse, cordonul şi-şi puse pantofi cu tocuri înalte.

- De data aceasta, cât timp va dura întâlnirea de la comitetul de femei? o întrebă el cu o voce obosită.

- De unde să ştiu. Nu mă aştepta.

- De ce nu? Oricum o voi aştepta pe Ashley. Presupun că nici întrunirea nu poate dura, marțea, până după miezul nopții. Nu-i aşa, Karen?

- Precum spui. Vocea-i răsună de parcă cu greu rezistase să-l mai asculte.

Ryan o privi luându-şi poşeta de pe pat şi îndreptându-se iute spre capătul holului. Nu-i spuse la revedere şi nici nu se uită în urmă. Uşa trântită îi confirmă că ea plecase.

îl cuprinse deprimarea. Nu asta era-ceea ce aşteptase de la viață. Adevărat, se însurase cu Karen prea precipitat, dar fusese dispus să facă în aşa fel încât mariajul lor să meargă. Se străduise din răsputeri, ca nimeni altul. Se părea că ceea ce-şi dorea Karen, el nu era capabil să-i ofere. Şi Ashley! O adorase de când era un copilaş şi ea îl iubise dezinteresată. Unde dispăruse acel copil?

El intră în fostul dormitor al lui Bethany şi aprinse lumina. Cele mai multe lucruri fuseseră scoase de acolo. Karen o lăsase pe Ashley să-şi aleagă ce doreşte, apoi trimisese restul la diferite organizații de caritate. Dar se mai simțea în£â parfumul specific al lui Bethany.

Se aşeză pe patul ei şi îşi aminti de nenumăratele nopți când o învelise şi o sărutase, urându-i noapte bună.Era atât de dulce, de delicată. Dintre cele două fiice ale lui, ea fusese întotdeauna cea mai ascultătoare, cea mai iubitoare. Ashley era de felul ei independentă şi, într-o oarecare măsură, rebelă. Bethany, nu.

Ryan trase perna de pe pat şi îşi îngropa fața în ea. în ciuda faptului că lenjeria fusese spălată, in țesătura ei mai persista încă mirosul lui Bethany. Ochii îi ardeau şi îmbrățişa perna, bucuros că soția lui nu era de față ca să-i vadă suferința. Pierderea celei mai mari fiice îl durea încă. Suferința lui Karen părea, în aparență, vindecată. Nu mai vorbea niciodată despre Bethany şi devenea nervoasă dacă el îi pronunța numele. Ashley făcea aluzie la sora ei doar ocazional, iar aceasta se întâmpla din ce în ce mai rar. Durerea lui Ryan se atenuase, dar în anumite momente ca acesta, când era singur noaptea şi nu avea idee unde se afla restul familiei, devenea insuportabilă.

Puse perna la loc şi întinse cuvertura peste ea. Cu timpul, probabil, parfumul lui Bethany avea să dispară. Până atunci, nu dorea să facă ceva ce ar fi determinat-o pe Karen să înlocuiască perna şi să şteargă şi ultima urmă rămasă de la fiica lui.

Ryan se întoarse în biroul lui şi căută hârtie şi creion. De obicei, se stăpânea să-i scrie Chelsei atunci când era trist, dar în seara aceasta avea nevoie să simtă că cineva era aproape. Nu dorea să iasă şi să-şi găsească o companie - prin natura lui era un bărbat fidel. Cu Chelsea era cu totul altceva. O iubea de atâta timp încât nu simțea că ar înşela-o pe Karen dacă i-ar scrie.

Karen refuzase cu hotărâre să corespondeze cu Chelsea sau să o sune. Spunea că ele nu mai sunt prietene şi că, oricum, Chelsea nu ar fi dorit să audă de ea. Ryan ştia că nu acesta era adevărul, dar Karen nu putea fi convinsă. O dată ce îi intra ceva în cap, acolo rămânea. Ea nu mai dorea ca ei să fie prieteni cu Chelsea, din moment ce prietenia lor se sfârşise. Karen presupunea că şi el rupsese relațiile, dar se înşela. Ryan îşi alegea singur prietenii.

Scrisoarea era greu de compus. Nu-i spusese Chelsei cât de îngrijorat era în privința lui Ashley. Ea îl iubea ca tată şi Ryan se temea să nu o nelinişteasc prea mult. Dar trebuia să spună cuiva. începuse să devină prea greu pentru el să-şi țină emoțiile ascunse. Poate, se gândea el, era prea implicat în problemă şi Chelsea i-ar fi oferit o perspectivă spunându-i totul despre modul în care reacționează fetele de treisprezece ani, felul în care simt. Trebuia să vorbească cu cineva, chiar dacă era numai pe hârtie.

Chelsea îşi petrecuse timpul liber din ultimele zile plimbându-se de-a lungul străzii Jacob şi scrutând vitrinele magazinelor fără să le vadă. Nu dorea să se întoarcă acasă.

După petrecere, Jean-Paul începuse să iasă frecvent. O dată, făcuse greşeala să-l întrebe unde se duce, iar el îi răspunsese cu sinceritate că merge la apartamentul Mariettei. După asta, nu-l mai întrebase niciodată.

Vechiul ei apartament fusese închiriat. în dimineața de după petrecere, se interesase de soarta lui. Dacă ar fi reuşit să-l recupereze, s-ar fi mutat chiar în acea zi. Când avea timp, se uita fără entuziasm după alte locuințe, dar nu găsise nimic convenabil care să fie aproape de casa lui Meneir. Suma de bani pe care o pusese deoparte pentru cheltuielile în Paris aproape se terminase şi trebuia să ia o hotărâre.

Să rămână până la epuizarea ultimelor fonduri sau să se întoarcă în Statele Unite? îi era îngrozitor de dor de casă şi aşa-i fusese încă din primele zile petrecute aici. Niciodată nu-i plăcuse să se mute şi nu se

acomodase uşor. De asemenea, ştia că atinsese o limită de la care Meneir nu o mai putea învăța.

Bărbatul era un artist strălucit, dar ea devenise conştientă că el era departe de a fi inspirat ca profesor, îi plăcea să vorbească la nesfârşit despre tehnicile, mediile şi expozițiile sale, dar petrecea din ce în ce mai puțin timp pentru a-i arăta cum să picteze. O parte a problemei se datora sănătății lui precare, din care cauză i se tulbura mintea. Chelsei nu-i rămăsese altceva de făcut decât să-i studieze pânzele şi să reproducă ceea ce văzuse în ele.

Meneir se împotrivise, dartotuşi o lăsase să-i copieze pânzele. Ea spera să-şi găsească propria inspirație folosind tehnicile lui şi observând dacă aceastaTnerge. în ultimele săptămâni, Meneir nu mai atinsese nici o pensulă, aşa

că ea nu avusese ocazia să vadă cum pictează sau cum amestecă culorile. Nu era sigură dacă nu cumva îşi investise prost banii.

în sfârşit, relațiile cu Jean-Paul erau încordate, încercase să se mute în camera de oaspeți, dar el refuzase să-i permită şi avuseseră loc certuri furtunoase. După aceea, o acuzase că-i distrusese capacitatea de a picta şi de zile întregi devenise morocănos. Chelsea nu mai putea să doarmă în acelaşi pat cu el şi se simțea de parcă s-ar fi prostituat. Mai ales de când plătea pentru a locui aici şi era tratată atât de urât.

Se uită fix la antichitățile din vitrina magazinului, întrebându-se ce va face. Toată viața îşi dorise să studieze cu un artist cu adevărat mare şi din când în când, se văzuse locuind la Paris. Dar nu-şi imaginase că va fi aşa.

Unul dintre proprietarii magazinului se afla la uşă şi se înclină politicos în timp ce ea trecea. Mai târziu, Chelsea avea să hoinărească pe aici, pe strada ei favorită, atât de des, încât să devină o figură obişnuită.

Se plimbă până ce se închiseră magazinele, apoi o luă în jos, pe strada Senei către bulevardul Saint-Germain. Acesta se bifurca în mai multe străzi care duceau spre strada Delacroix. La numărul şaisprezece era întuneric când se apropie, aşa că iuți pasul. Jean-Paul era plecat. N-arfi vrut să vorbească cu el. Se gândi că era un prilej nimerit de a decide ce curs avea să ia viața ei. Era pregătită să se întoarcă acasă în Dallas. ,

în ziua următoare, îi anunță lui Meneir hotărârea ei. La început el o privi confuz ca şi cum ar fi uitat că ea nu era rezident permanent în Paris.

- Acasă? o întrebă. în America?

- Speram să stau un timp mai îndelungat, dar totul este mult mai scump decât m-am aşteptat. îşi puse mâinile în poală. Nu era chiar atât de uşor pe cât îşi închipuise. Plec din cauza banilor.

- Ți-ai risipit banii ca să studiezi cu mine? Meneir se încruntă la ea şi îşi îndreptă ținuta. Oamenii mor de foame ca să lucreze în atelierul meu!

- Apreciez tot ce m-ai învățat. M-ai ajutat imens. Dar nu mai am decât o sută de dolari în contul cu banii strânşi ca să studiez aici. Nu am fost în stare să-mi găsesc o slujbă pentru că franceza mea lasă de dorit şi pentru că lucram aici în timpul orelor când ar fi trebuit să muncesc. Nu pot să pictez toată ziua şi să lucrez toată noaptea.

- Eşti tânără! Când luam lecții de la maestrul meu, nu dormeam niciodată!

Chelsea nu mai insistă asupra imposibilității acestei afirmații.

- îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat. N-am să uit niciodată timpul petrecut aici. Meneir scoase un zgomot neplăcut.

- Ai studiat cu mine doar trei luni! Nu ai învățat decât o parte din ceea ce am de oferit unui student!

- Ştiu că nu am studiat mult timp, dar am muncit în fiecare zi din zori şi până-n noapte. Am învățat mult! Ea îşi dădu seama că el nu-i asculta motivele care o determinaseră să plece, aşa că începu să-şi adune lucrurile. în timp ce o urmărea prin atelier strigându-i că este egoistă, şi americancă, şi leneşă, Chelsea realiză că în acceptarea de a o învăța, el nu urmărise decât banii. Nu o alesese pentru talentul ei aşa cum îi spusese la început. Tirada lui nu-i mai lăsă nici un dubiu asupra acestui lucru.

Se luptă să-şi care toate picturile personale acasă la Jean-Paul şi efortul acesta o făcu să se simtă epuizată. La această oră a zilei, se aştepta ca el să lucreze în atelierul lui de la etajul al doilea, în schimb, el stătea în bucătărie şi citea o scrisoare. Când o văzu, se holbă la ea şi-i agită hârtia prin fața ochilor.

- Ți-a scris un bărbat!

Chelsea îi luă scrisoarea şi privi semnătura.

- Este de la Ryan. De ce-mi citeşti corespondența?

- Trăieşti cu mine, dormi în patul meu, îmi mănânci mâncarea şi primeşti scrisori de la alt bărbat? O privi ofensat ca şi cum ar fi fost căsătoriți şi ar fi prins-o în flagrant delict.

Obosită şi supărată după discuția cu Meneir, Chelsea nu mai era dispusă să accepte obtuzitatea lui Jean-Paul.

- Nu ai nici un drept să-mi deschizi scrisorile şi să mi le citeşti.

- A venit la mine acasă. Corespondența care vine la mine acasă îmi aparține! încercă să apuce din nou hârtia.

It CheJsea îl îmbrânci şi citi precipitată.Ryan avea probleme cu Ashley. Scrisoarea era scurtă, dar nu conținea nici un cuvântdespre Karen. îl cunoştea destul de bine pe Ryan pentru a înțelege, din felul în care erau formulate frazele, că ceva nu era în ordine.

Jean-Paul îi înşfacă scrisoarea, o mototoli şi o aruncă în celălalt colț al camerei.

- Să nu mai primeşti scrisori de la alt bărbat atâta timp cât locuieşti sub acoperişul meu!

- Cine-ți dă dreptul să-mi vorbeşti aşa? îi ripostă ea, tremurând de furie. Te culci cu nevasta altui bărbat! Stai toată noaptea cu Mariette, şi am auzit că o iei la petreceri unde eu nu sunt invitată! Te întâlneşti cu fosta nevastă şi acum îmi interzici mie să primesc corespondență? Ți-ai pierdut mințile?

Jean-Paul o plesni. Totul se petrecu atât de repede încât Chelsea nu avu timp să reacționeze. Lovitura îi nimeri obrazul şi ea căzu pe podea.

Era ca şi cum timpul se derulase înapoi şi Lome stătea în fața ei. Pentru o clipă, nu putu să simtă sau să gândească. Apoi durerea o săgeta şi îşi apăsă palma pe față.

Dintr-o dată, Jean-Paul deveni smerit.

- iartă-mă, Chelsea! N-ar fi trebuit să fac asta niciodată! Se aplecă şi o ajută să se ridice.

Ea se ținu de masă pentru a se calma împotriva emoțiilor care clocoteau. Acum era clar. încă o dată alesese un bărbat care să o maltrateze! Ceea ce o speria cel mai mult era că până în clipa când o lovise, nu observase că el se purta abuziv. Avea altă relație, o făcuse să-i plătească jumătate din chirie, o folosise noaptea ca şi cum era proprietatea lui, iar ea nu remarcase că se purta abuziv? Constatarea o îmbolnăvea. îi întoarse spatele şi merse la dulapul unde îşi ținea valizele.

- Ce faci? Nu cunva mă părăseşti? Doar pentru că am făcut o mică greşală? O pariziancă ar înțelege şi ar ierta!

- Mă îndoiesc. Orice femeie ştie când este lovită, din orice țară ar veni ea, şi n-am auzit niciodată pe vreuna să-i placă. Pleacă din calea mea.

- Nu! N-o să te las să pleci! în plus, unde ai să te duci? Tocmai a început să plouă şi nu ai pe nimeni altcineva.

- Mă duc la aeroport. Nu ştiu când va fi următorul avion pentru America, dar intenționez să fiu în el.

Se holbă la ea.

-Totul pentru că te-am lovit? Din cauza unei palme? Nu este rezonabil, Chelsea.

îl ignoră, repulsia ei pentru Jean-Paul fiind întrecută doar de dezgustul pentru ea însăşi. Dăduse peste alt Lorne şi nici măcar nu realizase asta!

împacheta cât putu de repede, înghesuind totul în valize şi forțând încuietorile să se închidă. Acum era mulțumită că nu-şi adusese toate lucrările aici şi că nu avusese bani să cumpere prea multe.

- îți interzic să pleci! îi spuse Jean-Paul stând hotărât în hol, cu brațele încrucişate.

- Jean-Paul, plec. Poți să mă loveşti din nou sau chiar să-mi blochezi drumul. Dar atunci când vei dormi sau vei merge în atelier, tot am să plec de aici. Indiferent cum vei proceda, eu tot plec definitiv!

Un timp îndelungat, se holbă la ea fără să vorbească. Chelsea începuse să creadă că lui i se pare că este o cacialma. Totuşi, Jean-Paul se dădu la o parte şi îi permise să treacă. Chelsea îşi depozită bagajele la uşa din față, găsi hârtie groasă pentru a-şi împacheta pânzele, apoi le legă la loc cu o sfoară. Pictura în ulei n-ar fi trebuit să fie afectată de o ploaie uşoară, totuşi, dacă pânzele vorfi distruse în vreun fel, nu avea ce să facă.

- Cum ai să ajungi la aeroport cărând toate astea? o întrebă el morocănos.

- Am să chem o maşină. O să mă descurc. Nu îi ceru să o ajute.

El se îndreptă spre telefon şi formă un număr.

- Trimiteți un taxi în strada Delacroix la numărul şaisprezece, spuse brusc în franceză.

- Mulțumesc.

- Nu vreau să pleci. Se învârtea prin cameră fără să se apropie de ea.

- Era timpul, Jean-Paul. Nu numai pentru că m-ai lovit, cu toate că şi asta ar fi fost de ajuns. O fac pentru că nu ştiu cum să am o relație sexuală complet liberă şi nici nu vreau să învăț. Sunt monogamă şi mă aşteptam ca şi tu să fii.

- Niciodată nu ți-am spus că aş fi, replică el apărându-se.

- Ştiu. într-o bună zi voi învăța să nu mai fac concesii atât de mari în problemele importante. Se simțea mică şi singură, dar nu dorea ca el să se apropie de ea. Era prea vulnerabilă în acest moment. Un cuvânt drăguț i-arfi putut topi hotărârea. Am nevoie să merg la un psihiatru, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru el. Am impresia că fac cea mai stupidă alegere.

- O să-mi fie dor de tine, adăugă el. Ea îi zâmbi.

- Şi mie îmi va fi dor de cel care erai de obicei. Taxiul sosise claxonând şi se aplecă să-şi ridice

valizele. Fără nici un alt cuvânt, îşi aşeză totul pe bancheta din spate. Jean-Paul nu făcu nici o mişcare pentru a o ajuta, şi asta o bucură. în acest moment, nu dorea nici un gest amabil sau îndatoritor care să-i amintească de el.

Când taxiul o pormi către aeroport, Chelsea se miră că nu a observat mai devreme acest gen de relație, cu toate că mai trecuse prin asta. Ea nu realizase că sindromul nevestei bătute era atât de răspândit, de insidios. Până astăzi, nu făcuse cu adevărat o comparație între Lorne şi Jean-Paul. O durere de cap îngrozitoare îi zvâcnea în tâmple, şi era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Plăti şoferului şi acceptă ca el să o ajute să-şi ducă bagajele în aeroport.

în noaptea aceea, nu mai era programat nici un zbor către Statele Unite. Chelsea se aşeză pe un scaun în sala de aşteptare şi fu mulțumită că paşaportul ei era încă valabil şi că fusese în stare să-şi cumpere bilet pentru cursa de a doua zi. De fiecare dată când uşa de la intrare se deschidea, se temea că Jean-Paul va veni să o ia înapoi cu forța sau cu farmecul lui, dar el nu apăru.

Dimineața, se simți epuizată. Se urcă în avion şi se aşeză într-un fotoliu capitonat, prea obosită pentru a-i mai fi teamă de zbor. în sfârşit, putea să doarmă mai multe ore înainte de a vorbi cu cineva sau a explica de ce se întorcea acasă cu fața învinețită. Lacrimile îi umplură ochii când avionul se pregăti de decolare. Ploaia măruntă cădea încă şi asta i se părea adecvat momentului. în ultimul timp, plouase aproape în fiecare zi. Cerul părea că plânge o dată cu ea. Când avionul decola şi se înalță deasupra Parisului, Chelsea se relaxa pentru'prima dată în ultimele zile.

Multe ore mai târziu, ateriza în New York şi se îmbarcă într-un alt avion pentru ultima parte a călătoriei. Când sosi la Love Field în Dallas era atât de obosită încât cu greu se putea mişca. Aşteptă alături de ceilalți

It pasageri pentru a trece prin vamă şi pentru ca bagajul ei să fie descărcat. Era amorțită de oboseală, de întârzierea avionului şi de stresul emoțional. Acum când cineva o privea cu atenție, se întreba dacă vânătaia de pe față era atât de evidentă. Tot ce îşi dorea era să fie acasă.

Un taxi o duse la apartamentul ei şi îşi târî lucrurile pe scări. Locuința era întunecoasă şi rece. Atinse întrerupătorul şi realiză că electricitatea fusese tăiată. Uitase aceste mici detalii.

Se simți înconjurată de întuneric până ce descoperi lumânările şi chibriturile. Apartamentul i se părea ca un paradis. Flacăra lumânărilor nu ilumina colțurile îndepărtate, dar se recunoştea totul. Era acasă.

Apa curgea, căci etajul de sus avea contor comun cu garajul de la subsol. îşi făcu un duş şi-şi spălă părul, în timp oe apa se scurgea de pe ea, îşi imagina că se spală de Jean-Paul şi de Paris, devenind curată şi neatinsă. Se uscă fără să se şteargă şi-şi înfăşură un i prosop în jurul părului ei lung. Cu toate că era obosită, nu-i era somn. Avea o foame nebună, dar în casă nu exista nimic de mâncare. Frigiderul era deschis şi gol. Chelsea hotărî că nu era destul de înfometată pentru a suna după pizza, apoi îşi aminti că oricum telefonul nu funcționa.

începu să despacheteze la flacăra lumânărilor. Nu dorea ca dimineața să mai găsească vreo urmă din ultimele luni.

Capitolul douăzeci şi şapte

în următoarele săptămâni, Chelsea se reîntoarse atât de uşor la viața ei de parcă n-ar fi plecat niciodată. Chiriaşii din garajul de dedesubt plecaseră, dar reuşise să-l închirieze la un preț ridicat unui bărbat care repara maşini vechi. Era bucuroasă că, atunci când avusese bani, cumpărase clădirea, pentru că închirierea garajului îi aducea suficient pentru a trăi şi chiar a pune deoparte într-un cont.

Karen nu o sunase, aşa încât Chelsea se hotărî să o facă ea. Fusese politicoasă, dar rece, şi Chelsea se simți singură după ce discuția se terminase. A doua zi, Ryan îi telefonase să o invite la cină. Ezită puțin, apoi acceptă. Dorea să repare prietenia ei cu Karen.

Chelsea fusese călduros salutată de Ryan, şi chiar de Ashley care, în spatele alurei ei de plictiseală morocănoasă, părea că se bucură să o vadă. Karen fusese de o politețe rece ca şi când ea şi Chelsea ar fi fost doar nişte cunoştințe întâmplătoare.

- Cum o mai duci? o întrebă Chelsea pe Ashley. Eu mă simt de parcă aş fi fost plecată ani de zile, nu doar câteva luni.

- Nu prea bine.

- Dacă reuşeşti să scoți ceva de la ea înseamnă că eşti mai pricepută decât noi toți, spuse Karen privind cu dezgust la fiica ei. Nu pot nici măcar să-i spun cum să se îmbrace potrivit pentru cină. Ashley îşi roti ochii şi-şi lăsă capul să cadă pe speteaza scaunului, holbându-se la tavan. Purta blugi care erau mai mult găuri decât țesătură şi o cămaşă bărbătească de camuflaj cu o vestă de pânză ornată cu pietre din plastic colorate. Părul îi era încă geluit pe părți, făcând-o să pară cheală, ca şi când ar fi purtat o perucă proastă. Cercei enormi îi atârnau de lobii urechilor care nu se potriveau deloc.

- Cum îți place clasa a opta?

- O urăsc. Ashley îşi închise ochii, închipuindu-şi că mama ei nu o auzise. - Nivelul ei este dezordonat, spuse Karen. Chiuleşte din nou de la ore, conform datelor de la şcoală.

Ryan fusese în bucătărie, dar se întoarse la timp pentru a auzi ultima constatare a lui Karen.

- A promis că nu va mai chiuli niciodată.

- Şi tu o crezi, presupun? i-o reteză Karen. Chelsea încerca disperată să găsească subiecte

posibile pentru o conversație 'neutră.

- Aş vrea să poți vedea Parisul, Ashley. Este cel mai fascinant loc.

- Mama spune că ai trăit cu francezul ăla cu care ai venit aici data trecută. Este adevărat?

- Ashley! exclamă Ryan.

- Da, spuse Chelsea calmă. Este adevărat. N-a mers.

- De asta te-ai întors acasă?

- Nu numai. Dar a fost un factor decisiv.

- De ce n-a mers?

Karen se încruntă la fiica ei.

- Termină o dată! Şi cere-ți scuze!

Ashley îşi privi mama de parcă nu ar fi existat nici un motiv să facă ceea ce îi ceruse.

- Am întrebat doar.

- Este în regulă, zise Chelsea grăbită. Nu mă deranjează să vorbesc despre asta. Am studiat cu Meneir, şi la început am crezut că găsisem găina cu ouă de aur. Apoi am realizat că bătea câmpii şi că aveam prea puțin de învățat de la el. Curând şi-a terminat de demonstrat tehnicile şi dorea numai să-mi țină prelegeri. Nu mai aveam ce să învăț, iar banii se cheltuiau repede. La Paris, viața este foarte scumpă.

- Poate am să merg acolo într-o zi. Ashley îşi puse piciorul peste brațul canapelei. O să-mi găsesc un francez bogat şi o să țină. - Du-te în camera ta, îi spuse Karen. Vocea îi tremura de furie.

- Nu ştiu de ce încerci să te comporți de parcă ai fi prost crescută, se adresă Ryan fiicei lui, dar ai spus mai mult decât era cazul.

Ashley nu făcu nici o mişcare pentru a părăsi canapeaua. După figura ei, Chelsea putea să spună că fata sperase ca mama ei să o împingă să declanşeze o scenă chiar mult mai neplăcută.

Chelsea se aşeză lângă fată.

- Ştii ce putem face cu aceşti blugi? Am putea coase pânză imprimată în spatele găurilor şi ar arăta de parcă ai fi îmbrăcată cu pantaloni făcuți ca una din cărțile cu imagini aplicate pe care obişnuiam să ți-o citesc. îți aminteşti? Deschideai ferestrele şi uşile ca să vezi desenele.

Ashley zâmbi înainte de a-şi reaminti să fie morocănoasă.

Chelsea îi mângâie ciutul.

- Nu ți-e frig aşa iarna?

* - Ştiam că n-o să-ți placă. Ashley era din nou ursuză.

- N-am spus asta. Mă întrebam doar dacă nu-ți îngheață urechile. Ea zâmbi. Aş putea să-ți dau nişte apărători ca urechile lui Mickey Mouse.

- Sau poate unele care să arate ca nişte săgeți care-ți trec prin cap, sugeră Ashley.

- Sună fermecător, adăugă Karen sec.

Ryan urmărise discuția. Soția lui pierduse orice control asupra fiicei lor, iar el se temuse să-şi testeze propria autoritate în ultima vreme. Nu o văzuse de mult timp pe Ashley reacționând în felul acesta, dar Chelsea îi stârnise manifestarea. Poate că ar trebui să o roage pe Chelsea să petreacă mai mult timp cu Ashley. De când se întorsese, Chelsea arăta diferit. Slăbise, iar fața ei era mai prelungă - un semn sigur că nu-i mersese prea bine. O întâlnise a doua zi după ce ea revenise acasă şi observase o vânătaie palidă pe obraz, pe care machiajul nu o ascundea complet. Nu o întrebase despre asta, iar ea nu-i dăduse de bună voie nici o informație. Gândindu-se la vânătaie o teamă protectoare încolți în el.

De ce intrase ea într-o situație atât de periculoasă? Cu siguranță se întâmplase aşa, nu pentru că era naivă sau pentru că nu avea simțul propriei valori. Chelsea era mai înzestrată decât o persoană obişnuită, era frumoasă, talentată şi inteligentă. Şi atunci, de ce era atrasă de jigodii?

Conştientă<că o priveşte, Chelsea se întoarse spre el. Ryan îi susținu privirea atâta timp cât să nu-i trezească suspiciuni lui Karen. Văzând profunda melancolie din privirea Chelsei, se întrebă dacă şi ea ascundea o viață tot atât de nenorocită ca a lui.

El avusese ideea să o invite pe Chelsea la cină. Karen găsise o mie de scuze pentru a nu o face. Trecuseră două săptămâni până să-şi dea seama că soția lui nu avea nici o intenție să o poftească pe Chelsea. Atunci, insistă ca invitația să fie pentru seara aceea. Era la fel de îngrijorat de Karen, ca şi de Ashley.

Era aproape sigur că soția lui avea pe cineva. Ideea îi păruse irațională atunci când se gândise prima dată. Karen nu se înnebunea după sărutat, ca să nu mai vorbim de relația sexuală. Că şi-ar fi găsit pe cineva în scopul de a merge cu el la pat i se părea imposibil. Dar reconsiderase fiecare artă posibilitate şi nimic altceva nu intra în tiparul absențelor ei inexplicabile şi derutante. Cine ar putea fi?-Nu avea un răspuns.

Karen slăbise din nou şi arăta mai tânără şi mai drăguță cum nu arătase de mult. Silueta ei necesita o masivă achiziție de haine, dar nu asta îl frământa. Ştia cât de dificil îi era să țină regim. Din păcate, Karen nu avea limită când mergea la cumpărături, aşa că dulapul ei începuse să se umple. Se îngrozea să-i achite notele de plată în fiecare lună, dar nu găsea potrivit să-i spună să fie mai rațională. în trecut, când încercase asta, o văzuse dândî pur şi simplu, iama în magazine.

Se întreba adesea de ce mai stătea cu ea. Viața de familie nu era plăcută. Se îngropase în muncă pentru a compensa restul. Din fericire, îi plăcea încă să lucreze pentru DataComp. îi surâdea chiar ideea eventualității de a moşteni o jumătate din afacere, dar nu destul pentru ca să-l împiedice să o părăsească pe Karen. Existau multe alte companii la care ar fi putut lucra, probabil pentru un salariu mai mare decât i-l făcuse socrul lui.

Chelsea îi mai adresă lui Ashley încă un zâmbet, şi Ryan se trezi că zâmbea şi el. Apoi, văzu expresia surprinsă de pe fața lui Karen şi gura i se crispa. Karen privea geloasă la zâmbetele pe care Ashley i le aruncase Chelsei, ca şi cum ar fi simțit că îi era furată fiica. Ryan se întrebă, nu pentru prima dată, dacă nu cumva Karen avea probleme din punct de vedere psihic. Ea simțea o copleşitoare nevoie de a controla pe oricine şi de a fi centrul necontestat al atenției - chiar cu prețul de a-şi umbri propria-i fiică.

Da, se gândise el, ar fi o idee bună să discute cu Chelsea dacă nu cumva ar putea să o ajute pe Ashley. Karen fie nu putea, fie nu voia, şi copilul căuta parcă, încurcăturile, cu lumânarea. îşi notă undeva în minte să discute cu Chelsea între patru ochi. Karen nu avea nevoie să ştie că el făcuse asta.

în timpul cinei, Karen ținu conversația, vorbind nonstop despre lucruri fără importanță. Chelsea o observă cu obiectivitatea unuia din afară.-Era prea fragilă, prea încrezută. Chelsea cunoscuse multe femei ca ea în timpul căsniciei cu Lorne. Cum reuşise Karen să devină la fel ca mama ei? Chelsea nu şi-ar fi închipuit că se putea întâmpla asta vreodată. Mai ales, cu Karen. Sfioasa, dulcea fată pe care o cunoştea de-o viață întreagă, părea să fi dispărut cu totul.

După masă, Ashley. plecă de acasă şi Karen se încruntă în urma ei. Fata nu spusese unde se duce sau cu cine, nici Karen nu o •întrebă. Chelsea era uimită. în ciuda vârstei pe care o afişa, Ashley avea numai treisprezece ani.

- Vine să o ia un prieten? întrebă ea.

Karen îi aruncă unul dintre noile ei zâmbete false.

- Probabil are o întâlnire.

- O întâlnire? Ashley se întâlneşte cu cineva destul de mare ca să aibă permis de conducere?

- întotdeauna a fost mai aventurieră decât era Bethany. Anul trecut devenise un adevărat băieţoi. îţi aminteşti.

- Ştiam că are un prieten, dar am presupus că ei erau conduşi la întâlniri de către părinţi. Chelsea se uită la Ryan. Spuneai odată că n-ai să laşi pe nici una din fete să meargă la întâlnire până când nu vor avea treizeci de ani şi chiar şi atunci, vei merge împreună cu ele.

- Nu prea s-a putut asta, spuse el. Ashley face numai ce vrea ea. îi evită privirea.

- Nu mai e ca pe vremea când eram noi la şcoală, zîse Karen de parcă ar fi considerat atitudinea Chelsei prea puritană. Apoi, noi nu ne-am dat întâlniri până ce n-am trecut de adolescenţă! Fetele de astăzi o fac mai devreme.

- La treisprezece ani? Cum arată acest băiat? - Nue-am văzut, răspunse Ryan. O încruntare îngrijorată îi încreţi fruntea. Ea pare să creadă că am cere prea mult dacă am vrea să-l cunoaştem.

Karen îi aruncă o privire furioasă.

- Sună îngrozitor ce spui tu. Este doar o întâlnire, îmi imaginez că Scott locuieşte în apropiere şi se plimbă la supermarket şi văd un film.

- îţi "imaginezi" că asta fac? Chelsea era atât de neliniştită, încât uită să procedeze cu tact. De ce naiba dai atât de multă libertate unui copil de vârsta asta? De ce nu insişti să-ţi spună unde se duce?

Karen sări ţâfnoasă:

- Este uşor pentru tine să dai sfaturi; tu nu poţi să ştii cum este. Am încredere în fiica mea. Nu pot să o interoghez ca şi cum ar fi un criminal!

- Nu este un interogatoriu să întrebi o fată de treisprezece ani unde se duce noaptea. Chelsea o privi fix pe Karen. De cât timp face asta?

- Nu eşti mamă, şi la vârsta ta, mă îndoiesc sincer că vei mai fi. Karen îşi retrase zâmbetu-i rece. Nu eşti cea mai indicată persoană pentru a da sfaturi despre creşterea copiilor. Mai vrei cafea?

- Kacen! exclamă Ryan cu o voce şocată. Chelsea se ridicase.

- Nu. Trebuie să plec.

- Aşa curând? Karen se sculă de pe scaun şi merse către uşă, lăsând clar să se vadă că vizita se încheiase.

- Este încă devreme, dar te înțeleg. Ryan privi la amândouă supărat şi stânjenit de grosolănia lui Karen.

Chelsea îşi scutură capul. Ceva era foarte rău în această casă, şi se simți ca un intrus care a observat asta.

- Mulțumesc pentru tratație. Karen deschise uşa. - Ne-am bucurat că ai putut veni, spuse ea formal,, ca şi când Chelsea era puțin mai mult decât un străin.

Chelsea fu bucuroasă să iasă afară , în noapte. în timp ce uşa se închisese în urma ei, se îndreptă cu mers vioi către maşină. Uitându-se de-a lungul străzii, o zări pe Ashley în depărtare cum înainta cu greu, cu umerii încovoiați prin vântul rece.

Conduse în direcția în care o luase Ashley, cu intenția de a o invita în maşină.După ce dădu colțul, văzu că Ashley era la jumătatea drumului în josul străzii, unde doi băieți o aşteptau. în momentul în care Chelsea opri la intersecție, unul dintre băieți care îşi azvârli țigara în stradă îşi puse brațul pe mijlocul ei şi o strânse posesiv. Ashley îi întoarse îmbrățişarea şi perechea schimbă un sărut pasional sub privirile celuilalt băiat. Apoi Ashley sări în maşină şi cei doi băieți o urmară. O secundă mai târziu, vehiculul se.îndepărtă de intersecție şi goni în josul străzii.

Primul impuls pe care îl simți Chelsea, o îmboldi să se întoarcă şi să le spună lui Ryan şi Karen ceea ce văzuse. Evident, cei doi băieți erau mai mari decât Ashley şi arătau puternici. Desigur, nu păreau a fi genul de tipi cu care s-ar fi putut întâlni Chelsea la vârsta de treisprezece ani. Acel sărut nepotrivit îi spusese totul despre asta. Dar ştia că intervenția ei n-ar fi fost primită cu plăcere de Karen. îl va suna mâine pe Ryan la DataComp şi-i va spune lui.

Conducând spre casă, Chelsea nu-şi putea îndepărta din minte sentimentul de nelinişte legat de Ashley sau durerea provocată de răceala lui Karen. 278- Mama te-a pus să discuți cu mine? întrebă Ashley în timp ce se plimba prin atelierul Chelsei.

- Nu. După câte cred eu, ea nu ştie că te afli aici.

- Nu pot să stau mult. Mi-am făcut planuri pentru această după-amiază.

-Ashley, ce nu e în regulă cu tine?

Fata se uită fix la ea, apoi privi în altă parte.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu e nimic în neregulă.

- Nu-mi răspunde aşa. Te cunosc de când te-ai născut.

Ashley se trânti pe canapea şi se întinse pe perne.

- Urăsc şcoala, îmi urăsc părinții, Saint Anne este plină cu cei mai tâmpiți copii din Dallas, examenele mă scârbesc, mama îmi urăşte toți prietenii şi mă tratează de parcă aş avea cinci ani. în afară de asta, nu e nimic în neregulă.

- Multe din cele spuse arată mult mai frumoase decât le-am trăit eu la treisprezece ani. Chelsea se duse la frigider şi aduse două cola. îi întinse una lui Ashley şi se aşează pe podea, în fața canapelei. Chiar aşa de rele sunt rezultatele tale?

Ashley se ridică în capul oaselor pentru a bea.

- Cu adevărat proaste. Dacă aş putea să scap de jumătate din ele, aş face-o. Se încruntă la Chelsea. Totuşi, nu-i spune tatei, o să stea numai pe capul meu!

- Chiuleşti de la ore?

- Şcoala este infectă. Nu-mi pasă de toate aceste prostii. O privi pe Chelsea pentru a vedea dacă limbajul ei fusese suficient de şocant.

Chelsea nu-şi crezu urechilor. ,

- Poate să fie adevărat, dar trebuie totuşi să te duci. Nu se poate să renunți la şcoală de la treisprezece ani. Ashley arăta" mai mult interes.

- Nu? Când poți să întrerupi?

- Cred că pe la şaptesprezece ani. Nu sunt sigură de asta. Ştii, eu am întrerupt când eram la colegiu.

- Da. Mi-a spus mama de-o mie de ori. Chelsea hotărî că nu dorea să ştie exact ceea ce

spusese Karen, mai ales că, evident, fusese folosită ca exemplu rău.

- întotdeauna am regretat-o.

- Şi atunci de ce ai făcut-o?

- Pentru că la vremea aceea eram convinsă că este o idee bună. Deoarece credeam că majoritatea materiilor pe care le studiam erau prostii. îi zâmbi lui Ashley. S-a dovedit a fi o greşeală.

- Poți să scurtezi prelegerea. N-am s-o abandonez. Tata m-ar ucide.

Chelsea se rezemă de fotoliu şi îşi lăsă brațul pe pernă.

-Te-am văzut cu prietenul tău alaltăieri noapte.

Ashley îi aruncă o privire rapidă.

-Zău?

- Arăta mai mare decât tine.

- Scott are nouăsprezece ani.

- Unde l-ai cunoscut?

- La patinoar.

- Unde v-ați dus?

- Ne-am plimbat doar prin împrejurimi. Ai început să semeni cu tata.

- Ți-ar plăcea să-l aduci într-o zi şi pe Scott aici? Aş vrea să-l cunosc.

- De ce? se puse Ashley instantaneu în gardă.

- Eşti aproape ca o fiică pentru mine. Mi-ar plăcea să-ți cunosc prietenii. Am să pregătesc prăjitura cu ciocolată care-ți place dacă mă anunți din timp. Ashley se gândi o clipă.

- Nu cred că va veni. Devine ciudat când trebuie să întâlnească lume. Mai ales, din cei care sunt ca nişte părinți pentru mine.

- De aici să deduc că tu nu vrei ca ai tăi să-l cunoască?

Ashley râse scurt.

- Crezi că ei m-ar lăsa să ies cu el dacă l-ar cunoaşte? Mama vrea să mă întâlnesc cu tipi ca Ivy League şi tata crede că am trei ani. Scott ar fi mai mult decât un şoc.

- De asta te întâlneşti cu el?

- Ce eşti tu, mama tuturor răniților?

- Nu, sunt un expert în a alege bărbații cei mai nepotriviți, dar pot totuşi să văd când cineva are probleme. Aş vrea să-l cunosc pe Scott ca să nu mai fiu îngrijorată în privința ta.

Ashley îşi bău cola şi se gândi un timp.

- Mă întreb dacă ai putea face ceva pentru mine.

- Voi încerca.

- Vreau să iau anticoncepționale. Chelsea fu aproape şocată.

- Poftim?

- M-ai auzit bine. Vreau să iau anticoncepționale. Sunt sigură că nu pot să o întreb pe mama! M-ar ucide pentru că am aflat că există astfel de lucruri. Tata, probabil, m-ar încuia în camera mea.

- Ai vreun motiv să le iei? Ashley se uită la ea cu exasperare.

- Nu sunt un copil, mătuşă Chel! Nu vreau să existe vreo şansă de a rămâne însărcinată.

Chelsea nu se aşteptase la o asemenea grozăvie.

- Cred că ar trebui să-ți întrebi părinții despre aşa ceva. - Trebuia să-mi dau seama că nu vrei să mă ajuți cu adevărat. Ashley întoarse capul şi privirea morocănoasă îi reveni pe față.

- Nu este asta. Tu ai treisprezece ani. Ştiu că ți se pare că ai crescut, dar nu ar fi trebuit să faci dragoste la vârsta ta.

- Perfect. Spune ce vrei. Din vocea ei răzbătu iar acea notă de plictiseală.

- Lasă-mă să mă gândesc o clipă. M-ai luat prin surprindere. Chelsea îşi reaminti de proprii ani de şcoală. Fetele puteau să rămână însărcinate mult mai uşor decât arfi crezut multe dintre ele, şi sarcina ar fifost mult mai traumatizantă pentru Ashley decât dacă ar lua anticoncepționale. Dacă a fost suficient de hotărâtă pentru a întreba de pilule, a-i spune să nu mai facă dragoste probabil n-ar fi cel mai potrivit lucru. Nu ştiu dacă-mi stă în puteri să ți le recomand. Nu eşti fiica mea.

- Asta e în regulă. Am vorbit la şcoală cu o fată şi mi-a spus că tot ce trebuie să fac este să merg la clinică şi să le solicit. Nu am nevoie de permisiune, doar-să fac drumul până acolo.

- îți dai seama ce-mi ceri să fac? Chelsea se ridică de pe podea şi se duse în dreptul ferestrei. Lasă-mă să vorbesc cu tatăl tău despre asta.

Ashley păru surprinsă.

- Nu cu mama?

- Am sentimentul că tatăl tău ar fi mult mai înțelegător în acest caz.

- Da, probabil ar fi. Dar eu nu vreau ca el să ştie. Făcu o pauză. Problema nu este dacă vreau să mă culc cu Scott. Noi ne iubim şi ne vom căsători într-o zi. După ce termin şcoala, adăugă ea.

Chelsea aprobă. întotdeauna, era aceeaşi poveste. Nu se schimbase de când era ea la şcoală. -Te-ai culcat cu el deja?

- Nu vreau să vorbesc despre asta. Am spus deja mai mult decât ar fi trebuit. Ashley puse cutia de cola pe scrin. Trebuie să plec.

- Dă-mi timp să mă gândesc, îi repetă Chelsea. Şi Ashley, te rog nu face prostii. Există SIDA şi...

- Ştiu. Vedem la şcoală filme tot timpul. în clipa în care îşi puse pe umăr sacul cu cărți, porni spre uşă fără să se mai uite la Chelsea.

- Vino oricând.

Ashley ezită, apoi dădu din cap afirmativ. După ce plecă, Chelsea avu impresia clară că există ceva ce ar fi dorit să spună sau să întrebe, dar nu se gândise la asta decât în ultima clipă. Chelsea nu-şi putea imagina că ar exista altceva mai serios ca întrebarea despre anticoncepționale.

Se aşeză acolo unde stătuse Ashley şi îşi îngropa fața în palme. Fata era disperat de nefericită. Ce putea face pentru a o ajuta?

Sună telefonul şi când răspunse, la celălalt capăt al firului era Ryan.

- Chiar acuma a plecat. Era cu bicicleta şi va ajunge curând acasă.

- Ți-a spus altceva? Ai putut să afli despre necazurile

ei?

, Chelsea făcu o pauză.

- Aşa cred, dar ea nu vrea ca tu să ştii.

- Este ceva ce trebuie să aud?

- După părerea mea, da. Dar nu sunt sigură dacă nu cumva a exagerat. Cred că a sperat să mă şocheze. Lasă-mă să vorbesc din nou cu ea şi să văd dacă o pot convinge să discute cu tine despre asta. Cum am spus, nu sunt pede-a-ntregul sigură că nu era doar o născocire de-a ei. - Mulțumesc pentru asta.

- Ryan, pot să-ți pun o întrebare care nu este treaba mea?

- Desigur.

- Eşti bine? N-am fost plecată decât câteva luni, dar observ multe schimbări la voi toți.

- Pierderea lui Bethany a fost un şoc. încă mai suntem sub influența lui.

- înțeleg asta.

- Necazurile consolidează unele familii şi le separă pe altele. S-ar părea că noi intrăm în a doua categorie.

- îmi pare rău.Aş putea să fac ceva pentru tine?

- Ajută-mă cu Ashley. Ea este cea mai importantă. El ezită. îmi pare rău că seara trecută Karen a fost atât de necioplită. Cred că este la fel de îngrijorată în privința lui Ashley şi tu ai zgândărit-o.

- Nu-i nimic. Fusese supărată pe mine dinainte. Probabil, timpul va rezolva totul. Chelsea nu credea asta, dar o susținea.

- Poate. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea. S-a schimbat atât de mult în ultima vreme.

Nemulțumită, Chelsea se gândi că el nu ştia nici măcar jumătate din ceea ce se întâmpla. Karen nu-i spusese despre combinația ei.

- O să petrec mai mult timp cu Ashley. Se pare că are încredere în mine. De aceea, nu vreau să-ți spun tot ce am discutat. Nu vreau să-i distrug încrederea în mine.

- înțeleg. Mulțumesc. Nu vrea să vorbească cu Karen sau cu mine.

- Dar tu? Tu eşti bine? Urmă o pauză lungă.

- Sunt minunat.

- Bine. El râse. - Cred că am nevoie de cineva cu care să vorbesc.

- Sunt aici dacă ai nevoie de mine. Ştia că asta era o mare tentație, dar nu putea să stea de o parte când ştia că el suferea şi avea nevoie de cineva care să-l asculte cu înțelegere. Pot să-ți dau numele psihiatrului la care am apelat atunci cândl-am părăsit pe Lome.

- Mulțumesc. Poate voi lua în considerare ambele oferte. Urmă altă pauză. Dar tu? Cred că s-au petrecut mai multe lucruri la Paris decât vrei să recunoşti. Ai nevoie de vreun sprijin?

- Nu, am fost fericită că am părăsit Parisul şi că m-am întors. Jean-Paul a fost puțin cam surprins, râse ea scurt. Par să am un real talent la alegerea bărbaților nepotriviți, nu-i aşa?

-Nu mă gândeam să-ți spun asta.

- în orice caz, nu am avut inima zdrobită şi am plecat înainte să mi se epuizeze conturile din bancă. Pictez. Curând viața mea va fi din nou în ordine. Era surprinsă cât de credibil suna totul.

- Ori ai devenit o mincinoasă mai versată ori suporți totul mai bine decât mă aşteptam eu. Mă cauți dacă ai nevoie de mine? Sunt disponibil la orice oră din zi şi din noapte.

-Asta ar face-o pe Karen să mă "îndrăgească" şi mai mult. Mai ales, dacă te-aş suna la ora trei dimineața. Asta, dacă aş intenționa să aleg cel mai nepotrivit moment.

- Nu-ți face griji din cauza asta. Dacă ai nevoie, sună-mă.

- Mulțumesc^Ryan. Vocea îi tremură. Ştia că aceste cuvinte însemnau ceva pentru el.

După ce închise, se aşeză pe podea şi privi la canapeaua unde stătuse Ashley. Adevărata ei îngrijorare era legată de fată. Fusese copilul ăsta atât de prost încât să se culce cu băiatul ăla, sau încercase doar să o şocheze? Chelsea nu ştia.

Capitolul douăzeci şi opt

La ora de sport, Ashley răspunse prezent la strigarea catalogului, spuse profesoarei că se simte rău şi, de ochii lumii, se îndreptă către cabinetul medical. între sala de gimnastică şi infirmerie, se furişă pe după o uşă şi alergă spre zona de parcare. Scott o aştepta în locul unde staționează autobuzele, exact aşa cum sperase.

Sprijinit pe capotă şi fumând, arăta ca şi cum nu ar fi avut nimic altceva de făcut. Era îmbrăcat în negru, şi părul lui închis era geluit pe spate ca al lui James Dean în postere. Scott nu se îmbrăca niciodată ca alți băieți. Avea stil.

Se grăbi spre el pentru a primi cel mai sexi zâmbet. Se înălță pe vârfuri şi-l sărută. El prelungi sărutul până o ameți.

- Era cât pe ce să nu mai vin. Am crezut că tata a vorbit cu profesoara de gimnastică şi i-a spus să mă țină sub observație.

- Părinți tâmpiți. îi oferi o țigară. Ashley întinse mâna să o ia, apoi se opri.

• - Am ceva să-ți spun. Cred că vei fi cu adevărat emoționat.

- Ah! Despre ee-i vorba? El îşi aprinse o. altă țigară de la mucul vechi, pe care îl aruncă apoi pe asfalt.

- Sunt însărcinată.

Pentru o clipă, Scott se holbă la ea.

- Eşti cum?

- Voi avea un copil. Nu-i aşa că-i grozav? Acum, părinții mei nu mai pot fi împotrivă să ne căsătorim. Vor trebui să ne dea binecuvântarea. Spera să nu se observe senzația de teamă pe care o încerca.

- Ai mai spus cuiva despre asta?

- Nu, am vrut ca tu să ştii primul. într-o zi, m-am gândit să vorbesc cu mătuşa Chel, dar nu eram sigură de sarcină.

- Şi acum eşti?

- Am cumpărat unul dintre acele teste pentru controlul sarcinii. A ieşit pozitiv.

Scott privi lung în depărtare.

- Am să aranjez cu cineva să te ducă la clinică. La dracu', am să-ți dau chiar şi bani.

- Bani? Despre ce vorbeşti?

- Vei merge să faci o întrerupere de sarcină. Ashley făcu un pas înapoi.

- Un avort! Niciodată!

- Nu poți avea acest copil. Părinții tăi m-ar ucide! Părea mai tânăr şi mult mai înfricoşat decât îl

văzuse ea vreodată.

- Ai numai treisprezece ani! Potrivit legilor, asta se cheamă viol. Ar putea să mă trimită la închisoare!

. - Nu vor face aşa ceva, spuse ea nesigură. Mai ales, dacă ne vom căsători.

- Nu sunt pregătit să mă căsătoresc. Am nouăsprezece ani. Nu vreau să fiu împovărat cu o soție şi un copil! îi aruncă o privire încruntată.

Ashley îşi scutură capul.

- Spune-mi că glumeşti. Nu poți să gândeşti aşa. Vrei doar să mă necăjeşti, nu-i aşa?

- însărcinată! El pronunță cuvântul ca şi cum ar fi fost un cuvânt nou şi abia acum îi realiza exact semnificația. Pe naiba! îşi afundă mâinile în buzunarele blugilor săi negri, strâmți, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. La dracu', Ashley! - Oare, n-am putea să scoatem actele şi să ne căsătorim fără să le spunem părinților? Eu par mai în vârstă decât sunt în realitate. Am putea falsifica buletinul.

- Tu nu arăți aşa de mare. Oricine s-ar uita cu atenție la acte, ar putea să spună că nu este adevărat. Pe de altă parte, n-am glumit când ți-am spus că nu vreau să mă însor. •

Ashley ezită o clipă, apoi se îndepărtă.

- Hei! Unde te duci?

- Departe de tine! Nu mă mai iubeşti! Nu cred că ai făcut-o vreodată!

îşi şterse înfuriată lacrimile. Se petrecuse ceva la care nu se aşteptase. ,

- Perfect! Pe-aci ți-e drumul! țipă el în urma ei. Am de făcut lucruri mai importante decât să-mi pierd vremea într-o parcare!

- Bine, strigă ea şi merse mai departe.

Nu avea unde să se ducă. La ora asta, mama ei ar putea fi acasă şi Ashley nu dorea deloc să o vadă. Ar fi putut testul de sarcină să greşească? încerca să-şi reamintească orice informație pe care o auzise despre subiectul ăsta. Fetele discutau o mulțime despre teste, dar ea nu auzise niciodată că cineva ar fi folosit vreunul. Poate că nu erau perfecte precum le lăudau emisiunile de la TV.

Se îndreptă spre un loc ferit unde îşi petrecuse şi alte după-amieze când chiulea şi se aşeză sub copacul din cel mai izolat loc. Ce avea de făcut? De când observase prima întârziere a ciclului, nu se gândise prea mult.la asta, dar acum se împlinea deja o lună şi ea realizase că s-ar putea să o fi încurcat. La treisprezece ani crezuse că era practic imposibil să rămână gravidă. Scott părea la fel de sigur şi ținuseră calendarul. Ce-ar fi putut să nu meargă? Sănătatea ei şi cartea de medicină îi confirmaseră că totul era în ordine. Când o întrebase pe

Chelsea despre anticoncepționale, se gândise la ele doar ca la o precauție suplimentară.-

îşi strânse genunchii la piept şi începu să plângă. Era prea mică să devină mamă! Dar nu voia să avorteze. Chiar dacă ar fi vrut, nu-şi închipuia să o poată face fără ca părinții ei să afle.

îşi aminti de Chelsea. Chel păstrase întotdeauna secretele lui Ashley. Ar putea avea încredere şi acum? Era totuşi un secret prea mare pentru a-şi încerca norocul.

Când obosi de atâta stat sub copac, Ashley se duse să se plimbe haihui pe benzile rulante ale supermagazinului aflaf'între şcoală şi casa ei. Venise şi .trecuse timpul să se întoarcă de la şcoală, dar lui Ashiey nu-i păsa că va întârzia. Nu-i păsa că mama ei ar fi putut veni să o ia de la şcoală. Karen ar fi presupus că ea se întorcea acasă cu altcineva şi s-ar fi supărat, dar nu ar fi fost îngrijorată. De un lucru era sigură în ceea ce o privea pe maică-sa, că niciodată aceasta nu părea să-şi facă griji în privința ei.

O usturau ochii din cauza plânsului. Ashley tânjise întotdeauna să fie băgată în seamă de Karen. Bethany fusese totul pentru mama ei, care părea că uita de existența celeilalte fiice dacă Ashley nu trebuia să fie certată pentru ceva. Ashley observase că existaseră o mulțime de prilejuri de ceartă. Acum, cu toate că Bethany se dusese, ei nu i se acorda mai multă atenție. Karen îşi direcționase interesul în altă parte.

Sosi şi trecu vremea cinei, şi Ashley îşi folosi banii de la prânz pentru a lua un hamburger. Avea gust de carton şi sfârşi prin a-l arunca la gunoi. Mâncarea era neapetisantă în ultima vreme.

Când se simți prea obosită pentru a mai merge undeva, se îndreptă spre casă. Clădirea era întunecată. Ashley luă cheia din ascunzătoarea din spatele cutiei poştale şi intră înăuntru. Tăcerea încăperilor îi spuse că nici unul dintre părinți nu era acasă. Nu-i venea să creadă că avea noroc. Pe masa din hol, un bilet o anunța că Ryan lucra din nou până târziu, iar Karen ieşise.

Merse prin hol până în camera ei şi se trânti pe pat. Mult timp privi fix în tavan şi revăzu fiecare zi a vieții ei. Apoi se sculă, se duse în baia mamei sale şi deschise dulăpiorul bine garnisit cu medicamente.

Karen se afla împreună cu Mark Dreyer într-un restaurant de elită, situat la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din Dallas. Oraşul se întindea jos într-o panoramă de lumini, iar ringul de dans era suficient de aglomerat astfel că nimeni n-ar fi observat că se afla împreună cu Mark. Acesta era unul dintre locurile ei preferate.

- Săptămâna trecută, Polly mi-a cerut să o aduc aici, îi spuse Mark învârtind-o în ritmul muzicii.

Din vocea lui Karen răzbătu gelozia.

- Ce i-ai spus?

-e-am spus nu. Acesta este locul nostru. Ea se mai relaxa puțin.

- De ce dracu' ar dori ea să vină aici? Nu mi-o pot imagina dansând.

- A auzit cât de grozavi sunt creveții. Râseră împreună gândindu-se cât de ridicolă era nevasta lui. O învârti din nou, iar fusta ei de voal li se încurcă între picioare.

- Nu te-a întrebat de ce nu vrei să o aduci?

- Nu chiar. Polly nu era prea curioasă. Unde crede Ryan că eşti?

- Acasă. Lucrează din nou până târziu. Ca de obicei. Aş putea pleca în China şi el n-ar observa zile întregi. - Este numai cu gândul la muncă. Am încercat de mai multe ori să discut cu el în această după-amiază până să catadicsească să mă audă.

- Normal, ăsta e Ryan, spuse ea strâmbându-se. Nu ştiu la ce se gândeşte aproape tot timpul.

- E bine că se poartă aşa. Altfel, nu am fi avut prea multe şanse să discutăm.

- Şi ce, ar fi sfârşitul lumii dacă m-ar descoperi? Nu mă va părăsi niciodată.

- Eşti sigură de asta?

- Este prea comod. în plus, tatăl meu este şeful lui, nu uita. Nu, Ryan n-ar face niciodată aşa ceva.

- Dar pe mine m-ar putea costa slujba, nu crezi, spuse Mark pe gânduri. De multe ori uit cine eşti. Nu cred că domnul Baker ar fi încântat să afle că am o combinație cu fiica lui.

- Tăticu nu va şti niciodată, spuse ea fără să-i pese. Nu trebuie să ne facem griji în privința asta.

Câteva ore mai târziu, Karen conducea singură către casă. îndepărtându-se de hotelul la care Mark închinase o cameră pentru seara respectivă. Ea se întorcea la Ryan, în timp ce el se îndrepta spre casă la prostuța Polly. Presupunând că Ryan era acasă. De multe ori, stătea la serviciu până aproape de miezul nopții.

Când ajunse, casa lor era cufundată în întuneric, aşa cum se aşteptase. Probabil, Ashley se întorsese de mult şi adormise până acum. Când Karen urcă scările, tresări văzând o lumină în camera lui Ashley. Aruncă o privire către rochia ei. Era din cel mai bun voal negru, cu paiete pe corsaj şi un decolteu adânc. Dacă Ashley nu dormea încă, ce explicație i-ar da? în timp ce-şi formula povestea, merse de-a lungul holului.

Ashley zăcea chircită pe pat, părând a dormi profund. Karen era pe punctul de a stinge lumina şi a o lăsa să doarmă liniştită. Totuşi, ceva o făcu să se uite mai de aproape.

Fața lui Ashley arăta la fel ca a lui Bethany în noaptea când o duseseră'la spital. Pleoapele erau parțial închise şi o dâră de salivă se scurgea de pe buzele întredeschise. Karen'se încruntă şi începu să o scuture pe Ashley, al cărei trup se rostogoli moale.

Karen îşi auzi propriul țipăt ca şi cum ar fi venit de departe. O scutură pe Ashley până când brațele-i amorțiră. Apoi, alergă spre cel mai apropiat telefon, cel din dormitorul ei şi sună la 911. Degetele îi tremurau atât de tare încât cu greu putu să formeze cifrele. în timp ce-i spunea femeii de la celălalt capăt să trimită o ambulanță, observă lumina de la ea din baie. După ce închise, alergă într-acolo şi văzu sticla cu somnifere goală. în grabă, o înhață şi o băgă în micuța poşetă pe care nu o lăsase din mână. Doctorul va trebui să ştie ce luase Ashley.

Alergă înapoi la Ashley şi încercă să o reanimeze. Karen nu luase niciodată lecții şi nu ştia dacă ceea ce făcea era bine sau nu, dar trebuia să încerce ceva. în câteva minute, auzi sirena ambulanței şi alergă să deschidă uşa sanitarilor.

Ei aruncară o privire către Ashley şi şeful echipei de salvare începu să dea ordine. Karen îi întinse sticluța de somnifere goală şi rămase în spatele celor care se străduiau să o facă pe Ashley să-şi revină. Din camera alăturată, auzi cum cineva sună la laboratorul de control al otrăvurilor pentru a afla procedura corectă în cazul unei intoxicații cu medicamente, aşa cum era cazul cu Ashley. Karen îşi frângea mâinile şi plângea în tăcere. Nimeni nu părea să-i dea vreo atenție. Unul dintre bărbați îi luă pulsul lui Ashley şi-i puse pe față o mască de oxigen. Karen crezu că o vede respirând şi se aruncă la pieptul fiicei ei. îi urmă pe sanitari în ambulanță. Nu putea să conducă spre spital în starea de panică în care se afla. în timp ce aceştia se ocupau de Ashley, şoferul îşi croi drum prin trafic. Singurul lucru la care se putea gândi Karen era că dacă ar mai fi dansat încă un dans sau ar mai fi rămas doar câteva minute în plus cu Mark, în camera de hotel, Ashley ar fi fost moartă.

La spitalul Parkland, Ashley a fost pusă pe o targa şi transportată la reanimare. Singură în hol, Karen se îndreptă spre telefon şi formă numărul lui Ryan de la serviciu. După al zecelea apel, agață receptorul în furcă. Era probabil undeva în alt birou.După o ezitare, Karen o sună pe Chelsea.

Când sună telefonul, Chelsea urmărea un film pe unul din canalele de noapte. După ce auzi ce se întâmplase, îşi înhață poşeta şi se grăbi spre spital.

.- ie bine? întrebă ea când o găsi pe Karen.

- Nu ştiu. Doctorul este cu ea încă. Karen îşi acoperi ✓ fața cu mâinile. Arăta atât de îngrozitor!

- Unde este Ryan?

-Asta e o întrebare bună, spuse Karen țâfnoasă. Am încercat să-l sun, dar n-a răspuns nimeni la telefonul lui de la serviciu.

- Mai este încă la DataComp?

- Desigur. Ar putea fi în altăparte? Vocea lui Karen suna plină de amărăciune şi teamă.

- Mă duc să-l caut din nou.

Karen nu păru să dea atenție Chelsei că nu-i ceruse numărul de telefon al lui Ryan de la serviciu.

Chelsea sună la fiecare număr dintre cele pe care Ryan i le dăduse pentru cazuri de urgență. în sfârşit, îl găsi. O jumătate de oră mai târziu, el se afla în sala de aşteptare.

- Ce s-a întâmplat? întrebă, în timp ce se aşeză lângă Karen.

- Ashley a încercat să se sinucidă, spuse Karen cu o voce tristă. A încercat să se omoare.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- De unde să ştiu? Nu sunt psihiatru, îi replică soția lui. Eu doar am găsit-o. N-am văzut-o când a făcut-o.

Ryan privi la rochia cu care era îmbrăcată şi un muşchi al feței îi tresări.

- Eşti îmbrăcată destul de bine pentru a petrece seara la televizor. Erai acasă când s-a întâmplat?

- Nu. Şi nu-i dădu vreo altă explicație.

El nici nu avea nevoie de vreuna. înfățişarea ei îi spunea totul. Se uită la Chelsea.

- Mulțumesc că ai venit.

Chelsea aprobă din cap, apoi se aşeză de partea cealaltă a lui Karen.

- Vrei să mă duc să văd dacă pot afla ceva de la biroul asistentei?

Karen dădu din cap aprobativ. Când Chelsea plecă, Ryan spuse:

- Ce a luat?

- A luat toate somniferele mele. Spuse asta ca şi cum Ashley ar fi fost un copilaş. Sticluța era goală şi o umplusem doar săptămâna trecută.

Ryan se încruntă şi privi în gol. Voia să țipe la ea că ar fi trebuit să nu lase niciodată pilulele într-un loc la vedere, că ar fi trebuit să fie acasă, dar n-avea nici un rost. Karen nu i-ar fi făcut rău lui Ashley intenționat. Adevărata greşeală se găsea în încercarea lui Ashley de a se sinucide, nu în faptul că soția lui lua somnifere sau chiar că nu fusese acasă.îşi mişcă piciorul pentru a nu-i mai atinge rochia de voal. Orice contact cu ea era prea mult în acest moment. Cu cine se întâlnise? în aparență, cu oricine şi-ar fi putut permite să o ducă într-un toc costisitor. Simți gust de fiere în gură. Deşi îşi închipuia de luni de zile că soția lui

se întâlnea cu cineva, se simțea bolnav în fața acestei evidențe. Nici măcar nu-şi dădea osteneala să se ascundă.

învăluită în grija şi durerea ei, Karen nu se gândea că Ryan ar putea să o ajute sau că ar avea nevoie de ea, iar el se simțea în întregime singur, cu toate că soția lui stătea alături. îşi dorea cu disperare să o poată vedea pe Ashley, să ştie dacă era încă în viață. De fiecare dată când trecea cineva, se uita aşteptând.

Chelsea se întoarse şi-şi trase un scaun aşa încât putea să stea în fața lor.

- O să-şi revină, cred. Sora nu avea voie să-mi dea informații, dar o cunoşteam şi ea a înțeles cât de speriați suntem. S-ar putea să mai dureze până când doctorul va pleca de lângă Ashley şi va veni să discute cu noi. Nu este încă în afară de pericol, dar se pare că are o şansă.

- Doamne! De ce să fi făcut aşa ceva? Ryan îşi îngropa fața în mâini simțindu-se frustrat şi neajutorat. Se uită la Karen. V-ați certat?

- Nu. Ea nu venise încă de la şcoală. A trebuit să plec aşa că i-am lăsat un bilet undeva unde l-ar fi putut găsi.

Deodată, Chelsea observă rochia cu care era îmbrăcată Karen. Ar fi fost o alegere nepotrivită să şi-o fi pus în grabă. Ieşise Karen cu altcineva?

- Nu venise acasă? Ai sunat la şcoală?

- La început, am presupus că se întorcea acasă cu cineva şi nu-mi spusese. A mai făcut asta înainte. Când am realizat că era târziu, nu mai era nimeni la şcoală. - La naiba! Ryan nu era sigur dacă o condamna pe Karen pentru lipsa de atenție față de Ashley sau situația în general.

- Era probabil cu prietenul ei, spuse Chelsea. Cum se numeşte? Scott Stark, parcă?

-Aşa s-ar părea, zise Karen. Poate că s-au certat. Ryan se uită la Chelsea şi spuse:

- Ce ți-a povestit despre el?

- Mai nimic. Este cu câțiva ani mai mare decât ea şi conduce o maşină neagră cu geamuri colorate,e-am văzut o dată împreună, erau la distanță. Fusese prea atentă la Ashley în acea seară ca să mai observe ce marcă avea maşina sau din ce an era, remarcase doar culoarea.

- Poate că el ar fi în stare să ne spună de ce s-a .. întâmplat aşa ceva. Am să văd dacă pot să-l găsesc. Probabil că tatăl lui are acelaşi nume şi-l vom putea găsi în cartea de telefon. Ryan se ridică şi se îndreptă spre telefonul public de la capătul culoarului.

Chelsea rămase tăcută împreună cu Karen. Ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri, dar nu găsea cuvintele. După un timp, Ryan se întoarse.

-e-am găsit. Spune că au rupt-o în această după-amiază. Părea şi el tulburat când a auzit că s-a intoxicat cu medicamente.

-Cine n-ar fi? interveni Karen furioasă. Spui numai prostii!

Ryan îi aruncă o privire rece şi Chelsea îi văzu muşchii feței încordându-se. Simțea că nu mai putea face față aroganței lui Karen mult timp. Nu într-o noapte ca aceasta, oricum. Chelsea spuse în grabă:

- Nu vreți să mă duc să aduc nişte cafele? Rezultatul ar mai putea dura.

- Da, răspunse Karen. Poate să meargă şi Ryan cu tine. Nu îi ceruse Chelsei chiar să-l ia de lângă ea, dar poate că era mai bine să-l ia.

Se îndreptară spre lift şi Chelsea se bucură văzând uşile închizându-se pentru a-i despărți de Karen.

- A împins prea departe lucrurile, spuse Ryan tără vreun preambul. Nu ştiu cât o să mai pot suporta asta.

Chelsea puse liniştitor mâna pe brațul lui.

- Este tulburată numai. Ştii că întotdeauna devine furioasă când îi este frică.

El încerca vizibil să se stăpânească.

- Ştiu. Dar nu mai ține. în ultimul timp îmi vorbeşte ca şi cum aş fi un prost sau un gunoi la picioarele ei. Un bărbat nu poate suporta aşa ceva!

- Ştiu şi eu. Poate ar fi mai bine dacă s-ar termina totul.

- Ți-a mai spus asistenta altceva despre Ashley?

- Nu. Mi-a spus chiar mai mult decât ar fi trebuit să-mi spună.

Ryan apăsă butonul liftului.

- Unde naiba crezi că a fost Karen în seara asta ca să se îmbrace aşa?

Chelsea sperase ca el să nu readucă în discuție problema.

- N-am nici o idee. Nu ar fi vrut să-l insulte pe Ryan spunându-i că poate Karen ar fi avut o explicație rezonabilă. Ar fi împins lucrurile prea departe.

- Ți-am spus că se întâlneşte cu cineva! Numai asta ar putea fi, zise el când liftul se opri. Uşile se deschiseră. Părea epuizat. îmi închipui că nu ți-a spus cine este.

Chelsea clătină din cap.

- Nu-mi face confidențe. M-am mirat că m-a sunat. Se îndreptară spre şirul cu automate şi Ryan

introduse mărunțiş în unul pentru cafea. - Nu am fost sigur până astă-seară. Arată ca şi când ar fi fost la dans.

- Poate a fost undeva cu părinții ei sau cu Joyce? Tu ştii cum.se îmbracă ei la orice ocazie.

- Fulton Baker a fost cu mine şi Todd nu mi-a făcut impresia unuia care a stat până noaptea târziu în oraş.în plus, dacă ar fi fost cu familia, mi-ar fi spus-o.

- Ceai de gând să faci? întrebă ea luând două ceşti cu cafea.

Ryan rămase tăcut până ce automatul trimise o a treia ceaşcă de cafea.

- Nu ştiu. Cred că multe depind de Ashley. Chelsea ştia deja ce va răspunde.

Ashley nu a murit. Când s-a trezit, două zile mai târziu, se găsea într-o cameră de spital. Doctorul o informă că era ținută sub observație pentru încercarea de suicid, ceea ce va dura probabil mai multe săptămâni. Ashley se simțea prea rău ca să-i pese.

Mai târziu, descoperi că o parte a tratamentului ei, ca şi al altor pacienți de la acest etaj, includea şi discuții cu un psihiatru. Ştia că această perioadă începuse deja. Dar dacă intoxicația cu medicamente îi provocase un avort spontan sau sarcina fusese afectată, asta nu mai ştia. Nu-L întrebă pe doctor, şi nimeni nu o puse la curent.

Când în sfârşit părăsi spitalul, aceasta se aprobă cu condiția ca să vină săptămânal la şedințe cu psihiatrul cu care discutase în timpul internării sau cu oricare altul pe care l-ar fi recomandat el. Lui Ashley.nu-i păsa. Găsise în cele din urmă un adult care să o asculte şi care nu era prieten cu nici unul din părinții ei.

Spre surprinderea ei, Scott o sună a doua zi după ce se întoarse acasă. La sfârşitul săptămânii, erau din nou împreună. De comun acord tăcut, nu au mai discutat despre ceea ce o adusese în starea de a ajunge la spital.

La jumătatea lui noiembrie, Karen obosi să-şi mai conducă fiica la întâlnirile cu psihiatrul.

- Este perfect sănătoasă, îi spuse ea lui Ryan. Sunt numai bani aruncați aiurea ca să meargă acolo în fiecare săptămână.

- Nu, nu sunt. Pot să observ o mare schimbare la Ashley. Tu nu?

- Nu. încă mai vorbeşte cu mine ca şi când aş fi o idioată. N-am discutat niciodată cu mama în felul ăsta! se încruntă Karen la el. în orice caz, nu ştiu ce este rău cu ea! Are tot ce şi-ar putea dori.

- Nu cred că banii sunt problema, zise el pierzându-şi răbdarea. Ai admis că nu ştii ce e rău cu ea. O să continue să-l vadă pe doctorul Fleishner.

- Pentru ține este uşor să spui asta. Nu tu trebuie să o duci până acolo, apoi să o aştepți o oră până termină. Şi tipul ăsta nu vrea să-mi spună nimic din ce discută cu ea. Cu toate că îl plătim!

- Bine. Mă bucur să văd că totul este confidențial. Aşa trebuie să facă, altfel şi-ar da seama că s-ar simți jignită.

- Atunci pleacă tu de la serviciu şi du-o acolo.

- Ştii că aşa ceva este imposibil. Oare Chelsea n-ar putea să o ia din când în când?

- Nu mă duc să o rog pe Chelsea. Nu mai este atât de prietenoasă față de mine, ca de obicei.

- Probabil din cauza felului în care o tratezi, îi replică el. Nu oricine poate suporta comentariile tale ironice aşa cum o fac eu.

Karen se încruntă la el.

- Habar n-am despre ce vorbeşti.

- Ai mai spus-o. Mă urăşti chiar atât de mult pe cât arăți? Ea oftă exagerat.

- Nu te urăsc, Ryan. N-o lua iar de la început. Se uită gânditor la ea un timp.

- Nu mi-ai spus niciodată unde ai fost în noaptea aceea.

- Nu-mi amintesc. Se ridică şi părăsi camera. Ryan privi fix scaunul pe care îl ocupase. Cât timp

mai putea îndura să trăiască în felul ăsta? Dacă nu ar fi fost Ashley era demult plecat. Vorbise cu un avocat şi acesta îl asigurase că, dat fiind vârsta şi sexul lui Ashley, nu ar avea, virtual, nici o şansă să obțină custodia ei, dacă ar divorța. Nu putea să o părăsească lăsând-o cu Karen. Fără el alături, Karen ar putea să o ignore definitiv.

închise ochii şi îşi sprijini capul de spateaza scaunului. în cinci ani, Ashley va împlini optsprezece ani şi va merge la colegiu. Va trebui să aştepte oricum.

Capitolul douăzeci şi nouă

- Nu fi ridicol, Ryan. Desigur, vom lua cina de Ziua Recunoştinței acasă la mama. Karen se întoarse să-şi citească revista.

- Pune aia jos. Vom discuta despre asta acum. Karen lăsă revista să-i cadă în poală şi se încruntă

la el. - Nu este nimic de discutat. întotdeauna am mers la mama.

- Ştiu. Anul acesta vreau să petrec Ziua Recunoştinței cu părinții mei. Brady şi soția lui vor fi acolo. Nu le-am văzut încă bebeluşul.

- Orice copilaş arată la fel de drăguț ca oricare altul.

La vârsta lor, n-ar fi trebuit sub nici o formă să facă alt copil. în plus, nu-mi place fratele tău şi nici soția lui.

- Cum poți să ştii? Mă îndoiesc că ai schimbat vreodată mai mult de câteva cuvinte cu ei.

- Ryan, nu vreau să merg la Boulder şi să mă plictisesc de moarte tot weekend-ul.

- Atunci, vom merge de Crăciun. De data aceasta nu era dispus să cedeze.

- Nu, nu mergem. Mama ar fi distrusă dacă nu am petrece Crăciunul în oraş.

- Am obosit să i fac pe plac mamei tale! Karen îi aruncă o privire plină de dezgust.

- De ce trebuie să fii atât de necioplit în fiecare an, în această perioadă?

- Deoarece niciodată n-am avut un cuvânt în ceea ce priveşte petrecerea sărbătorilor. Suntem căsătoriți de aproape şaisprezece ani şi nu am fost la părinții mei decât de două ori.

- Vin ei destul de des aici.

Ryan stătea în picioare şi se uita afară în curtea din spate. Iarba se va colora curând în brun, pregătindu-se de iarnă, dar măcar una dintre flori se va lupta curajoasă ca să supraviețuiască.

- Karen, nu este vorba numai de unde petrecem Ziua Recunoştinței, şi tu ştii asta. Ce se întâmplă cu noi?

- Ce-ți veni să discuți aşa ceva? Nu se întâmplă nimic. Este doar una dintre obsesiile iale. Asta e.

- Niciodată n-am crezut că-mi vei vorbi în felul ăsta. Ceea ce înseamnă că am ajuns la un punct in care nu putem discuta nici măcar ceva atât de neînsemnat cum este petrecerea weekend-ului fără să ne certăm.

- Ziua Recunoştinței este mai puțin obişnuită! Mama a comandat deja curcanul şi tăticu va cumpăra astăzi sau mâine vinul. Presupun că dacă mori de nerăbdare să mergi la Boulder, am putea s-o facem în săptămâna de după.

- Atunci Brady şi Susan nu vor mai fi acolo. Poate ție nu-ți pasă de ei. dar mie mi-e dor. în ciuda diferenței de vârstă dintre noi, eu şi el am fost apropiați în copilărie. Şi îmi place Susan.

- Nu înțeleg cum poate să-ți placă cineva care nu-ți vorbeşte altceva decât despre ce copii minunați are.

- Şi-au început viața de familie târziu. Este ceva încă nou pentru ei.

- Ashley ar muri dacă am părăsi oraşul de Ziua Recunoştinței. Sunt sigură că are întâlnire.

- Nu-i nimic nou în asta. Ryan trase storurile, împiedicând vederea către curte. Are întâlnire în fiecare seară. Sunt îngrijorat din cauza ei.

- Iar începi.Eşti mai îngrijorat decât oricare om pe carel-am văzut. Karen smuci revista şi începu să întoarcă paginile nervoasă. Este o fată plăcută.

- Nu-mi place figura lui. Nu este de mirare că nu vrea să ne întâlnească.

- Ți-a spus vreodată unde se duce sau când se întoarce? După internarea în spital, Ashley se liniştise şi le făcuse cunoştință părinților ei cu Scott Stark. Venise numai de două ori la ei acasă, dar toate sirenele din capul lui Ryan începuseră să urle. Băiatul arăta ca un golan sau mai rău.

- întotdeauna ai fost primul care ai spus că înfățişarea nu are importanță şi nu eu sunt cea care am stat ore în şir de vorbă cu ea. Ai putea să o întrebi tu însuți. Este acasă. Vocea lui Karen sună studiat plictisită.

- La dracu', Karen! Arată-i fetei puțin interes! Este singura care ne-a mai rămas!

Karen aruncă revista.

- Aş vrea să ştiu dacă asta mi-ar putea-o aduce înapoi pe cealaltă! Ieşi furtunos din cameră. , - Unde te duci? . - Ies! îi aruncă ea peste umăr.

Ryan se aşează obosit în fotoliu. Era acelaşi gen de răspuns la care s-ar fi aşteptat şi de la Ashley. O auzi pe Karen plecând, şi în sfârşit casa păru că şi-a

regăsit liniştea. Ryan închise ochii, apoi regla fotoliul în poziția culcat. Cum s-a ajuns aici şi cât timp i-ar trebui să pună lucrurile în ordine?

Cu toate că decisese să rămână până ce Ashley va absolvi şcoala, aceasta începuse să i se pară îngrozitor de departe. în plus, o văzuse rareori în aceste zile. După ieşirea din spital, ea şi Scott fuseseră împreună mai mult ca oricând. încercă să se gândească la vremea când avusese vârsta ei. Era deja interesat de fete? Nu-şi putea aminti.

La drept vorbind, câți ani avea Scott? Ashley îi spusese că avea şaisprezece, dar dacă aşa era, atunci şi broaştele zburau. Nici un băiat de şaisprezece ani nu ar arăta atât de trecut prin viață. în timpul celor două scurte vizite, Ryan fusese sigur că băiatul îşi bătea joc de el. încercase să o convingă pe Ashley să nu-l mai vadă, dar Karen îi permisese acest lucru împotriva voinței lui. îl durea să admită că pierduse orice control asupra fiicei lui.

Aşa că de ce să mai rămână?

Ryan îşi scoase portmoneul, îl deschise la locul unde-şi ținea permisul de conducere şi legitimația de la firmă. Le trase îmbrăcămintea din plastic şi scoase o fotografie a Chelsei.

Nimeni nu ştia că o avea. Era o fotografie pe care o făcuse înainte ca ea să plece la Paris. Vântul îi flutura părul castaniu peste umeri, iar ea râdea de ceva ce-i spunea Ashley, ochii îi scânteiau şi fața îi strălucea. Figura lui Ryan se înmuie în timp ce privea fotografia. De

cât timp o iubea? Nu-şi putea aminti vreo clipă în care să n-o fi iubit.

Acum, Chelsea părea fericită. Ea avea întâlniri ocazionale, dar niciodată cu caracter intim. Părea că preferă această cale. Chelsea deținea recordul în privința bărbaților nepotriviți şi nu dorea să fie rănită din nou.

Telefonul sună şi el ascunse fotografia înapoi în portmoneu înainte de a răspunde. La celălalt capăt era Ashley.

- Tati? Poți să vii să mă iei?

- Ashley? Plângi? Unde eşti? Aproape că-i înghețase sângele în vine, şi strânse receptorul. Ea plângea!

- Sunt în Mesquite. La secția de poliție. O clipă, Ryan nu-şi crezu urechilor.

- Ai spus că eşti la secția de poliție din Mesquite? Ce faci acolo?

- Vrei să vii să mă iei? Şi nu-i spune mamei. Te rog,

tati!

Nu îl sunase de ani de zile.

- Sigur, voi veni. Eşti rănită?

- Nu. sunt bine. Şi tati, vrei să o aduci şi pe Chelsea?

- Ce dracu se întâmplă, Ashley? Eşti arestată?

- Nu cred. Vino doar să mă iei!

- Am plecat. închise şi o sună pe Chelsea. într-un minut, era în maşină.

Secția de poliție din Mesquite nu a fost greu de găsit. El şi Chelsea abia de au vorbit pe drumul până acolo. Nici unul nu ştia ce să spună sau cum să-l liniştească pe celălalt. Când un ofițer îi duse într-o cameră din spate, Ashley alergă şi se opri lângă Ryan şi Chelsea părând speriată de moarte.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ryan pe bărbatul care încă mai stătea la biroul ponosit.

-l-am arestat pe băiatul cu care era pentru că a condus băut. Este minor şi nu are pe nimeni care să plătească cauțiunea. îl ținem într-o celulă, alături de alți minori intoxicați care erau în maşină. Fata dumneavoastră a trecut testul, aşa că este liberă să plece dacă faceți dovada că sunteți părintele sau tutorele ei.

- Sunt tatăl ei.Ryan scoase buletinul de identitate din buzunar şi îl întinse ofițerului. îndepărtă brațele lui Ashley de pe talia lui. Ai băut?.

- Nu eu, tati. Ceilalți. Eu doar am gustat, jur! Chelsea mângâia părul fetei.

- Liniştește-te, scumpo. Spune-ne cum s-a întâmplat.

-e-am întâlnit pe Scott, ca întotdeauna, în colț. Mike şi C.J. erau în maşină, dar nu m-am gândit la nimic legat de ei. De multe ori au mers cu noi. Ne-am dus într-un loc unde era muzică şi ei au agățat nişte fete. Vocea ei se frânse.

- Continuă, spuse Ryan.

- Ei bine, ne-am plimbat prin împrejurimi, eu şi Scott aşezați în față, ceilalți în spate. Cineva a avut ideea să ne îndreptăm către lac. Scott a oprit şi a cumpărat nişte bere, şi o pornisem într-acolo când ne-a oprit poliția.

Ofițerul spuse:

- Şoferul era beat, din punct de vedere legal, ca şi ceilalți. Maşina devia dintr-o parte în alta a drumului. De aceea, au fost opriți şi arestați de ofițer. Şoferul băuse mai mult de câteva beri.

Ashley se uită în jos la podea şi-şi trase nasul. Chelsea scoase un şervețel din poşetă. Ryan se simțea mai bătrân decât era.

- Cum să plătesc amenda sau ce-o fi? N-am mai făcut asta până acum.

- Nu este amendă. Aşa cum am spus, ea nu era sub influența alcoolului. Nu puteam să o eliberăm oricum, ci doar unui părinte sau tutore. Este liberă să plece.

Merseră la maşină şi Ryan se aşeză la volan fără a porni. Erau prea multe de spus. Dorea să procedeze cu precauție.

- De ce nu ai băut? o întrebă într-un târziu.

- Eram prea mică, spuse Ashley cu vocea scăzută.

- Nu-mi spune prostii. De mult te suspectez că bei. Pusese una din grijile lui recente. O bănuia pe Ashley că băură din coniacul lui şi pune apă pentru a ascunde acest \ cru.

Ea se aşeză, scoțând un oftat.

- Mi-era teamă. Fetele acelea pe care le-au agățat : se uitau la mine cu o privire sălbatică. Ştii, ca şi cum erau drogate sau aşa ceva de felul ăsta. Şi se comportau ca nebunii în spate. Cred că o făceau cu adevărat. Mi-a fost teamă de ce s-ar fi întâmplat dacă mergeam la lac.

- Am să-l omor pe acest punkist!

- Tati, o să fie şi mai rău. N-am să-l mai văd niciodată. Ashley spuse toate acestea cu nasul în poală. Părul îi cădea pe față, acoperindu-i aproape întreaga figură.

- De ce te-aş crede? Ryan se simțea pe cât de furios pe atât de speriat. Era mulțumit că Scott fusese închis, în siguranță, altfel ar fi putut să-l distrugă. La naiba, dă-mi doar un motiv pentru care ar trebui să te cred de data asta?

Ashley nu-i răspunse. Plângea în liniște. Chelsea întinse mâna de-a lungul spătarului scaunului, atingând cu blândețe umărul lui Ryan.

- Tatăl tău are dreptate. îmi amintesc că atunci când erai în spital i-ai spus că nu ai să te mai întâlneşti cu Scott niciodată.

- Atunci era altceva. Acum pot să văd ce fel de derbedeu este în realitate. Ashley o privi pe Chelsea cu ochii în lacrimi. Aş putea să vorbesc doar cu tine? Chelsea se uită împrejur. Locul de parcare de la stația de poliție era orice numai intim nu.

- Ryan, ne laşi câteva minute? Bine!

Ryan ieşi din maşină şi merse încet spre colțul clădirii. Chelsea ştia că se lupta cu propriile lui emoții.

- Ei bine?

- Scott le-a spus lui Mike şi lui C.J. că am putea să ne schimbăm între noi după ce mergem la lac. înțelegi, adică el să se culce cu fetele lor şi ei să mă aibă pe mine.

Chelsea simți că i se face rău.

- A spus el asta? Ashley dădu din cap.

- Şi mai este ceva. Scott m-a dus la clinică şi mi-a dat anticoncepționale. Din cauza asta n-am discutat niciodată despre acea problemă.

- Tatăl tău ar trebui să ştie toate astea!

- Nu! Dacă i-aş spune, ar fi în stare să-l ucidă pe Scott! Nu mai vreau să-l văd. Promit! Ți-am spus totul ca să ştii dacă nu-mi voi ține cuvântul. Scott nu mă iubeşte şi dorea să mă cedeze lui Mike şi lui C.J.

- Ai dreptate, spuse Chelsea neîndurătoare. Ce te face să crezi că n-am să-l ucid eu însămi?

Ashley privi pe fereastră la tatăl ei.

- Nu ştiu ce să mă fac. Totul s-a petrecut atât de repede şi s-a agravat atât de tare! Mi-a scăpat de sub control şi mi-e frică. Nu vreau să ştie mama. De aceea,i-am rugat să te aducă pe tine.

- Cum poți să ții ceva secret față de ea? Nu se poate să nu afle.

- Numai dacă tu sau tata îi spuneți. Sper ca tu să-l convingi să tacă.

Chelsea se încruntă.

- Nu-mi place chestia asta. Deloc.

- Ce-ar trebui să fac, mătuşă Chel? - Măcar să-i spui tatălui tău despre anticoncepționale. Dacă nu o faci tu, va trebui s-o fac eu.

După o pauză lungă, Ashley dădu din cap aprobativ.

- Am să-i spun. Dar despre schimbul de fete propus? Crezi că ar trebui să-i spun şi asta?

- Nu. Nu s-a întâmplat, aşa că nu există nici un motiv pentru ca el să ştie, atâta timp cât nu te mai vezi din nou cu Scott. Trebuie să-ți ții această promisiune, Ashley. Puteai s-o pățeşti rău.

- Asta m-a speriat şi pe mine.

Chelsea merse către tocul unde aştepta Ryan.

- Eşti bine? Pot să conduc eu.

- Am s-o fac eu. Am nevoie de cineva care să mă țină de vorbă. La naiba, ce-am să mă fac cu ea? Nu pot să o urmăresc douăzeci şi patru de ore pe zi şi Karen o lasă de capul ei. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla astăzi, eu... Nu putu să-şi termine fraza.

- Ştiu. Şi eu sunt zguduită. Ar vrea să vorbească cu

tine.

- Nu sunt sigur dacă doresc să o aud. Crede-mă că acest Scott a fost motivul pentru care a încercat să se sinucidă chiar dacă nu va admite niciodată. Aş vrea să-l rup în bucăți cu mâinile goale!

- Ştiu. Şi eu aş vrea.Vrei să vorbeşti cu Ashley? După un timp, Ryan dădu din cap aprobativ.

- Trebuie s-o fac şi pe asta. Orice ar fi.

Se întoarseră la maşină şi Ryan se aşeză aşteptând ca Ashley să vorbească. Nu se putea uita la ea. Dorea să o ia în brațe aşa cum o făcea când avea doi ani şi-şi zgâria genunchii. Dar ea nu avea doi ani. Problemele de acum erau mult mai serioase.

- Am luat anticoncepționale, spuse ea cu o voce şoptită.

Asta era mult prea mult față de ce se aşteptase elsă audă şi se gândi că trebuie să fie vreo neînțelegere.

- Anticoncepționale?

- Am rugat-o pe mătuşa Chel să le obțină pentru mine, dar nu a vrut. Mi-a spus că ar trebui să-ți spun ție sau mamei. N-am putut s-o fac, aşa că Scott m-a ajutat să le procur.

Ryan se încruntă la Chelsea.

- Nu mi-ai spus asta niciodată!

- Era ceva confidențial. Nu mi-a trecut prin minte că le va procura oricum. Chelsea se încruntă la Ashley. Sau că şi-ar încălca promisiunea de a nu recurge la ele.

Ashley îşi trase nasul din nou şi o lacrimă căzu pe blugii ei.

- N-am promis. Nu atunci.

- Te joci cu cuvintele, spuse Chelsea. Ştiai că am presupus că nu făcuseşi nimic care să impună necesitatea anticoncepționalelor

- îmi pare rău. îmi pare rău de toate astea!

Ryan încerca să digere faptul că fiica lui de treisprezece ani avea nevoie de anticoncepționale. Asta însemna...

- Mă duc să-l fac bucăți pe acest pui de târfă! Smuci mânerul uşii.

- Nu, nu! îl apucă Ashley de mână, plângând. Din cauza asta n-am vrut să-ți spun!

- Eşti minoră! Potrivit legii, ăsta e viol!

- Tati, nu m-a forțat.

Ryan se holbă la fiica lui. Emoțiile erau grele pentru el. Dorea să o îmbrățişeze şi să urle la ea în acelaşi timp. Dar mai mult decât orice, voia să-şi proptească pumnul în fața îngustă a lui Scott. Acum înțelegea de ce băiatul îi arunca din când în când câte un surâs aproape perfid. Furia îl înfierbântase.

- Ryan, spuse Chelsea, atingându-i din nou umărul, şi eu sunt supărată. Dar tocmai din această cauză, ea nu a îndrăznit să-ți spună până acum. Ştia cât de furios vei fi.

- Cum să nu înnebunesc! La naiba, Chelsea! Uite ce-a făcut puiul ăsta de târfă!

- Ştiu. Dar ascult-o pe Ashley.

Ryan se întoarse către fată, încruntându-se.

- Mai e ceva?

- Nu chiar. Nu ceva în genul ăsta. N-am să mă mai văd cu Scott. Promit!

- De ce naiba ar trebui să te cred de data asta? Te-am prins cu prea multe minciuni. Poți să discuți aşa cu maică-ta, dar nu cu mine! M-am săturat de felul în care îmi vorbeşti, de faptul că pleci de acasă când eu îți spun să n-o faci, de absențele de la şcoală şi întâlnirile cu această scursură a străzii! Să nu negi! Am ştiut că Scott nu era bun din prima clipă cândl-am văzut! Este un coşmar pentru fiecare părinte! Nu-mi pasă dacă mama ta ți-a dat permisiunea să te întâlneşti cu el! Această neascultare trebuie să înceteze o dată cu obrăznicia ta!

Fata îşi lăsase capul în jos, astfel că el nu putea observa dacă Ashley mai plânge.

• Nu mai vreau să te vezi cu Scott, Mike sau C.J. sau cu oricare altul de teapa lor. Este clar? Dacă o faci, am să-i dau pe mâna poliției!

- Am înțeles.

- Şi vei începe să-ți ordonezi viața. S-a terminat cu chiulitul de la ore. N-o să te mai îmbraci de parcă ai fi un membru al îngerilor Iadului!

- Bine, spuse ea supusă.

Ryan o luă în brațe şi îşi sprijini fața de creştetul capului ei. Ashley se lipi de el, lăsându-şi suspinele să izbucnească necontrolate.

- Nu puteam să privesc cum te pierd, zise Ryan cu o voce înăbuşită.

întâlni ochii Chelsei şi ea fi zâmbi trist, dar încurajator. - Ai să-i spui mamei? întrebă Ashley într-un târziu.

- Nu ştiu. Nu, presupun că nu. Era prea îndepărtat de Karen ca să discute cu ea.

După un timp, Ashley încetă să mai suspine şi se retrase din îmbrățişare.

- îmi pare rău, repetă ea. Nu m-am gândit vreodată că se poate întâmpla aşa ceva. Dacă mama va afla toate astea, n-o să mă ierte niciodată. Niciodată.

Ryan scoase maşina din parcare. Nu era de acord cu aprecierile lui Ashley. Ar fi fost mult mai bine dacă soția lui ar renunța la una din întâlnirile ei şi nu şi-ar împărți tot timpul cu comisii şi comitete. Nu se mai simțea în stare să vorbească. Totuşi, dorea să-l bată măr pe Scott.

Săptămâna următoare nu avură loc evenimente deosebite. Karen nu arătase că ar fi bănuit că s-ar fi întâmplat ceva neobişnuit în ziua când Ashley sunase de la secția de poliție. întreaga lume a lui Karen era concentrată în jurul ei însăşi, acum mai mult decât în alte zile. Ryan se simțea din ce în ce mai înşelat în căsnicie, dar Ashley îşi ținea promisiunile şi asta îi dădea motive să rămână mai departe.

Cu toate astea, noaptea, Ryan găsea că situația în care se afla era dificil de justificat. Era singur şi obosise de atâta celibat. Demult nu o mai dorea sexual pe Karen, chiar şi atunci când intimitatea era creată. în ultima vreme, descoperise că-i era imposibil să-şi reamintească de ce a vrut să se căsătorească cu ea. în timpul celor mai multe certuri, ea îl ironizase fiindcă reuşise să-l manevreze pentru a se căsători cu el în timp ce Chelsea se ocupa de pictură, pur şi simplu ca să nu fie al Chelsei. Deci, îi făcea plăcere să-i provoace suferință. Oare bănuise că el mai este îndrăgostit de Chelsea? Imposibil. Karen n-ar fi putut să tacă într-o problemă ca asta.

Din ce în ce mai des o suna pe Chelsea şi o invita să ia prânzul cu el. în acele clipe, toate necazurile zilei ' dispăreau. Cu Chelsea se simțea viu, el însuşi, în comparație cu pleava care devenea acasă.

- Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim în felul ăsta, îl tachina Chelsea în timp ce se aşeza pe scaunul din fața lui.

El zâmbi.

- Ai întârziat. începusem să cred că n-o să mai vii.

- Am primit un telefon chiar în clipa în care plecam. Ghiceşte de la cine? Am fost solicitată pentru o expoziție la Meadowlane Gatlery!

- Tu? Nu este cea de lângă Galleria? Cea unde ai fi dorit să expui?

- Asta e! Sunt atât de emoționată! Este prima mea expoziție importantă. Ryan, gândeşte numai ce poate însemna!

- Sunt mândru de tine, spuse el sincer. Am ştiut întotdeauna că într-o bună zi ai să devii celebră.

Ea râse.

- Destul de rar devin cunoscute de toată lumea numele artiştilor. îşi înclină capul într-un mod pe care el îl găsi şocant. Spune-mi că nu visez! Dacă asta reprezintă cu adevărat o breşă, aşa cum cred eu că este, înseamnă că nu-mi fac iluzii deşarte.

- Sunt sigur de asta.

Chelsea comandă chelnerului o salată.

- Sunt prea emoționată ca să pot mânca altceva. Ei m-au sunat! Nu mai există cale de întoarcere! Rezista destul de bine pentru cât era de tulburată. Am stabilit ce pânze să duc. Crezi că ar trebui să includ şi vreuna făcută înainte de a mă duce la Paris? - Râul timpului a fost întotdeauna printre preferatele mele.

- Ai putea să vii după-amiază, ca să mă ajuți să le leg? Sunt atât de emoționată că nici nu mai pot să gândesc.

- Mă bucur dacă pot să-ți fiu de folos.

- Mulțumesc. Părea uşurată. Ştiu că nu ar trebui să-mi pun prea multe speranțe în asta, dar nu mă pot abține.

- Ține-o aşa. Dacă nu te buCuri de înălțimi, abisurile ți se par şi mai adânci. Crede-mă. Am trecut prin asta.

- Ce face Ashley?

- E nemaipomenit de bine. Chiar şi Karen a observat că stă nopțile acasă şi învață.

- Karen este bine? Chelsea se uită în gol, şi el ştiu că o mai durea încă faptul că soția lui nu mai voia să fie prietenă cu ea.

- Cred. Cine-ar putea să spună? Vorbeşte cu mine doar când are chef de ceartă.

- Tot nu înțeleg ce s-a întâmplat cu noi. Credeam că s-a terminat şi că voi putea afla ce a cauzat ruptura asta.

- Un lucrue-am învățat despre Karen, nimeni nu o înțelege cu adevărat. Nu pare să împărtăşească aceleaşi emoții ca noi toți, sau cel puțin nu la acelaşi nivel.

- începe să semene cu mama ei, spuse Chelsea pe gânduri. Asta s-a întâmplat.

- Din nefericire, trebuie să fiu de acord. Chelnerul le aduse mâncarea şi Ryan îşi tăie friptura. Niciodată nu mi-aş fi dorit să fiu însurat cu Cecilia Baker.

- Se spune că toate fetele moştenesc ceva de la mamele lor.

- Tu nu. Tu eşti atât de diferită de mama ta, cât poate să fie o fiică.

- Probabil că am sărit o generație şi semăn cu bunica. Cred că ți-arfi plăcut de ea. - Dacă ți-a plăcut, sunt convins că şi mie mi-ar fi plăcut.

Sfârşiră de mâncat, discutând din când în când lucruri mărunte. Ryan simțea că aceste momente petrecute împreună îi dau viață şi putere pentru a face față tuturor problemelor ce aveau să urmeze. Şi mai era şi vizita de după-amiază, la atelierul Chelsei pentru a alege împreună tablourile. în asemenea zile, nu mai era atât de anxios la gândul de a merge acasă.

După orele de program, conduse până la locuința Chelsei şi urcă pe scara exterioară. înainte de a fi apucat să bată, ea îi deschise uşa.

- Mi s-a părut că te-am auzit. Intră. Era îmbrăcată în blugi care erau mulați pe picioarele ei şi o cămaşă colorată, cu câteva numere mai mare. Părul îi era strâns la spate cu o agrafă aurie. Ca întotdeauna, Ryan rămase nemişcat pentru a-i admira frumusețea strălucitoare. Am rezemat tablourile de perete.

Ryan o urmă de-a lungul camerei spațioase. Pânzele erau pentru el ca nişte prieteni familiari. Venise aici mult mai des decât şi-ar fi imaginat Karen, deşi nimic din ce n-ar fi trebuit să ştie ea nu se întâmplase.

- îmi place acela roşu cu bila de cristal.

- Acela este Visul mistic. Abial-am terminat săptămâna trecută. Nu crezi că este prea şters?

- îmi place cum ai pictat sticla. Pare reală. în noile ei tablouri, Chelsea începuse să folosească forme cognoscibile, dar într-un mod suprarealist. Lui Ryan îi plăceau cele cu obiecte pe care le putea identifica. Unele dintre primele ei lucrări păreau a fi numai pete de culoare. Le privi de aproape. Cred că văd pe cineva în imaginea reflectată.

Chelsea râse. - Sunt eu. O glumă personală, probabil că ai să spui.

- Cred că acesta este de acum Încolo preferatul meu.

- Dar ce zici de ăsta? Este o pânză veche pe care am repictat-o. Se numeşte Ar fi putut să fie.

- Mi-o reamintesc pe cea dinainte. îmi place mai mult cea de acum.Dar mă întristează când o privesc. Chelsea adăugase o figură minusculă, care părea a fi pierdută în vârtejurile de albastru şi de cenuşiu. Arată solitară şi pierdută.

- Este exact ce am scontat să simți! Poate Meneir m-a învățat mai mult decât am bănuit. Chelsea admira pictura de parcă ar fi fost ceva nou pentru ea.

Ryan se învârti prin cameră, studiind lucrurile care îl înconjurau.

- Toate îmi plac. Te văd pe tine în ele. Din cauza asta, cred că mă apasă melancolia. O privi. Eşti aşa de tristă?

- Nu mai sunt. Singură, da, dar nu tristă. Se gândi o clipă. Nu, nu sunt nefericită.

- Nu prea sună convingător pentru mine.

Se îndreptă spre o pictură care era de dimensiunile

ei.

- Pe asta am pictat-o luna trecută. Se numeşte Toamna. Mă plimbam prin parc şi frunzele m-au fascinat. Nu erau două la fel, ştii?

- Da, ştiu. La fel ca fulgii de zăpadă. Sau ca oamenii. Se uita la ea, nu la pânze.

Ochii li se întâlniră, şi Ryan avu ciudata senzație că sufletele lor s-au topit unul într-altul.

- Radarul nostru funcționează astăzi, spuse el, ştiind că şi ea simțea acelaşi lucru.

• - După toți aceşti ani nu are nevoie de nici o reparație, spuse ea, încercând să treacă uşor peste asta. Ryan veni lângă ea.

- Chelsea, de ce mi-ai cerut să vin aici?

- Ți-am spus. Să mă ajuți să aleg pânzele pentru galerie.

- Ştii mai multe despre pictură decât am ştiut eu vreodată. N-ai nevoie de ajutorul meu.

- Astăzi am primit o scrisoare de la Jean-Paul. Chelsea îi evită privirea. Mă roagă să mă întorc la Paris.

Ryan se simți de parcă ar fi primit o lovitură în plex.

- Te duci?

îşi îndreptă capul şi se uită la el.

- Nu vreau.

- Aceasta nu pare a fi un simplu "nu".

- Nu ştiu ce să fac. Mi-a scris că Mariette şi-a găsit pe altcineva şi că-i pare rău că s-a purtat urât cu mine.

- Exact. Cât de rău te-a tratat? Nu mi-ai spus niciodată.

- Privind în urmă, n-a fost chiar aşa de rău.

- De ce să te cred?

Ochii Chelsei îi întâlniră pe ai lui.

- Sunt singură, Ryan. Dacă aleg acest drum, fac un pas stupid. Ştiu asta, dar nu mă pot împiedica să nu-l fac. A mă întoarce la Paris şi la Jean-Paul este o mişcare greşită, dar o iau în calcul.

- De ce?

- Ai fost vreodată singur?

- Mereu. Dar niciodată nu mi-aş dori să merg să trăiesc cu Jean-Paul.

Ea schiță un zâmbet.

- Tocmai asta e. Nu oricine poate. Nu, cu adevărat. M-a bătut. Ți-am spus asta vreodată? A fost doar o palmă, dar destul pentru a mă trimite la aeroport.

- Nu, ai omis acest detaliu. Dar ți-am observat vânătăile de pe față şi mi-am imaginat. De ce naiba te mai gândeşti să te întorci la un bărbat care te-a maltratat? Nu pot să înțeleg asta, Chelsea. Niciodată n-am să înțeleg aşa ceva!

- Nu m-am gândit să mă întorc la el pentru că m-a maltratat. Nu sunt masochistă. Au fost şi clipe frumoase. Poate că eul-am împins să mă lovească.

- Tu ştii mai bine că nu-i aşa. în trecut, Karen m-a adus de multe ori în pragul nebuniei, dar niciodată n-am lovit-o.

Chelsea dădu din cap afirmativ.

- Ştiu. începu să se învârtească pe lângă Ryan, dar el o opri.

- Nu te întoarce la el, Chelsea. Era conştient de brațele ei fragile, acoperite de cămaşă. Ea se simțea încălzită şi uşoară. Meriți mai mult decât o târâtoare care te maltratează.

Ea nu răspunse.

Cu blândețe, Ryan o trase spre el, iar ea păşi în brațele lui ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru. Se aplecă spre ea şi o sărută. Nu o mai atinsese de mult timp. Dar era şi mai mult de când nu o sărutase. Visurile nu contau.

Buzele ei s-au topit într-ale lui şi s-au deschis, sărutul devenind şi mai pasional. Brațele ei l-au înlănțuit, iar degetele lui s-au încurcat în părul ei lung. Corpul ei părea mic în brațele lui, dar se lipi strâns de el.

Sărutul părea că a durat o veşnicie. După aceea, Ryan n-a fost sigur niciodată care dintre ei a avut puterea să-i pună capăt. Nesfârşitele clipe cât a ținut-o în brațe n-au avut nevoie de cuvinte. îmbrățişând-o pe Chelsea s-a simțit ca în paradis şi nu era sigur dacă va mai putea să-i dea vreodată drumul.

- Ce o să ne facem? întrebă el, într-un târziu.

- Nu mă duc la Paris, răspunse ea. Părea tot atât de speriată ca şi el de ceea ce tocmai se întâmplase între ei.

- N-am nici un drept să-ți cer să rămâi.

- Ştiu. După câteva secunde, ea îi repetă întrebarea. Ce o să ne facem?

- Nu ştiu. Dar un lucru îmi este clar. Poate că a fost o greşeală că te-am îmbrățişat în felul acesta, dar este şi mai mare păcat să continui o căsnicie fără dragoste doar pentru simplul fapt că am făcut o greşeală când eram încă foarte tânăr.

- Nu-ți cer să o părăseşti pe Karen. N-am s-o fac niciodată.

- N-am rămas din cauza lui Karen. De mult timp ea nu mai există pentru mine. Pentru Ashley n-am divorțat.

- Atunci, trebuie să rămâi. Ea se trase deoparte, dar el putea să vadă cât de greu îi fusese.

Nu putea să o lase să plece aşa, acum.

- Ashley nu va mai avea mult timp nevoie de mine. Aproape că a crescut.

Chelsea schiță un zâmbet.

- Acum nu putem să luăm nici o decizie. Poate mâine nu ne vom mai simți aşa de singuri.

- Eu nu mă simt deloc singur acum.

Ea păşi din nou în brațele lui şi el o strânse la piept, respirându-i aroma care era un amestec de Chelsea, şampon şi iz de parfum.

- Nu vom decide acum, repetă el. în acest moment, îi era suficient că o ținea în brațe. Capitolul treizeci

Era o chestiune de onoare pentru Karen ca alunei când venea îngrijitoarea, casa să fie curată ca şi când femeia tocmai plecase. Cu toate că n-ar fi recunoscut-o niciodată, lui Karen îi plăcea gospodăria şi o chema pe femeie doar pentru a le impresiona pe maică-sa şi pe Joyce. ' .

Camera lui Ashley era întotdeauna o piatră de încercare. Fata părea a fi capabilă să producă haos din nimic. Karen puse în ordine hainele împrăştiate, aruncă o parte din ele în maşina de spălat şi se întoarse ca să facă patul. Acesta era mereu un subiect de discuție cu Ryan. El era de părere că Ashley ar fi trebuit să-şi facă singură ordine-n cameră. Karen observă că şi din acest punct de vedere pierduse controlul asupra fiicei sale. în plus, ea o învățase pe Ashley să lase astfel de treburi mărunte în seama femeii de serviciu, şi să nu devină sclava curățeniei. Karen îi planificase cu exactitate viața lui Ashley.

în primul rând trebuia să meargă la colegiu, o şi vedea la SMU. Toți din familie fuseseră acolo şi Ashley nu putea să facă excepție. Va locui în acelaşi internat în care fusese şi Karen. Poate chiar în aceeaşi cameră. Numele lui Karen figura înscris sub numărul camerei în care locuise. Dacă Ashley absolvea gimnaziul, ar fi fost înscris şi numele ei pe lista în capul căreia figura mama ei. Şi asta era tot o tradiție de familie. Oricine mergea la colegiu, locuia în campus. Era o modalitate sigură de a-ți manifesta independența.

Scutură firimiturile de pâine de pe perna lui Ashley şi aşează deasupra ursulețul de pluş în costum de balerină. Ashley era acum prea mare pentru acest urs, dar lui

Karen îi plăcea aerul de copil mic pe care-l imprima prezența lui pe pat. Se îngrozea la gândul că Ashley se făcuse mare, indiferent de ceea ce credea Ryan.

Unul dintre sertarele cu îmbrăcăminte era închis, lăsând să atârne afară mâneca unui pulover şi Karen se duse să-l aranjeze. Să păstrezi sertarele lui Ashley în ordine era practic imposibil, dar asta îi dădea ei mereu de lucru. Scoase afară toate puloverele şi le împături din nou.

întorcându-se de la sertar, i se păru că vede o cutie roz din plastic într-un colț Curios, atunci când o deschise, rămase înmărmurită să descopere că în ea se găseau anticoncepționale.

Primele gânduri ce-i trecură prin minte fură incoerente. Cutia aparținuse altcuiva şi nu se ştie cum ajunsese în sertar. Aparținuse lui Joyce sau chiar

Chelsei şi Ashley o luase din greşeală. Karen găsise o mulțime de motive pentru care cutia nu putea să reprezinte ceea ce ea era de fapt.

Adevărul nu putea fi negat la nesfârşit. Ashley folosise anticoncepționale.

Merse la telefon şi-l sună pe Ryan la serviciu.

- Vino acasă, îi spuse. Acum. Vino o dată! Apoi închise. -

Câteva minute mai târziu, Ryan intră furtunos în casă.

- Ce s-a întâmplat? Ceva cu Ashley? Nu i s-a întâmplat nimic, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus...? Se opri când îi observă mina de pe față. Ce s-a întâmplat, Karen?

- Fără vreo vorbă, ea îi întinse cutia roz. încet, Ryan se apropie şi o luă. Ea îl privi fix, fără să se ridice de pe canapea.

- Ştii unde am găsit asta? Nu aşteptă ca el să-i răspundă. în sertarele lui Ashley!

Ryan se aşează pe un scaun de lângă canapea. Nu părea atât de mirat pe cât fusese ea.

Îi aranjam puloverele şitocmai când mă pregăteam să închid sertarul, am descoperit astea. Anticoncepționalele lui Ashley! - Am presupus că le aruncase. Când i le înapoie, părea obosit.

Pentru o clipă, Karen rămase fără grai.

- Ştiai de astea? Ryan aprobă în tăcere.

. - Ashley nu a vrut ca tu să ştii.

- I-ai dat anticoncepționale fiicei tale de treisprezece ani? Glasul ei era rece ca gheața. Furia îi creştea.

,- Nu, nu eu. Le-a luat singură. Când se întâlnea cu Scotț Stark. El a dus-o la clinică şî de acolo i le-a dat.

- De unde ştii despre toate astea?

-- Ryan se aplecă şi-şi sprijini coatele pe genunchi. Vorbea încet ca şi când ar fi cântărit precaut fiecare cuvânt.

- într-o noapte, Ashley m-a sunat de la secția de poliție din Mesquite. Scott fusese arestat pentru conducere în stare de ebrietate şi ea nu putea părăsi secția până ce nu mă duceam s-o iau.

- Secția de poliție? întrebă Kareh nevenindu-i să creadă. Când s-a întâmplat asta?

- Nu-mi amintesc exact.

-- De ce n-am ştiut nimic?

- Nu erai acasă. îi aruncă o privire acuzatoare. Când m-am dus după ea, Cheteea a convins-o să-mi spună totul - că folosea anticoncepționale şi că Scott i le dăduse. Cel puțin, cred că ştiu totul.

- Stai o clipă. Ce legătură are Chelsea cu asta?

- Ashley m-a rugat să o aduc pe Chelsea când vin să o ridic de la secția de poliție.

Karen se holbă la el. Ashley dorise ca Chelsea să fie acolo şi mama ei nu ştia nimic?

-- Ashley o rugase pe Chelsea să-i facă rost de ele, dar Chelsea i-a spus că ar trebui ca ea să discute cu tine sau cu mine. Ashley ştia că nu vom fi de acord, aşa că ea şi Scott au luat problema în propriile lor mâini.

- Nu pot să cred că ştiai ceva atât de important şi că nu mi-ai spus nimic despre asta. Karen îl privi fix.

- Dacă ai fi fost acasă, ai fi ştiut. Se uită la ea de parcă era o străină. Nu te-ai gândit că s-a întâmplat ceva? Ashley a încetat să mai chiulească de la şcoală şi să mai fie o problemă pentru profesori. Nu ne-au mai sunat de săptămâni. Şi se îmbracă mult mai apropiat de vârsta de treisprezece ani şi nu mai pare un membru al unui grup de motociclişti rebeli.

- Mi-e greu să cred că mi-o descrii pe fiica mea, spuse Karen rece.

-- Crezi ce vrei. A încetat să-şi mai geluiască părul, se machiază şi se îmbracă decent. Mult mai important este că-şi face lecțiile. Le face din ce în ce mai bine. N-ai observat?

în ultima vreme, Karen nu o mai controlase la teme. Presupunea că o fată de vârsta ei ar trebui să ştie destul pentru aşi face singură lecțiile.

- Nu sunt paznicul ei, Ryan. Nu înregistrez fiecare lucru mărunt pe care îl face, ca apoi să scriu un raport despre ea. Se uită cu dispreț la cutia roz cu pilule. Am să mă duc în clinica aia să le zic vreo câteva! Nu au nici un drept să dea anticoncepționale unui copil de vârsta asta.

-- Foloseşte-ți puțin creierul, îi spuse el pe un ton la fel de rece ca al ei. Dacă a avut nevoie de anticoncepționale, este bine că a fost destul de deşteaptă să le ia. Ce ai fi preferat? Să aibă un copil la treisprezece ani? Se mai întâmplă, ştii şi tu. -

- Nu unei fete ca Ashley.

: - Ba da. În fiecare zi! îi luă cutia din mână şi se uită la ea. De când am auzit că ia astea, m-am gândit la încercarea ei de a se sinucide. E posibil să fi crezut că era însărcinată. Asta ar fi putut-o determina să ia o asemenea hotărâre.

- Ashley a mea? Gravidă? Karen părea a fi şocată.

- S-ar putea să greşesc. Dar dacă a fost, fie a pierdut copilul luând toate acele pilule, fie a fost ceva în neregulă de la început, i-am acordat multă atenție şi nu văd nici un motiv de panică în acest moment. Se uită la Karen. E nevoie să fie supravegheată mai mult, de amândoi. Nu pot să fiu aici în timpul zilei pentru că am o slujbă. Şi această slujbă îmi cere ca foarte des să lucrez până târziu. Când eu sunt plecat, tu ar trebui să fii acasă. Karen râse scurt.

- Nu o pot urmări douăzeci şi patru de ore pe zi. Am şi eu viața mea personală. Este adolescentă, pentru numele lui Dumnezeu!

Ryan îi azvârli cutia în poală.

- Chiar aflând toate astea, nu eşti convinsă că trebuie să-ți schimbi părerea despre necesitatea supravegherii ei? Acum se comportă bine, dar nu există nici o garanție că va continua aşa. Cred că dacă nu-i vom acorda atenție şi nu se va apropia de noi, îşi va găsi altceva.

- Chelsea ştia totul despre asta! Karen clocotea de mânie. Ştia şi nu mi-a dat un telefon să-mi spună.

- Cum ar fi putut? De-abia dacă ai fost politicoasă cu ea. În ultima vreme, nu prea a fost pe la noi. Astfel de lucruri nu se pot spune la telefon. Nu o condamna pe Chelsea pentru asta. Dacă ai fi fost acasă, ai fi ştiut totul.

Karen luă cutia şi se duse în bucătărie. Puse pilulele în coşul de gunoi şi aruncă resturile la ghenă. Furia ei creştea constant.

- Ce altceva mai ştie Chelsea şi eu nu? Ai ținut ceva secret de mine?

- Nu. Ți-am spus tot ce am vorbit. Dacă mai e ceva, Ashley nu mi-a spus. îşi privi ceasul. Trebuie să mă întorc la serviciu. Am o întâlnire într-o jumătate de oră.

- Perfect! întoarce-te la neprețuitul tău serviciu! Karen evită să se uite la el. Lasă-mă să mă frământ de una singură. Nici nu mă puteam aştepta la altceva din partea ta.

- N-ai să faci o cădere psihică, spuse el cu calm studiat. Eşti doar supărată. Dacă aş fi în locul tău, nui-aş spune nimic lui Ashley când seva întoarce. Dacă vrei să vorbeşti cu ea; aşteaptă să fiu eu aici ca să pot media. N-aş vrea să întunecăm, din nou, atmosfera. ,

- Da dragă, spuse ea cu o voce plină de sarcasm. Mai ai şi alte instrucțiuni?

După ce-i aruncă o privire rece, Ryan îi întoarse spatele şi plecă.

Karen se bucură să-l vadă plecat. Se străduia din greu să discute cu el în ultima vreme. Devenea din ce în ce mai greu de abordat. Ştia că îl împinsese prea departe, dar nu-i păsa. Toată viața le văzuse pe mama ei şi pe sora ei manipulându-şi soții în felul ăsta.

Imediat ce auzi uşa din față trântindu-se, se îndreptă către telefon şi formă numărul lui de la birou. Când cineva răspunse, Karen zise:

- Cu Lee Brent, vă rog. Până ce Brent răspunse, bătu impacientată darabana cu degetele pe cartea de telefon.

- Lee? Aici este Karen Morgan. Bine, mulțumesc. Se trezi zâmbind. Asta i-ar fi dovedit lui Ryan că nimeni nu-i poate comanda ei. Lee nu numai că lucra în aceeaşi companie, dar chiar în biroul lui Ryan. Voiam să te întreb dacă invitația la cină mai este încă valabilă. îşi modulă vocea blând şi catifelat.

Brent tăcu o fracțiune de secundă.

- Sigur că este. Credeam că nu te interesează. După tonul vocii lui, Karen se întrebă dacă era prudent din cauza colegilor.

- Este dreptul meu să-mi schimb hotărârea. Ar fi bine în seara asta?

- Astă-seară este perfect! Surpriza lui era evidentă. Nu se aşteptase ca ea să ia în considerație oferta lui.

- Ne întâlnim la Nevilles. După ce închise, Karen aruncă un zâmbet triumfător spre-locul în care stătuse Ryan. Adora riscul de a avea combinații amoroase, mai ales acum, că cea cu Mark Dreyer se răcise. Faptul că se vedea cu doi bărbați în acelaşi timp, amândoi din aceeaşi companie cu Ryan, unul chiar din acelaşi birou, o făcea să se simtă extrem de excitată. Dacă Ryan ar fi descoperit-o, ar fi fost mult mai bine. El n-avea niciodată curajul să o părăsească.

Karen se grăbi să-şi termine curățenia casei.

Când Chelsea răspunse la telefon, fu surprinsă auzind vocea lui Jean-Paul la celălalt capăt al firului.

. - Chelsea, spuse el, cu un accent mai sexi ca niciodată. Mi-e dor de tine!

- Jean-Paul? Unde eşti? Puse pensula deoparte şi-şi şterse degetele pe halatul de lucru.

- La Paris, bineînțeles. E aşa de' bine să-ți aud vocea. Ce mai faci?

- Sunt bine. Dar tu? I se părea ciudat să discute cu el lucruri mărunte, ca şi când nimic nu se întâmplase între ei.

- Mă simt perfect, ca întotdeauna. Aş vrea să te întorci la mine. Vino acasă la Paris.

- Sunt deja acasă. Nu mai vreau să mă mut.

- Chelsea! Mi-ai frânt inima!

- Ce face Mariette?

- Este o târfă! O destrăbălată! M-a părăsit din nou pentru alt bărbat. De data asta este Edouard!

- Edouard al tui Françoise? Credeam că sunt ca şi căsătoriți.

- Devenise prea cheltuitoare. Ştii, obiceiul ei de a se droga. Era prea greu pentru săracul Edouard. Manette a încercat să-l consoleze, dar ştii şi tu cum se întâmplă în asemenea cazuri. Acum sunt împreună la Avignon. Ce prostie! Nici unul dintre ei nu va fi fericit în altă parte decât la Paris! în scrisorile ei, deja îi e dor de casă.

- A plecat cu Edouard şi îți mai scrie încă? Chelsea era convinsă că niciodată nu va înțelege stilul de viață al lui Jean-Paul. Ce mai face Meneir?

- Mă tem că a luat-o razna. Mintea îi-e atât de rătăcită încât nu se mai poate discuta cu el. Ai fost norocoasă că l-ai întâlnit înainte. Acum nu ți-ar mai fi fost de nici un folos.

Cum putea Jean-Paul, se gândea ea, să discute totul în termenii timpului probabil sau cât mai impersonal posibil. - îmi pare rău că aud asta. Am ținut la el.

- Deci, vii înapoi? Inima mea este frântă fără tine. N-ai primit scrisoarea mea?

- Am primit-o. îți mulțumesc pentru dorința ta de a mă reîntoarce, dar rămân aici.

- Nu o fac numai pentru că te doresc. Te iubesc. Dacă te-ai întoarce la mine m-aş căsători cu tine.

Chelsea se trezi zâmbind. Nu te-ai schimbat, nu-i aşa? Cum poți să-mi propui asta după felul în care ne-am despărțit şi când eu ştiu că Mariette îți mai scrie încă? Eu aştept mult mai mult de la o relație.

- Nici un bărbat nu iubeşte în exclusivitate, Chelsea.

- Unii da. Eu vreau unul dintr-ăştia. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi împart iubiții.

- Alergi după iluzii. întoarce-te la mine. O să ne împăcăm perfect. Vocea îi sună iritat, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la vreo împotrivire.

Jean-Paul, nu sunt bogată, spuse ea sincer. Ştiu că într-un fel ai această impresie, dar nu este aşa.

- Toți americanii - Greşit. Nu sunt bogată şi probabil nu voi fi niciodată. Am suficient ca să trăiesc confortabil, dar nu destul pentru a te întreține pe tine şi pe toți prietenii tăi,Ea ezită. Ultima dată când ne-am văzut, m-ai lovit. Chiar dacă te-am iubit, nu m-aş mai întoarce la tine. Poate că sunt un elev mai greoi când este vorba despre o relație, dar nu chiar atât de greoi.

- Dar Chelsea - Nu, Jean-Paul. Nu mă mai întorc. Transmite considerația mea lui Meneir şi celorlalți. El închise brusc şi după aceea a pus şi ea receptorul în furcă. Era bucuroasă că el nu va şti niciodată cât de tentată a fost să se întoarcă.

La prânz, se întâlni cu Ryan într-una din cafenelele pe care le frecventau.

- Iartă-mă că am întârziat, spuse ea. S-ar părea că zilele acestea am întârziat tot timpul.

- Nu-i nimic. Şi eu am ajuns târziu. Comandară, şi el se aplecă să-i atingă fața acolo unde un strop de vopsea roşie scăpase la spălat. Observ că lucrezi mult la pânzele tale. îi arată mica pată de pe degetul lui.

Chelsea îşi şterse urma de pe față cu un şervețel.

- Scuză-mă, am fost atât de grăbită încât nici n-am mai avut timp să mă uit în oglindă.

- Cum merge expoziția?

- Este minunată! îți aminteşti aglomerația care era la deschidere? Custodele mi-a spus că este pe zi ce

trece mai mare aglomerație! Cred că în sfârşit am fost descoperită. Trei tablouri s-au vândut şi alte două galerii m-au contactat pentru expoziții.

- Ei, este măreț!

- M-a sunat şi Jean- Paul, adăugă ea. Cred că ar trebui să ştii.

- Pleci la Paris? Ochii lui erau îngrijorați, parcă temându-se de răspunsul ei.

- Nu, i-am spus că nu mă mai întorc la el. Ea zâmbi şi Ryan se relaxa. în timp ce vorbeam cu el, am descoperit ceva despre mine însămi care nu prea-mi place, întotdeauna am fost pe locul al doilea.

- Nu înțeleg.

- La Jason Randall erau soția şi familia lui. Lorne se căsătorise cu slujba. Jean-Paul mai avea încă relații de pat cu fosta lui soție. întotdeauna aleg bărbații care mă pun pe planul al doilea. De ce crezi că fac asta?

- Pe mine m-ai părăsit. O privea de foarte departe.

- Eşti căsătorit. Relația noastră nu este diferită de altele. îi făcea râu să admită asta.

O vreme, Ryan rămase tăcut. Nu-şi putea imagina la ce se gândea. Chelnerul veni să le ia comanda, după care se îndepărtă. într-un târziu, ea spuse:

- Ryan?

- Nu te pun pe planul al doilea. Acum, nu suntem de prea mult timp împreună, zise el calm.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

- În ultimul nostru an de colegiu. Nu mi-ai spus niciodată de ce ai plecat în Germania fără să-ți iei rămas bun de la mine. Chelsea nu se aşteptase ca el s-o mai întrebe vreodată despre asta şi se pomeni nepregătită.

- Eu m-am dus să-mi văd părinții.

- Când absolvirea era atât de aproape? Ai renunțat să termini colegiul doar ca să-ți vezi părinții?

Ea privi în altă parte.

- Nu pot să-mi amintesc. E prea mult de-atunci. îi evită privirea.

Cu voce scăzută, Ryan spuse:

- Ştiu de ce ai plecat, Chelsea. îşi întoarse brusc capul spre el.

- De ce?

- Karen mi-a spus. în urmă cu mulți ani. Chelsea se simțea de parcă fusese lovită.

- Ți-a spus? Şi nici unul din voi nu m-a informat?

- N-am putut. Tu aveai viața ta, şi eu pe a mea. La vremea aceea, nu puteam să fac nimic. încercam însă să-mi păstrez căsnicia şi am fost rănit că ai avortat copilul meu. Karen nu a vrut să afli că nu ți-a păstrat secretul, de aceea nu ți-a spus nimic.

Chelnerul se reîntoarse aducându-le sandvişurile. Chelsea aşteptă ca să plece el înainte de a continua:

- Nu pot să cred că ştiai! Că ți-a spus Karen. De ce a făcut asta?

. - Ne-am certat. întotdeauna Karen s-a folosit de orice armă pe care o avea la îndemână. Asta era una deosebit de eficientă. De atunci, a folosit-o de multe ori. Este una din armele ei preferate.

- E îngrozitor! Chelsea se simțea rău. Karen nu numai că i-a spus lui Ryan, dar a şi folosit asta împotriva lui? Am avut încredere în ea.

- Odinioară şi eu am avut. Poate s-a schimbat sau poate nu am cunoscut-o noi niciodată aşa cum este în realitate. în orice caz, am dorit ca tu să ştii. - De ce? şopti ea.

- Aşa pot să-ți spun că nu mai sunt demult supărat pe tine. Acum am înțeles de ce ai făcut-o. Tu ai fost întotdeauna excesiv de independentă, şi tot aşa de impulsivă. Niciodată nu ai fi venit la mine să-mi ceri să ne căsătorim, şi era greu pentru o femeie să aibă un copil fără să fie căsătorită şi să-l crească singură. Se întinse peste masă şi-i luă mâna. Dar mai mult decât orice, ți-am spus toate astea ca să nu crezi că te pun pe locul al doilea.

- Erai logodit cu Karen când m-am întors.

- N-am ştiut ce s-a întâmplat, şi nu aveam de unde să ştiu că te vei întoarce vreodată. Când nu i-ai mai spus lui Karen ce planuri aveai, la ce mă puteam gândi? Amândoi am crezut că ai să rămâi definitiv în Germania.

Chelsea scutură din cap.

- Nu. Karen ştia că mă dusesem acolo pentru o vizită,e-am scris aproape în fiecare zi. Ea ştia Ochii ei se dilatară, în timp ce realiză adevărul.

- l-ai scris? Karen ştia? Dar mi-a spus că tu hotărâseşi să locuieşti acolo pentru a fi cu părinții tăi. Acesta era motivul pentru care nu te mai întorceai. Ea zicea că ai scris la colegiu şi te-au dat afară!'

- M-au dat afară pentru absențe. Nu am scris niciodată la colegiu. Ți-a spus ea asta? A făcut-o deliberat? Chelsea împinse farfuria deoparte. Mâncarea nu mai putea trece de nodul care i se pusese în gât. A fost cea mai bună prietenă a mea! Lacrimile o podidiseră şi se forța din răsputeri să şi le rețină.

- Să ieşim de aici. Ryan puse banii pe masă şi plecară lăsându-şi farfuriile cu mâncare neatinse.

Se îndreptară spre maşină şi el conduse până la un parc din apropiere. Pe terenul de joacă nu era nici un copil, iar vântul rece scutura crengile copacilor pe deasupra lor. în timp ce stăteau la adăpostul automobilului, Ryan îi luă mâna.

- Cred că amândoi am învățat astăzi câte ceva. Ştiam despre Karen că este vicleană, dar asta m-a surprins şi pe mine.

- Nu atât de mult ca pe mine. Se ținea de el ca şi cum ar fi fost o ancoră. Cum a putut să-mi facă una ca asta? Nu ar fi trebuit să fac ceea ce am făcut, nu

ar fi trebuit să reacționez atât de impulsiv, dar la vremea aceea nu mai întrezăream nici o soluție. Arfi fost imposibil pentru mine să fac un copil şi tu să nu realizezi că era al tău. Nu voiam să te oblig să te căsătoreşti cu mine. Zâmbi melancolică. Mă temeam să fac presiuni ca tu să iei o hotărâre, şi să nu fim prinşi în cursa unei relații definitive. Poate, aş face acelaşi lucru şi acum. Nu ştiu.

Ea rămase tăcută mult timp.

- Când le vedeam pe Bethany şi pe Ashley cum creşteau, aş fi dat orice pentru a avea înapoi copilul. Mi-am dorit copii atât de mult. Mă obişnuisem să-ți țin fetele în brațe şi mă întrebam dacă al meu ar fi arătat la fel cu ele.

- Şi eu am gândit acelaşi lucru! îi strânse mâna cu delicatețe.

- Şi Karen s-a folosit de asta ca să te rănească! Doamne, e un monstru.

- Ne-a prostit pe amândoi. A început să se schimbe aproape imediat după ceremonia de nuntă. A fost ca şi cum ai privi un şarpe care îşi leapădă pielea. Am fost hotărât ca mariajul să meargă, dar a fost inuman.

- Nimeni nu te poate învinui că n-ai încercat. Am auzit-o cum îți vorbea. M-a durut.

- Nu are nici un pic de respect pentru mine. Era penibil pentru el să admită asta.

Chelsea îi luă mâna într-ale ei. - Te respect, Ryan. Pot să văd mult mai clar de ce e în stare Karen. Ea putea să observe privind în ochii lui că ceea ce spunea era adevărat. După ani de plafonare, Ryan nu mai avea multă încredere în sine şi stimă pentru propria-i persoană.

- Nu crezi că sunt un prost pentru că mai rămân cu ea? Că, pur şi simplu, sunt prea slab ca să plec? Karen pare că este convinsă de acest lucru.

- Nu. Trebuie să fii un bărbat puternic să poți să ții piept la tot ce îți apare în fiecare zi. Ştiu că stai pentru Ashley şi te admir pentru asta.

Ryan o înlănțui cu brațele şi o trase mai aproape. Nu a sărutat-o, doar a ținut-o de parcă era un colac de salvare. în timp ce îl îmbrățişa, Chelsea dorea să nu se mai dezlipească de el. Cu atât mai mult cu cât totul îi era clar acum. O înțelese bine şi pe Karen. Abilitatea ei de a denatura orice relație se extinsese şi asupra prieteniei cu ea.

într-un târziu, el spuse simplu:

- Te iubesc, Chelsea.

- Ştiu, şopti ea. Şi eu te iubesc. Atâta timp cât Ryan trăia cu Karen, contactul lor fizic nu trebuia să meargă mai departe de îmbrățişări şi un sărut ocazional. Aşa gândiseră amândoi. Dar Chelsea se temea că, în timp, aceasta nu va mai fi suficient pentru nici unul dintre ei.

Capitolul treizeci şi unu

Legătura lui Karen cu Lee Brent părea a fi mai mult decât se aşteptase ea.

- Niciodată nu m-am simțit ca acum, spuse ea în timp ce se lăsa în brațele lui, trăgându-şi cearşaful peste sâni şi cuibărindu-l sub braţe. M-am pomenit aşteptându-ți telefoanele şi gândindu-mă la tine tot timpul.

- Ştiu. Şi mie mi se întâmplă la fel. îi sărută tâmpla, dar nu încercă să o atingă din nou. Ştia că îi displace să fie atinsă o dată ce actul sexual fusese consumat. Karen rămase uimită să afle că şi el avea aceeaşi preferință. Totuşi, nu înțeleg de ce nu-l părăseşti pe Ryan ca să trăieşti cu mine.

Karen oftă şi se uită în depărtare.

- Nu-i chiar atât de simplu. Ce naiba aş putea să-i spun lui tăticu? Nu-mi pasă dacă Ryan îşi pierde slujba, dar ce se va întâmpla cu tine? Cine ştie cum ar reacționa tăticu?e-am auzit spunând de o mie de ori că Data Comp este o afacere de familie.

- Mi-aş putea găsi o altă slujbă. Data Comp nu este singura companie de computere din Dallas.

- Nu, dar este cea mai bună, spuse ea cu o loialitate automată. Şi tăticu l-a crescut pe Ryan pentru a prelua compania când se va pensiona el.

- Şi eu aş putea să-i iau locul. Lee îşi propti capul pe brațul îndoit şi privi lung în tavan. Aş putea să o fac. Ştiu că aş putea.

- Sigur că ai putea. Dacă Ryan poate, oricine poate. Lee se uită la ea.

- Nu-ți pasă de el deloc, nu-i aşa? Era mai mult o constatare decât o întrebare.

- Nu îmi mai pasă. Presupun că la început mi-a păsat. Făcu o pauză, gândindu-se. Este comic, dar într-adevăr nu-mi pot aminti.

- Nu este un tip rău. Este uşor să lucrezi cu el, nu se supără să tragă el din greu.

- Desigur, nu se supără. Dar aceasta îl face să stea, mai mult timp, departe de casă.

Lee râse. - Nu m-am gândit la asta. Dacă eram soțul tău, mi-aş fi dorit să petrec fiecare minut cu tine.

- Nu ştiu ce-ar zice Ashley dacă aş divorța de Ryan. îl iubeşte. Karen spuse aceste ultime cuvinte cu o urmă de sarcasm. O durea încă faptul că fiica ei vorbise cu Ryan şi cu Chelsea despre acele anticoncepționale, şi nu cu ea.

- Câți ani are? Zece ani?

- Treisprezece. încă de la începutul acestei legături, Karen ştersese câțiva ani din viața ei şi prin urmare, şi din cea a lui Ashley. Se holbă la el. Nu părea prea sigură de vârsta lui. Cu siguranță, el era mai tânăr decât ea, dar nu chiar atât de tânăr ca Hank Farley sau. ca Mark Dreyer. Faptul că era cu el o făcea să se simtă ca în adolescență.

- Trebuie să fie ciudat să ai o fată adolescentă. Băieții mei au nouă şi şase ani.

- Am început devreme, minți ea calmă. Ți-e dor de băieți?

- Sigur că da. Mai ales în perioada Crăciunului. Imediat ce divorțul s-a terminat, mama lor i-a dus în Galveston. Este mai aproape de Dallas decât îți poți imagina.

- A făcut-o tocmai pentru ca tu să nu te duci acolo. Karen îşi amintea vag întâlnirea cu fosta lui soție, la o petrecere, imediat după angajarea lui Lee la companie. Curând după asta, familia Brent se dezmembrase.

- Cel puțin, pot să-i văd în fiecare al patrulea weekend din lună.

Ea nu dorea să vorbească despre copii. O rodea în stomac şi se uită la el cu un zâmbet.

- Ce-ar fi dacă l-aş părăsi pe Ryan? Ce-am face? întrebarea pornise ca o fantezie, dar în ultima vreme Karen se gândea serios la soluția asta. - Ți-am dat numele avocatului meu şi poți să-l angajezi pentru divorț, spuse el ca şi cum ar fi istorisit o poveste unui copil. Apoi, ne-am putea căsători şi te-ai muta la mine sau eu m-aş muta la tine.

- Casa mea ar fi cel mai bun loc pentru noi. Ashley este obişnuită să locuiască acolo.

Lee ezită. Văzuse casa dinstradă.

- Este îngrozitor de mare. îmi închipui că plătiți o chirie destul de piperată!

Ea ridică din umeri.

- Nu-i chiar atât de rău. Nu avem probleme cu cheltuielile curente. Ea nu considera că se puteau descurca atât de uşor deoarece Ryan lucra multe ore suplimentare şi avea un salariu mult mai mare ca al lui Lee. Acestea erau detalii pe care prefera să le lase în seama bărbaților din viața ei. Dacă s-ar fi măritat cu Lee, ar fi aşteptat ca el să aibă grijă de ea aşa cum o făcea Ryan, aşa cum o făcuse tatăl ei înainte.

- Poate ar fi mai bine să ne întâlnim într-un loc numai al nostru.

Karen scutură din cap.

- Urăsc mutările. Agitația şi împachetatul cutiilor mă deprimă. Nu. Vreau să stăm exact unde sunt.

Lee zâmbi.

- Mi se pare că deja ai hotărât.

- Sigur. îşi lăsă capul pe spate astfel încât uşoarele ei riduri de pe gât să nu se mai vadă. Dar nu ştiu cum să ajungem la asta.

- Prima mutare ar fi să-i spui lui Ryan că doreşti să divorțezi. Lee se gândi câteva clipe. Asta ar putea să ducă la concedierea mea dacă ar auzi că sunt implicat, în fond, este şeful meu.

- Am să-i spun lui tati că nu vreau ca tu să părăseşti compania. Poate găseşte o modalitate să te mute în alt sector. - Poate, spuse Lee neîncrezător.

- Aş putea să-i spun lui Ryan în seara asta. îşi înclină capul în partea cealaltă, ca şi cum ar fi meditat. Cu adevărat aş putea, e-aş spune că trebuie să se mute şi apoi, săptămâna următoare, aş înainta divorțul.

1 - Sau mâine, îi sugeră Lee.

- Poate. Karen încerca să-şi amintească ce mai-cuprindea agenda ei pentru tot restul săptămânii.,Era întotdeauna atât de ocupată cu cluburile şi asociațiile încât nu s-ar fi putut plictisi. Aş putea s-o fac. Adică, să-i spun.

Lee o sărută, în timp ce ea îşi făcea calcule. Nu găsea nici un motiv pentru care să rămână cu Ryan când îl putea avea pe Lee. Ar fi mult mai convenabil dacă el ar locui cu ea. N-ar mai trebui să se îmbrace, să iasă şi să conducă înapoi acasă după ce au făcut dragoste. .

O oră mai târziu intră în casă. Era linişte şi, o clipă, se gândi că Ryan dormea deja. Luminițele din pomul de Crăciun erau stinse. Asta însemna, de obicei, că el se retrăsese în dormitor. Când trecu prin fața livingului, văzu veioza aprinsă. El puse jos cartea pe care o citea şi o privi în linişte. Karen luă imediat poziția defensivă, încercă să-şi reamintească dacă rochia ei arăta mototolită pentru că zăcuse toată seara aruncată pe podeaua camerei lui Lee sau dacă machiajul îi era stricat.

- Credeam că ai adormit până acum.

- Ai întârziat. Ca de obicei, spuse el într-un târziu. Trebuie să stăm de vorbă.

- Da, îi ripostă ea pe tonul cu care obişnuia să-i vorbească în ultima vreme. S-o facem.

- Nu sunt fericit. Mă îndoiesc că tu eşti.

- Asta este o constatare moderată. Intră în cameră şi-şi aruncă poşeta pe canapea înainte de a se aşeza pe brațul acesteia. - Mă gândesc că ar trebui să divorțăm. Karen se holbă la el.

- Tu vrei să divorțezi? De ce naiba ai putea să te plângi? îți pregătesc mesele şi îți curăț casa. Ți-am crescut copiii. Şi acum, vrei să divorțezi? Se gândi câteva clipe. O luase prin surprindere. Aşa deci. Tocmai voiam să-ți spun acelaşi lucru.

Ryan o privi liniştit.

- N-am crezut niciodată că vom ajunge aici. Dar tu?

- Am ştiut de la început că s-ar putea ivi această posibilitate. Şi în afară de asta, uită-te la statisticile privind divorțul.

- La început, am încercat pe mai multe căi. Am sperat să depăşesc lucrurile mărunte, să am o căsătorie ideală şi o familie perfectă.

- La rândul meu, şi eu am încercat, spuse ea defensiv.

- Nu vom ajunge nicăieri dacă vom începe să ne blamăm reciproc. Cred că cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut este să ne separăm, să divorțăm şi să încercăm să rămânem pe cât posibil prieteni - pentru Ashley.

Ea îl privi curioasă.

- Sunt uimită sincer că o părăseşti. Pentru o clipă, Ryan rămase tăcut.

- Am dus-o pe Ashley la cinema pentru a se putea întâlni cu surorile Robbins. Ți-am văzut maşina parcată la Redbud.

Karen păli.

- Am fost acolo ca să vorbesc cu cineva pentru Spectacolul de călărie care va avea loc în primăvară, în scopuri caritabile. Se forță să nu se bâlbâie.

- Maşina ta era încă acolo când anYvenit s-o iau pe Ashfey. Ea n-a văzut-o, adăugă el. Cine locuieşte acolo, Karen? Ea îşi ridică brusc capul.

- Lee Brent.

- La asta m-am gândit şi eu. Se simțea obosit până în măduva oaselor. Se aşteptase ca ea să nege.

- Mă văd cu el de câteva săptămâni.

Se holbă la ea şi se întrebă de ce nu era rănit de ceea ce îi spusese.

- Ştiam că ai pe cineva. N-am bănuit că era Lee. Karen îl privi fix, nervoasă că el nu era mai supărat.

- Ei bine, m-am văzut şi cu alți bărbați. Cu Mark Dreyer m-am întâlnit luni de zile.

El simțea o dorință absurdă de a râde.

- Mark Dreyer? Poate glumeşti. Câți ani are? Douăzeci şi patru?

- Douăzeci şi cinci, îi ripostă ea.

- N-are importanță. Ryan se ridică şi pormi către uşă.

- Vino înapoi! Nu-ți pasă deloc că m-am întâlnit cu colegii tăi de serviciu? Stătea în picioare, furioasă pe el că încercase să plece din cameră. Nu te. afectează deloc.

Ryan se întoarse, apucă mâna lui Karen şi o îmbrânci de perete. Ea suspină şi ochii ei măriți îl priveau cu teamă. Pe un ton cât se poate de controlat, cu nasul la câțiva centimetri de al ei, îi spuse:

- Dacă mi-ar fi păsat de vreun bărbat, te-aşi fi părăsit acum mulți ani. Am încercat să rezist. Ți-am fost chiar fidel. Să fiu al naibii dacă ştiu de ce! O eliberă şi ea se trase deoparte.

îi aruncă o privire compătimitoare şi apoi se îndreptă spre camera lui din capătul holului, îşi luă valizele din debara şi începu să împacheteze.

- Pleci chiar în noaptea asta? îl întrebă ea din uşă. Părea jignită şi neajutorată, ca şi cum situația îi scăpase din mână şi nu ştia în ce mod să o controleze. -Da.

- Ce-am să-i spun lui Ashley?

- Spune-i că te-ai încurcat cu Lee Brent şi cu Mark Dreyer şi că eu sunt prea obosit ca să pretind că nu ştiu nimic despre asta. în mintea lui, împachetase de atâtea ori încât nu avea nici o problemă în alegerea lucrurilor. Pentru restul, am să mă întorc mâine, după ce mă consult cu avocatul.

- Divorțezi? exclamă ea.

- Desigur. Sunt cel care pleacă. îi adresă un zâmbet nemulțumit. Ce s-a întâmplat, Karen? N-am urmat tiparul stabilit de tine? La ce te aşteptai? Să fiu zdrobit şi să te implor să nu mă părăseşti? Să-ți fac tot felul de promisiuni pentru a te convinge să rămâi? Fața ei confirma asta. Nici gând. M-ai împins prea departe, prea mult timp.

- Ai să vezi că tăticu te va concedia! îi aruncă ea la fel de şocată de ce spusese.

- Sunt convins de asta.

- Ai să vezi că nimeni altcineva nu te va mai angaja!

- Din fericire, nu poți să faci asta. Şi nu mai țipa dacă nu vrei să-i explici totul lui Ashley în această noapte. Apăsă valizele să se închidă şi apoi le luă. Se simțea totuşi cu sufletul zdrobit.

- Unde te duci? N-ai să pleci de aici până nu ştiu de unde să te iau.

El zâmbi fără veselie.

- Mă duc la o întâlnire - una din cele la care te duci tu întotdeauna. Un comitet pentru binefaceri, un grup de stimulare a interesului oraşului pentru fluturi, un club care încurajează aranjamentele florale. Poți să completezi spațiile.

Ea se holbă la el.

-Ți-ai pierdut mințile? Nimeni nu se întâlneşte la ora asta din noapte.

- Ştiu. Ani de zile am fost conştient de asta. Nu sunt chiar atât de tâmpit pe cât preferi tu să crezi. Cât despre unde mă duc eu cu adevărat, nu te priveşte. Tot ce trebuie să ştii este că plec de aici şi te părăsesc. Coborî scările, cu ea pe urmele lui.

- Nu poți să faci astal Nu poți să mă laşi aşa în mijlocul nopții!

- Nu uita să onorezi notele de plată la sfârşitul lunii. Chiria casei se achită la cincisprezece ale lunii.

Karen încercă să blocheze uşa din față pentru ca el să nu poată pleca.

- Ryan! Hai să discutăm din nou!

El se opri ca să o privească în ochi.

- Nu. Ai mers prea departe de data asta. Până să-mi fi spus despre Lee şi Mark, puteam să pretind că totul era numai imaginația mea. Acum ştiu. Cum aş putea să mai stau sub acelaşi acoperiş cu tine, ştiind că te-ai culcat cu bărbații cu care lucrez în fiecare zi? Am sperat să rănân până ce Ashley termină şcoala, dar asta nu mai e posibil. Dă-te la o parte din calea mea.

- Nu! Nu te las să pleci în felul ăsta.

- Nu toate pot să meargă după cum vrei tu, Karen. Poate, asta a fost-greşeala pe care am făcut-o. Am fost tot timpul gata să mențin liniştea cu orice preț - dar s-a întâmplat că prețul a fost mult mai mare decât mă aşteptam eu. Puse jos o valiză, ca să o împingă pe Karen din drum.

Karen stătea în fața uşii holbându-se la el cum se duce la maşină şi îşi pune valizele în portbagaj. în timp ce deschidea uşa automobilului, Ryan se întoarse ca să o privească pe ea şi casa.

- Sunt sigur că Lee va obține o promovare. N-aş vrea să fiu în locul lui pentru nimic în lume! Zâmbi amar în timp ce demară.

în următoarea oră, conduse pur şi simplu prin împrejurimi. în ciuda a ce-i spusese lui Karen, nu avea nici o idee unde să se ducă. Nu era ispitit să meargă la un motel. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să fie singur.

Când îşi dădu seama că se plimbă pe strada Chelsei, parcă maşina lângă a ei şi urcă scările. Ea îi deschise uşa şi îl primi înăuntru.

Era deja în pat şi, înainte de a-i răspunde, se acoperise cu un halat vişiniu. Un umăr i se dezgolise şi el se trezi întrebându-se dacă mai avea ceva pe dedesubt. Când închise uşa în urma lui, îi spuse:

- Am părăsit-o pe Karen.

- Nu! Ce s-a întâmplat? îl obligă să se aşeze lângă ea pe canapea. Cât este ceasul?

- E târziu. îmi pare rău că te-am trezit. Nu mi-am închipuit că o să se întâmple în felul ăsta. Ezită. Gândurile lui păreau că zboară în toate direcțiile. A venit acasă aproape acum o oră. Cred că era miezul nopții,e-am spus că vreau să divorțez. Mi-a replicat că are două combinații. Cu doi colegi de-ai mei.

- Bărbați care lucrează cu tine în fiecare zi? Chelsea păru mult mai şocată decât fusese el.

- Unul dintre ei, chiar din departamentul meu. Se numeşte Lee Brent.

Chelsea scutură din cap, spunându-i că nu a auzise niciodată de el.

- Karen nu mi s-a confesat. Nu credeam că aşa stau lucrurile. Nu cu doi bărbați. Asta nu e Karen.

- Tu-mi spui mie. Sunt căsătorit cu ea de şaisprezece ani şi de fiecare dată când am făcut dragoste a fost de parcă aş fi obligat-o la un act contra naturii. îi evită privirea. Acum aflu că se culcă nu cu unul, ci cu doi bărbați. Pot să-ți spun că e suficient cât să distrugi personalitatea oricărui bărbat. Spera că vorbele lui să fie degajate, dar în spatele lor se ascundea prea multă durere.

Chelsea se trase mai aproape şi îl îmbrățişa. ■ Nu e vina ta. Nu te învinovăți singur, îi întâlni ochii.

- Pe cine altcineva să dau vina? Dacă aş fi fost în stare să o mulțumesc, poate că altfel ar fi fost căsătoria noastră. Dar la naiba, am încercat tot ce ştiam!

- O cunosc pe Karen destul de bine ca să înțeleg că nu sexul a fost motivul pentru care a avut o combinație Trebuie să fie altceva. Nu mă întreba ce ar putea fi, dar sunt sigură că nu greşesc.

- Poate. Dorea să creadă asta. Timp de şaisprezece ani suferise de teama că pur şi simplu nu era bun la pat. în noaptea aceasta, avea o disperată nevoie să creadă că nu ăsta era motivul pentru care Karen se culcase cu alți bărbați. Mă întreb ce o să discutăm mâine, când vom bea cafeaua la serviciu, spuse el strâmbându-se.

- Nu-ți face sânge rău. Vrei să mă duc să discut cu

ea?

Scutură din cap dezaprobator.

-e-am spus că vreau să divorțez şi am s-o fac. Mâine mă duc să văd un avocat. Am încercat să stau pentru Ashley, dar nu mi-am putut închipui că mă foloseşte ca baby sitter în timp ce ea îşi vede de treburi. O suspectez demult că se întâlneşte cu cineva, dar acum am nume. Asta face ca totul să fie diferit.

- Da. S-ar putea.

- Poate nu trebuia să vin aici, dar nu am ştiut unde altundeva să mă duc. Se uită la ea. Vrei să plec?

- Aş fi fost supărată pe tine dacă te-ai fi dus în altă parte. îşi trecu degetele prin păr pentru a-l îndepărta de

pe față şi el se desfăşură de pe umeri până la talie. Vrei o cafea? Sau poate nişte vin?

- Vin. Nervii mei sunt întinşi la limită.

Se duse până în bucătărie şi umplu două pahare cu vin roşu. Când se întoarse, îi întinse unul lui Ryan.

- Unde te-ai gândit să stai?

- Nu ştiu.

Ea făcu o pauză.

- Ai putea să stai aici.

Se uită lung în ochii ei înainte de a-i vorbi.

- Nu ştiu dacă este cea mai bună soluție.

- Probabil că nu este deloc o soluție bună, dar vrei să rămâi?

Ryan privi la tot ce-l înconjura şi-i era atât de familiar.

- N-ai decât un pat. îmi oferi canapeaua? Chelsea îşi acoperi umărul care i se dezgolise.

- îți ofer orice doreşti. Mai mult sau mai puțin. Scutură din cap.

- Nu vreau să te bag şi pe tine în asta. Cu siguranță, Karen mă va găsi oriunde aş fi, şi nu vreau să fie târât şi numele tău prin procese.

- Divorțezi de ea. Ce importanță mai are dacă ea ştie că stai aici?

- Şi Ashley?

Chelsea îşi ținu respirația.

- Ah! Adevărat. Nu m-am gândit la asta. Bine, deci o să găsim un apartament. Mâine, am să te ajut să cauți, dacă vreți.

- Mi-ar plăcea. Gustă vinul. Era rece şi dulceag. îşi lăsă capul pe spătarul canapelei şi închise ochii. Noaptea asta a fost un coşmar. Parcă nu mai simțeam nimic, dar absolut nimic. A fost de parcă aş fi privit cum totul i se întâmplă altcuiva pe care nu-l cunosc.

- Cum a reacționat Karen? - La început, a fost rece şi sarcastică. Apoi, când i-am spus că vreau să divorțez, a devenit furioasă. Mi-a aruncat că şi ea se gândise să-mi spună acelaşi lucru şi a început să povestească despre Lee Brent şi Mark Dreyer. M-a făcut, el ezită, lipsit de coloană vertebrală şi impotent.

- Ți-a spus ea asta? suspină Chelsea. -

- Ea se pregătea să născocească ceva când am simțit că s-a frânt ceva în mine. Ani de zile m-a măcinat cum macină apa stânca. Asta a fost ultima picătură. N-am rănit-o. N-am făcut-o în felul în care eram împins de comportarea ei, dar nu puteam să dau totul la spate.

- Sigur. Este mai mult decât poate oricine suporta.

- Am lipit-o de perete şi i-am spus că a mers prea departe. Când i-am dat drumul, părea că este din nou Karen cea de odinioară. Se uita speriată şi arăta ca o fetiță - ştii tu cum. Chelsea dădu din cap aprobativ.

- Am mers în camera mea să împachetez şi ea m-a urmat. Mai țipa încă la mine, dar răceala îi dispăruse. Nu cred că şi-a închipuit că o voi părăsi. Habar n-avea cât de aproape am fost de atâtea ori. După ce am părăsit-o, m-am învârtit mult prin împrejurimi. Cel puțin, aşa mi s-a părut. Apoi am venit aici.

- Sună de parcă ar mai putea să te convingă să te întorci înapoi, spuse Chelsea sperând să se convingă de invers atât pe ea cât şi pe Ryan.

Ryan scutură din cap.

- Nu se mai poate. Nu mă mai întorc. S-au întâmplat prea multe. îşi termină vinul şi, în sfârşit, se simți amorțit şi relaxat. Se îndoia că ar putea să doarmă, dar era capabil să înlăture durerea care amenințase să-l copleşească. Chelsea îşi puse paharul de vin pe jumătate plin, pe măsuța de catea.

-Am să o sun pe Ashley mâine dimineață. N-am să-i spun unde ți-ai petrecut noaptea, dar ea trebuie să ştie că eşti sănătos.

- Sunt îngrijorat din cauza ei. De-abia începuse să-şi ordoneze viața. Ce se va întâmpla cu ea acum?

- Vom încerca să tăcem de față în momentul în care îi vom afla reacția. Poate va deveni mai responsabilă. Este greu de spus.

Ryan se aplecă şi-şi acoperi fața cu mâinile.

- Aşa trebuia oare să procedez?

- în sensul că ai părăsit-o? întrebă ea.

- Nu, aşa în general. Era atât de obosit încât cu greu putea vorbi. Mă tem că nu am luat o hotărâre bună niciodată în viața mea.

Ea îi atinse uşor brațul.

- Lucrurile vorf i mai clare mâine dimineață. Ai trecut prin multe în noaptea asta. în clipa în care ea încercă să se ridice, Ryan îi căută mâna.

- Chelsea, aş vrea să ştiu. Mă vezi şi tu ca fiind lipsit de coloană vertebrală?

Scutură din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

- Când mă uit la tine, îl văd pe bărbatul pe careel-am admirat cel mai mult pe lume. Nu pot să fiu de acord cu ceea ce ai spus. Te găsesc prietenos şi cald, sexi şi inteligent. Nu, nu te văd în felul în care o face Karen.

Pe neaşteptate, Ryan simți o mare uşurare. Deşi Chelsea ar fi putut să-l mintă încercând să-i salveze mândria rănită, şi-ar fi dat seama imediat dacă nu i-ar fi spus adevărul.

- Mulțumesc. Şi pentru locul de dormit, îți mulțumesc. Ea încuviință din cap.

- Mă duc să-ți aduc lenjerie. îşi lăsă capul pe spătarul canapelei şi o privi cum scoate cearşafuri şi două cuverturi dintr-un şifonier vechi de lângă patul ei. Chelsea se purta la fel de natural de parcă ar fi fost îmbrăcată până-n gât. Ryan simțea în el o agitație care îi era foarte familiară când o privea pe Chelsea.

împreună, au aranjat aşternuturile pe canapeaua pe care urma să doarmă el. Chelsea ezită când trebui să-i spună noapte bună, iar el stinse lumina lăsând apartamentul aproape în întuneric. Ryan se întinse şi îi atinse fața cu mâna. Ea îşi lăsă obrazul în palma lui mângâietoare.

- Pe mâine, şopti ea. Totul va fi mai bine.

- în regulă. Pe mâine O urmări până la pat. Ea se opri şi privi înapoi, apoi stinse şi ultima lumină.

Era atât de conştient de prezența ei, chiar şi în întuneric. Nu se aşteptase ca trupul lui să fie atât de însetat de al ei. Nu în noaptea asta când viața lui fusese dată peste cap. Auzi foşnetul cearşafului când ea se întinse şi mişcarea păturii ceea ce însemna că se culcase.

încet, îşi scoase puloverul şi blugii, aruncându-le pe cel mai apropiat scaun, apoi se întinse. Canapeaua nu era destul de mare pentru a se potrivi cu înălțimea lui, şi ştia că va fi o noapte lungă.

Când ochii i se obişnuiseră cu întunericul, se întoarse către patul Chelsei privindu-i trupul acoperit cu pătură. Da, într-adevăr, urma o noapte lungă. Două lucruri îl țineau pe canapea: teama că Chelsea va regreta dimineață această intimitate, dacă se ducea la ea, iar în ceea ce-l privea, gândul care îl frământa că soția lui s-ar putea să fi avut dreptate în legătură cu capacitatea lui de a face dragoste. Ce-ar fi dacă s-ar culca cu Chelsea aşa cum dorea atât de mult, doar ca

să descopere că nu o , putea satisface mai mult decât reuşise pe Karen? Nu putea încerca în această noapte. Se prefăcu că doarme.

Capitolul treizeci şi doi A doua zi, când Ryan se duse la serviciu, i se păru că toată lumea se uita pe furiş la el. Cât de mulți, se întreba el, ştiau despre combinațiile lui Karen? La DataComp, bârfa se răspândea ca focul. Ştia cineva mai demult. Ani de zile or fi discutat despre el în spatele lui? Nu era sigur cât de departe mersese indiscreția ei, şi spera să nu afle niciodată.

Se îndreptă spre biroul lui, aşa cum proceda de obicei. Secretara îi aduse o ceaşcă de cafea, cum o făcea de şaisprezece ani. Astăzi îl privea cu interes şi părea că vrea să-i spună ceva.

- Mulțumesc, doamnă Dobbs, spuse elconcediind-o. Ea se reîntoarse la biroul ei.

Locul lui Ryan era separat de restul biroului printr-un geam. De obicei, îi plăcea acest aranjament pentru că simțea cum o barieră se punea între el şi subordonații lui. Astăzi însă, i se părea că este într-un acvariu. O mişcare îi atrase privirea şi observă că la biroul lui, Lee Brent muta nişte hârtii, privindu-l îngrijorat.

Ryan îi întoarse spatele şi apăsă butonul interfonului.

- Doamnă Dobbs, sună-l pe domnul Baker şi spune-i, te rog, că am să vin sus să discut ceva cu el.

îi lăsă destul timp pentru a-l anunța, apoi străbătu sprinten biroul îndreptându-se către lift. în spatele lui auzi şoapte şi un obişnuit foşnet de hârtii. Le ignoră pe amândouă.

O dată intrat în lift, Ryan se sprijini moale de peretele capitonat. Era mult mai dificil decât se aşteptase.

Uşile culisară silențios în fața biroului lui Fulton Baker, discret decorat cu un brăduț pentru Crăciun cu ornamente scumpe. Secretara lui Fulton îi adresă un zâmbet şi îi făcu semn că poate intra în birou. Ryan îşi închipuia că ea nu auzise încă veştile.

Când îl văzu, Fulton surâse şi spuse:

- Cafea?

- Nu, mulțumesc.

- Deci ce te aduce? Fulton era perfect"relaxat şi avea un zâmbet prietenos. Nu-mi amintesc să fi avut în program o întâlnire cu tine, în această dimineață. Este vreo problemă cu programul Xavier?

- Nu, va ieşi la timp. Ryan îşi măsură socrul. îmi dau demisia. Plec de la DataComp.

Fulton se holbă la el.

- Ce spui? N-am auzit bine.

- Ai vorbit cu Karen astăzi?

- Nu. Am venit devreme. S-a întâmplat ceva rău? Fruntea lui se încreți dintr-o dată.

- Ne-am despărțit. Am să înaintez divorțul. Am crezut că ți-ar mai uşura supărarea dacă mi-aş da demisia.

- Divorț! Fulton părea buimăcit. Tu şi Karen? Pentru ce motiv? Nu era dintre cei cărora poți să le arunci câteva cuvinte.

- Prefer să nu spun.

Pentru un timp îndelungat, Fulton doar se uită la el.

- Desigur, nu e treaba mea, dar nu sunt numai şeful tău, ştii. Cea despre care discutăm este fiica mea.

-De aceea nu vreau să-ți spun motivul pentru care am părăsit-o.

- Ai să rămâi în Dallas?

- Da. îmi dai o recomandare? - Fără discuție. Niciodată nu m-am putut plânge de munca ta.

- îți rămân recunoscător. Şi, Fulton, îmi pare rău că s-a terminat aşa. Am încercat să fac tot posibilul pentru a rămâne împreună, dar fără succes

- Ce a spus Ashley?

- încă n-am vorbit cu ea. Am plecat după ce se dusese la culcare. Sincer, sunt îngrijorat din cauza ei Ne-a creat unele probleme.

- Ştiu. Vocea lui Fulton sună de parcă gândul îi era la divorț şi nu la nepoata lui. Un divorț! Bine, cu siguranță, m-ai prins pe picior greşit!

- Ştiu. îmi cer scuze pentru asta. Vreau să-ți recomand pe cineva pentru postul meu.

Avură o scurtă discuție, după care Ryan părăsi biroul lui Fulton şi se întoarse la el, pe scări. Având in vedere că divorța de fiica lui Fulton, cei doi bărbați fuseseră de acord că el ar fi trebuit să-şi ia concediui anual imediat. Ryan era uşurat că nu trebuie să şi petreacă următoarele două săptămâni nas în nas cu Lee Brent şi Mark Dreyer. în aceste circumstanțe, era mult mai civilizat decât ar fi sperat

Intră în birou şi începu să-şi golească sertarele Realiză că cineva stă la uşă, iar când se uită îl văzu pe Lee.

- Cred că ar trebui să vorbim, spuse Lee

- Nu cred că aş avea vreun motiv s o lac. Ryan se reîntoarse pentru a-şi scoate lucrurile personale din sertare.

Lee intră şi închise uşa

- Vreau să te întreb dacă trebuie să-mi dau demisia sau mă concediezi pe loc. Tonul lui era rezervat, şi părea evident că se pregătea pentru orice neplăcere

- Nici una, nici alta. Tocmai i am recomandat lui Fulton să te mute în locul meu Eu plec. - Ce ai făcut? întrebă Lee surprins. Nu sunt concediat?

Ryan nu găsi nici un motiv ca să-i răspundă. Se îndreptă către bibliorafţ şi deschise sertarul care conținea fişele personale şi numerele de telefon.

- De ce ai făcut asta pentru mine? întrebă Lee suspicios. Ce se petrece aici?

- Nu am făcut-o pentru tine. Ci pentru Ashley. Prin asta am vrut să micşorez pe cât posibil impactul negativ pe care divorțul îl va avea asupra vieții ei. Ryan zâmbi, în sfârşit. Aveai nevoie de o avansare. Ştiu. Şi eu am fost ca tine. Zâmbea încă atunci când vărsă conținutul sertarului în cutia cu efectele personale, o luă în brațe şi ieşi din birou pentru ultima dată.

Ryan se simțea ciudat de liber în timp ce conducea spre biroul avocatului pe care îl alesese pentru a se ocupa de divorț. Discuția cu Fulton, care ar fi putut denatura într-o dezastruoasă scenă, trecuse mai liniştit decât şi-ar fi imaginat. în timpul orelor de veghe din noaptea trecută, îşi făcuse mental o listă cu firmele la care ar fi putut apela pentru o slujbă. La treizeci şi opt de ani, nu se mai simțea atât de dornic să o ia de la început, dar era departe de a fi descurajat.

Depunerea divorțului se arăta a fi destul de uşoară. Dar îi venea greu să creadă că un astfel de angajament pe termen lung putea fi rezolvat cu aşa puțin efort. Deoarece nu se aştepta ca acțiunea să fie contestată de Karen, avocatul îl asigură că era doar o problemă de acte, care să decidă cine să ia ce, şi de aşteptare până ce curtea va da verdictul.

în timp ce conducea spre apartamentul Chelsei, Ryan înțelese pe de-a întregul semnificația a ceea ce făcuse. Divorța de Karen şi îşi părăsise slujba! Lumea lui se clătina. Până acum, nu-i fusese atât de clar. în aceste momente, părea că realitatea o luase razna La începutul căsătoriei, nu luase în considerare că s-ar putea ca să nu meargă. Chiar şi în vremurile rele se având . într-un fel, el şi Karen ar putea să treacă drept un fel Acum, ideea că fusese singur, şi nu parte o unui c îl frământa; noi nu mai putea fi folosit în locul lui , Acum.

- Eşti bine? îl întrebă Chelsea când intră că-ci te aşteptam să te întorci decât după terminarea programului.

- Acum este după program. Sunt în vacanță permanent. Mi-am aranjat nişte întrevederi înainnte de slujbă, mâine. p

- Te-a concediat?

- Nu. Am demisionat. Fulton nu a discutat cu caren n aşa că eu i-am adus vestea. în aceste circumstanțe a decis că ar fi mai bine dacă aş pleca acum. laş ruga să-mi dea o recomandare. Sper că-şi va ține Cuvântul, după ce va vorbi cu Karen. Dumnezeu ştie ce motiv o să invoce pentru plecarea mea.

- Nu i-ai spus de ce?

- Cum aş fi putut să-i spun lui Fulton Baker că fiica lui este încurcată cu angajații firmei? N-ar fi înțeles aşa îşi puse pe masă cutia cu obiecte personale. am fost. şi la avocat şi am demarat divorțul.

- Vino şi stai jos. Pari epuizat.

Când Ryan se trânti în cel mai apropiat fotoliu Chelsea se aşeză în spatele lui şi începu să-l maseze p umeri şi pe gât.

- Eşti atât de încordat! Trebuie să fi fost dificil Pentru tine.

- Ştii, este într-adevăr îngrozitor. Uneori, parcă aş alerga automat; apoi ceva mă loveşte şi mă zguduie să realizez că este adevărat. E ca şi cum aş avea în

creier nişte roți zimțate cu dinți lipsă. - Am simțit acelaşi lucru cândl-am părăsit pe Lorne. Cred că fiecare trece prin experiențe ca asta.

- Astăzi am căutat un apartament. N-o să te mai împiedici mult de mine. •

- Nu mă împiedic de tine.

- Trebuie să mă pregătesc pentru audiențe. Şi să sun compania de credit ca să ştie spre ce îmi orientează conturile, să-mi şteargă numele de pe listă. La naiba! Sunt atâtea la care trebuie să mă gândesc!

Chelsea trase un alt scaun şi se aşeză în fața lui, astfel că genunchii li se atingeau.

- Următoarele câteva zile vor fi cele mai rele. Cel puțin, aşa au fost pentru mine.

O privi adânc în ochi.

- Deocamdată, pare că mai rău de atâta nu poate fi. întinse mâna şi-l atinse pe obraz.

- Ştiu, spuse ea blând. Aş vrea să fi putut trece eu prin astea, pentru tine. Am devenit expertă în materie de despărțiri. întotdeauna, despărțirile sunt dificile.

El o înlănțui cu brațele şi se aplecă astfel că frunțile lor se atinseră.

- Ce m-aş fi făcut fără tine, Chelsea? întotdeauna ai fost aproape când am avut nevoie de tine. De fiecare dată.

- întotdeauna voi fi. Gata să plângă, ea se lupta ca să-şl controleze vocea. Mă doare să te văd nefericit. Cu el atât de aproape îi era greu să gândească corect. Simțea parfumul delicat a! aftershave-ului şi mirosul discret al pielii lui.

Ryan îşi întinse mâinile pentru a-i cuprinde fața. Un timp nesfârşit, doar o privi în ochi. Apoi o sărută.

Pentru Chelsea a fost ca şi cum focuri de artificii i-au explodat în vine. Buzele lui le apăsau ferm pe ale ei, dar blând, şi pasiunea ei înfrânată începu să se elibereze. Cu un geamăt uşor, îi reîntoarse sărutul, făcând ca ardoarea lui să se contopească cu a ei.

Ryan încetă să o mai sărute pentru a o strânge în brațe, făcând ca ea să-i simtă respirația fierbinte în păr. Iar ea se ținea de el de parcă lumea se învârtea în jurul lor.

După câteva clipe, Ryan se ridică şi se apropie de ea. în linişte, o conduse către pat. Nici unul dintre ei nu simțea nevoia să vorbească. Chelsea ii scoase cravata înainte de a începe să-i descheie nasturii de la cămaşă. Degetele ei tremurau de parcă ceea ce făcea visase de mult timp. Pieptul lui, cu muşchi tari, era fierbinte şi moale sub mâinile ei. După ce toți nasturii fuseseră descheiați, ea îi sărută pielea de pe piept.

Ryan nu îi puse nici o întrebare şi, pentru acest lucru, ea îi era recunoscătoare. Nu voia să se oprească, poate nici n-ar fi fost în stare în această clipă. îi trase cămaşa din pantaloni şi o făcu să-i alunece de pe umeri. Era bine făcut, cu pieptul lat şi talia subțire.

Cu blândețe, Ryan îi trase puloverul peste cap şi îl aruncă alături. Ochii luiînfometați îi devorau sânii, de-abia ascunşi de dantela fină a bustierei. Chelsea îşi duse mâinile la spate, deschise închizătoarea şi lăsă sutienul de dantelă să cadă pe covor. ;i

- Eşti frumoasă, îi şopti el. îi prinse sânii în mână? frecând cu degetul mare sfârcurile până se ridicară? şi în palmele lui.

Chelsea îşi descheie blugii, scoțându-i înainte de a se elibera de ei. Mâinile nu-erau de folos ca atunci când descheiase nasturi. lui Ryan, acum, în timp ce el îi mai, , îndepărtându-i totodată şi chiloții. erau Goi, se întinseră pe pat şi - Chelsea se simțea de parcă în era cu trupul lipit de al lui Ryan din cap până-n picioare. Ryan se rostogoli pe spate, trăgând-o după el, astfel că acum ea stătea pe pieptul lui. îi scoase clama ce-i prindea părul, pentru ca buclele să cadă ca un văl acoperindu-i fața.

Ryan îi atinse părui aproape cu venerație.

- întotdeauna mi-a plăcut părul tău. Să nu-l tai niciodată.

- Mi-ai spus odată că îți place lung. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

- De aceea l-ai lăsat aşa?

- Este unul din motive.

îşi plimbă degetele prin părul ei şi-i apropie fața de a'lui. Sărutul începu blând, dorindu-şi să regăsească toată fericirea în el. Chelsea fremăta de dorință, lăsându-i limba să-i pătrundă printre buzele deschise.

- îmi place ce gust ai, şopti ea printre sărutări. Şi cum miroşi, dar mai ales cum mă atingi. îşi plimbă mâinile pe trupul lui Ryan, înfometată să-i atingă fiecare părticică.

Se răsuciră din nou şi ea ajunse sub el, sânii ei turtindu-se sub pieptul lui. Ochii lui Ryan erau înflăcărați de dorință şi respirația lui devenise tot atât de întretăiată ca şi a ei. Putea să o simtă tremurând uşor pe muşchii lui, când o întoarse din nou ca să-i vorbească. Chelsea îi zâmbi şi mâinile ei coborâră mai jos pe talia lui, spre adâncitura dintre coapse, apoi se lăsă în jos strângându-i fesele.

Nici o părticică de carne nu rămase neatinsă. De pe vremea colegiului nu se mai simțise atât de sigur pe el, şi era numai muşchi.

- Au fost timpuri când tot ce puteam să fac'era să-mi țin mâinile departe de tine, spuse el cu vocea răguşită de emoție. Vremuri când glasul tău îmi bântuia visurile săptămâni de-a rândul. - Ştiu. Şi eu am simțit la fel.

- Ne-am irosit atât de mult timp. Ea scutură din cap.

- N-a fost irosit. Acum suntem împreună.

- N-am să te mai las să pleci vreodată, Chelsea. Dacă fugi din nou în Germania, am să te urmez.

-' Nu vreau să fug nicăieri. Ea îi zâmbi ca şi cum ar fi fost mult prea prețioasă pentru a o atinge.

- Te iubesc. întotdeauna te-am iubit.

- Ştiu. Şi eu te iubesc.

Când o sărută de data aceasta, dorința lui crescu, prea pătimaşă pentru a fi înăbuşită. Chelsea se roti pe o parte, iar el îi prinse sânul în palmă. Ryan îşi coborî capul şi-i luă sfârcul în gură, sugându-i-l delicat dar şi cu multă pasiune. Chelsea îşi arcui spatele, încercată toată de dorință. Geamătul de plăcere adâncă pe care îl auzi îi aparținea ei însăşi. Nu se putea compara decât cu felul în care buzele şi mâinile lui o conduceau către extaz.

Ryan nu voia să grăbească acest act. Era hotărât să se bucure cu patimă de fiecare clipă, de fiecare senzație cu ea, şi cu toate că Chelsea vibra de împlinire, ea se împotrivea hotărât să se ajungă la final. Ea îi gustă pielea de pe umeri şi brațe şi şi îi linse pieptul. Limba ei urcă pe piele până când o întâlni pe a lui.

într-un târziu, ea nu mai putu rezista şi se aşeză între picioarele lui. Ryan nu ezită. O pătrunse şi Chelsea îl reținu cu pasiune să o străbată până în adâncul ființei, începu să se mişte şi el îi marcă ritmul cu îmbrățişări lungi şi puternice.

Aproape imediat ce pasiunea ei se împlini, îl ținu strâns în timp ce plângea, într-un amestec de extaz şi regret.

Pentru încă un timp, Ryan rămase nemişcat, adâncit în ea, apoi începu să se mişte din nou.

Chelsea rămase surprinsă când descoperi că el nu ajunsese încă la punctul culminant. Dar şi mai surprinsă aflând că trupul ei răspundea cu aceeaşi foame pe care o avusese înainte. O purtă expert către o nouă"juisare şi, de această dată, când ea gustă din plăcerea deplină, p făcu şi el cu ea.

Rămaseră îmbrățişați, nici unul nedorind să se îndepărteze de celălalt.

- N-am cunoscut niciodată ceva atât de minunat! şopti ea când putu să vorbească.

- Plângi? Pentru o clipă, se nelinişti.

Sunt atât de fericită, spuse ea sacadat. Te iubesc atât de mult.

O trase mai aproape şi ea îşi aşează capul pe umArul lui. Pe obrazul ei, simțea puternicele bătăi ale inimii lui. Părea ca bătea în acelaşi ritm cu inima ei.

• Te iubesc, Chelsea. N-am să te las să pleci din

nou.

- Rămâi aici? Cu mine? Ea îl privi doritoare.

Aş vrea să stau aici. Simt că aparțin acestui loc. -Da, şopti ea, zâmbind în timp ce îl îmbrățişa. Apropo, Ryan, Karen este o proastă. Eşti un amant

perfect.

El nu lăcu nici un comentariu, dar o trase mai

aproape.

Rămaseră aşa unul în brațele celuilalt până ce lumina din ferestre se transformă în rozul cețos al apusului de soare Se părea că erau atât de multe de spus, atât de multe de aflat, pentru fiecare în parte, în fiecare clipă. Când noaptea învălui apartamentul, făcură dragoste din nou. Chelsea i se dărui iar şi iar. Întreaga noapte, şi în zori, prea epuizați de fericire, erau mai îndrăgostiți ca niciodată Ryan spuse familiei lui că a părăsit-o pe Karen, dar nu aminti nimic despre legătura cu Chelsea. Ea era mulțumită, pentru că ei n-ar fi înțeles niciodată că dragostea lui pentru ea nu la influențat în decizia de aşi părăsi soția şi copilul. Ryan urma să se ducă acasă la părinți cu câteva zile înainte de Crăciun şi să se întoarcă în prima zi de Crăciun. După asta,îi spuse el Chelsei, nu avea să o mai părăsească. Ea fu de acord că era mai bine pentru el să meargă la Boulder fără ea. Era destul timp ca vestea despre dragostea lor să ajungă la urechile familiei. Când el se va reîntoarce, aveau să sărbătorească împreună Crăciunul.

Cu două zile înainte de douăzeci şi cinci, Chelsea merse la cumpărături. De obicei, îi era groază de treburi mărunte. Nu era prea distractiv să găteşti pentru o singură persoană, aşa că sărbătorile o deprimau. Anul acesta era cu totul altceva. Ea căută toată după-amiaza cadoul potrivit pentru Ryan şi alese cu bucurie curcanul şi toate ornamentele de Crăciun. La raftul cu afine, Chelsea aproape se ciocni cu Karen. Un moment cât o veşnicie, se uitară una la alta. Apoi Karen îşi împinse căruciorul mai departe ca şi cum nu ar fi recunoscut-o pe Chelsea. O durere o săgeta, dar Chelsea nu-şi strigă fosta prietenă. Pentru cât de penibil se prezenta totul, era mult mai bine aşa. Karen părea obosită şi plictisită, şi Chelsea se întrebă dacă era tot atât de mulțumită că scăpase de Ryan pe cât susținuse în trecut că ar fi.

Chelsea continuă să se simtă vinovată până ce văzu un bărbat mai tânăr îndreptându-se spre Karen şi punând o cutie cu cereale în căruțul ei. Karen îi zâmbi scurt, apoi se uită misterios înapoi spre Chelsea. Chelsea se prefăcu a nu observa. Deci acesta era bărbatul pe care Karen îl dorea mai mult decât pe Ryan.

îl studie cu ochi critic. Era tânăr, dar fața lui arăta un caracter meschin şi dur. Da, se gândi Chelsea, Karen era o proastă.

Când termină de făcut cumpărăturile, nu se mai simțea vinovată.

Capitolul treizeci şi trei

în următoarele două luni, Chelsea îl văzu pe Ryan cum încearcă din greu să-şi construiască o viață proprie, îşi găsise o slujbă la o companie nouă care se dezvolta rapid şi era în competiție cu DataComp. Salariul lui era mai mare decât fusese la Fulton Baker şi asta îi dădea posibilitatea ca după cinci ani să cumpere acțiuni ale companiei.

îi era dor de Ashley şi chiar dacă se ținea tare şi nu recunoştea, Chelsea ştia că şi de Karen îi era dor. Trăise cu ea mulți ani, iar el era monogam prin natură. Uneori, Chelsea se întreba dacă el regreta decizia de a divorța, cu toate că nu lăsase niciodată să se bănuiască.

Dragostea lui Ryan şi a Chelsei devenea tot mai puternică pe măsură ce erau mai mult împreună. Atâta timp cât fusese conştientă că nu-l putea avea, acceptase cu destulă tărie faptul că era căsătorit cu Karen. Acum, când el trăia cu ea, adesea era îngrijorată că îl iubea prea mult pentru a-l mai lăsa să plece. Pe față îi reapăruse vechea teamă că imensa ei dragoste pentru Ryan o va împiedica să supraviețuiască fără el.

Ryan vorbea zilnic cu Ashley la telefon. Fiica lui era convinsă că locuieşte singur, iar el nu încercase să-i corecteze presupunerea. De fiecare dată când ea îi cerea numărul de telefon el se scuza, spunându-i că încă nu-şi instalase un aparat şi că atunci când o sună, foloseşte telefonul unui prieten. Ashley nu cerea explicații în această privință, în schimb, o făcea Karen. Când ea îi ceruse lui Ryan să-i dea numărul unde putea fi găsit, el refuzase pur şi simplu.

Februarie a adus cu el un vânt rece, cu aer umed care a împrăştiat zăpada peste tot. Furtunile de zăpadă nu erau neobişnuite la Dallas, dar aceasta bloca traficul şi multe întreprinderi se închiseră până ce drumurile puteau fi practicate în siguranță.

Ryan şi Chelsea se bucurară de această vacanță neaşteptată şi îşi petrecură ziua făcând dragoste şi mâncând în fața căminului care era instalat în colțul opus şevaletului. Vântul bătea zgomotos în ferestre şi trimitea înapoi din când în când rotocoale de fum pe horn, dar lor nu le păsa. Dragostea era mai puternica decât furtuna.

în câteva zile, zăpada se duse şi întreprinderile îşi reluară activitatea. Chelsea se obişnuise să-l aştepte pe Ryan să revină acasă. De îndată ce se mutase la o companie nouă şi într-o casă nouă, el nu mai lucra până târziu. Dacă mai avea ceva de făcut, îşi lua acasă şi lucra în timp ce ea stătea încolăcită lângă el. Chelsea nu fusese niciodată atât de fericită şi nu se simțise atât de în siguranță toată viața ei.

Într-o seară, când tocmai terminaseră cina, se auzi o bătaie în uşă. Erau absorbiți de un film la televizor, şi când Chelsea răspunse, mintea îi era încă la intriga filmului. Fără să se uite prin vizor, deschise larg uşa. Ashley stătea în mica verandă.

- Mătuşă Chel, pot să intru şi să vorbim? Mama este Privirea ei străbătu camera şi-l observă pe Ryan fără pantofi, cu cămaşa ieşită din pantaloni, în mod evident ca acasă. Câteva clipe se holbă la el, apoi la Chelsea. într-un târziu, fără să scoată un cuvânt, se întoarse şi alergă în jos pe trepte, pierzându-se în noapte.

- Ashley! Ashley! strigă Chelsea în urma ei. Vino înapoi! Se întoarse spre Ryan.

Acesta îşi încălță pantofii şi îşi băgă cămaşa în blugi.

- Unde s-a dus?

- Nu ştiu. Chelsea ieşi în verandă şi se aplecă peste balustradă, uitându-se în toate direcțiile. Cu toate că strada era bine luminată, nu o văzu nicăieri pe Ashley. Probabil că a alergat pe alee.

- La naiba! Ryan îşi înhață jacheta din cuier şi alergă afară.

Chelsea îşi strânse mâinile în jurul ei, apărându-se de frig. De ce nu se uitase mai întâi pe vizor? N-ar mai fi fost nici o problemă. Poate că n-ar fi părut chiar atât de intimi. Dar aşa, Ashley realizase că el locuia aici.

Ryan se întoarse, cu pumnii strânşi în buzunarele jachetei.

- Nu pot s-o găsesc. Era cu o maşină?

- Nu ştiu. S-a întâmplat atât de repede încât n-am observat dacă era parcată vreuna alături sau nu.

- Sigur, nu era pe bicicletă într-o noapte ca asta! Cum s-o fi gândit Karen să o lase cu bicicleta într-o noapte atât de rece? Se îndreptă spre telefon şi formă numărul lui Karen. După un timp, închise. Karen nu-i acasă. Normal.

- Ashley nu este proastă, Ryan. Trebuie că s-a întâmplat ceva de a venit aici. Acordă-i puțină încredere.

El se încruntă.

- Acum ştie unde locuiesc.

- Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat. Chelsea era mult mai nelinişştită decât îl lăsa pe el

să observe. Divorțul lui cu Karen nu se terminase, şi dacă Ashley i-ar fi spus mamei ei, procesul ar fi fost întârziat şi pronunțarea ar fi devenit mult mai dificilă. Karen era răzbunătoare până în vârful unghiilor. Faptul că el trăia cu Chelsea putea fi arma cea mai bună pe care putea să o folosească împotriva lui. Indiferent cât de des s-ar fi întâlnit cu Lee Brent, bărbatul nu locuia în casa ei. Faptul că Ryan locuia cu Chelsea ar fi fost suficient pentru Karen să-l convingă pe judecător că el nu are dreptul să-şi viziteze fiica.

- Mă duc cu maşina prin împrejurimi, să văd dacă nu o găsesc pe Ashley.

Chelsea dădu din cap, aprobativ.

- Eu am să rămân aici, în caz că se întoarce.

îl privi cum pleacă şi închise uşa în urma lui. Avea un teribil sentiment că, într-o clipă, castelul ei din cărți de joc erarpe punctul de a se prăbuşi.

După o oră, Ryan se întoarse.

- N-am putut s-o găsesc nicăieri. Am fost chiar până acasă de mai multe ori. Nu se zărea nici o lumină şi nimeni nu a răspuns la apelul soneriei.

- Atunci, trebuie să fi fost cu o maşină, se gândi Chelsea. Avea destul timp să fi ajuns acasă şi cu certitudine, nu ar fi mers pe bicicletă prin tot oraşul într-o noapte ca asta.

- Ai văzut-o cât de supărată era. Ryan străbătu drumul până la cămin şi îşi încălzi mâinile la foc. Televizorul arunca lumina pe fața lui, dar nici unul dintre ei nu observase că încă mai era deschis. Am condus chiar şi până la familia Baker. Totuşi, n-am oprit. Lumina era aprinsă, una pe care o lasă deschisă atunci când sunt plecați. Ashley nu are cheie, aşa că nu putea să intre singură înăuntru.

Chelsea veni lângă el şi-l îmbrățişa. - Ryan, oricum ar fi aflat, repetă ea. Sunt doar surprinsă că nu a venit aici până acum.

El o ținu strâns.

- Ce prost am fost că nu m-am gândit că se putea întâmpla aşa ceva. Din nu ştiu ce motive, am crezut că aş fi putut să locuiesc aici şi că nimeni n-ar fi ştiut. Acesta era un sanctuar pentru mine. Am uitat că era şi pentru Ashley.

- încearcă să mai suni o dată. Poate că este înăuntru şi nu a vrut să răspundă la uşă.

Ryan formă numărul într-o clipă.

- Alo, Karen, este Ashley acasă? Aşteptă ca ea să o caute, în timp ce degetele lui băteau impacientat darabana pe telefon. Nu este? Ştii cumva dacă s-a dus cu cineva? Este cu maşina sau cu bicicleta? Nu, nu vreau să te sperii. Nu, n-am spus că este în pericol. Doar încerc să o găsesc. El se încruntă şi Chelsea ştiu că asculta tirada în care se lansase Karen. în ultima vreme, acesta era modul de comunicare între ei doi. Când se întoarce acasă, roag-o să mă sune. închise. Spuse către Chelsea: Nu-i acasă.

- Sună la prietenele ei. Trebuie să fie undeva. Sună la familia Baker.

în următoarea jumătate de oră, Ryan încercă să o găsească pe Ashley la telefon. Cu toate că Chelsea nu recunoştea în fața lui, era din ce în ce mai îngrijorată. Ashley păruse zdrobită să-l găsească pe Ryan la ea acasă, şi fata era capabilă de acte impulsive şi dramatice.

Până către miezul nopții, Ryan alternă între a măsura încăperea cu paşi mărunți şi a forma numere de telefon unde Ashley ar fi putut fi. Amândoi săriră când telefonul răsună strident. Chelsea înhață receptorul înainte să se audă al doilea târâit.

- Alo? . - Chelsea, aici este Karen.

- Bună, Karen.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ryan şi întinse mâna spre el să-l liniştească.

- Dacă ştii unde să-l găseşti pe Ryan, ar fi bine să iei legătura cu el. A sunat mai devreme să o caute pe Ashley. Ea nu a venit încă acasă. Ştii cumva unde să-l găseşti?

- Da. Pot să-l găsesc.

- Ce figură, spuse Karen cu o voce plină de sarcasm. Spune-i să sune acasă. închise.

- Mi-a spus să suni acasă, zise"ea închizând telefonul.

- Pe naiba! Nu mai este casa mea de mult. Luă telefonul şi formă numărul. Karen, aici este Ryan.

- N-a durat prea mult, spuse Karen rece. Probabil că-ți cunoaşte numărul.

- Ce-i cu Ashley?

- Nu este aici. Am căutat-o peste tot, dar nu a lăsat nici un bilet în care să spună unde ar putea fi. Este mult timp de când n-a mai întârziat atâta. Crezi că ar trebui să sun la poliție?

- Mă îndoiesc că ei pot să facă ceva, dar totuşi încearcă. Eu am să sun la spitale.

- Unde te pot găsi să-ți dau telefon?

- O să-ți telefonez eu. închise, şi ochii lui îi întâlniră pe ai Chelsei. Nu este acasă.

- Mi-am dat seama.

Ryan răsfoi prin cartea de telefon şi sună la spitale, începând cu Parkland unde erau duse, de obicei, urgențele. Cum nu avu noroc, îi telefona iar lui Karen.

- Cred că este o veste bună, căci nu am găsit-o la nici un spital. 1

- Poliția nu ne poate ajuta deloc. Tot timpul primesc telefoane care reclamă dispariția unor fete de treisprezece ani. Ce-ar trebui să fac? Vocea ei suna ca a unei fetițe.

Ryan ezită şi se uită la Chelsea.

- Cred că mai bine vin acolo. Poate găsim vreun număr de telefon de-al prietenilor ei, dacă ne uităm împreună. închise şi spuse stângaci: Trebuie să plec.

- Ştiu. Cred că e cel mai bun lucru. Karen va avea nevoie de tine. Niciodată nu s-a descurcat în momentele de criză.

El se ridică şi o ținu în brațe, în tăcere, multă vreme. Apoi se îndreptă spre uşă şi ieşi fără a se mai uita înapoi. Un ghem de frică începu să crească în Chelsea.

- Şi dacă nu o găsesc pe Ashley?

Nu putea să stea fără să facă ceva, numai să se îngrijoreze, aşa că-şi puse o jachetă şi alergă afară la maşină. Automobilul lui Ryan dispăruse înainte de a

ajunge ea la al ei şi se simțea îngrozitor de singură. Karen ii spusese să sune "acasă". însemna oare că ea încerca o reconciliere? Chelsea ştia ce aprig dor îi era lui Ryan de Ashley. Asta putea fi suficient pentru a-l aduce înapoi la Karen. încercând să nu se mai gândească, porni maşina şi conduse în jurul străzii luminate.

Mergea fără țintă, neavând nici o idee unde să o caute pe Ashley. Dacă fiica lui Ryan nu se dusese la bunici, unde ar fi putut fi? Un gând o frământa pe Chelsea, dar îl înlătură de la început. Ashley nu s-ar fi dus acolo. Gândul îi reveni şi părea mult mai clar decât înainte. Chelsea se îndreptă către autogara.

Un sentiment îngrijorător o conduse spre linia de unde pleca într-o oră un autobuz în direcția Boulder, Colorado. O zări pe Ashley aşezată într-un loc ferit de lumea care o privea ca şi cum toți ar fi înțepenit în scaunele pe care le ocupau. Alergă la ea. - Ashley! Te-am căutat peste tot! Chelsea era atât de uşurată încât nu mai avea mult să înceapă să plângă. Ce făceai aici? Fugi undeva?

- Nu. Mă duc să-i văd pe bunica şi pe bunicul. Ashley se încruntă la Chelsea. Era uşor de observat că ea plânsese. Nu mai vreau să trăiesc în Dallas.

- Mama şi tatăl tău sunt îngrozitor de îngrijorați din cauza ta! Sună-i şi spune-le că te aduc acasă.

- Nu. Nu mă mai întorc. Se uită fix la Chelsea.l-am văzut pe tata stând la televizor la tine acasă. Mi s-a părut că arăta ca şi cum ar fi locuit acolo!

Chelsea era conştientă de prudența cu care trebuiau să se poarte cu ea, dar asta putea încurca şi mai mult lucrurile.

- Aşa este.

Ashley se smuci brusc şi încercă să fugă. Chelsea o prinse.

- Nu, Ashley! M-ai întrebat şi cred că meriți să ştii adevărul. Nu vreau să te mint!

Ashley îşi întoarse fața spre ea.

- Mama ştie despre asta?

- Mă îndoiesc. El ar fi trebuit să-i spună. Nu ştiu.

- El este cu mama? Pe figura fetei, surpriza luase locul fricii. Acolo este?

- Da. Ți-am spus că amândoi sunt îngrijorați din pricina ta. Ce-ai fi crezut că ar fi făcut el? Ar fi terminat de urmărit filmul de la televizor?

- în primul rând, dacă i-ar fi păsat puțin de mine nu ne-ar fi părăsit!

- Eşti destul de mare ca să ştii că nu-i aşa. Nu mă decepționa. Tu ştii că mariajul lor nu mai merge de ani de zile.

- Atunci, de ce ne-a părăsit de-abia acum? Ca să fie cu tine? în cuvintele ei se simțea disprețul. - Nu, nu eu am fost motivul pentru care a plecat. Dacă vrei să-l afli, trebuie să-i întrebi pe amândoi.

- Am făcut-o! Mama mi-a spus că el a plecat deoarece nu ne mai iubeşte. Tata spune că a făcut-o pentru că "aşa e mai bine"! Ce naiba înseamnă toate astea? Pentru mine nu este cel mai bine!

Chelsea se simțea neajutorată. Cu siguranță, nu era ea cea care trebuia să-i spună lui Ashley despre combinațiile lui Karen.

- Nu ştiu, scumpo. Chiar nu ştiu. Dacă asta este explicația pe care ți-a dat-o el, presupun că e adevărată. Totuşi, el încă te iubeşte. Divorțează de mama ta, nu de tine.

- Este acelaşi lucru. Ashley se trânti pe scaunul jupuit, încrucişându-şi brațele şi privi drept înainte cu un aer posomorât. De aceea mă duc să locuiesc cu bunica şi bunicul. Ei nu vor fugi de mine, şi nici nu vor pleca aproape în fiecare noapte. Mama nu este niciodată acasă. Nu e cinstit.

- înainte de a pleca el, ea stătea acasă noaptea? o întrebă Chelsea blând, în timp ce se aşeza lângă ea. Ea nu pleacă doar ca să te evite pe tine. O cunosc mai bine.

Ashley se încruntă la ea.

- în ultima vreme, mi-e silă de viața mea. Scott Stark a încercat să mă convingă să ies din nou cu el şi când i-am spus că nu se mai poate, a împroşcat tot felul de istorii îngrozitoare despre mine. Toți din şcoală mă urăsc!

- Există şi alte şcoli.

- Urăsc Saint Anne! Ei au o echipă de fotbal teribilă şi noi n-am câştigat niciodată vreun meci. Toți copiii au propria lor gaşcă. Nu vor să mă primească şi pe mine. De parcă aş fi un monstru sau ceva în genul ăsta! - Spune-i tatălui tău. Poate te transferă la o şcoală publică.

- Mama n-a vrut să vorbească niciodată despre asta. Ea spune că nimic nu-i mai frumos ca Saint Anne şi că nu oricine poate merge acolo, că n-aş învăța tot atât de mult. Vocea ei era plină de sarcasm.

- N-ai să înveți nicăieri nimic dacă începi din nou să chiuleşti de la ore ca să te vezi cu Scott. Ştii că el este un tip rău.

- Ştiu, şi ți-am spus, n-am să ies cu el. De asta vorbeşte atât de urât despre mine.

.- Să fugi la bunici nu este o soluție. Nu putem să ne ascundem de greutăți de fiecare dată când se ivesc. Trebuie să-ți rezolvi problema asta cu şcoala.

Ashley îi replică sincer:

- Nu vreau ca tatăl meu să trăiască cu tine. Chelsea nu se aştepta ca ea să fie atât de directă.

- Suntem adulți. Am luat noi înşine această decizie.

- El ar veni acasă dacă tu i-ai spune. Eşti doar egoistă şi-l vrei numai pentru tine. Cu siguranță, mama nu ştie unde a fost el tot timpul. O să facă o criză când va afla.

- Hotărârea noastră de a fi împreună nu este dintre cele nechibzuite. Ne iubim, Ashley.

- Nu cred asta! Tata o iubeşte cu adevărat pe mama! Tu l-ai luat de lângă ea pentru că ştiai că poți s-o faci!

Chelsea se întreba dacă Ashley chiar credea toate astea, când numai cu câteva minute mai înainte spusese că Ryan nu o mai iubea pe ea sau pe mama ei. Nu era momentul pentru argumente logice.

- Nu este adevărat.

Ashley se gândi câteva clipe.

- O să merg acasă cu o singură condiție. - Care-i aceea? Chelsea ştia deja ce va urma.

- l vei trimite pe tata acasă! îl vei lăsa să se întoarcă!

- Nu pot să-l oblig să se întoarcă dacă el nu doreşte asta. Este un bărbat matur şi ia singur hotărârile.

- Dacă nu te-ar fi avut pe tine, probabil, s-ar fi întors imediat acasă.

Chelsea se gândi că, poate, ăsta era adevărul. Lui Ryan îi era destul de dor de Ashley încât să încerce să rezolve problemele cu Karen, dacă n-ar fi avut-o pe Chelsea.

- Nu mă târguiesc cu tine. Ceea ce face Ryan este treaba lui.

Ashley se gândi la asta.

- Acum este cu mama? -Da.

- Bine. Merg acasă. Pun pariu că o să se împace imediat. Ashley se ridică şi se îndreptă sprinten către intrare. Unde ai parcat?

- în față. Cum ai ajuns aici?

- Prietena mea Brittany m-a condus cu maşina. Şi-a luat permisul de conducere săptămâna trecută.

- Deci ai prieteni la Saint Anne. Chelsea se grăbi să o ajungă. Acum, că Ashley se hotărâse să meargă acasă, alerga.

- Nici gând. Brittany locuieşte la capătul străzii. Merge la o şcoală publică.

Chelsea se întrebă dacă o şcoală publică n-ar fi o atmosferă mai potrivită dacă cea mai bună prietenă a lui Ashley învăța acolo şi fusese gata să o ajute să fugă.

Se îndreptară spre maşină şi urcară. Chelsea pomi motorul, dar înainte de a demara, spuse:

- Ashley, dacă ei se vor împăca într-adevăr, ar fi mult mai bine să nu-i spui mamei tale că l-ai văzut pe Ryan la mine acasă.

Ashley o privi de parcă ar fi fost în dezacord, dar se gândi la propunere şi dădu din cap, afirmativ.

Chelsea se simțea mai singură ca niciodată, în timp ce conducea. Nu ştia dacă l-a pierdut sau nu pe Ryan, dar cu certitudine, o pierduse pe Ashley. N-ar fi

fost mai bine să-i spună de la început adevărul? Nu, decise ea, asta n-ar fi ajutat-o prea mult. Ashley era rebelă, întotdeauna fusese. Probabil ar fi găsit alte motive să fugă.

Acasă la Karen, toate luminile erau aprinse. Chelsea parcă şi o aşteptă pe Ashley să coboare. Fata stătea nemişcată acolo unde era.

- Ei bine? o întrebă Chelsea.

- Mi-e cam teamă să merg singură. Ce se întâmplă dacă sunt supărați pe mine?

- Aproape pot să-ți garantez că sunt. Ceea ce ai făcut este îngrozitor.

- Vrei să mergi cu mine?

- Ashley, bagă-ți mințile în cap. Sunt sau nu duşmanul tău? Lui Chelsea i se părea că se afla pe o pantă emoțională abruptă. Nu dorea să-l vadă pe Ryan cu Karen, să afle că poate el n-o va mai părăsi. După două luni petrecute cu el, nu mai era capabilă să privească situația în mod filozofic.

- Vii cu mine? repetă Ashley cu o voce slabă.

Cu un oftat; Chelsea coborî din maşină. Merseră până la uşa din față, Ashley o deschise şi pătrunse înăuntru, trăgând-o pe Chelsea din spatele ei. Karen şi Ryan stăteau în sufragerie, aşa cum îi văzuse Chelsea dintotdeauna. Când o văzură pe Ashley, amândoi săriră în picioare. Karen îşi apucă fiica şi o îmbrățişa. Ryan o cuprinse cu brațele.

- Am găsit-o la stația de autobuze, spuse Chelsea stânjenită atunci când ei îşi eliberară fiica. Voia să se ducă la Boulder.

- Boulder! exclamă Karen.

- Ashley ar vrea să schimbe şcoala. Doreşte să meargă la o şcoală publică.

- Nu mi-a spus asta! zise Karen holbându-se la fată.

- Ba da, ți-am spus, mamă. Dar nu m-ai ascultat.

- Cred că ar fi o idee bună, interveni Ryan. Niciodată n-am fost convins că Saint Anne este cel mai bun lucru pentru tine.

Ashley îl îmbrățişa, iar Karen se apropie de ea pentru a-i ciufuli părul într-un gest matern. Chelsea se retrase puțin. Peste capul lui Ashley ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ryan, şi pentru o clipă nesfârşită, amândoi se priviră. Apoi, Chelsea se întoarse şi plecă.

Tot drumul spre casă plânse. El n-o să se mai întoarcă. Era prea fericit să fie cu Ashley, prea uşurat că o avea acasă, în siguranță. Dacă pleca din nou, nu existanici o garanție că fiica lor n-ar fugi a doua zi sau în altă zi. Şi ceea ce o frământa pe Chelsea era faptul că atunci când ele sosiseră, el părea angajat în conversație cu Karen. Ca şi cum ar fi înlăturat toate neînțelegerile. Chelsea dorea ca Ryan să fie fericit, dar inima ei era zdrobită.

Când intră în casă, televizorul era încă deschis iar focul ardea slab în spatele paravanului. închise aparatul şi mai puse un buştean pe foc. După ce-şi

îmbrăcă halatul, se aşeză pe podea, în faţa flăcărilor şi îşi îmbrăţişa genunchii, strângându-i la piept. Ce se va face fără Ryan?

Nu-i ajuta să-şi spună că supravieţuise atât de mulţi ani fără Ryan. Asta se schimbase. Acum ştia ce plăcut era să trăieşti cu un bărbat pe care îl iubeşti şi care nu te-a rănit niciodată, nicicum. Era o experienţă pe care nu o mai cunoscuse până acum,, una pe care se îndoia că ar mai putea-o găsi din nou. îl iubea pe Ryan şi ştia că nici o altă dragoste nu va putea umple vreodată golul lăsat de el.

Dar mai ştia că nu va încerca să-l recâştige înapoi, îl iubea prea mult pentru a-l pune în situaţia de a fi tras în două direcţii. Şi ea nu spărgea căsnicii. Oricum, se baza pe hotărârea lui.

Zorii începuseră să lumineze cerul când auzi cheia învârtindu-se în broască. Se întoarse spre uşa care se deschidea şi îl văzu pe Ryan intrând. Crezuse că toate lacrimile i-au secat, dar se trezi cu ochii umplându-i-se de lacrimi. - -

- Ai venit după lucruri?

El se apropie şi se aşeză lângă ea.

- Ai stat aici toată noaptea? Mă aşteptam să te găsesc dormind.

- Cum aş fi putut să dorm într-o noapte ca asta? M-am gândit. Pe cât posibil, dorea să facă totul mai uşor pentru Ryan. Plec la Paris.

- Ce spui?

- Jean-Paul m-a sunat înainte de Crăciun şi mi-a cem! să mă întorc la el. Am să mă duc.

- La Paris, spuse el ca şi cum era o constatare. La Jean-Paul Armând.

- Da. Am să plec cel târziu săptămâna viitoare. Am weekend-ul la îndemână ca să controlez dacă paşaportul e în ordine. Cred că am să trimit şi pânzele de data asta. Probabil, n-am să mă mai întorc. Era surprinsă cât de uşor ieşeau minciunile din gura ei. Nu ştia unde artrebui să se ducă, doar că nu mai putea rămâne aici. Poate se va muta la Houston.

- Aş fi dorit să-mi fi spus mai din timp. Trebuie să dau două săptămâni preaviz la slujbă, şi nu am paşaport.

Cât de mare este casa lui Jean-Paul? N-o să fim cam înghesuiţi?

- Despre ce vorbeşti?

- Nu te las să te duci acolo singură. Ţi-am spus, dacă fugi, te urmez.'Nu doresc în mod special să locuiesc în casa lui Jean-Paul, şi pun pariu că el nu se aşteaptă ca să sosesc cu tine, dar dacă aşa trebuie, aşa o să facem.

- Nu poţi să vii cu mine! Tu rămâi aici cu Karen şi Ashley!

- Nu, eu divorţez de Karen. Asta înseamnă că nu voi locui cu ea sau cu Ashley.

Chelsea se uită fix la el.

- Ai stat cu ea toată noaptea! Este dimineață!

- Da, a durat cam mult cât m-am certat cu Karen ca să fie de acord cu transferul lui Ashley la o şcoală publică. Ştii ce părere are despre Sainte Anne. în opinia ei, nu există o altă şcoală mai grozavă în tot Dallasul.

- Asta ai făcut? Te-ai certat cu Karen? O trase mai aproape.

- Chelsea, ai început să bănuieşti că oricare bărbat pe care îl iubeşti se poartă urât cu tine. Eu te iubesc, nu te părăsesc şi cu siguranță, n-am să te părăsesc pentru Karen!

- N-ai s-o faci? întrebă ea cu o voce pierdută.

- Imediat ce se termină divorțul, ne căsătorim. Apropo, eu prefer să stau aici în Dallas şi nu să locuiesc cu Jean-Paul. Cât de hotărâtă eşti să mergi la el?

Ea îl lovi uşor.

- Nu mă mai tachina! Vrei să te însori cu mine? Şi Ashley? Era într-adevăr supărată că locuieşti aici.

- Ştiu. Mi-a spus. Apropo, şi Karen era supărată.

- Ashley i-a spus? Mi-a promis că n-o s-o facă!

- Nu, eu i-am spus lui Karen înainte să o aduci pe Ashley. Tocmai ne certam din cauza asta când ați intrat. Dacă Ashley n-ar fi fost cu tine, Karen ți-ar fi spus aceleaşi lucruri pe care mi le-a spus şi mie.

-Dar arătai atât de absorbit. Nu părea că v-ați certat.

- Am devenit specialişti de-a lungul anilor. Ne putem certa în public fără să atragem atenția. Karen nu face întotdeauna crize de nervi când e supărată.

- Nu ştiu ce să spun. Am fost atât de sigură că vă împăcați. Tu n-ai venit acasă şi...

- Acum sunt acasă.

- Dar Ashley - Ştie unde sunt şi acum este în regulă.

- Niciodată n-am să înțeleg acest copil! Nici de-aş trăi o sută de ani.

- Probabil că nici eu. Şi ce-i cu asta? Vrei să te măriți cu mine sau trebuie să învăț să vorbesc franțuzeşte?

Chelsea începu să râdă.

- Nici pe ține n-am să te înțeleg niciodată. Sigur că mă mărit cu tine.

O sărută delicat şi nota de tachinare pieri din ochii

lui.

- Te iubesc, Chelsea. N-am să te pierd a doua oară.

- Bine, şopti ea. Nu mă lăsa să plec. Nici dacă spun lucruri stupide despre Jean-Paul.

- Vom fi fericiți împreună. Este timpul pentru amândoi. O sărută pe frunte şi pe tâmplă şi apoi pe buze.

- Da, murmură ea, şi îl ținu aproape. Este timpul pentru amândoi. în brațele lui, se simțea în siguranță şi acasă. Ryan o strânse la piept, de parcă n-ar mai fi vrut să-i mai dea drumul vreodată. Epilog

Chelsea verifică pentru a nu ştiu câta oară masa. Era fiecare lucru la locul lui? Uitase ceva?

Ryan veni în spatele ei şi o trase de lângă masă în brațele lui.

- încetează să fii atât de nervoasă. Totul va fi foarte bine.

- Cum poți să fii aşa de calm? Nu în fiecare zi Ashley absolvă colegiul. Şi ştii că ea şi Hunter anunță în seara asta logodna. Vreau ca totul să fie perfect pentru ea. Se uită peste umăr şi fixă un puşti. Te văd, Cody! Nu mânca altă căpşună!

Fiul lor îi zâmbi ştrengăreşte şi, în schimb, întinse mâna după o felie de ananas. La cinci ani, era imaginea fidelă a tatălui său, şi Chelsea nu puteafi foarte aspră cu el.

- Dacă mănâncă toate fructele, vom mai cumpăra, spuse Ryan râzând. Este mai multă mâncare aici decât am putea consuma într-o săptămână!

- Nu asta e problema. Ştii că face urticarie dacă mănâncă prea multe căpşuni. Dar el zâmbi şi nu-l dădu la o parte.

De fapt, Cody furase fructe ca s-o necăjească pe mama lui şi, o dată ce atenția ei se îndreptă în altă parte, el se îndepărtă de lângă masă.

- Nu sunt atât de sigur dacă sunt pregătit pentru ca Ashley să se căsătorească, spuse Ryan, ajutând-o să aranjeze platourile cu mâncare. Este încă un copil.

- Copilul tău a absolvit colegiul. Ea şi Hunter se iubesc. El este perfect pentru ea.

Ryan se încruntă.

- Crezi că va fi fericită cu el? Lui i-ar plăcea să se mute în alt oraş. Poate în alt stat. Ce se va întâmpla dacă ea nu vrea să se mute? - Vorbim despre aceeaşi fată? Chelsea râse şi scutură din cap. Dacă este nefericită, va fi prima care îi va spune. Ashley nu are nici măcar un strop de supunere în trupul ei. Este mult mai deşteaptă decât eram eu.

Ryan întinse mâna şi atinse fața Chelsei.

- Uneori mai am încă coşmaruri când mă gândesc la ce te supunea Lome.

- Asta s-a întâmplat acum o viață, spuse ea uşurată, îi prinse mâna şi i-o sărută. Hunter n-ar trata-o niciodată pe Ashley în felul ăsta, nici ea n-ar tolera aşa ceva.

Ryan simți că cineva îl trage de pantaloni şi se uită n jos la micuța lor ființă.

- Tati, Cody a dat pisoiului meu o murătură, spuse Miranda, cu gurița strâmbată de nelinişte.

El o ridică în braţe.

- Pisoii nu mănâncă murături. N-o s-o ia. Rochiţa ta nouă este drăguţă. Este albastră ca ochii tăi.

Miranda chicoti.

- Ochii mei nu sunt albaştri. Sunt căprui! Eşti prostuţ,

tati.

- Nu sunt albaştri! Stai o clipă? Al cui copil este acesta? O gâdilă pe burtică şi ea se prăpădi de râs.

Chelsea era aproape gata să izbucnească în lacrimi uitându-se la ei cum se jucau împreună. Se temuse să rămână însărcinată la vârsta ei atât de înaintată, dar dorise să aibă copii cu Ryan.

Cody se întoarse tropăind în cameră.

- Mamă? Tată! Au sosit Ashley şi Hunter. Şi alte persoane parchează în faţă.

Chelsea îşi netezi rochia şi încercă să-şi ascundă nervozitatea. Rareori dădeau petreceri oficiale - îi reaminteau prea mult de Lome.

Ashley intră alergând în cameră şi îl îmbrăţişa întâi pe Ryan, apoi pe Chelsea. O luă pe Miranda de la tatăl ei. - Totul arată atât de drăguţ! Şi aţi reuşit să o spălaţi chiar şi pe purceluşă. îi zâmbi Mirandei.

- Nu sunt purceluşă, clipi Miranda, chicotind. Sunt Randa!

Hunter se afla în spatele lui Ashley. Zâmbea timid către părinţii ei.

- Sper că ştiţi ce vom anunţa în seara asta, spuse el, uitându-se de la unul la altul.

- Am auzit ceva despre o nuntă, răspunse Ryan, forţându-se să nu zâmbească.

- Of, tată, nu te uita aşa la el. Hunter o să creadă că vorbeşti serios. Ashley o puse pe Miranda pe podea şi luă mâna lui Hunter. Nu-I asculta. Glumeşte.

Hunter zâmbi şi-şi înclină scurt capul.

Chelsea îl plăcea pe Hunter chiar dacă era cam timid. Ashley era exact opusul lui şi credea că vor face o pereche minunată. îi luă braţul lui Ryan.

- Am auzit soneria. Hai cu mine şi încetează să-l tachinezi pe Hunter. îi făcu lui Ashley cu ochiul. Uneori eşti mai rău decât Copii! -

în timp ce mergeau spre uşa de la intrare, Ryan spuse:

- El nu m-a întrebat niciodată dacă este bine să se însoare cu ea. Nu mi-a spus nici un cuvânt despre toate astea.

- Ştiu, dragule, dar era victoriană s-a sfârşit. Am vrut să-ţi spun mai de mult, dar mi-a fugit din minte. Râse la el. II sperii, ştii?

- Bine, interveni Ryan, tăios.

Musafirii sosiră repede, prieteni de-ai lui Ashley şi Hunter, prieteni de-ai lui Ryan şi Chelsea. Chelsea trecea de la un grup la altul, asigurându-se că fiecare se simțea bine şi discuțiile erau plăcute.

Pe când se îndrepta spre Ryan, se trezi față-n față cu o persoană pe care nu se aşteptase să o vadă în salonul ei. •

- Karen? zise ea uluită.

Karen o privea cu o expresie reținută.

- Ashley m-a invitat.

- Ştiu. Nu m-am aşteptat să vii. Chelsea se trezi frământându-şi mâinile şi făcând un efort să se relaxeze.

- Ashley şi Hunter sunt lângă bolul cu punci.

-e-am văzut acum o clipă. Aş vrea să vorbesc cu

tine.

- Oh! Chelsea nu ştia la ce să se aştepte. Nici ea şi nici Ryan nu mai vorbiseră cu Karen de ani de zile. Când o făcuseră, nu fusese plăcut. Ashley îi ținuse la curent mai mult sau mai puțin unde se întâlnea cu mama ei, dar Chelsea nu-fusese niciodată neliniştită. Uneori, se îngrijora în privința lui Karen, dar nu era capabilă să o ajute.

în ultimii şase ani, Karen şi Lee Brent se căsătoriseră şi divorțaseră, şi Karen începuse să bea. Mânca din nou excesiv de mult atunci când suferea că era nefericită şi asta se observa. Chelsea aproape nu o recunoscuse.

- M-am mutat din nou în Dallas, spuse Karen. Am o locuință la câteva clădiri de mama şi tata. Este mică, dar nu sunt decât eu, ştii.

- Ştiu. îmi pare rău că nu a mers cu Lee. Karen ridică din umeri.

- Am scăpat deja de el. Ochii ei cenuşii căutară prin mulțime şi îl găsiră pe Ryan.

Chelsea observă unde se uită Karen, şi simți că i se face milă de ea. Imediat ce Ryan o părăsise, Karen descoperise că nu dorea cu adevărat să-l lase să plece. Asta, după părerea Chelsei, fusese adevăratul motiv pentru care căsătoria ei cu Lee nu reuşise. El nu era Ryan.

- Pare fericit, spuse Karen geloasă. La fel şi tu. - Suntem. Automat, Chelsea puse mâna pe capul Mirandei în timp ce copila se prindea de genunchii ei.

- Aceasta trebuie să fie Miranda, observă Karen. Ashley mi-a povestit despre ea.

Chelsea îşi ridică fata în brațe.

- Da, aceasta este Miranda. Cody este acolo, pe canapea.

Karen privi în direcția băiatului.

- Sunt copii drăguți. Se încruntă uşor şi Chelsea se gândi probabil că îşi amintise de zilele când Bethany şi Ashley erau mici. Cred că trebuie să plec.

Când Karen se întoarse cu spatele, Chelsea o prinse de braț.

- Karen, nu pleca. Ashley se temea că n-ai să vii.

-e-am spus că n-am să pot. Mi-a zis să intru.

- Mă bucur că ai făcut-o.

Karen se uită neîncrezătoare la Chelsea.

- Nu poți gândi asta.

Miranda se lupta să fie lăsată jos, şi Chelsea o puse pe podea.

- Ba da. Ne cunoaştem de mult timp. Am trecut prin multe împreună. Astăzi, locul tău e aici.

- Dar Ryan, ce părere are? întrebă Kareri.

- A fost de acord. Karen, eu nu te urăsc. Şi nici el.

- Nu sunt atât de sigură de asta. Ultimii ani au fost atât de neplăcuți. Sunt convinsă că ți-a povestit totul.

- Nu, spuse Chelsea amabilă. Nu a făcut-o. Şi eu n-am întrebat niciodată.

Karen şovăi.

- Cred că am să stau o vreme.

Chelsea studie figura femeii. Putea să vadă vechea vulnerabilitate pândind în ochii lui Karen.

- Am fost cele mai bune prietene atâția ani, zise ea uşor. Mi-ai lipsit. Karen îi aruncă o privire lungă. După o clipă, colțurile gurii i se ridicară în încercarea de a zâmbi.

•■ Mi-ar plăcea să spun la fel, dar nu pot. Prea multe s-au întâmplat între noi. Se întoarse şi se îndreptă spre Ashley. La revedere, Chelsea.

Chelsea privi cum femeia care fusese odată cea mai bună prietenă a ei pleca. îl simți pe Ryan care venise în spatele ei şi se întoarse către el.

- Cine era persoana? Era cumva Karen? întrebă el, neîncrezător.

- Da, ea a fost.

- Ce ți-a spus? Părea gata să sară în apărarea Chelsei.

- Doarcă este fericită pentru Ashley. Chelsea o privi pe Karen. Mi-a confirmat ceva ce am ştiut de mult timp.

- Ce anume?

- Că tu eşti cel mai bun prieten pe carel-am avut vreodată.

Ryan îi zâmbi şi o înlănțui de după umeri.

- Bine, vino amice. Ashley şi Hunter sunt pe punctul de a face marele anunț.

Chelsea îşi petrecu un braț de după talia lui şi ridicându-se pe vârfuri îi şopti la ureche.

- Te iubesc.

- Şi eu te iubesc. Eşti sigură că n-a spus Karen ceva care să te supere?

- Te îngrijorezi prea mult. Chelsea îi zâmbi şi împreună îşi făcură loc prin mulțime.

- Sfârşit